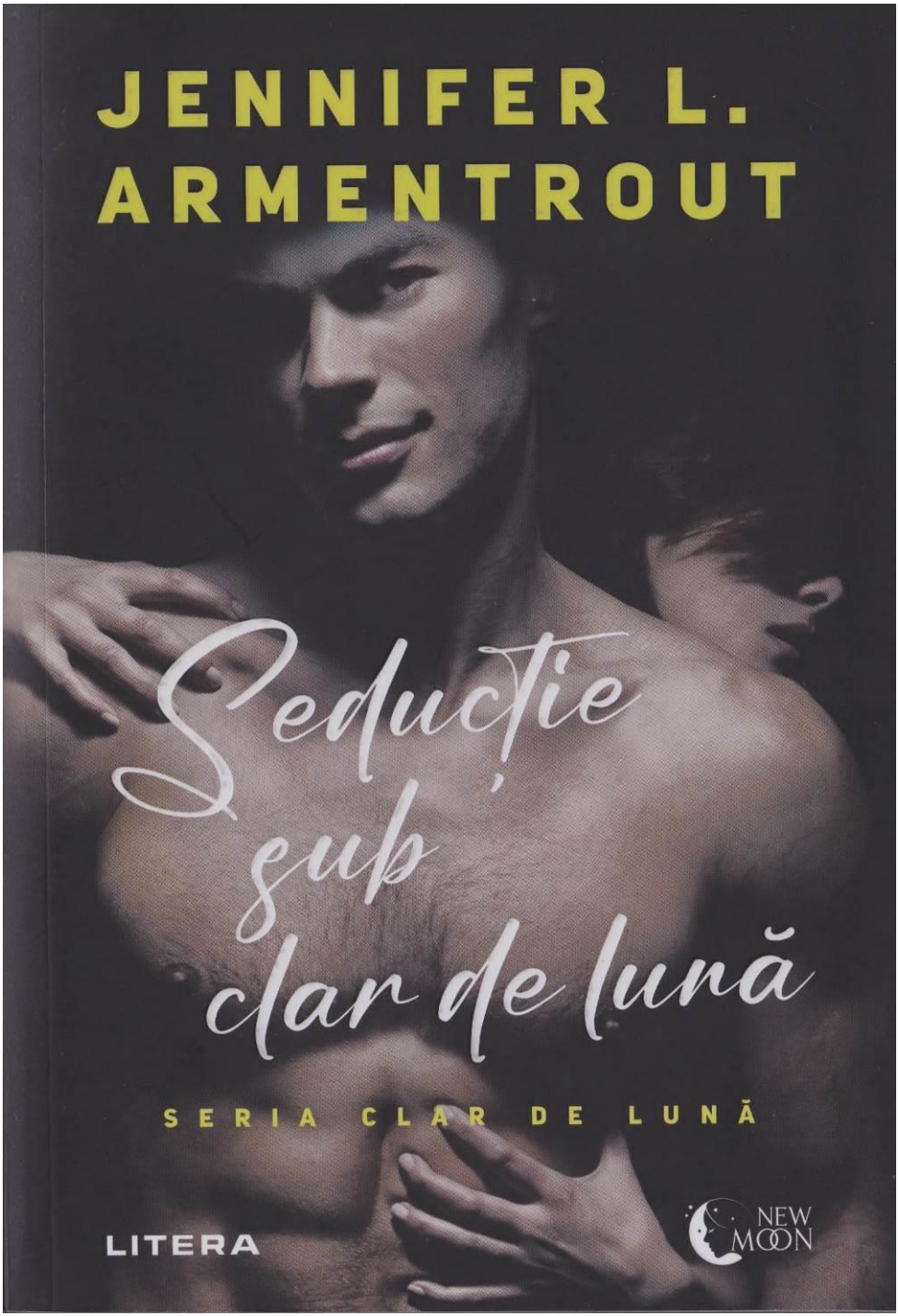
JENNIFER L.
ARMENTROUT
Seducție sub clar de lună
SERIA CLAR DE LUNĂ
LITERA
NEW MOON

Jennifer L. Armentrout

Pe primul loc în topul *New York Times* și în rândul autorilor internaționali de bestselleruri, JENNIFER L. ARMENTROUT locuiește în Charles Town, West Virginia. Scriitoare prolifică, ea declară că dedică scrisului opt ore pe zi, iar în rest își petrece timpul citind, urmărind filme cu zombie sau plimbându-se împreună cu soțul ei și cu câinele. Visul ei de a deveni scriitoare a luat naștere în orele de matematică, când scria nuvele... Armentrout scrie literatură paranormală pentru adolescenți, cărți de science fiction, fantasy și romance contemporan. Opera ei e publicată de edituri importante și a primit numeroase premii, ce îi atestă valoarea. Unul dintre romanele sale pentru adolescenți, Obsidian, urmează să fie ecranizat. Este considerată un autor „hibrid", care și-a publicat cu succes cărțile în regim de *self-publishing*, având și contracte cu mici publicații independente sau cu edituri clasice. De asemenea, Armentrout inițiază evenimente anuale ce adună laolaltă peste o sută de autori de bestselleruri pentru adolescenți și adulți.

NEW
MOON

JENNIFER L. ARMENTROUT

Seducție sub clar de lună

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

Moonlight Seduction
Jennifer L. Armentrout
Copyright © 2018 Jennifer Armentrout

Editura Litera

tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Seducţie sub clar de lună
Jennifer L. Armentrout

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Armentrout, Jennifer L.

Seducţie sub clar de lună / Jennifer L. Armentrout; trad. din limba engleză: Elena Arhire – Bucureşti: Litera, 2023
ISBN 978–630–319–126–3
I. Arhire, Elena (trad.)
821.111

Pentru tine, cititorule

Prolog

Cu şase ani în urmă…

Nicolette Besson simţea că *avea să moară.*

Chiar risca să se înece dacă fraţii Vincent nu plecau de pe verandă. Mai bine îşi ţinea capul sub apă şi nu mai ieşea la suprafaţă, pentru că nu voia, sub nicio formă, ca ei să o vadă în noul costum de baie.

Nici în ruptul capului.

Aruncă o privire agitată peste marginea piscinei. Era foarte posibil ca fraţii să nici nu ştie că ea era în piscină, din moment ce stătea în genunchi sub apa mică, ascunzându-se ca o fraieră.

Oare ce căutau aici, adunaţi laolaltă, şuşotind? Cunoscându-i, probabil puneau ceva la cale.

Dacă tatăl ei ar fi ştiut că erau aici, îngrămădiţi unul în altul, cu Lucian la mijloc, ca de obicei, ar fi spus că erau puşi pe *şmecherii.*

Orice ar fi însemnat şmecherii.

Devlin era cel mai mare dintre fraţii de Vincent, iar Gabriel – fratele mijlociu. Lucian era cel mai mic şi cel care intra mereu în belele. *Mereu.* Mai ales de când le murise mama şi le dispăruse sora. Devlin şi Gabriel semănau cu tatăl lor, era bruneţi şi puternici, dar Lucian şi sora lui geamănă semănau cu mama.

Spera din inimă ca prietenii lui Lucian să nu fie cu ei. Parker Harrington o îngrozea. El se… *holba* mereu la ea. Ceea ce era ciudat, pentru că de obicei nu se purta prea drăguţ. Uneori, o privea de parcă nu era demnă să respire acelaşi aer cu el şi, alteori, o privea de parcă…

Nikki se cutremură, nedorindu-şi să se gândească la asta.

Îşi muşcă uşor buza, în vreme ce marginea de ciment a piscinei aproape îi ardea degetele. Când aveau să plece? Mama ei avea să îşi termine cât de curând treburile în bucătărie, iar ea avea să fie nevoită să iasă din piscină… şi, când ei aveau să o vadă, ea avea să moară de ruşine.

Doamne, de ce naiba intrase în piscina asta? Nici măcar nu ştia să înoate, dar îi fusese atât de cald şi se simţise atât de lipicioasă. Şi se plictisise de moarte stând degeaba într-una dintre nenumăratele camere din conac, neavând voie să atingă ceva sau să se ducă pe undeva, pentru că domnul de Vincent era acasă.

Domnului de Vincent nu-i plăcea niciun fel de zgomot, şi tot ce reuşea Nikki era să facă gălăgie. Multă gălăgie. Uneori, se entuziasma pur şi simplu şi uita unde se afla. Nu-şi dorea să-şi petreacă vacanţa de vară stând cuminte. Uf. Ei tocmai au…

Lucian lăsă deodată capul pe spate şi începu să râdă pe înfundate. Sunetul o făcu să tresară, şi îşi simţi buzele zvâcnind. Lucian avea cel mai frumos râs din lume. Părea mereu la un pas de a face ceva absolut nebunesc… ceva care cel mai probabil l-ar fi supărat pe tatăl lui şi i-ar fi făcut pe părinţii ei să clatine cu drag din cap.

Ce făceau fraţii?

Privirea ei se îndreptă spre Devlin. Stătea între ei, privindu-l pe Lucian cu un chip lipsit de orice expresie. Totuşi, Gabe zâmbea şi scutura din cap în timp ce Lucian făcea gesturi ciudate.

Gabe zâmbea mereu.

Nikki se întrebă dacă Gabe îi adusese de la atelier vreo bucată de lemn. Nu îi mai adusese de ceva vreme, şi degetele

ei abia aşteptau să folosească noua trusă de sculptură în lemn pe care i-o cumpăraseră ai ei de Crăciun. Tocmai învăţa cum să facă mărgele din lemn, de genul acelora prin care puteai trece o sfoară ca să faci un colier sau o brăţară. L-ar putea întreba pe Gabe acum, dar aşa el şi-ar da seama că era în piscină şi ea nu voia nici în ruptul capului să se întâmple una ca asta.

Dacă era un om care nu trebuia o vadă în costumul de baie, acela era Gabe.

Făcând câţiva paşi pe podeaua piscinei, rămase atentă şi tăcută în timp ce apa se adâncea tot mai mult în jurul ei. O rafală bruscă de vânt legănă umbrela de pe terasă, şi parfumul trandafirilor din grădină o învălui. Cerul începea să se deseneze în tonuri cenuşii şi sumbre spre sud. Se anunţa o furtună. *Grozav.* Poate nu trebuia să se înece. Poate avea noroc şi o nimerea un fulger.

Pentru că nu accepta nici moartă să-i lase să o vadă în costumul stupid, dintr-o piesă, pe care i-l cumpărase mama de la magazinul local.

În niciun caz.

Cei trei de Vincent erau ca fraţii pentru ea – fraţi mai mari. Cu *muuult* mai mari. Ei bine, Gabe şi Lucian o tratau ca pe o soră. Nu şi Devlin. El se purta cu ea ca şi cum nu ar fi existat. Ceea ce era foarte bine pentru ea, pentru că nici lui Devlin nu-i plăcea gălăgia şi nici nu zâmbea niciodată. Deloc.

Chiar dacă Nikki tocmai împlinise 16 ani, nu prea ştia ce simţea pentru băieţi, exceptând faptul că cei mai mulţi dintre ei i se păreau enervanţi. Odată, o auzise pe mama ei cum îi spusese tatălui ei că Nikki se maturiza mai târziu. Nikki îşi dăduse ochii peste cap. Ea nu era vreo neroadă sau aşa ceva.

Dar fraţii de Vincent erau diferiţi. Nu erau *băieţi* în niciunul dintre sensurile acestui cuvânt. Şi tuturor celor pe

care îi cunoştea Nikki li se păreau atrăgători. La urma urmei, sora mai mare a celei mai bune prietene a ei se încurcase cu Lucian şi acum era absolut obsedată de el.

Nu că Nikki ar fi fost dispusă să recunoască vreodată asta, dar Gabe i se păruse dintotdeauna *atât* de sexy. Din cauza părului. Îl purta mai mult lung decât fraţii lui, până la umeri, şi părea să fie des şi moale, făcând-o să-şi dorească să facă tot felul de lucruri ciudate, cum ar fi să-l atingă.

Să-i atingă părul din senin ar fi fost un lucru foarte ciudat.

Şi se îndoia foarte tare că el ar fi apreciat gestul.

Nikki se înroşi când se trezi privind lung spre Gabe. El purta o pereche de blugi şi o cămaşă albă şi era desculţ, chiar dacă pavelele erau, probabil, al naibii de fierbinţi sub tălpile lui.

Ea credea că el avea picioare frumoase.

Şi avea şi un râs frumos. Avea şi un zâmbet frumos. Unul care o făcea mereu pe Nikki să zâmbească. Şi era *amabil*. Îşi făcea mereu timp să o întrebe cum se descurca la şcoală sau ce făceau ea şi prietenele ei. El îi arătase cum să transforme o bucată pătrată de lemn în ceva uluitor. Era prietenos cu ea, în ciuda faptului că probabil avea o grămadă de lucruri mai bune de făcut.

Cei trei fraţi erau foarte diferiţi unul de altul. Devlin era cel rece. Lucian era cel nebun. Iar Gabe era doar…

Nikki îşi înăbuşi un oftat.

El era doar, ei bine, *totul.*

În depărtare, auzi freamătele furtunii care se apropia, şi, deşi ştia că vremea se putea înrăutăţi repede, rămase în piscină, cu privirea aţintită spre Gabe.

Nu se purta niciodată cu ea de parcă ar fi fost inferioară pentru că părinţii ei făceau parte din personal, cum făceau

unii dintre prietenii lor ignoranţi şi snobi care trecuseră pe aici de-a lungul anilor. Cum făcea Parker. Cum făcea adesea Devlin de fiecare dată când se sinchisea să o observe.

Ştia că Gabe avusese o relaţie serioasă când fusese la facultate, pentru că venise odată cu fata respectivă acasă, de Crăciun, cu câţiva ani în urmă. O chema Emma şi era frumoasă şi amabilă, iar Nikki o… o *ura* pur şi simplu.

În fine…

Gabe şi Emma nu mai erau împreună.

Nikki zâmbi în sinea ei.

Continuând să înainteze de-a lungul marginii piscinei, se opri când simţi că nu mai putea să atingă cu tălpile fundul. Apa era adâncă, aşa că trebuia să fie foarte atentă dacă nu voia să se înece. Se ţinu de marginea piscinei, înaintând, tot mai aproape de trambulina pe care o văzuse folosită doar pe Lucian şi de Gabe. Ei săreau în apă de pe ea şi nu păreau deloc temători.

Nikki îşi dorea să facă asta. Să nu se teamă că…

Totul în jur deveni de un alb incandescent când fulgerul lovi pământul din apropiere. Bubuitul unui tunet reverberă în aer, trimiţându-i un fior de frică de-a lungul şirei spinării. Ea ţipă când începu să toarne cu găleata. Se dezlănţui o ploaie torenţială, năpustindu-se peste curtea din jurul piscinei şi peste suprafaţa apei.

Ce să mai stea în piscină!

Apucându-se de margine, Nikki dădu să se ridice în braţe. Ochii ei mari priviră neliniştiţi în jur, când un alt fulger biciui pământul, nu foarte departe de piscină.

Fraţii se întoarseră chiar în clipa aceea, exact când ea reuşi să scoată un picior uscăţiv din piscină şi să păşească pe aleea alunecoasă.

Gabe făcu un pas înainte, spre marginea verandei, aflat

la adăpost de răbufnirea ploii torenţiale.

— Nic?

Ea icni când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Oh, nu. Nu doar că era în costum de baie, dar mai şi arăta ca o pisică plouată care încerca să iasă din piscină! Chiar putea să *moară* aici şi acum…

Tunetele explodară din nou. Cerul părea să se prăbuşească peste ea. Apoi, se întâmplă, atât de repede, că simţi cum piciorul îi alunecă şi, în următoarea secundă, nu mai ştiu decât că apa o înghiţi cu totul.

Şocul îi răpi orice capacitate de a mai gândi. Mult prea surprinsă pentru a închide gura, începu să înghită apă pe măsură ce se scufunda în piscină şi apa se agita deasupra ei.

Plămânii o ardeau, şi începu să răsufle şuierător când închise ochii strâns. Încercă să iasă la suprafaţă, dar se părea că doar se scufunda mai adânc; panica o cuprinse în ghearele ei în timp ce se agita sub apă. Atinse fundul piscinei, iar impactul fu atenuat, şi totuşi cutremurător.

Strângând ochii, Nikki clătină frenetic din cap în vreme ce arsura din piept i se furişă în sus, de-a lungul gâtului şi al cefei. Se simţea ciudat. De parcă o mie de furnici de foc mărşăluiau pe pielea ei şi…

Două mâini o prinseră brusc de braţe. Un braţ o cuprinse de talie. Simţi cum este împinsă cu putere în sus. Capul îi ieşi la suprafaţă. Ploaia îi năvăli pe faţă când ea deschise disperată gura, încercând să respire, dar nu reuşi decât să tuşească şi să scuipe apă.

Cineva o trase spre marginea piscinei, apoi o altă pereche de mâini o apucă şi o ridică din apă. Aterizâ în genunchi, sufocându-se, timp în care apa continua să se zbată netulburată lângă ea. Braţele se înfăşurară din nou în jurul taliei ei şi o ridicară. Lumea se învârti cu ea cât fu

purtată spre verandă. Pusă jos uşor, se simţi imediat întoarsă pe o parte.

Simţi o lovitură puternică în spate.

— Hai, Nic! Scuipă! Hai! Scoate toată apa, Nic!

Recunoscu vocea – ştia cine era pentru că doar un singur om îi spunea *Nic,* dar apa continuă să ţâşnească dinăuntrul ei în timp ce ea şuiera şi scuipa ceea ce părea a fi un ocean.

— Aşa. Mâna de pe spate o freca uşor acum, fără să se mai concentreze doar la apa din plămânii ei. Asta e.

În sfârşit capabilă să respire fără să se sufoce, Nikki se rostogoli pe spate şi se trezi uitându-se în ochi de culoarea mării în larg, de un verde-albăstrui nemărginit.

Gabe.

— Eşti bine? întrebă el, îngrijorarea umplând ochii lui frumoşi cu fiecare secundă care trecea şi în care ea nu spunea nimic. Începi să mă îngrijorezi, scumpo.

Scumpo?

Nu-i mai spusese niciodată *scumpo.*

Peste umărul lui, Lucian se aplecă spre ea.

— S-a lovit la cap?

Cineva înjură, făcând-o să tresară.

— Dev, oftă Lucian, uitându-se în spatele lui, spre locul în care bănuia că se afla Devlin.

Gabe încă o privea stăruitor, cu mâna aşezată pe umărul ei. Nikki ştiu că trebuia să spună ceva înainte ca tinerii să se ducă să-i cheme pe părinţii ei.

— Eu… nu m-am lovit la cap.

Uşurarea lumină chipul lui Gabe.

— Slavă Domnului! Umerii i se relaxară uşor, şi atunci ea deveni conştientă de cămaşa lui albă udă şi lipită de piele. Sub cămaşă se dezvăluiau tot felul de adâncituri şi contururi

interesante. M-ai speriat ca naiba, Nic.

Atunci, realitatea celor întâmplate o lovi cu toată forţa.

Gabe o salvase.

Doamne, chiar o salvase de la înec!

El îi zâmbi şi clătină din cap, iar şuviţe umede îi alunecară pe faţă.

— Eşti bine, da?

Ea încuviinţă din cap, gândindu-se că trebuia, probabil, să se ridice.

— M-ai salvat.

Zâmbetul lui se adânci.

— Şi devin eroul tău?

— Da, şopti ea şi încuviinţă din cap, în caz că el s-ar fi îndoit vreo clipă de cuvintele ei.

Devenea, fără nicio urmă de îndoială, eroul ei.

Gabe chicoti.

— Doamne fereşte! mormăi Devlin, încrucişându-şi braţele când ajunse în raza ei vizuală. Asta ne lipsea. Ca ea să se înece în piscina asta nenorocită. Ce Dumnezeu cauţi aici? Nu sunt nici piscina, nici casa ta, ca să le foloseşti ca loc de joacă.

Ochii ei se făcură mari. Lacrimile îi arseră gâtlejul în timp ce ea se făcu mică pe piatra fierbinte. El avea să le reproşeze părinţilor ei – să îi spună tatălui *lui.* Şi părinţii ei aveau să fie certaţi.

Capul lui Gabe se răsuci brusc.

— *Devlin!*

— Nătânga asta mică nici măcar nu ştie să înoate, comentă Devlin, şi, fără voia ei, Nic simţi cum lacrimile îi pun un nod în gât.

Nu era nătângă, dar el avea dreptate. Nici măcar nu ştia să înoate.

— Doamne, mormăi el. Livie şi Richard ştiu că n-ar trebui să o lase să umble ca o nebună pe aici, când tata…

— Gata! Serios acum. Gabe îi eliberă umărul şi se întoarse spre fratele lui mai mare. A fost un accident. A trecut. Nic e bine. Aşa că taci din gură sau pleacă de aici! Nu-mi pasă unde te duci, atâta timp cât pleci de aici.

Sprâncenele lui Lucian se arcuiră în sus, şi el păru la un pas de a izbucni în râs, în timp ce Nikki îşi înăbuşi un oftat. Nu-l auzise *niciodată* pe Gabe vorbind aşa cu Devlin.

Nimeni nu vorbea aşa cu Devlin.

Cu umerii încordaţi, Gabe se întoarse spre ea.

— Cred că trebuie să te învăţ să înoţi, nu-i aşa?

Se întâmplă.

Atunci şi acolo, se întâmplă.

Nicolette Besson se îndrăgosti până peste cap. Şi ştiu, ştiu pur şi simplu undeva în adâncul fiinţei, că, într-o bună zi, avea să se mărite cu Gabriel de Vincent şi aveau să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Ea avea să fie a lui.

Pentru că el era deja al ei.

Capitolul 1

Şase ani mai târziu…

Gabriel de Vincent trebui să apeleze la toată stăpânirea de sine de care era în stare ca să stea deoparte şi să nu reacţioneze. Să rămână încremenit locului şi să se uite pur şi simplu cum el era luat. Dar trebuia să facă asta, pentru că promisese, şi Gabe încerca să fie un om de cuvânt.

Uneori, nu-i ieşea. Şi eşua în moduri care nu-i dădeau pace în creierii nopţii, dar nu avea să revină acum la asta.

Le promisese trei luni fără întreruperi.

Şi avea să le acorde trei luni.

Îl durea maxilarul de cât de tare îl încleştase când familia Rothchild se întorsese în restaurant. Nu îşi luă ochii de la ei până în clipa în care se făcură nevăzuţi. Abia atunci coborî privirea spre foaia de hârtie.

Privind desenul unui căţeluş pe o bucată de carton albastru, simţi cel mai cumplit amestec de emoţii. Tristeţe. Mândrie. Neputinţă. Speranţă. O furie din care nu mai gustase până acum. Habar nu avea cum se putea ca un om să simtă toate astea deodată, dar le simţea.

Un zâmbet ostenit îi înflori pe buze. Fără îndoială, desenul era făcut cu talent. Cu o iscusinţă reală. Părea că talentul artistic al familiei de Vincent continua să dea lovitura.

Privirea îi zbură peste ce era scrijelit cu un scris de mână lăbărţat. Citise cuvintele deja de trei ori, dar nu se simţea în stare să le citească a patra oară. Nu acum. Nu voia să îndoaie hârtia şi să o strice, aşa că o purtă cu grijă spre locul unde parcase.

— Gabriel de Vincent.

Încruntându-se la auzul vocii vag familiare, se întoarse. Un bărbat se ivi din spatele unei camionete. Ochelarii de soare pătraţi protejau o jumătate din faţa bărbatului, dar Gabe îl recunoscu.

Oftă.

— Ross Haid. Cărui fapt îi datorez onoarea de a te vedea în Baton Rouge?

Reporterul de la *Advocate* îi trimise lui Gabe zâmbetul lui pieziş, marcă personală, cel care probabil îi permitea să se strecoare prin locuri şi pe la evenimente unde nu ar fi avut ce căuta.

— Sediul nostru este aici. Ştii asta.

— Da, dar tu lucrezi la biroul din New Orleans, Ross.

El ridică din umeri când se apropie de Gabe.

— A trebuit să trec pe la sediu. Am auzit pe surse că un de Vincent este în oraş.

— Ca să vezi! Gabe nu crezu nicio secundă cuvintele lui. Şi ai auzit din pură întâmplare că sunt la restaurantul ăsta?

Zâmbetul se adânci uşor în timp ce bărbatul îşi trecu o mână peste părul blond.

— Nu. Te-am zărit dintr-un noroc chior.

„Pe naiba!" Ross umbla deja de vreo două luni pe urmele familiei lui, încercând să discute cu unul dintre fraţi când erau la cină în oraş sau pe la un eveniment, ivindu-se la aproape fiecare nenorocită de acţiune la care participau. Dar, acasă, în New Orleans, lui Ross nu îi era atât de uşor să se apropie de ei. Ei bine, nu îi era uşor să ajungă la cel cu care voia cu adevărat să vorbească, adică fratele mai mare al lui Gabe.

Nu aveai nevoie de nu ştiu ce logică pentru a-ţi da seama despre ce era vorba. Ross auzise cumva că Gabe era aici, motiv pentru care el ajunse *din întâmplare* aici. În mod normal, Gabe reuşea să tolereze întrebările necontenite ale lui Ross. La naiba, chiar îl plăcea oarecum pe tip, îi aprecia hotărârea, dar nu când Ross se afla aici şi ceva despre care Gabe nu-şi dorea ca un reporter să afle era la doar câţiva paşi depărtare.

Coborându-şi ochelarii de soare, Ross privi maşina lui Gabe.

— Frumoasă maşină! Una dintre noile Porsche 911?

Gabe ridică din sprâncene.

— Afacerile de familie merg, probabil, bine. Dar, oricum, afacerile de familie merg mereu bine, nu-i aşa? Familia de

Vincent are o avere din moşi strămoşi. Face parte din cei unu la sută din unul la sută.

Familia lui Gabe era una dintre cele mai vechi, a cărei istorie începea pe vremea în care se crease marele stat Louisiana. Deţinea acum cele mai profitabile rafinării de petrol din golf, afaceri imobiliare de milioane în întreaga lume, firme de tehnologie şi, după ce se însura fratele lui mai mare, familia lor avea să deţină controlul asupra uneia dintre cele mai importante companii de transport maritim din lume. Deci, da, familia de Vincent era bogată, dar Gabe cumpărase maşina şi aproape tot ce deţinea cu banii pentru care *muncise.* Nu cu bani *moşteniţi.*

— Unii spun că familia ta are atât de mulţi bani, încât clanul de Vincent se află deasupra legii. Ross îşi îndreptă ochelarii de soare. Aşa pare.

Gabe chiar nu avea timp pentru asta.

— Orice ai vrea să-mi spui, crezi că poţi să n-o mai dai cotită şi să treci la subiect? Aş vrea să mă întorc acasă anul ăsta.

Zâmbetul reporterului dispăru.

— Cum tu eşti aici, eu sunt aici şi este al naibii de greu să vă prind pe unul dintre voi… Vreau să vorbim despre moartea tatălui tău.

— Sunt convins.

— Nu cred că s-a sinucis, continuă Ross. Şi mi se pare suspect ca ofiţerul Cobbs, care a spus clar şi public că vrea să investigheze moartea tatălui tău drept omucidere, a sfârşit într-un accident dubios de maşină.

— Da?

Frustrarea lui Ross se dezlănţui aproape palpabil.

— Asta e tot ce ai să-mi spui despre acest subiect?

— Cam da. Gabe zâmbi. Şi faptul că ai o imaginaţie

foarte bogată, dar sunt sigur că ai mai auzit asta.

— Nu cred că imaginaţia mea e atât de bogată încât să se ia la întrecere cu tot ce a făcut familia Vincent.

Probabil că nu.

— Bine, nu o să te mai întreb despre tatăl tău sau despre ofiţer. Ross îşi mută greutatea de pe un picior pe altul când Gabe deschise portiera şoferului. Am auzit şi câteva zvonuri interesante despre o parte din personalul de la complexul de Vincent.

— Încep să cred că se prea poate să ne urmăreşti. Gabe aşează desenul cu faţa în jos pe scaunul din dreapta. Dacă vrei să discuţi despre chestiuni legate de personal, atunci, trebuie să ai o conversaţie cu Dev.

— Devlin nu-şi face timp să discute cu mine.

— Asta nu pare a fi problema mea.

— Pare să fie acum.

Gabe râse, dar fără nicio urmă de umor când se întinse înăuntru şi apucă ochelarii de soare de pe bord.

— Crede-mă, Ross, asta nu este problema mea.

— Poate nu crezi că este acum, dar situaţia o să se schimbe. Un muşchi zvâcni în maxilarul bărbatului. Am de gând să scot de la tine toate secretele pe care familia de Vincent le-a păstrat ascunse ani de zile. O să fac un reportaj pe care nici măcar familia ta nu o să-l mai poată reduce la tăcere, nici cu toţi banii din lume.

Scuturând din cap, Gabe îşi puse ochelarii de soare.

— Îmi place de tine, Ross. Ştii că eu n-am avut niciodată o problemă cu tine. Ţin să clarific asta. Dar trebuie să vii cu un material mai bun, pentru că ce mi-ai spus adineauri sună ca un clişeu. Se sprijini cu mâna de cadrul portierei. Trebuie să ştii că nu eşti primul reporter care se gândeşte că o să scoată cumva la iveală nu ştiu ce secrete pe care le ţinem

ascunse şi că o să deconspire ce naiba crezi că suntem. Nu o să fii nici ultimul care o dă în bară.

— Eu nu o dau în bară, spuse Ross. Niciodată.

— Toată lumea o dă în bară.

Gabe se urcă la volan.

— Mai puţin familia de Vincent?

— Tu ai spus-o, nu eu. Gabe ridică privirea spre reporter. Vrei să-ţi dau un sfat? Dacă aş fi în locul tău, aş căuta să investighez altă poveste.

— Ăsta e momentul când o să-mi spui să fiu atent? Ideea păru să îl facă straniu de vesel. Mă pui în gardă? Fiindcă oamenii care se pun rău cu familia de Vincent ajung să dispară sau mai rău?

Gabe zâmbi când băgă cheia în contact.

— Nu pare că ar trebui să-ţi spun asta. Pare că ştii deja ce se întâmplă.

Nikki se opri în centrul bucătăriei liniştite şi aproape sterile a conacului de Vincent, spunându-şi că nu mai era aceeaşi nătângă care aproape se înecase în piscină cu şase ani în urmă.

Sigur nu mai era aceeaşi nătângă care se făcuse de ruşine ani de zile alergând după un bărbat matur. Lucru care se soldase cu una dintre cele mai proaste idei care existaseră vreodată în istoria ideilor proaste.

Iar Nikki avea o istorie impresionantă când venea vorba despre a nu lua cea mai strălucită dintre deciziile posibile. Tatăl ei obişnuia să spună că avea o fire uşor sălbatică, mergând pe urmele lui tati, dar lui Nikki îi plăcea să dea vina pe familia de Vincent pentru nesăbuinţa ei. Cei trei aveau un talent cu adevărat bizar de a-i face pe toţi cei din jur să o ia pe căi greşite.

Mama ei susţinea că majoritatea deciziilor proaste pe care le lua Nikki erau determinate de *inima ei bună.*

Nikki avea obiceiul să adune tot felul de creaturi fără adăpost… pisici de pe stradă, câini, câte o şopârlă din când în când, chiar şi un şarpe şi, bineînţeles, oameni. Era o inimă milostivă, detesta să vadă în suferinţă oameni la care ţinea şi era de multe ori cam prea afectată de necazurile străinilor.

Motiv pentru care evita să se uite la televizor în perioada sărbătorilor, căci mereu arătau imaginile acelea sfâşietoare cu animale îngheţate sau cu copii lăsaţi să moară de foame prin ţările măcinate de războaie. Tocmai de aceea ura totul când venea vorba despre Revelion şi îşi petrecea săptămâna dintre Crăciun şi Anul Nou făcând curat.

O mulţime de lucruri la Nikki rămăseseră la fel ca ultima dată când trecuse pragul acestei case. Era încă implicată emoţional faţă de animalele care nu îi aparţineau – de aceea şi activa ca voluntar la adăpostul local de animale. Încă nu reuşea să întoarcă spatele cuiva care avea nevoie de ajutor şi continua să se trezească în tot felul situaţii ciudate. Dar nesăbuită? Sălbatică?

Nu mai era.

Nu de ultima dată când fusese aici, chiar înainte să plece la facultate. Se întâmplase cu patru ani în urmă şi acum se întorsese. Nimic şi absolut totul se schimbase.

— Eşti bine, iubito? întrebă tatăl ei.

Întorcându-se şi zărindu-l pe tatăl ei chiar la intrare în bucătăria mare, se trezi din reverie şi îi zâmbi larg. Doamne, tatăl ei începea să arate de vârsta pe care o avea, iar gândul o speria – o îngrozea cu adevărat. Părinţii ei o făcuseră târziu, dar ea avea doar 22 de ani şi îşi mai dorea încă vreo 50 de ani alături de ei.

Nikki ştia că asta nu avea să se întâmple.

Cu atât mai puţin acum.

Se chinui să-şi alunge acele gânduri din minte.

— Da. Sunt doar… este ciudat să fiu aici, după ce am fost plecată atâta timp. Bucătăria este diferită.

— A fost redecorată acum câţiva ani, răspunse el.

Conacul părea să fie într-un proces continuu de renovare. La urma urmei, de câte ori nu luase foc locul acesta, de când fusese construit? Nikki pierduse şirul. Tatăl ei trase adânc aer în piept, iar cutele din jurul gurii lui deveniră mai pronunţate. Părea atât de obosit.

— Nu ştiu dacă ţi-am spus asta sau nu, dar mulţumesc.

Ea flutură dintr-o mână.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti, tată.

— Ba da, trebuie. El se apropie de locul în care stătea ea. Ai plecat la facultate ca să faci ceva mai bun decât asta… mai bun decât să găteşti şi să ai grijă de o gospodărie. Să devii *ceva* mai bun.

Ofensată în numele lui, ea îşi încrucişă braţele şi întâlni privirea lui obosită.

— Nu este nimic în neregulă să găteşti şi să ai grijă de o gospodărie. Este o slujbă bună, cinstită. O slujbă care mi-a permis să fac facultatea. Nu-i aşa, tată?

— Suntem foarte mândri de slujba noastră. Nu mă înţelege greşit, dar ce am făcut cu mama ta în toţi anii ăştia a fost pentru ca tu să poţi face altceva. El oftă. Deci, înseamnă enorm pentru noi că te-ai întors acasă pentru a ne ajuta, Nicolette.

Doar tatăl şi mama ei îi spuneau pe numele complet. Toţi ceilalţi îi spuneau *Nikki.* Toţi, cu excepţia unui anume de Vincent, nu spunem cine. El şi numai el îi spuneau *Nic.*

Părinţii ei lucraseră pentru familia de Vincent, una dintre cele mai bogate familii din State şi posibil din lume, cu

mult înainte să se nască ea. Era ciudat să creşti în această casă, să ştii o mulţime de lucruri ciudate… lucruri despre care ceilalţi habar nu aveau şi pentru care ar fi plătit probabil bani frumoşi. Şi la nivel personal? Era ca şi cum ai fi trăit cu piciorul în două lumi diferite, una de o bogăţie absurdă şi o alta care aparţinea clasei de mijloc.

Tatăl ei era practic majordom, doar că Nikki avusese dintotdeauna o mică bănuială că tatăl ei… se ocupase pentru familia de Vincent de lucruri pe care niciun majordom normal nu le-ar fi făcut. Mama ei se ocupa de sarcinile de zi cu zi ale casei şi pregătea cinele. Alor ei le plăcea să lucreze pentru această familie şi ştia că plănuiseră să continue aici până la finalul zilelor, dar mama ei…

Nikki simţi o strângere de inimă. Mama ei nu se simţea bine, şi totul se întâmplase atât de repede, apărând ca din senin. Temutul cuvânt cu C.

— Sincer, este perfect. Mi-am luat diploma, şi aşa o să-mi dau seama de ce şi cum. Cu alte cuvinte, să priceapă ce naiba voia să facă cu adevărat cu viaţa ei. Să se apuce de muncă sau să continue cu masteratul? Nu era încă sigură. Şi vreau să fiu aici, alături de mama.

— Ştiu. Zâmbetul lui şovăi puţin când îi îndepărtă o şuviţă de un blond-castaniu de pe faţă. Am fi putut să angajăm pe altcineva cât mama ta…

— Nu, n-aţi fi putut. Simplul gând o făcu să izbucnească în râs. Ştiu cât de ciudaţi sunt cei din familia de Vincent. Ştiu cât de protectori sunteţi cu ei. Ştiu să-mi ţin gura şi să închid ochii când trebuie. Iar voi nu mai trebuie să vă faceţi griji pentru un angajat nou, care n-ar putea să-ţi ţină gura şi n-ar închide ochii când trebuie.

Tatăl ei îşi arcui o sprânceană.

— S-au schimbat multe lucruri, iubito.

Ea pufni în timp ce privi blaturile din marmură albă cu nervuri cenuşii. Mama o pusese la curent cu privire la unele schimbări în timpul unuia dintre tratamentele ei de chimioterapie. La urma urmei, despre ce altceva să vorbească în timp ce în vene i se pompa o cantitate uriaşă de otravă, care, spera ea, avea să ucidă doar celulele canceroase care se formau în plămânul ei?

Despre lucruri care se schimbaseră la conacul de Vincent.

Pentru început, capul familiei, Lawrence de Vincent, se spânzurase cu câteva luni în urmă. Un gest care o şocase, pentru că se gândise că bărbatul acela ar supravieţui şi unei bombe nucleare. Iar Lucian de Vincent părea să aibă o iubită cu care locuia aici, urmând să se mute la casa lor. Ideea ca Lucian să se aşeze la casa lui era cu atât mai nebunească.

Lucian de care îşi amintea ea era un *fustangiu* de zile mari. Un maestru incorigibil al flirturilor, lăsând în urma lui un şir de inimi frânte prin Louisiana şi nu numai.

Ea nu o întâlnise încă pe iubita lui, pentru că erau plecaţi într-un fel de călătorie… bogaţii păreau rareori să aibă vreun fel de program. Spera doar ca, oricine ar fi fost ea, să fie drăguţă şi să nu semene deloc cu logodnica lui Devlin.

Poate că Nikki nu fusese în preajma familiei de Vincent în ultimii patru ani, dar îşi amintea de Sabrina Harrington şi de fratele ei Parker.

Sabrina tocmai începuse să se vadă cu Devlin cu un an înainte ca Nikki să plece la facultate. Acela fusese un an plin de comentarii maliţioase şi de priviri dispreţuitoare. Dar Nikki putea să se descurce cu Sabrina. Dacă rămăsese aceeaşi femeie, putea să fie rea ca un şarpe cu clopoţei încolţit. În mod normal însă, Nikki nici măcar nu se ridica la înălţimea oamenilor cărora să le acorde ea atenţie.

Dar Parker?

Nikki îşi înăbuşi o tresărire, nevrând să-l îngrijoreze pe tatăl ei, care o privea ca un şoim.

Parker o privise adesea aşa cum ea şi-ar fi dorit să o privească Gabe, mai ales când prinsese suficient curaj ca să treacă de la un costum de baie dintr-o singură piesă la unul din două.

Şi Parker… făcuse mai mult decât să privească.

Ea trase aer în piept. Nu voia să se gândească la Parker. Nu merita nici măcar un gând de-al ei.

Mama nu îi povestise doar ce se întâmplase cu Lawrence şi cu noua iubită a lui Lucian. O pusese la curent cu toată povestea despre sora care reapăruse şi dispăruse din nou. Un lucru despre care marele public habar nu avea. Nu cunoştea detaliile, dar Nikki ştia că, în clasicul stil al familiei de Vincent, fusese probabil cel mai dramatic episod cu putinţă.

Şi ştia că era mai bine să nu pună întrebări pe această temă.

Tatăl ei făcu un pas în spate.

— Toţi băieţi sunt plecaţi.

„Slavă Cerului!”

— Devlin ar trebui să se întoarcă în seara asta pe la ora cinei. Îi place ca masa să fie gata la şase. Cred că doamna Harrington o să i se alăture.

Ei bine, slava închinată Cerului ţinu doar cinci secunde. Îşi înăbuşi dorinţa de a-şi da ochii peste cap şi de a scoate un sunet dispreţuitor.

— Bine.

— Gabriel încă este în Baton Rouge sau, cel puţin, aşa am auzit ultima dată, continuă tatăl ei, trecând în revistă programul fraţilor în timp ce ea se întreba ce făcea Gabe în

Baton Rouge.

Nu că i-ar fi păsat. Nu-i păsa absolut deloc, dar se întrebă dacă avea vreo legătură cu afacerea lui de prelucrare a lemnului.

Bărbatul acela avea mâini iscusite.

Cu adevărat iscusite.

Obrajii ei se înroşiră când o străpunse până în adâncul fiinţei amintirea nedorită a felului în care se simţeau palmele lui aspre. „Nu. Nu o luăm de la capăt. În niciun caz."

Existau exemple ale iscusinţei lui Gabe peste tot prin casă… mobilierul, cadrele scaunelor şi detaliile decorative, chiar şi în bucătărie. Toată tâmplăria era gândită şi creată de Gabe. De mică, ea fusese fascinată de ideea de a lua o bucată de lemn şi a o transforma într-o adevărată operă de artă. Fascinaţia devenise un adevărat hobby pentru Nikki.

Începuse într-o după-amiază lungă de toamnă pe vremea când ea avea zece ani şi îl găsise pe Gabe afară, cioplind o bucată de lemn. Din plictiseală, îl rugase să-i arate cum se făcea. În loc să o alunge, Gabe îi dăduse mici resturi de lemn şi îi arătase cum să folosească o daltă.

Devenise foarte bună la asta, dar nu mai pusese mâna pe o daltă de peste patru ani.

Nikki reveni cu atenţia la ceea ce îi spunea tatăl ei.

— Stăm cam rău cu personalul acum, continuă tatăl ei. Deci, ai mult praf de şters în viitorul apropiat. Devlin seamănă foarte mult cu tatăl lui.

„Grozav."

În lumea ei, acesta nu era un compliment.

— Fantomele? întrebă ea pe jumătate în glumă. Sperie personalul?

Tatăl ei îi aruncă o privire, dar Nikki ştia foarte bine că părinţii ei credeau că această casă era bântuită. La naiba,

veneau noaptea pe aici doar dacă era vorba despre o urgenţă majoră. Nu ar fi venit niciunul dintre oamenii din personal, şi toată lumea din oraş ştia legendele despre pământul pe care se înălţa conacul de Vincent. Şi cine nu auzise de blestemul familiei de Vincent măcar o dată sau de două ori?

Cum îşi petrecuse atât de mult timp în această casă, văzuse lucruri ciudate şi auzise lucruri care nu puteau fi explicate. În plus, crescuse la câteva minute distanţă de New Orleans. Era credincioasă din fire, dar, spre deosebire de prietena ei Rosie, pe care o cunoscuse la facultate, nu era obsedată de paranormal. Nikki adoptase teoria „dacă nu recunoşti existenţa fantomelor, ele n-au cum să te sperie", şi totul funcţionase de minune până acum.

Era adevărat că Nikki venise aici noaptea o singură dată în viaţa ei, şi lucrurile nu se terminaseră deloc bine. Deci, poate nu mergea cu ignorarea fantomelor, pentru că îi plăcea să creadă că fusese posedată de una dintre fantomele care aparent bântuiau pe coridoare şi acesta era motivul pentru care făcuse ceea ce făcuse în noaptea aceea.

Nikki ştia foarte bine ce trebuia făcut prin casă, pentru că îşi petrecuse cele mai multe vacanţe de vară aici, uitându-se la mama ei. Astfel că se apucă repede de treabă după ce tatăl o lăsă să-şi vadă de ale ei.

Primul lucru era să vadă ce personal era prin casă. „Stăm cam rău cu personalul" era puţin spus! Singurii angajaţi erau tatăl ei, grădinarul care părea să tundă iarba le nesfârşit sau să tot acopere cu mulci pământul din grădină, şoferul familiei de Vincent şi doamna Kneely, o femeie mai în vârstă care se ocupa de spălătorie de când era Nikki mică.

De fapt, Beverly Kneely avea propria spălătorie şi trecea pe la conac doar de trei ori pe săptămână ca să se ocupe de lenjerii şi de haine.

După spusele lui Bev, pe care o găsi în antreul din spatele casei, adunând hainele care trebuiau duse la curăţătorie, în ultimele două luni, aproape toată lumea îşi dăduse demisia.

— Deci, lasă-mă să înţeleg. Nikki îşi netezi pe spate câteva şuviţe care scăpaseră din cocul în care îşi prinse părul. Chelnerii au plecat, la fel şi femeile de serviciu?

Pieptul generos al lui Bev se cutremură când femeia încuviinţă din cap.

— În ultimele trei luni, n-au mai fost pe aici decât părinţii tăi. Cred că toată munca asta a epuizat-o pe sărmana Livie.

Furia se dezlănţui înăuntrul lui Nikki. Niciun de Vincent nu observase cât de slabă şi de ostenită ajunsese să fie mama ei? Cât de repede obosea?

— De ce n-a angajat familia de Vincent pe cineva care să ajute?

— Tatăl tău încercă, dar nimeni de pe aici nu vrea să se apropie de locul ăsta, nu după ce s-a întâmplat.

Ea se încruntă.

— Vorbeşti despre Lawrence? Despre ce a făcut?

Bev strânse teancurile de haine.

— Nu că asta n-ar fi fost şi aşa destul de rău, dar nu a fost picătura care a umplu paharul.

Nikki habar nu avea despre ce vorbea.

— Îmi pare rău! Nu cred că am fost pusă la curent cu toate smintelile de pe aici. Ce s-a mai întâmplat?

Aruncând o privire prin încăpere, Bev îşi arcui sprâncenele în timp ce se îndrepta spre uşa laterală.

— Pereţii au urechi. Ştii asta. Dacă vrei să ştii ce s-a întâmplat aici, poţi să-l întrebi pe tatăl tău sau pe vreunul din băieţi.

Buzele ei se ţuguiară. Nu avea să-i întrebe pe *băieţi.*

Bev se opri la uşă şi se uită în spate.

— Nu cred că Devlin o să fie prea fericit când o să vadă cu ce eşti îmbrăcată.

— Care e problema cu hainele mele?

Purta blugi şi un tricou negru. Nu avea de gând să se îmbrace ca mama sau tatăl ei. Dorinţa ei de a-şi ajuta părinţii nu implica şi purtatul uniformei.

Coborî privirea spre hainele ei şi zări gaura de sub genunchi. Nikki oftă.

Probabil Devlin urma să aibă o problemă cu gaura, dar Nikki voia să ştie ce Dumnezeu se întâmplase în casa asta de pusese pe fugă aproape tot personalul.

Trebuia să existe o explicaţie.

Nu doar pentru că familia de Vincent plătea extraordinar de bine, ci şi pentru că tatăl ei nu îi spusese nimic.

Şi asta însemna că era vorba despre ceva foarte grav.

Capitolul 2

Era aproape unu după-amiaza când Nikki aproape îşi terminase treaba în sufrageria care se afla cel mai aproape de biroul de la primul nivel. Ştergea praful de pe scaunele care chiar nu trebuiau curăţate, când simţi fiori la ceafă. Ştergându-şi un firicel de sudoare de pe frunte, se ridică şi se răsuci spre uşă.

Îl zări acolo pe Devlin de Vincent.

Prezenţa lui o sperie suficient de tare încât mai să scape cârpa pe care o ţinea în mână. Făcând un pas în spate, Nikki se lovi de mobila masivă care îi amintea de o piesă de mobilier din epoca victoriană.

Doamne!

De-a lungul anilor, mai văzuse fotografii cu Devlin prin revistele de scandal, dar nu-l văzuse şi în persoană.

Semăna atât de mult cu tatăl lui, încât o trecu un fior pe şira spinării. Păr negru aranjat impecabil şi tuns scurt. De o frumuseţe glacială şi distantă, el era îmbrăcat de parcă tocmai terminase o întâlnire importantă de afaceri, purtând pantaloni şi o cămaşă cu nasturi încheiaţi până sus, chiar dacă era septembrie şi continua să fie al naibii de cald afară.

În copilărie, fusese uşor îngrozită de fratele mai mare al familiei de Vincent, care acum trebuia să se apropie bine de 40 de ani.

Dar Nikki nu mai era o copilă.

El o scrută din priviri, examinând-o cu un aer care o făcu să se simtă ca o piesă de mobilier pe care el nu era sigur dacă voia să o păstreze sau să o ascundă într-un pod unde oamenii importanţi şi puternici să nu o vadă.

— Bună, Nikki, a trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut.

Nikki se strădui să schiţeze un surâs şi strânse cârpa în mână.

— Bună, Dev.

O expresie trecătoare îi traversă chipul când ea i se adresă cu versiunea prescurtată a numelui lui. Nikki nu îşi dădu seama dacă era iritare sau amuzament. Cu Devlin nu se ştia niciodată.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să vii şi să dai o mână de ajutor în absenţa mamei tale, spuse el, cu vocea lui la fel de rece pe cât îi era şi personalitatea. Sper că începe să se simtă mai bine.

— Ea… rezistă, răspunse Nikki.

— Mama ta este o femeie foarte puternică. Dacă poate

cineva să învingă boala asta, acest cineva ea este.

Era probabil cel mai frumos lucru pe care îl auzise vreodată rostit de Devlin.

Privirea lui o cercetă din nou din cap până în picioare.

— Știu că ai fost plecată mult timp, la facultate și toate cele, dar sunt sigur că-ți amintești că personalul nostru poartă uniformă, nu blugi rupți, la mâna a doua, nu?

Și iată cum strica momentul devenind Nemernicul de Vincent, care părea să aibă 80 de ani, nu aproape 40.

Spatele lui Nikki deveni rigid.

— Chiar nu sunt la mâna a doua.

— I-ai cumpărat așa? Pe buzele lui se arcui un zâmbet dispreţuitor. Poate ar trebui să-ți ceri banii înapoi.

Ea strânse din buze, rezistând dorinţei de a-i arăta degetul mijlociu.

— Îmi pare rău! Mi s-a spus că nu trebuie să port uniformă.

Nu era neapărat adevărat, dar ce mai conta?

El își înclină ușor capul într-o parte, un gest pe care ea îl văzuse adesea la tatăl lui.

— Înţeleg. Atunci, poate reușești să găsești prin garderoba ta ceva care să nu lase impresia că ne plătim personalul cu mai puţin decât salariul minim? Mai ales că ești plătită. Nu o faci pe degeaba.

Ea trase brusc aer în piept. „Ajutor.” Poate casa se schimbase puţin și Lucian nu mai era craiul de pe vremuri, dar Devlin rămăsese același.

— Sunt sigur că găsesc ceva care să obţină aprobarea ta.

Din nou. O pâlpâire de emoţie care dispăru înainte ca Nikki să-și dea seama despre ce emoţie fusese vorba.

Și apoi, Devlin intră în aceeași încăpere în care se afla și ea, la doar câţiva metri distanţă. Ea mări ușor ochii. Cum

naiba reuşea să se mişte atât de repede şi atât de discret?

Avea o parte de fantomă în el?

Mai degrabă, o parte de demon. La urma urmei, asta era şi porecla lui – aşa îi spuneau revistele de scandal. *Devil.*

Acum, se afla chiar în faţa ei, iar Nikki nu era o femeie înaltă. La puţin peste un metru şaizeci şi cinci, era greu să nu se lase intimidată când el se înălţa impunător în faţa ei.

— Simt o urmă de tupeu la tine, *Nicolette?*

Oh, Doamne.

Blestemându-se în gând pe ea şi pe Devlin, îşi lipi pe buze cel mai strălucitor zâmbet de care fusese vreodată în stare.

— Sper că nu. Vorbeam serios. Am şi pantaloni mai frumoşi. Unii cu care sunt *sigură* că o să fii de acord.

Ochii lui, ochii familiei de Vincent, se aţintiră asupra ei.

— Sunt încântat să aud asta.

Bine. Nu părea încântat. Deloc.

El coborî bărbia, şi ea simţi cum i se înfioară firicelele de păr de pe tot corpul.

— Nu mi-ar plăcea să fiu nevoit să-i povestesc tatălui tău despre atitudinea ta.

Nici lui Nikki.

— Mai ţii minte ce s-a întâmplat ultima dată? Singura dată? întrebă el. Eu mai ţin minte.

Oh, îşi amintea prea bine. Avea 17 ani şi, profitând de neatenţia mamei, atacase dulapul cu băuturi. Băuse dintr-un coniac al naibii de scump doar pentru a dovedi că nu mai era o fetiţă.

Privind în urmă, recunoştea că fusese, de fapt, o fetiţă, dar nu era vorba despre asta acum. Se răţoise la Devlin când el îi ceruse să nu mai umble după Gabe ca un *căţeluş pierdut şi hămesit de foame.*

El avea aşa un talent cu cuvintele.

— Îmi aduc aminte. Zâmbetul ei începu să pălească. În apărarea mea, eram într-o uşoară stare de euforie şi, prin urmare, nu eram pe deplin responsabilă pentru acţiunile mele.

O sprânceană neagră se arcui în sus.

Ea îşi îndreptă umerii.

— Şi nici nu umblam după fratele tău, aşa că m-am simţit puţin jignită.

— Te ţineai după fratele meu ca o lipitoare minoră care nu înţelegea de ce un bărbat în toată firea n-ar fi deloc interesat de o adolescentă.

Fir-ar să fie, ataca cel mai sensibil subiect! Cu toată seriozitatea.

— Eu…

Da. Nikki habar nu avea ce să mai spună.

Pentru că era adevărat. Foarte adevărat.

Încă de când Gabe o scosese din piscină şi o apărase în faţa lui Devlin, îşi petrecuse fiecare clipă liberă umblând după Gabe şi încercând să-i atragă atenţia. Din prostie, diferenţa de vârstă nu i se păruse chiar atât de importantă în adolescenţă.

Doamne, fusese atât de fraieră.

Era nebună de legat să nu-şi fi dat seama că diferenţa de vârstă fusese foarte, *foarte* importantă, pentru că diferenţa de vârstă chiar era mare. El avea *26 de ani* când o salvase din piscină. Cu zece ani mai mare decât ea, un bărbat în toată firea, iar ea avea – ei bine, da, doar 16 ani. Scârbos.

Dar îşi închipuise, cu mintea ei stupidă de adolescentă, pradă hormonilor, că, după ce avea să împlinească 18 ani, Gabe avea să se îndrăgostească de ea până peste cap.

Dacă era să fie sinceră, Gabe nu-i dăduse niciodată de

înţeles că avea faţă de ea vreo intenţie deplasată sau de-a dreptul ilegală, dar ea… Ei bine, fusese tânără, prostănacă şi îndrăgostită pentru prima dată în viaţă.

— Pot să fiu sincer cu tine, Nikki?

Ea clipi nedumerită.

— Fireşte.

— Nu m-am bucurat deloc când am aflat că o să-i ţii locul mamei tale până se face bine.

Ce surpriză! Ce să mai spună la una ca asta? Mulţumesc?

— Să pleci la facultate a fost cel mai bun lucru pe care l-ai fi putut face pentru tine, căci, dacă ai fi rămas, ai fi intrat într-o mulţime de belele. El se opri. Şi la fel şi fratele meu.

Ei bine, nu plecase înainte să se întâmple *belele.*

Ea începu să-şi simtă faţa cuprinsă de flăcări.

Devlin coborî uşor bărbia.

— Chiar sper să nu reiei lucrurile de unde le-ai lăsat.

Gura lui Nikki se uscă, iar inima începu să i se zbată nebuneşte în piept.

— Nu știu despre ce vorbeşti.

— Hai, ştii că nu este adevărat. Vocea lui răsună înşelător de domoală. Din clipa în care ţi-ai dat seama că-ţi plac băieţii, te-ai apucat să o faci pe grozava pe aici de fiecare dată când Gabe se afla prin preajmă.

Chipul chiar începea să-i ardă la propriu, pentru că şi asta era adevărat. Făcuse aproape orice pentru a-i atrage atenţia lui Gabe. Uneori, îi reuşise. De cele mai multe ori, nu.

— Iar lecţiile de înot? continuă el, spre groaza ei. Acestea nu erau amintiri pe care să-şi dorească să le depene. Încă nu-şi făcuse curaj *să se uite* la piscină. Nu erau atât de cumplite când aveai corpul unui băieţandru.

„Oh, Doamne!”

— Dar, cu cât creşteai, cu atât purtai costume de baie

mai decoltate. Chipul lui continuă să fie lipsit de orice emoţie. Am văzut-o cu toţii, fie că voiam, fie că nu. Chiar dacă nu ar fi trebuit să vedem.

Dintr-odată, ea redeveni fata de 16 ani şi îşi dori să se înece în piscină.

— Eram doar o adolescentă, Devlin.

— Şi acum… câţi ani ai? 22? El ghici exact. Nu eşti cu mult mai în vârstă. Eşti încă doar o fată, dar care a trecut de vârsta majoratului.

Încrucişându-şi braţele la piept ca să nu-i arunce cârpa în faţă, ea inspiră adânc de câteva ori înainte de a fi sigură că nu avea să înjure.

— Nu mai sunt o adolescentă care tânjeşte după un tip mai mare. Crede-mă!

— Nu te cred.

Ea se uită lung la el preţ câteva clipe, neştiind cum să reacţioneze.

— Atunci, nu ştiu ce vrei să-ţi spun. Şi chiar nu ştia. N-am venit aici pentru Gabe. Am venit ca să-mi ajut părinţii. Dacă prezenţa mea aici este aşa o problemă, atunci trebuie să angajezi pe altcineva. Sunt sigură că tata o să înţeleagă.

Devlin rămase tăcut o clipă.

— Tu ştii… rostul pe aici. Ştii care sunt aşteptările.

— Da.

Şi-ar fi dorit ca faţa să nu o mai ardă şi discuţia lor să se fi încheiat deja.

Cel mai mare dintre fraţii de Vincent o privi atent.

— Ultimul lucru de care are nevoie acum fratele meu acum este o altă complicaţie.

O altă complicaţie? Poftim? Ea simţi un gol în stomac.

— Ce înseamnă asta? I s-a întâmplat ceva?

Păru să fie o întrebare neinspirată, pentru că el miji

ochii. Nu regretă că întrebase. Chiar dacă se simţea ca o mare proastă de fiecare dată când se gândea la Gabe şi nu ardea de nerăbdare să-l revadă, încă îi păsa de el.

Cum să nu-i pese?

Gabe nu era de nasul ei, nu fusese şi nu avea să fie niciodată, dar ei fuseseră prieteni pe vremuri. Chiar în ciuda diferenţei de vârstă, el o respectase. Fusese bun cu ea şi obişnuia să-i aducă smoothie-uri, surprinzând-o cu diferite arome. Unele erau făcute chiar de el. Pe altele le lua de la magazinul ei preferat când se întorcea din oraş şi ştia că ea era la conac. Îi fusese alături, în repetate rânduri.

Dar ea distrusese totul, iar Devlin chiar nu trebuia să-şi facă griji că avea vreun plan ascuns în privinţa lui Gabe. El nu avea să o întâmpine cu braţele deschise, iar Nikki avea să facă tot posibilul să-l evite cât se putea de mult.

— Sper că avem o înţelegere, spuse Devlin fără să-i răspundă la întrebare.

— Avem.

El nu bătu în retragere.

— Bine de ştiut.

Nikki încuviinţă încet din cap, sperând din suflet ca discuţia lor stânjenitoare să se încheie şi ea să se retragă undeva pentru câteva clipe. Ca să-şi aplice vreo câteva lovituri zdravene prin diferite părţi intime pentru tâmpeniile săvârşite în trecut.

— Dev, strigă o voce de pe hol. Unde naiba eşti?

Inima i se opri în piept când auzi vocea.

Nu. Oh, Doamne, *nu.*

— Vorbind de lup, mormăi Devlin în barbă. Privirea i se ridică spre tavan, în vreme ce Nikki ajunse la un pas de un atac de panică şi chiar în prag de leşin. Gabe. Nu ştiam că vii acasă azi.

— Schimbare de planuri.

Vocea se apropie.

Nikki căută înnebunită un loc unde să se ascundă. Ar fi părut ciudat să se strecoare iute sub canapeaua înălţată pe care nimeni nu stătea vreodată? Da. Da, ar fi fost ciudat, dar nu era pregătită să-l vadă pe Gabe.

Nu după această conversaţie.

Dar era prea târziu.

Nu avea unde să se ascundă, iar Devlin se întoarse cu spatele. Nikki nu avea cum să vadă cadrul uşii din cauza umerilor laţi ai lui Devlin, dar totuşi închise ochii.

„Pot să fac asta."

„Nu e mare lucru."

„Nu mai sunt o adolescentă."

Cuvintele ei de îmbărbătare nu o ajutară prea mult.

— Ce faci aici? întrebă Gabe – şi, Doamne, vocea lui era la fel ca în amintirile ei. Adâncă. Melodioasă. Uşor guturală. Oh, ai companie. El scoase un râset uimit. Scuze că am dat buzna aşa!

Ideea de a fi cu Dev aproape o făcu pe Nikki să izbucnească în râs, dar reuşi să se abţină, pentru că probabil ar fi părut puţin sărită de pe fix.

— Da, am companie.

Devlin făcu un pas într-o parte.

Ea închisese ochii şi nu îl văzu, dar simţise mişcarea lui Devlin.

Linişte.

Şi apoi:

— Să-mi trag una!

Capitolul 3

Nikki deschise brusc ochii şi îşi dori pe loc să nu o fi făcut, pentru că acum îl zări.

Trecuse o veşnicie până îşi permisese să se uite la o fotografie cu el. Poate ar fi trebuit să facă asta, pentru că poate astfel n-ar mai fi simţit că vrea, în acelaşi timp, să sară în braţele lui ca o maimuţă turbată şi să fugă cât o ţineau picioarele.

Îi fu imposibil să-şi ia ochii de la el.

Doamne, Gabe era… frumos într-un fel brut şi masculin. Rămăsese cum şi-l amintea, dar acum era cumva *mai mult*. În orice caz, părea mai înalt şi mai lat în umeri, bicepşii şi braţele îi erau sculpturale cum nu fuseseră înainte.

Trecerea anilor fusese blândă cu el. Gabe avea 32 de ani acum, şi singurul semn al vârstei lui erau ridurile discrete de zâmbet care se desenau la colţurile ochilor uluitori de culoarea muşchiului marin. Pometii respectau linia impusă în descendenţa familiei de Vincent, înalţi şi sculpturali, la fel şi conturul nasului şi gura de o senzualitate înnebunitoare.

Oh, Doamne, încă purta părul lung. Părul lui de un castaniu-închis, aproape negru, abia îi atingea umerii. Barba foarte scurtă îi sublinia linia puternică a maxilarului de parcă nu s-ar fi bărbierit de o zi sau două. Era îmbrăcat mult mai lejer decât fratele lui, purtând o pereche de blugi negri şi o cămaşă albăstrie din bumbac uşor largă. Şi era desculţ.

Buzele ei se curbară în umbra unui zâmbet.

Gabe umbla *mereu* desculţ.

— Nic?

El făcu un pas pe lângă un scaun, cu privirea aţintită spre ea, de parcă… ei bine, de parcă nu era sigur că o vedea în carne şi oase în faţa lui.

În timp ce Gabe arăta în mare parte la fel, Nikki se schimbase în ultimii patru ani. Nu mai era fata de 18 ani care fugise de el în lacrimi.

Se opri la câţiva metri distanţă de ea, fixând-o cu o privire stăruitoare, de parcă ar fi fost o plăsmuire a imaginaţiei lui. Privirea îi alunecă dinspre cocul dezordonat în care îi era strâns părul în creştetul capului spre încălţările Vans cu model cu lame. Felul în care o studie nu semăna deloc cu privirea scrutătoare a fratelui său. Nu când îi simţi aproape la propriu privirea zăbovind pe şoldurile ei mult mai rotunde şi pe sânii mai plini. Se simţi pradă unei îmbujorări dulci, nepoftite şi neaşteptate.

„Obraznica Nikki. Obraznică. Obraznică."

Putea să se uite la ea cum Nikki îşi dorise dintotdeauna ca el să o facă, doar că acum nu mai însemna nimic. Nu mai era pentru ea decât o iubire prostească din adolescenţă. Atât.

Aşa că fu nevoită să se adune.

Ea ridică o mână şi făcu un semn ciudat cu degetul de îndată ce ochii lui îi întâlniră din nou pe ai ei.

— Hei.

— Hei? repetă el, clipind încet şi dezvăluindu-şi gene aberant de lungi.

Nikki înghiţi în sec şi încercă din nou.

— Bună?

Lângă ea, Devlin oftă zgomotos.

— S-a întâmplat ceva? Privirea lui Gabe oscilă între fratele lui şi ea. S-a întâmplat ceva cu Livie?

Nikki se întoarse încet spre Devlin. Nu-i spusese nimic lui Gabe? Ce naiba?

— Îi ţin locul mamei cât îşi face ea tratamentul. Nu i-ai…

Din privirea stăruitoare cu care o fixa Gabe era evident

că nu avea nici cea mai vagă idee, iar Nikki nu înţelegea de ce Devlin nu l-ar fi pus la curent cu o veste atât de importantă.

— Nu. Tonul lui Gabe răsună încordat. Nu mi s-a spus nimic.

Mai mult decât ciudat. Ea aruncă o privire furişă spre Gabe. Neliniştea i se agită în capul pieptului în timp ce îşi întoarse repede privirea. El continuă să o privească lung.

— Cred că Nikki are multă treabă, interveni Devlin.

Înţelegând că venise momentul să-şi facă ieşirea din scenă de parcă s-ar fi agăţat de ultima vestă de salvare de pe *Titanic,* ea se chinui să-şi pună picioarele în mişcare şi rămase cu privirea aţintită spre pragul uşii. Dar, în timp ce trecu pe lângă el, nu se putu abţine. Era ca şi cum nu mai deţinea controlul asupra ochilor ei.

Nikki îi aruncă o privire şi observă că el încă o privea. Nici măcar nu era sigură dacă el schiţase vreun gest.

— Mă bucur să te revăd, Gabe!

Iată.

O spuse aproape de parcă ar fi vorbit serios, deşi nu era chiar adevărat.

Doar de două ori în cei 32 de ani de viaţă ai lui Gabe o afurisită de pană ar fi putut să-l trântească la pământ fără nicio problemă.

Aceasta era una din cele două ocazii.

Gabe încă se uita la uşa pe care ieşise Nic, mai mult decât şocat.

— Chiar ea era?

Dev scoase un sunet care răsună ca un amestec de râset şi tuse.

— Micuţa Nikki nu mai este aşa mică, nu-i aşa?

Micuţa Nikki nu fusese tocmai mică ultima dată când o

văzuse el, dar nu arătase aşa.

La naiba, nu fusese înzestrată cu asemenea fund sau sâni ultima dată când o văzuse.

Ce naiba? El chiar se gândea la asta?

Dezgustul i se strecură până în vintre. Nu putea – sub nicio formă – să se gândească la sânii sau la fundul ei. Nici măcar să remarce că trupul i se dezvoltase în forme ademenitoare în ultimii ani, după felul în care cămaşa se modela pe pieptul ei şi blugii îi îmbrăţişau…

La naiba!

Nu conta că avea acum în jur de 20 de ani… *doar* 20 şi ceva.

Dar, la naiba, Nic fusese întotdeauna o fată drăguţă. O fată drăguţă, uscăţivă şi stângace, dar acum era… era al naibii de frumoasă.

Aproape că izbucni în râs.

I se trezi în minte povestea fetelor care se dezvoltau mai târziu, dar era adevărat. Chipul i se mai maturizase cât fusese plecată, potrivindu-se în sfârşit cu ochii mari căprui şi cu gura mare expresivă.

Trecuse de la a fi drăguţă la a fi de o frumuseţe primejdioasă.

Lui Gabe nu-i venea să creadă că era aici. Se străduí să se întoarcă spre fratele lui.

— Nu puteam angaja pe altcineva?

Pentru că oricine altcineva ar fi fost o alegere mai bună.

Dev îşi arcui o sprânceană în timp ce îşi încrucişă braţele.

— După cum ştii, ne-am confruntat în ultima vreme cu probleme când vine vorba despre a ne păstra personalul.

Într-adevăr.

— Şi, după toate câte s-au întâmplat aici, n-am putut să

nu accept când Richard a venit cu ideea de a o aduce pe Nikki pentru a-i ţine locul mamei ei. Oricum plănuia să vină acasă. În plus, ştie să-şi vadă de treabă şi să tacă atunci când trebuie.

Maxilarul lui Gabe se încleştă. Fără îndoială, Nic ştia să tacă atunci când trebuia. Ridică o mână şi şi-o trecu prin păr. Ce Dumnezeu? Sincer, habar nu avea cum să reacţioneze în acest nou context. De parcă ar fi dus lipsă de probleme în viaţa lui.

Crezuse sincer că nu avea să o mai vadă vreodată pe Nic – cel puţin, nu de aproape. Poate de la distanţă, pentru că distanţele erau *sigure.*

La naiba!

Câţi ani avea acum?

Făcu un calcul rapid în minte. 22. Se apropia ziua ei de naştere. În noiembrie. Urma să împlinească douăzeci şi trei de ani. Fir-ar! De la 23 de ani ai lui, Gabe nu-şi mai amintea decât petrecerile şi aventurile de o noapte. Parcă totul se întâmplase în altă viaţă.

I se năzări în minte cea mai stupidă întrebare. Mai făcea brăţări şi coliere din lemn? Spera să mai facă. Avea un talent înnăscut.

— O să fie vreo problemă? întrebă Dev încet.

El se încruntă şi îşi lăsă mâna să coboare.

— Nu. De ce?

— Bună întrebare.

Miji ochii spre fratele lui mai mare. Dev nu avea cum să ştie. Dev nici măcar nu fusese acasă în weekendul haotic din urmă cu patru ani, când Gabe făcuse a doua cea mai mare greşeală din viaţa lui.

Dar fratelui lui îi scăpau foarte puţine lucruri.

— Ai avut o reacţie atât de ciudată şi de puternică în

clipa când ai văzut-o, sublinie Dev.

— Am fost luat prin surprindere. Şi era al naibii de adevărat. Nu mă aşteptam să o văd aici. La naiba! Am crezut că s-a întâmplat ceva cu Livie.

Fără să spună nimic, Dev îl privi atent pentru o clipă.

— Aveam impresia că te întorci abia joi.

— Aşa era în plan. Gabe oftă şi se uită din nou la uşă, fir-ar! Dar am decis să-mi scurtez călătoria.

— Lucrurile nu evoluează cum ne dorim la Baton Rouge?

Gabe clătină din cap. Oricât ar fi fost de încurcată situaţia – şi, Doamne, era al naibii de încurcată –, călătoria lui la Baton Rouge era ultimul lucru la care se gândea acum. Nu după ce o revăzuse pe Nic.

— Nu-i pot învinovăţi pentru asta. Mi-au făcut o favoare când m-au sunat, dar nu o să mă lase să revin în viaţa lor după cinci ani, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Îi convingem.

Privirea lui Gabe deveni tăioasă.

— În niciun caz! Nu o să intervii în povestea asta, Dev. E viaţa *mea. Eu* trebuie să rezolv nebunia asta. Nu are nimic de-a face cu familia noastră.

— Ba are totul de-a face cu familia noastră. William este…

— Nu. Gabe întâlni privirea lui Dev, simţind în acelaşi timp un fior în piept. O să mă ocup de asta cum mi se pare mie mai bine, Devlin. Nu este treaba ta.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Dev, o manifestare rară de emoţie, şi, pentru o clipă, Gabe avu impresia că avea să o lase baltă.

— Apropo, spuse el. Când plecam din Baton Rouge, m-am întâlnit întâmplător cu Ross Haid.

O urmă de enervare traversă chipul lui Dev.

— Lasă-mă să ghicesc! Voia să vorbească despre… tata?

— Şi despre şerif. Şi de ce avem probleme cu angajarea personalului.

— Fireşte, murmură Dev. Devine chiar enervant, ceea ce înseamnă că trebuie…

— Ignorat, completă Gabe, susţinând privirea fratelui lui. Trebuie doar ignorat. Până la urmă, o să treacă la alt subiect, Dev. Nu o să facem nimic mai mult.

— Exact ce voiam să spun şi eu. Un surâs se ivi în colţul gurii lui, şi Gabe fu cât pe ce să-i spună că îi livra o minciună gogonată. Apropo, Sabrina vine la cină în seara asta.

Doamne!

Se putea ca ziua să devină şi mai ciudată?

Ei bine, ştia că nu avea să fie prezent la cină, pentru că, nici dacă ajungea pe o altă planetă, nu putea să se simtă suficient de departe de logodnica lui Dev. Dar, stai puţin! Se gândi la un lucru.

— O să servească Nic cina?

— Cum nu avem personal, ea o să se ocupe de toate sarcinile doamnei Besson.

Ceea ce însemna că avea să servească cina… avea să o servească pe Sabrina.

Fir-ar!

*

Stând în faţa cuptorului mare, cu mâinile lipite de geam, Nikki aruncă o privire înăuntru. Stomacul îi chiorăi. Sendvişul cu şuncă şi brânză pe care şi-l făcuse înainte de conversaţia dubioasă cu Devlin nu o ajută prea tare să-şi potolească stomacul mereu nesătul. Îşi luase deja sumarul

prânz cu câteva ore în urmă.

Puiul mirosea extraordinar, a ierburi, unt şi mâncare gătită în casă. Şi, din câte vedea, pielea era perfect rumenită.

Doamne, i se făcu foame.

Îi aminti şi de toate după-amiezile în care stătuse aşezată pe unul dintre scaunele din apropiere, urmărind-o pe mama ei cum gătea pentru familia de Vincent. Desigur, scaunele erau mai noi acum, cu un design rafinat în nuanţe cenuşii şi cu perne groase, dar se simţea din nou ca un copil în această bucătărie, în această casă.

Nikki era o bucătăreasă tare pricepută, şi asta i se datora mamei ei. Chiar îi plăcea la nebunie să gătească, ceva ce nu putea să facă niciodată în căminul ei din Tuscaloosa sau în micul apartament în care locuise în ultimul an. Astfel că, atunci când venea acasă de sărbători, îi plăcea să intre în bucătărie cu mama şi să facă tot felul de garnituri, plăcinte şi câte şi mai câte.

Doar că bucătăria de aici nu semăna cu cea de acasă. Această bucătărie era aproape cât parterul din casa părinţilor ei.

Îşi lipi nasul de geamul cald. Cine avea nevoie de o bucătărie atât de mare? Familia de Vincent. Iată cine. La naiba, toată casa era de-a dreptul gigantică. Trei niveluri şi două aripi care se desfăşurau de-o parte şi de alta a corpului principal – avea mai multe dormitoare decât putea să numere Nikki şi mai multe încăperi decât ar fi putut să folosească vreodată cineva.

Complexul de Vincent fusese restaurat şi reconstruit de nenumărate ori, dar oglindea stilul vremurilor de mult apuse care încă păreau impregnate cu încăpăţânare în regiunile sudice. Puteai să ajungi la fiecare etaj de pe verandele construite de-a lungul întregii proprietăţi. Nic ştia că fraţii

aveau propriile camere şi intrări private – de fapt, apartamente în toată regula. Cu camere de zi, bucătării, dormitoare şi băi. La naiba, camerele lor private erau mai mari decât majoritatea apartamentelor.

Potrivit tatălui ei, Gabe şi Dev ocupau aripa din dreapta, iar Lucian şi iubita lui locuiau în aripa stângă a casei.

Toate celelalte dormitoare erau goale, la fel dormitorul mamei şi cel al tatălui lor. Avuseseră camere separate, şi Nikki bănuia că niciunul dintre fraţi nu voia să ocupe acele încăperi.

Din fericire, în camere lor nu se făcea curat decât o dată pe săptămână, vinerea. Nu se simţea atât de nerăbdătoare să intre în apartamentul lui Gabe.

Ultima dată când fusese acolo, îşi amintea că strângea tare în mâini un colier pe care îl făcuse pentru el şi…

Nikki se înroşi şi se înfioră dezgustată.

Mintea îi alunecă la întâlnirea lor stânjenitoare. Gabe se uitase la ea ca… Doamne, nici măcar ea nu era sigură. Dar nu era de bine. Deloc, şi ea nu putea…

— Ce faci?

Cu un ţipăt, ea sări dinspre cuptor şi se întoarse brusc. Inima i se opri în piept.

Gabe era în bucătărie.

— Cum de reuşiţi să vă furişaţi pe la spatele oamenilor fără să faceţi vreun zgomot? întrebă ea şi îşi duse o mână în dreptul inimii, care îi bătea nebuneşte. Doamne!

Buzele lui zvâcniră de parcă aproape şi-ar fi dorit să zâmbească, dar se răzgândi.

— N-am fost chiar discret.

— Nu te-am auzit.

— Poate pentru că păreai a încerca să te bagi cu capul în cuptor.

Obrajii ei luară foc.

— Uşa era închisă, deci n-ar fi fost o încercare prea reuşită.

— Nu, n-ar fi fost.

Încurcată, Nikki trase în piept o gură de aer care rată drumul spre plămâni când privirea ei se ciocni de a lui. Se aşternu tăcerea. El nu vorbi. Nici ea. Rămaseră nemişcaţi, ţintuindu-se cu privirea. El nu părea să fie tocmai ostil, dar nici cald şi binevoitor.

Umerii ei se încordară în timp ce tăcerea continua să plutească între ei.

— Miroase bine cina, spuse Gabe brusc, rupând tăcerea. Pui la cuptor?

Ea tresări.

— Hmm, da. Se întoarse spre blatul de bucătărie, unde tocmai terminase de curăţat cartofii. Cu cartofi. Fac şi o salată. În meniu avem şi biscuiţi… cu unt.

„În meniu avem şi biscuiţi… cu unt?"

Nikki se strădui din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap.

El înaintă câţiva centimetri, dar se opri de parcă s-ar fi apropiat de un câine turbat. Trecu o fracţiune de secundă.

— Părul tău… El îşi înclină capul într-o parte. E diferit.

— Da, este. Odinioară, părul ei era de un şaten spălăcit, dar dăduse peste o stilistă minunată în Tuscaloosa şi îşi transformase părul într-un castaniu cu irizări blonde şi brune, folosind o tehnică stranie numită *balayage.* Practic, sunt doar accente de culoare şi chestii.

— Chestii.

Privirea lui zbură pe deasupra cocului prins în creştet.

Stânjenită, ea scrută bucătăria.

— Şi am părul mai lung. Mult mai lung.

Sprâncenele lui se arcuiră în sus.

Chiar îi vorbea despre lungimea părului ei? Aceasta era cea mai încordată discuţie din toată viaţa ei. Şi era… ei bine… era trist. Ea aruncă spre el o privire furişă. Nu fusese aşa pe vremuri. Pe atunci… ei bine, înainte ca ea să strice totul, el obişnuia să o tachineze şi să o întrebe despre facultate. Vorbea cu ea de parcă îi făcea plăcere să fie împreună în aceeaşi cameră.

Nikki avea nevoie ca discuţia să se încheie cât mai repede şi să-şi dea seama cum să lucreze aici fără să dea peste Gabe. Casa era suficient de mare încât să se poată.

— Trebuie să mă întorc la…

— Statul cu nasul în uşa cuptorului?

Umerii ei coborâră uşor în faţă.

— De fapt, trebuie să termin cartofii. Aşa că o să te rog să mă scuzi.

Ea dădu să se întoarcă, rugându-se în gând ca el să plece.

— Asta e tot? Tot ce ai să-mi spui? Pentru că eu trebuie să-ţi spun multe lucruri, zise el. Nu m-am gândit nici într-un milion de ani că o să te mai văd aici.

Coloana lui Nikki înţepeni de parcă i s-ar fi transformat în oţel.

Oh, Doamne. Simţi că i se pune un nod în gât.

— Trebuie să vorbim.

— Nu, nu trebuie, spuse ea iute. Nu trebuie să vorbim despre nimic.

— Pe naiba! se răsti el, iar vocea lui se auzi atât de aproape, încât ea se întoarse spre el din instinct.

Gabe stătea lângă marginea insulei masive din bucătărie, la doar câţiva centimetri distanţă. Nikki făcu un pas spre blat. Inima îi bubuia în piept în timp ce îşi aţinti

privirea spre uşa bucătăriei.

— Nu o să vină nimeni pe aici, îi spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile. Privirea ei se întoarse spre a lui. Dev este prins într-o întâlnire în biroul lui, iar tatăl tău e pe afară cu peisagistul. Nu o să ne audă nimeni.

Ea se simţi copleşită de un amestec ciudat de senzaţii. Un fior care îi alunecă pe coloană. Şi un tremur încordat şi fierbinte care îi dansă pe piele.

Gabe continuă să înainteze spre ea, oprindu-se la un pas în faţa ei, fiind acum despărţiţi de doar câţiva centimetri. Ea trase aer în piept, surprinzând parfumul crud şi proaspăt al coloniei lui. Îi amintea de furtuni, de noaptea *aceea.*

Era ultimul lucru de care voia să-şi amintească.

Asemenea fratelui său, Gabe era cu un cap şi ceva mai înalt decât ea, astfel că ochii ei erau aţintiţi acum spre pieptul lui.

Slavă Domnului că purta o cămaşă.

— Eu… Nu vreau să vorbesc, reuşi ea să spună.

— Vrea eu.

— Gabe…

— Îmi eşti datoare cu asta.

Corpul ei tresări în timp ce ea strânse din buze. Avea dreptate. Îi era datoare cu o discuţie.

— Bine.

Urmă o nouă clipă de tăcere, după care el întrebă, cu o voce atât de joasă, încât Nikki mai că avu impresia că nu aude bine.

— Te-am rănit în noaptea aia?

Capitolul 4

— Poftim? întrebă ea cu răsuflarea tăiată, ridicând

privirea spre el.

Gabe se uită lung… ei bine, mai degrabă o privi încruntat.

— Am văzut cearşafurile după ce ai plecat. Erau pete de sânge pe ele.

Doamne, simţi cum îi piere toată culoarea din obraji, şi apoi îi reveni atât de repede, încât se temu să nu facă infarct. Părea mai mult decât posibil în acel moment.

— Te-am rănit? îşi reluă el întrebarea.

— Nu.

Şi nu era o minciună. Nu chiar. Duruse, dar, din câte ştia ea, de obicei durea prima dată.

O urmă de uşurare păru să pâlpâie pe chipul lui în timp ce închise ochii o clipă.

Ea trase aer în piept.

— Doar că, ştii…

— Nu. Uşurarea dispăru, înlocuită de furie. *Nu* ştiu, Nic.

Serios? Ea îşi întoarse privirea, spunându-şi că era o femeie matură şi că putea să aibă această conversaţie, pentru că el avea dreptate. Îi era datoare să o facă.

— Eram virgină…

— Da, mi-am cam dat seama de asta, o întrerupse el, cu o vocea atât de aspră, că ar fi putut să sfarme un zid. Mi s-a părut mai mult sânge decât ar fi trebuit să fie. Pe de altă parte, nu mi-am făcut niciodată un obicei din a mi-o trage cu fete virgine, aşa că nu prea am experienţă la capitolul ăsta.

Nikki tresări. Bineînţeles că nu şi-ar fi făcut din asta un obicei. Gabe era un om bun. Unul dintre cei mai *buni.*

— Nu ştiu ce să spun, dar nu m-ai rănit.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Nu te cred nicio secundă.

Ea ridică privirea şi făcu ochii mari în timp ce-şi

concentră atenţia asupra umărului lui.

— Nu m-ai rănit, Gabe.

El înclină uşor capul şi îşi puse mâinile pe blat, de o parte şi de alta a şoldurilor ei. Într-o secundă, îi invadase tot spaţiul personal.

— Nu-mi amintesc multe din noaptea aia, începu el.

Nikki tresări din nou, pentru că ea îşi amintea totul. *Totul.* Şi ce lovitură, nu? Fusese tot ce îşi dorise ea vreodată, iar el nu-şi amintea mai nimic.

Nici măcar nu ştiuse că era *ea.*

— Doar frânturi, continuă el. Dar… din ce-mi amintesc? Sigur nu m-am purtat cum te porţi cu cineva care face pentru prima oară sex.

Era adevărat. Gabe nu se reţinuse, şi era mare. Totul fusese… intens, cel puţin.

— Deci, când îmi amintesc frânturile acelea şi sângele? Da, mă întreb dacă te-am rănit.

Ea clătină din cap.

— Nu m-ai rănit. Privirea ei coborî spre mâna lui dreaptă. Articulaţiile degetelor erau atât de albe din cauza forţei cu care strângea marginea blatului. Gabe, îmi pare atât de…

— Îţi pare rău? întrebă el încet. Chiar ai de gând să-ţi ceri scuze?

— Ei bine, da. De fapt, mi-am cerut scuze în dimineaţa aia. N-am mai contenit cu scuzele, dacă îmi amintesc bine…

— Oh, îmi amintesc asta. Ochii îi erau lucioşi ca o pojghiţă de gheaţă. Dar nu-mi dau seama ce sens au scuzele când vorbim despre ce s-a întâmplat.

Nu aveau. Chiar nu aveau.

— Dar trebuie să-mi cer scuze. Ea se chinui să-i întâlnească privirea. Îmi pare rău! N-ai idee cât de rău îmi

pare.

Nimic la el nu se îndulci. Nu că ea s-ar fi aşteptat ca scuzele ei să aibă un asemenea efect.

— Ştii măcar cât de urât ar fi putut să iasă lucrurile?

— Eu…

— Nu, spuse el, şi Nikki tăcu. Nu mi-ai dat şansa să-ţi spun nimic. În patru ani. Nici când am încercat să te sun. Nici când am încercat să mă asigur că eşti bine. Ai dispărut când ai plecat la facultate. Ai dispărut de pe faţa pământului şi nu te-ai mai întors.

— Nu asta ţi-ai dorit? întrebă ea. Pentru că sunt ferm convinsă că, la un moment dat în dimineaţa aia, ţi-ai dorit să nu-mi mai vezi niciodată „faţa nenorocită". Un nod i se puse în gât. Încă o durea să se gândească la felul în care o privise, la cât de dezgustat fusese. Îmi aduc aminte că ai spus asta.

El nu răspunse.

— Îmi amintesc şi că mi-ai spus să…

— Îmi amintesc asta, o întrerupse el, parcă muşcând din cuvinte.

— Atunci, de ce mă întrebi asta? Nu e ca şi cum ai fi vrut să vorbeşti cu mine sau ceva de genul ăsta, răbufni ea, înfuriindu-se.

Ea ştia că era greşit ceea ce făcuse, mai mult decât greşit, dar furia continua să clocotească înăuntrul ei. Se aşteptase sincer ca ea să răspundă la apelurile lui? După tot ce-i spusese? După ce văzuse cât fusese de devastată? I-ar fi fost imposibil să vorbească cu el. Se simţise jenată. Umilită. Şi, cel mai important, inima îi fusese frântă în mii de bucăţi.

— Dar acum, te-ai întors, spuse el. Revii în viaţa mea de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Nu mă port de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat şi nici nu revin nicăieri…

— Eşti conştientă de ce s-ar fi putut întâmpla cu mine dacă ar fi aflat vreodată cineva?

I se tăie suflul în timp ce făcu ochii mari.

— Aveam 18 ani, Gabe. Nu eram minoră…

— Asta nu contează. Erai încă o copilă, la naiba…

— *Nu* eram o copilă. Aveam 18 ani.

El scoase un râset aspru.

— Da, la 18 ani, nu eşti mare adult, scumpo.

Scumpo.

Doamne.

Inima i se strânse în piept. Pe vremuri, obişnuia să-i spună aşa, şi chiar suna ca un alint rostit cu drag. Nu prea mai era cazul acum.

Atunci, îşi dădu seama. Fusese o greşeală să se întoarcă. Nikki ar fi făcut orice pentru părinţii ei, dar asta… asta nu avea cum să meargă.

Şi Gabe se pornise.

— Dacă rolurile se inversau şi tu erai fel de beată pe cât eram eu, ce crezi că se întâmpla? Dacă veneam la tine când erai beată moartă şi profitam de tine?

Lacrimi de ruşine şi păreri de rău i se puseră în gât. Sentimentul acela înfiorător de disperare ameninţa să o copleşească.

Sincer, ştiuse că el băuse, dar nu-l văzuse niciodată pe Gabe cu adevărat beat. Nu semăna cu Lucian pe vremea aceea. Îşi închipuise că băuse vreo câteva beri. Nimic mai mult. Nici măcar nu-şi dăduse seama până a doua zi dimineaţă că el fusese atât de beat, încât abia dacă ştiuse ce făcea sau cu *cine.* Dar reuşise să priceapă al naibii de repede, înainte ca el să se trezească de-a binelea.

Pentru că el se rostogolise pe o parte, îşi înfăşurase braţul în jurul taliei ei şi o strânsese la piept, ţinând-o de

parcă n-ar fi suportat nici măcar gândul ca ea să se ridice din pat. Şi secundele acelea efemere fuseseră minunate. Apoi, o numise *Emma,* aruncând în aer fiecare vis prostesc pe care şi-l făcuse.

— Nu credeam că eşti atât de beat, şopti ea.

Ochii lui se făcură mari de neîncredere.

— Deci, ai crezut sincer că aş fi vrut să mi-o trag cu o fată de 18 ani? O fată care era practic ca o soră pentru mine? O fată care era cu zece ani mai mică decât mine?

Lacrimile ameninţau să-i ia cu asalt ochii. Ea îşi întoarse privirea, strângând din buze în timp ce clătina din cap. Nu avea să plângă. La naiba, nu avea să plângă nici picată cu ceară.

— Doamne, mârâi el. Ce naiba credeai despre mine?

Nikki nu avea de gând să răspundă la acea întrebare.

El înjură în şoaptă.

— Dacă părinţii tăi ar fi aflat ce s-a întâmplat, m-ar fi ucis. La propriu şi la figurat. Pe lângă că mama ta mi-ar fi pus otravă în cină şi tatăl tău m-ar fi mâncat de viu, îi respect din toată inima mea.

— Ştiu, şopti ea. Credeam…

— Ce credeai, Nic? Credeai că te-ai îndrăgostit de mine, serios? Ştii… El căută să respire, părând că se străduia să aibă răbdare şi că nu prea îi reuşea. Ştii câte mustrări de conştiinţă mi-am făcut pentru că am permis să se întâmple aşa ceva între noi?

— Nu a fost vina ta, spuse ea şi îi întâlni din nou privirea. A fost doar vina mea.

Gabe rămase tăcut atât de mult timp, încât Nikki ar fi fost tentată să creadă că-şi pierduse capacitatea de a vorbi.

— Ce ai crezut? întrebă el din nou.

— Nu ştiu ce am crezut. Nu a fost ca şi cum aş fi plănuit

să fac asta. Aveam 18 ani, eram o fraieră în…

Ea se opri brusc.

Nu avea să recunoască niciodată că fusese îndrăgostită de el. Că, atunci când îşi dăduse seama că fusese beat şi că el îşi închipuise că era cu altcineva, ea simţise o durere pe care îi era imposibil să o descrie.

— Ascultă, îmi pare rău! Ai încredere în mine. Ştiu că ce am făcut a fost greşit şi îmi pare rău că ţi-ai făcut mustrări de conştiinţă. Nu ai fost tu de vină şi nu m-ai rănit.

În cele din urmă, Gabe îşi întoarse privirea.

Ea ridică din umerii.

— Nu mai sunt aceeaşi persoană.

— Nu, zău, mormăi el, şi ea nu înţelese ce voia să spună.

Nikki continuă:

— Nu sunt aici ca să creez probleme. Sunt aici pentru părinţii mei şi nimic mai mult. O să lucrez aici doar până revine mama, şi nu va mai trebui să mai ai de-a face cu mine după aceea.

El întoarse brusc capul spre ea.

— Mă bucur să aud asta, pentru că vreau să înţelegi un lucru foarte important.

Era numai ochi şi urechi.

— Nu vreau să am nimic de-a face cu tine şi vreau să stai departe de mine.

Gabe era pe cale să se îmbete criţă.

Ceva ce făcuse mult prea des în ultima vreme, dar, din nou, toată lumea lui fusese aruncată în aer în urmă cu câteva luni, în nenumărate moduri. Iar acum, o parte dintr-un trecut de care nu voia să-şi mai amintească era la parter şi pregătea cina pentru Dev şi… logodnica lui.

Bău pe nerăsuflate restul de coniac Macallan vechi de

patruzeci de ani. Abia dacă observă arsura alcoolului când puse paharul pe bar. Lucian era un împătimit al whisky-lui, dar lui Gabe îi plăcea nota înţepătoare de final pe care ţi-o dădea coniacul.

Traversând camera de zi din apartamentul lui, deschise uşile şi ieşi pe verandă. Într-o fracţiune de secundă, cămaşa începu să i se lipească de piele. Era sfârşitul lunii septembrie şi afară încă simţeai că îţi dai duhul din cauza căldurii.

Fusese foarte aspru cu Nic.

Micuţa nătângă şi-o meritase, dar, la naiba, fusese… crud. Frecându-şi pieptul, privi lung spre proprietatea care se desfăşura în faţa ochilor lui… spre piscina de dedesubt. Observase cum ochii ei deveniseră sticloşi la auzul vorbelor lui.

Şi vorbise foarte serios.

Fusese nevoit să o facă.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca Nic să se apuce să umble după el, făcându-l să se simtă ca un erou doar pentru că respira acelaşi aer cu ea.

Dar, la naiba, nu fusese chiar atât de sincer cu ea sau cu sine, nu? Simţi că i se întoarce stomacul pe dos când închise ochii.

Mare parte din noaptea aceea era învăluită în ceaţă. Beat mort nu fusese o exagerare, dar îşi amintea…

Deschizând ochii, se întoarse şi se uită la uşile pe care tocmai ieşise. Da, îşi amintea o parte din ce se întâmplase.

Îşi amintea şocul când o văzuse pe Nic acolo noaptea, privindu-l lung prin uşile de la verandă. Habar nu avusese ce punea la cale piticania. Ar fi trebuit să fie clar când venea vorba despre ea. O lăsase să intre pentru că era Nic. Iar ea era amuzantă ca naiba de cele mai multe ori. Şi, chiar dacă ştia că făcuse o adevărată pasiune pentru el, ea fusese

inofensivă.

Nici măcar nu fusese prima dată când îşi făcea apariţia în timp ce el se afla în apartamentul lui. Bătuse la uşile acestea când nemernicul de Danny Chrisley îşi bătuse joc de ea în prima zi din clasa a zecea şi venise la el în lacrimi. Îl aşteptase pe hol când fusese supărată că nu avea un partener cu care să se ducă la balul de absolvire. Ba chiar la un moment dat intrase direct şi îl aşteptase înăuntru, pentru că, susţinuse ea, tatăl lui ar fi urlat la ea că făcea zgomot.

Nu şi-ar fi închipuit nici într-un milion de ani că lucrurile aveau să o ia în direcţia aia în acea noapte. Dacă nu ar fi băut, ar fi fost suficient de raţional încât să-şi dea seama că noaptea aceea avea să fie diferită.

Gabe ar fi trebuit să-şi dea seama de ceea ce urma să se întâmple.

Pe măsură *ce se* apropia tot mai mult momentul plecării la facultate, ea se ţinuse scai de el. Privirile ei deveniseră mai lungi, mai îndrăzneţe, iar el ar fi putut băga mâna în foc că toate costumele ei afurisite de baie intrau la apă.

Şi făcuse tot posibilul să nu observe că acele costume de baie abia dacă mai acopereau ceva, pentru că, deşi el şi fraţii lui o tratau ca pe o soră, Nic nu era ruda lor de sânge.

Sora lor de sânge se dovedise a fi o psihopată mincinoasă şi criminală, care ar fi făcut ca greşelile lui Nic să semene cu o plimbare prin parc.

Şi Nic… o dăduse în bară în noaptea aceea, şi totul ar fi putut să fie cu mult mai rău, dar ea avea 18 ani. Dumnezeu ştia că şi el făcuse o mulţime de idioţenii la 18 ani.

Şi totuşi, în ciuda tuturor prostiilor pe care le făcuse, reuşise cumva să nu se culce cu cineva care era beat de nu mai ştia de el.

„Nu credeam că eşti atât de beat.”

La naiba!

Cuvintele ei rostite în şoaptă răsunară în gândurile lui sumbre. Era foarte posibil să nu-şi fi dat seama – şi, din nou, nu era pe deplin sincer cu sine.

Nu era ca şi cum nu ar fi ştiut cine se afla în camera lui în acea noapte, cum ajunsese în poala lui şi în patul lui după aceea.

Da.

Fusese destul de treaz cât să ştie exact cui îi aparţinea trupul care se unduia pe al lui.

Doar că fusese prea beat să-i pese.

Şi era o diferenţă ca de la cer la pământ între a fi prea beat ca să-ţi pese de consecinţe şi prea beat ca să mai ştii ce faci.

Ce spuneau toate astea despre el?

Nimic bun.

Majoritatea oamenilor îl considerau fratele cel *bun.* Cel decent. Cel amabil. Cel care se purta cum se cuvine. Şi, practic, devenise cel mai nenorocit dintre toţi.

Cum îi spuneau revistele de scandal pe vremea când era la facultate? *Demon.* Dacă ar fi ştiut câtă dreptate aveau.

— La naiba, mormăi el, întorcându-se dinspre uşi în timp ce se întinse şi se prinse cu mâinile de balustrada acoperită cu viţă-de-vie.

Afurisenia de plantă înghiţea fiecare latură din exterior a casei, cu excepţia podelelor de pe verandă. Îşi dădu seama că era doar o chestiune de timp până ajungea să înăbuşe şi scândurile podelei.

Buzele i se răsuciră într-un zâmbet afectat pe măsură ce îşi amintea toţi anii în care tatăl lui încercase să scape de viţa-de-vie. Oricât de mult ar fi tăiat din ea, planta creştea la loc. Mereu.

Dar acum aşa-zisul lui tată era mort şi nimeni nu mai avea de gând să o taie. În final, viţa-de-vie ieşise învingătoare.

Împingându-se dinspre balustradă, reveni în camera de zi. Stomacul lui începu să se revolte când se întinse după sticla de coniac. Puiul mirosea extraordinar.

Dar nu avea să coboare nici mort. Pentru că în casă se aflau nu una, ci două femei pe care îşi dorea din inimă să nu le mai vadă vreodată.

Nikki abia aştepta să se ducă acasă.

Lucra doar de o zi şi nu mai avea mult până să-i toarne Sabrinei Harrington sticla de şampanie în cap.

Sabrina era tot ceea ce Nikki nu avea să fie niciodată.

Extraordinar de slabă, de o frumuseţe elegantă, manierată şi dichisită, extrem de bogată şi pe cale de a se mărita cu un frate de Vincent.

Sabrina era şi o jigodie de zile mari.

Şi Nikki nu folosea cuvântul fără discernământ. De obicei, îl detesta pentru că era un cuvânt folosit adesea pentru a înjosi femeile, dar Sabrina? Ea simboliza tot ce este în neregulă cu oamenii bogaţi.

Stând în afara sufrageriei mai mici, pentru că familia de Vincent avea două sufragerii, ea ţinu strâns sticla, în loc să o pună din nou în frapieră, cum ştia că se face.

O durea în cot dacă şampania ajungea să fie la temperatura camerei. Tot ce-şi dorea era ca ei să-şi termine odată nenorocita de mâncare, pentru ca ea să poată face ordine, să se ducă acasă şi să-şi îngroape capul în pernă în dormitorul copilăriei ei.

Nikki voia să uite ziua de azi.

Să uite conversaţia ciudată purtată cu Devlin.

Şi sigur, *sigur* să uite confruntarea restantă de mult timp pe care o avusese cu Gabe.

„Nu vreau să am nimic de-a face cu tine şi vreau să stai departe de mine."

Nu îl putea condamna pentru că îşi dorea asta, dar cuvintele lui o răniseră mai ceva decât dacă ar fi zgândărit un cuib de viespi.

Îi trebuise atât de mult timp ca să treacă peste ce făcuse şi să se poarte ca o fată normală la facultate. Ideea de sex fusese complet distorsionată în mintea ei după noaptea aceea. Se simţise… murdară după cele întâmplate. Multă vreme nu contase că ea chiar nu ştiuse că Gabe fusese mort de beat. Abia în primul an de facultate se simţise în stare să aibă o relaţie şi să facă sex fără să-şi mai amintească de noaptea aceea.

Şi, chiar şi atunci, avusese doar puţină experienţă şi cu atât mai puţină când venea vorba despre relaţii, dar lucrurile se îmbunătăţiseră. Reuşise să nu se mai gândească la noaptea aceea măcar o dată pe zi. Ajunsese chiar în punctul în care încetase să se mai gândească la Gabe.

Motiv pentru care crezuse că avea să facă faţă noii situaţii.

— Scuze… *Nikki,* strigă Sabrina.

Închizând ochii, Nikki înşiră în minte o listă impresionantă de cuvinte nu prea măgulitoare şi dădu să revină în camera cu masa rotundă, gândită pentru întâlniri mai intime.

Şi totuşi, Devlin şi Sabrina stăteau unul în faţa celuilalt la masă.

— Da? întrebă şi se opri lângă ea.

Sabrina ridică un pahar elegant.

— Ştiu că nu te pricepi la asemenea lucruri sau n-ai

avut pregătirea potrivită, dar n-ar trebui să laşi niciodată un pahar să se golească.

Muşcându-şi interiorul obrazului, ea nu spuse nimic în timp ce turnă şampania. Se părea că picioarele Sabrinei nu funcţionau când ea mânca, şi, prin urmare, nu se putea ridica pentru a-şi umple singură nenorocitul de pahar.

Blonda zveltă şi platinată schiţă spre ea un zâmbet mult prea dulce, prea mieros.

— Aşa îţi dai seama de iscusinţa unui servitor.

Privirea lui Nikki se îndreptă spre Devlin, dar el stătea cu ochii în telefon. Era sigură că nu-şi dădea seama că nu era singur la masă. Nu îi auzise schimbând mai mult de cinci fraze. Ce romantic!

Făcând un pas în spate, fu cât pe ce să se întoarcă în ascunzătoarea ei, când Sabrinei păru să i se taie respiraţia. Degetele cu manichiură franţuzească zburară într-o secundă spre gâtul ei.

— Pérignon-ul este cald. Ai fi zis că omorâse pe cineva. *Nikki,* nu pui sticla în frapieră? Cu sau fără experienţă, sunt sigură că ştii asta.

Îşi închipui că adevărul ar fi inacceptabil, aşa că dădu să se întoarcă fără să răspundă, dar apoi văzu… Transformarea prin care trecu Sabrina fu de-a dreptul uluitoare. Sabrina îşi pierdu zâmbetul glacial de prinţesă, şi chipul i se lumină, de parcă în încăpere ar fi intrat însuşi soarele ei.

Nikki urmări privirea Sabrinei.

Simţi un gol în stomac.

Gabe intră în cameră – şi nu veni cu mâna goală. În mâna dreaptă ţinea un pahar cu un lichid chihlimbariu. Coniac. Nikki aproape reuşea să-i simtă mirosul.

— Devlin, dragul meu. Uite cine ni s-a alăturat!

Tonul ei se schimbă atât de mult, încât Nikki întoarse

privirea spre Sabrina. Pe bune?

Fratele mai mare ridică privirea în timp ce Gabe se aşează cu o alunecare arogantă pe scaunul de lângă el. Devlin arcui o sprânceană.

— Bună seara!

Gabe înclină din cap în timp ce îşi aşează paharul pe faţa de masă crem. Nu se uită la Sabrina, dar îşi întoarse capul chiar spre locul în care stătea Nikki… încă ţinând în mână sticla de şampanie care costa cât o maşină la mâna a doua.

Ce căuta el aici?

— Nikki, dă-i lui Gabe o farfurie cu mâncare! Râsul Sabrinei răsună într-un tril cristalin. Doamne!

Ei bine, venise să mănânce.

Evident.

— Nu-mi aminteam că este aşa grea de cap, spuse Sabrina clătinând din cap, zâmbindu-i lui Gabe de parcă el ar fi fost de acord.

Şi, dacă ea rămânea mai mult aici, probabil că el avea să fie.

Trezindu-se brusc din amorţire, Nikki se răsuci pe călcâie şi intră grăbită în bucătărie, aproape azvârlind şampania în frapieră. Mintea i se goli de orice gând când începu să-i umple farfuria cu mâncare. Probabil îi era foame, aşa că ea îi puse un piept şi o pulpă de pui şi adăugă o lingură zdravănă de cartofi. Apoi, făcu un castron uriaş cu o salată marca proprie. Cu mâinile pline, reveni în sufragerie.

— Deci, spunea Sabrina, la ce ai mai lucrat în ultima vreme, Gabe?

— O comandă de peste ocean, răspunse el pe un ton blând, în timp ce privirea lui o găsi pe Nikki chiar în clipa în care se ivi în pragul uşii.

O urmări prin cameră, şi ea nu avu cum să-şi înăbuşe

roşeaţa care îi coloră gâtul în timp ce se aplecă, aşezând salata şi felul principal în faţa lui.

Sabrina coborî paharul. Farfuria ei rămăsese practic neatinsă.

— Ce comandă?

El nu îi răspunse Sabrinei, ceea ce lui Nikki i se păru cam nepoliticos. Când Nikki se trase înapoi, Gabe o apucă de încheietura mâinii, luând-o prin surprindere. Tot corpul ei se cutremură când îi simţi degetele apăsate pe pulsul ei, care se zbătea nebuneşte.

— Îmi aduci un pahar cu apă? El făcu o pauză. Te rog?

Înghiţind în sec, ea încuviinţă din cap. Gabe continuă să o ţină de încheietură. Strângerea era blândă, dar neînduplecată şi se simţea ca o pecete pe pielea ei. Privirea ei se îndreptă spre a lui. Ce făcea? De ce o atingea? După ce îi spusese că voia să stea departe de el?

Sprâncenele lui se arcuiră, aşteptând evident ceva…

Ea înţelese ce aştepta. Simţi cum enervarea ei atinge cote maxime când şuieră printre dinţi:

— Da, pot.

— Bun.

Umbra unui zâmbet se ivi pe buzele lui când el îi eliberă încheietura. Nu era un zâmbet sincer. Era cam la fel de fals precum cel pe care i-l trimisese Sabrina mai devreme.

Îndoindu-şi încheietura spre piept, se întoarse. Privirea ei o întâlni pe a Sabrinei. Avea o expresie înţepată pe chip, de parcă şampania s-ar fi acrit. Fără să înţeleagă ce problema mai avea acum, Nikki se duse să facă ce îi ceruse Gabe şi luă un pahar cu apă.

— Gabe, dragule, încercă din nou Sabrina. La ce lucrezi?

Nikki nu îi auzi răspunsul şi habar nu avea dacă îi răspunsese de fapt.

Conversaţia de la masă era la fel de animată când se întoarse în sufragerie. Vestea bună era că farfuria lui Devlin părea aproape lună şi mare parte din salata lui Gabe dispăruse. Puse paharul cu apă pe masă.

— Cred că eşti atât de talentat, gângurea Sabrina. Ştiu că eşti ocupat, dar mi-ar plăcea…

Cotul lui Gabe se agăţă în cuţitul de pe masă, care căzu pe podea. Privirile lor se întâlniră, şi se ivi din nou zâmbetul acela în colţul gurii. El o privi.

— Scuze, murmură el. Am nevoie de alt cuţit.

„Glumeşti", îşi spuse ea în gând, aplecându-se şi înşfăcând cuţitul. Se întoarse cu un cuţit curat, iar, până atunci, Gabe îşi terminase apa, îi mai ceru un pahar, apoi mai vru nişte salată… Chiar şi Devlin îl studia cu un licăr de curiozitate în ochi. Între timp, Nikki înţelese că o făcea intenţionat.

Bine.

Nu mai conta.

Voia să fie un ticălos. N-avea decât.

La drept vorbind, merita să i se întâmple chiar mai rău, dar, dacă aceasta era cea mai potrivită pedeapsă cu care putea veni, prea bine. Aşa că îi mai aduse un pahar şi nişte salată.

— *Iar* am rămas cu paharul gol, spuse Sabrina chiar când Nikki mai aşeza un pahar plin cu apă în faţa lui Gabe.

Cât lichid beau oamenii ăştia? Doamne fereşte!

Înăbuşindu-şi un oftat, ea se îndreptă de spate şi mormăi în barbă:

— Duce-m-aş…

Gabe scoase un sunet care semănă teribil cu un râs.

Sabrina făcu ochii mari.

— Poftim?

Oh, la naiba! Nikki le trimise un zâmbet luminos.

— Am spus: „Sunt groaznică la asta”.

Femeia o studie.

— Sunt convinsă.

Revenind cu privirea la Gabe, fu surprinsă să vadă un zâmbet autentic pe buzele lui când duse paharul de coniac la gură. Nikki luă şampania.

— Când crezi că se întoarce cealaltă? Sabrina îi adresă întrebarea lui Devlin, care doar ridică din umeri. Sper să fie cât mai curând. Fata asta nu pare să aibă abilităţile necesare. De fapt – ridică privirea spre Nikki – asta-i cam trist. Nu are mare lucru de făcut.

Mâna lui Nikki se încordă pe sticlă.

Sabrina lăsă capul într-o parte, şi Nikki ar fi putut să jure că bobul blond al femeii abia se mişcă. Ce fixativ folosea?

— Devlin îmi spunea că tocmai ai absolvit facultatea? Mi-e greu să cred. Cred că, indiferent pe unde ai mai lucrat sau ce ai studiat, ar trebui verificat.

— A făcut facultatea, răspunse Gabe, şocând mai mulţi oameni din cameră. Şi mai ales pe Nikki. S-a specializat în asistenţă socială. Nu? A absolvit cu brio.

Nikki se opri lângă o Sabrina la fel de înmărmurită ca ea. De unde naiba ştia el? Ei bine, răspunsul era evident. Cel mai probabil, părinţii ei îi ţinuseră la curent pe el şi pe fraţii lui, cu sau fără voia lor.

Dar chiar încerca să o apere? După tot ce se întâmplase între ei?

— Ei bine – Sabrina ridică paharul mai mult –, atunci, nu înţeleg de ce nu pricepe cum să umple corect un pahar.

Nikki nu ştia de ce reacţionase aşa. Poate din cauza dramului de nesăbuinţă moştenit de la bunicul ei, dar

acţionase fără să mai gândească, ceva ce ea, dintre toţi oamenii, ar fi trebuit să ştie că nu era niciodată de bine.

Lipindu-şi pe buze cel mai larg şi mai strălucitor zâmbet, turnă şampania în pahar şi continuă să toarne.

Sabrina ţipă în timp ce şampania îngrozitor de scumpă i se scurgea pe degetele subţiri şi îi stropi pantalonii albi. Sări ca arsă de pe scaunul greu, răsturnându-l.

— Oh, Dumnezeule! Sabrina se uită la picioarele ei. Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Îmi pare atât de rău! spuse Nikki şi clipi încet. Lasă-mă să iau un şerveţel. Întinse mâna spre şerveţelul albăstriu care abia fusese atins. Nu sunt prea pricepută la asta. Mi-aş fi dorit să existe un curs de formare, dar…

Unul din fraţi scoase un pufăit ciudat sau un sunet înăbuşit, dar Nikki nu îndrăzni să se uite la ei, pentru că şi-ar fi dat seama. Ar fi aruncat o privire la chipul ei şi ar fi ştiut.

— Nu! Vocea Sabrinei era stridentă. Nu-l atinge! Doar o să strici şi mai mult lucrurile.

— Sabrina, oftă Devlin. Stai jos!

Ea îşi dădu uimită capul pe spate.

— Nu pot să mă aşez. Trebuie să le duc la curăţătorie imediat, ca să nu se strice definitiv.

Devlin îşi puse un braţ pe masă în timp ce se uita la logodnica lui.

— Sunt doar nişte pantaloni. O să-ţi cumpăr trei perechi noi în loc. Stai jos!

Sabrina se aşeză, dar se uită urât la Nikki.

— Ar trebui să ţi se ia din salariu costul curăţatului.

— Dev a spus deja că o să-ţi cumpere o pereche nouă, interveni Gabe. Sunt doar nişte pantaloni.

Sabrina rămase mută de uimire.

— Nu sunt doar nişte pantaloni. Sunt *Armani.* Nici

măcar nu se mai fac pantalonii ăştia.

De pe partea cealaltă a mesei, Devlin mai oftă o dată.

— O să-ţi cumpăr un dulap de pantaloni Armani dacă nu mai spui nimic despre pantalonii *ăştia.*

Buzele Sabrinei se strânseră într-o linie subţire, dar ea nu mai spuse nimic când îşi luă şervetul şi tamponă locul ud.

Nikki nu se putu abţine, aşa că întrebă:

— Ai vrea să-ţi mai aduc un pahar?

— Nu! se răsti Sabrina, şi obrajii palizi i se aprinseră într-o nuanţă trandafirie.

— Cum vrei.

O privire rapidă peste masă îi dădu de înţeles lui Nikki că fraţii ştiau prea bine că nu fusese un accident.

Cerându-şi scuze încă o dată, Nikki se îndepărtă de masă, chinuindu-se să-şi înăbuşe râsul. Când părăsi încăperea, nu putu să nu observe că Gabe zâmbea larg în timp ce o privea pe sub genele dese.

Oh, nu, schiţa zâmbetul acela care o făcuse să intre în belele cu ani în urmă, iar inima ei, stupidă şi nesăbuită, i se strânse în piept.

După cea mai proastă zi de muncă, Nikki plecă valvârtej de la reşedinţa de Vincent. Ieşind pe intrarea din spate, se grăbi spre locul în care îşi parcase Fordul Focus, vechi de aproape zece ani, lângă garajul care găzduia Dumnezeu ştie câte maşini.

Pornind maşina, dădu imediat drumul la muzică, şi un cântec din anii 1980 pluti din difuzoare. Recunoscu melodia numaidecât. Era *Jesse's Girl.*

Doamne, cât îi plăcea acest cântec.

Din anumite motive, îi plăceau la nebunie melodiile din anii 1980. Poate pentru că era muzica pe care părinţii ei

obişnuiau să o asculte când era mică, dar detesta cea mai mare parte a muzicii de azi, preferând să fredoneze David Bowie sau Talking Heads decât orice alt artist celebru al momentului.

Cu toate acestea, avusese şi o perioadă One Direction la un moment dat, în anii ei de tinereţe.

Aşa cum făcea mereu când nu avea stare, începu să cânte şi să dea din cap.

— *Where can I find a woman* – bla, bla – *Jesse's Girl!*

Doamne! Cânta groaznic, dar continuă şi urmă traseul sinuos, trecând pe lângă stejarii bătrâni. Astfel, străduindu-se să nu măcelărească versurile, nu se mai gândi la ziua ei oribilă, în timp ce înainta pe drumul şerpuit şi mărginit de copaci, care ducea spre autostrada principală. Nu se gândi la faptul că avea să fie nevoită să dea ochii cu Gabe iar şi iar.

Ajungând la capătul drumului privat, încetini şi se aplecă în faţă. Nu zări nicio maşină. Ieşi în stradă, făcu dreapta… revenind în lumea reală, unde oamenii nu aveau pe cineva la cheremul lor ca să le umple paharele de şampanie sau…

O lumină orbitoare se revărsă brusc prin luneta maşinii şi o făcu să tresară. Privind în oglinda retrovizoare, se încruntă când se iviră farurile. Ciudat. Mâinile i se strânseră pe volan. Nu văzuse pe nimeni pe drum când ieşise de pe alee. Era imposibil să apară cineva în spatele ei atât de repede, dacă nu cumva… maşina venea de pe drumul de Vincent.

Simţi un gol în stomac.

Era imposibil, pentru că cine să fi fost pe drumul acela? Nimeni nu mai era acolo, şi nu văzuse nicio maşină de-a lungul drumului, nu? Privirea ei se întoarse spre oglinda retrovizoare. Maşina era încă acolo, nu chiar în spatele ei,

dar aproape. Erau şanse mari ca o maşină să fi fost parcată între copaci sau pe unul dintre drumurile de acces folosite de grădinari.

Dar cine să fi fost?

Nimeni nu ar fi îndrăznit să piardă vremea pe proprietatea de Vincent.

Neliniştea înflori înăuntrul ei pe măsură ce înainta pe autostradă, încetinind când traficul se intensifică. Continuă să privească în oglindă, şi, de fiecare dată când o făcea, maşina cealaltă era chiar în spatele ei. Tot ce vedea în lumina apusului târziu era că era un sedan negru. Când se opri ca să o ia pe una dintre străzile care duceau la casa părinţilor ei, maşina – la naiba – făcu acelaşi viraj.

Inima lui Nikki începu să i se zbată în piept când apăsă butonul de pe volan ca să oprească radioul. Trebuia să se concentreze.

Era urmărită?

Ideea… era ridicolă.

Ridică privirea. Maşina era încă acolo. Simţi un nod ciudat în gât când se gândi la telefonul ei. Era în poşetă. Dădu să se întindă spre ea, dar se opri. Unde să sune? La poliţie? Şi ce să spună? Că era posibil să fie urmărită de o maşină? Iarăşi, suna ridicol.

Strângând din buze, se concentra asupra străzii aglomerate şi asupra caselor îngrămădite unele în altele. Peste două străzi urma strada care ducea acasă la ai ei. Dacă maşina vira…

Nikki avea să sune la poliţie. Oricât părea de stupid, avea să o facă.

Aproape că-şi ţinu respiraţia, vira şi acceleră, uitându-se iute în oglinda retrovizoare. Maşina încetini la intersecţie, făcând-o să îşi ţină răsuflarea. Se înşelase. Era o maşină cu

două uşi… un fel de coupé, dar nu distinse modelul.

Maşina acceleră şi dispăru din intersecţie.

Nu o luă după ea.

Nikki răsuflă apăsat pe măsură ce se apropia de casa părinţilor ei, aşteptându-se să fie cuprinsă de uşurare… să izbucnească în râs, dar senzaţiile nu-şi făcură apariţia şi neliniştea nu dispăru.

Capitolul 5

— Cum a fost să revii acolo? întrebă Livie Besson în timp ce se îndrepta spre masa din bucătărie.

În ciuda temperaturilor mari de afară, la care vechiul aer condiţionat abia făcea faţă, ea era înfofolită bine în halat. Care îi înfăşură tot trupul subţiratic când se aşeză.

Sorbind din cafea, Nikki o privi pe mama ei încercând să se facă comodă. Tratamentele erau foarte agresive, o lăsaseră fără păr, apoi fără putere. Chiar şi în zilele în care nu făcea opt ore de chimio şi nu primea diverse prin perfuzii, ea rămânea epuizată. S-ar fi simţit mai în largul ei pe fotoliu, dar mama voia să-şi păstreze vechile obiceiuri. Chiar dacă schimbase cafeaua pe un fel de ceai care era de aşteptat să fie mai bun pentru ea.

— E ciudat, răspunse Nikki, lăsând deoparte îngrijorarea şi sâmburele de teamă ce îi creştea tot mai mare în stomac, cel care îi şoptea: „Oare mama va fi mai bine?” Unele lucruri au rămas neschimbate. Cum ar fi Devlin. Şi diferite părţi din casă, dar… se simte ceva diferit. Nu ştiu cum să explic.

— Ce mai face Devlin?

— E bine, presupun? Nu i-a plăcut faptul că blugii mei aveau o gaură.

Un zâmbet drăgăstos înflori pe buzele ei.

— Lui Devlin îi place ca lucrurile să fie într-un anumit fel.

Ea îşi dădu ochii peste cap. Doar mamei putea să-i fie drag Devlin.

— Nu l-am văzut încă pe Lucian, dar… Gabe a venit acasă ieri.

Mama mai bău din ceai.

— A fost în Baton Rouge?

— Da. Curiozitatea îi dădea ghes. Ce a făcut acolo?

— Cred că s-a ocupat de nişte probleme personale, răspunse mama într-un fel care nu îi permise lui Nikki să fie sigură dacă ştia sau nu mai multe decât spunea.

O arsură ciudată şi neplăcută i se întinse în piept. Probleme personale însemnau o iubită? Trebuia să aibă o iubită. Probabil, mai multe. Începuse să-şi facă de cap după ce el şi iubita lui din facultate se despărţiseră. *Emma.* Doamne, simplul ei nume era ca un pumn care îi prindea ca într-o menghină gâtul. Nikki abia dacă o cunoscuse pe tânără, dar fusese înnebunită de gelozie din cauza ei.

Însă lucrurile se schimbaseră.

Pentru că *Nic* nu mai exista.

Nikki urmări cu degetele una dintre zgârieturile adânci de pe masa din bucătărie.

— Ce s-a întâmplat cu tot personalul?

Mama ei se uită la ceas, apoi îşi aranjă eşarfa cu flori colorate pe care o purta pe cap.

— Au fost nişte incidente în casă care au făcut ca oamenii să se simtă foarte incomod.

— Bev părea să creadă că e vorba despre mai mult decât ce s-a întâmplat cu tatăl lor. Ceea ce era nu un lucru de ignorat. Era îngrozitor să ştie că îl găsiseră pe om spânzurat

în biroul lui. Nici nu-şi putea închipui ce simţiseră fraţii. Că a fost vorba despre altceva. Oare sora lor, care a reapărut din senin?

Nikki nu petrecuse niciodată timp cu Madeline de Vincent când era mai mică, din moment ce Madeline dispăruse când Nikki avea 12 ani, făcându-se nevăzută în aceeaşi noapte în care mama fraţilor de Vincent se aruncase de pe acoperiş.

După aceea, lucrurile fuseseră complicate multă vreme pentru fraţi; şi, înainte de acest moment, Nikki pur şi simplu nu se aflase niciodată în preajma lui Madeline. Dar murea de nerăbdare să ştie unde fusese Madeline preţ de zece ani şi unde se afla acum – însă nimeni nu spunea nimic.

Trecu o clipă.

— S-au întâmplat multe lucruri în ultimele două luni, dar nu e dreptul meu să povestesc ce şi cum.

— Mamă…

— Ştii că ţi-aş povesti dacă aş putea. Se întinse peste masă şi acoperi cu mâna rece mâna lui Nikki. O strânse uşor. Ştii cum este familia lor. Lucrurile li se întâmplă pur şi simplu. Lucruri rele.

Să spui că familiei de Vincent i se întâmplau lucruri rele era un fel de eufemism. La urma urmei, se credea că era o familie blestemată. Serios. Atât de rele erau lucrurile rele care li se întâmplau.

— Ce pot să-ţi spun este că a mai murit cineva de curând acolo, zise mama ei. Ştirea a apărut în ziare, aşa că nu trădez încrederea nimănui dacă îţi povestesc.

Ea nu văzuse nimic, dar ignorase cu bună intenţie toate detaliile legate de familia de Vincent.

— Cine?

— Îţi aminteşti de vărul lor Daniel?

Când Nikki încuviinţă din cap, mama ei continuă.

— Ei bine, a intrat într-o noapte în casă, i-a ameninţat pe Lucian şi pe iubita lui. Voia să-i omoare. Devlin… Devlin i-a apărat.

— Poftim? sări Nikki, cu inima la gură. Devlin l-a ucis pe Daniel?

— A fost legitimă apărare, sublinie mama ei. S-au făcut unele speculaţii legate de sinuciderea domnului de Vincent… că, de fapt, nu s-ar fi sinucis. Că cineva l-ar fi spânzurat pe om şi ar fi înscenat totul astfel încât să pară o sinucidere.

Nikki era uluită.

— Unul dintre detectivi crede că ar fi fost opera lui Daniel.

— De ce?

— Nu avea bani. Avea nevoie, şi ştii că oamenii pot face orice pentru bani.

Nikki era uluită. Nu îl cunoscuse foarte bine pe Daniel. El stătea mai mereu cu Madeline.

— Ce legătură are Daniel cu reapariţia lui Madeline?

Mama ei se lăsă pe spate.

— Ei bine, nu mă simt în largul meu să vorbesc despre asta, dar sunt sigură că-ţi aminteşti cât de apropiaţi erau el şi Madeline.

Ea dădu să întredeschidă buzele, dar înţelese brusc şi închise gura. Mama ei insinua că Madeline fusese plecată cu Daniel în tot acest timp? Şi, dacă era aşa, ei fuseseră, de fapt, *împreună?*

Ce Dumnezeu?

Erau veri! Nikki aproape că scuipă gura de cafea. Avusese dreptate cu bănuiala de mai devreme. Orice s-ar fi întâmplat cu Madeline trebuia să fi fost mai mult decât dramatic.

— Cum a fost să te revezi cu Gabriel? întrebă mama ei brusc.

Nikki mai că se înecă de data asta cu cafeaua.

— Hmm, bine.

O expresie plină de subînţeles se desenă pe chipul mamei ei.

— Hmm…

Stingherită de schimbarea de subiect, Nikki se foi pe scaun. Habar nu avea dacă părinţii ei ştiau cât de îndrăgostită fusese de Gabe, dar nu erau orbi, şi, după spusele lui Devlin, toată lumea îşi dăduse seama. Ştia că nu aveau habar despre cele întâmplate în noaptea de dinaintea plecării ei la facultate… Gabe avea dreptate în privinţa asta.

Cei din familia de Vincent nu erau singurii din casă în stare să ucidă.

Dacă ar fi aflat, părinţii ei l-ar fi ucis pe Gabe şi pe ea ar fi închis-o în casă pe veşnicie.

Era mult prea devreme pentru ca Gabe să fie treaz, dar iată că stătea cu ochii deschişi şi se uita lung la blestematul de tavan.

Tâmplele îi zvâcneau.

Şi era atât de excitat, încât simţea că înnebuneşte.

La naiba!

Băuse prea mult seara trecută, fără a se opri nici după ce aflase că Nic plecase. Şi ştia exact când plecase cu Fordul ei, pentru că se aflase pe verandă când ea se depărtase pe aleea şerpuitoare.

O urmărise ca un dubios.

Nici măcar nu ştia de ce ieşise ca să o urmărească. Nu avea nici cea mai vagă idee. Decise să dea vina pe alcool pentru asta.

Un rânjet nepoftit îi curbă buzele când îşi aminti de cină. Jurase că nu avea să îşi lase gândurile să alunece într-acolo, dar nu se putu abţine.

Al naibii coniac!

După cum era de aşteptat, Sabrina se purtase ca o nesuferită cu Nic, iar Gabe ştiuse în adâncul lui că Nic nu avea să îndure prea multe dintre toanele Sabrinei înainte de a face ceva.

Nic avea înăuntrul ei o nechibzuinţă mare cât lacul Pontchartrain. Dacă nu ştia el, atunci cine? Probabil nu fusese de prea mare ajutor nici faptul că el se jucase cu ea pe tot parcursul cinei.

Nici măcar nu ştia sigur de ce fusese atât de nemernic. De fapt, se cam minţea aici. Era supărat pe ea şi… la naiba, nici nu-şi permise să încheie gândul.

Dar Nikki sigur vărsase şampania intenţionat.

Scoase un chicot răguşit când închise ochii. Oh, Doamne, încă îi răsuna în urechi ţipătul îngrozit al Sabrinei. Ai fi zis că Nic îi dăduse un pumn sau aşa ceva.

Ah, Nic. Ce…

Erau prea multe cuvinte cu care să o descrie, şi de ce stătea în pat şi se gândea la ea? La naiba! Ridicând mâinile, îşi frecă faţa în palme. Era ultimul om pentru care trebuia să-şi facă griji.

Lucrurile între ei erau clare. Îi spusese să stea departe de el, şi, atâta timp cât el îşi vedea de treabă, nu aveau de ce să fie probleme. El îi zisese ce avea de spus. Ea înţelesese foarte bine.

Era timpul să închidă capitolul acesta blestemat din viaţa lui.

În plus, trebuia să se ocupe de un capitol mai mare, care abia începuse. Când plecase din Baton Rouge, îi promisese

familiei Rothchild că nu avea să mai vină acolo trei luni. Promisese, şi nu voia nici în ruptul capului să-şi încalce cuvântul dat, chiar dacă simţea că o parte din el era acolo.

O parte din el chiar era acolo.

Avea trei luni la dispoziţie. Timp în care să-şi găsească un apartament, ca să poată călători liniştit între cele două locuri şi să nu intre în viaţa lor cu bocancii.

Trei luni.

Coborându-şi braţele pe lângă corp, se gândi că putea la fel de bine să se ridice şi să facă ceva util. Să se ducă la atelierul din oraş. Avea de lucru.

Dar trebuia să se ocupe mai întâi de penisul lui, care pulsa neliniştit.

Dându-şi la o parte cearşafurile de pe şolduri, se întinse şi se luă în mână. Închizând ochii, îşi trecu mâna în sus şi în jos peste lungimea groasă. În mintea lui, femeia nu avea un chip, dar îl călărea, şi misterul cald dintre picioarele ei îi înlocui mâna.

Se lăsă dus de fantezia lui. Mărgele de sudoare îi năpădiră fruntea în timp ce se mângâia, din ce în ce mai repede şi mai tare. Nu trecu mult până simţi încleştarea familiară la baza coloanei, încordarea în mădular.

— Doamne, mormăi el.

Şoldurile i se împinseră în sus când se apucă în mână şi strânse puternic. Într-o clipă, femeia fără nume şi fără chip din mintea lui dispăru, fiind înlocuită de un păr castaniu cu irizări blonde şi ochi căprui mari. Corpul era un mister pentru el, dar, înainte să se poată opri, chipul se cristaliză din străfundurile conştiinţei lui. Nas mic. Gură mare şi expresivă. Pomeţi proeminenţi.

Nic.

Gabe scoase un geamăt adânc. Eliberarea fremătă de-a

lungul coloanei, cu o asemenea intensitate, că simţi cum îi sfârâie prin fiecare terminaţie nervoasă în timp ce îşi croia drum spre capul penisului lui. Nu mai reuşi să-şi alunge imaginea din minte. Era prea târziu. În câteva secunde, Nic se urcase pe el, ea era cea care îl înnebunea şi îl făcea să se scufunde. Îşi dădu drumul, şi spatele i se arcui, iar sămânţa i se revărsă în mână şi pe cearşaf într-un şuvoi covârşitor de senzaţii.

Gabe se prăbuşi pe pat, pieptul ridicându-i-se şi coborând cu putere. Când îşi dăduse drumul ultima oară şi se simţise *aşa?*

Nu i se mai întâmplase de pe vremea adolescenţei.

Măcar îşi dădea drumul cu o Nic de 22 de ani, nu cu versiunea ei de 18 ani. Măcar atât, nu?

Nu.

Nu era mai bine. Deloc.

— La naiba, mârâi el, şi inima continuă să i se zbată cu viteza luminii în timp ce îşi eliberă penisul şi îşi lăsa mâna pe cearşaf.

Rămase cu privirea aţintită în tavan.

Nebunia… asta… urma să fie o problemă.

Flori proaspete sosiră marţi după-amiază, aşa cum se întâmpla de ani de zile. Era un fel de tradiţie începută de doamna de Vincent, şi, după moartea ei, mama lui Nikki continuase obiceiul, alegând personal aranjamentele.

Li se livrară zece buchete mari identice. Crinii albi delicaţi erau aşezaţi pe perniţe albe şi între flori de crizanteme arămii. Erau aranjaţi în vazele înalte din sticlă care aparţineau familiei de Vincent.

Nikki făcu repede o poză şi i-o trimise mamei, ştiind că era foarte mândră de buchete. Apoi, se ocupă să le aşeze prin

diferitele zone în care le era locul. Florile erau grele, dar cele de la parter erau uşoare. Duse câte un buchet în fiecare sufragerie şi alte şapte ajunseră în diferitele camere de zi de la parter.

Slavă Domnului, nu trebuia să ducă sus decât un buchet. Începuseră deja să o doară braţele, pentru că le cărase de colo-colo. Lui Dev îi plăcea să aibă unul în biroul lui, aşa că o luă pe scara din spate şi urcă.

Îşi dădu seama că îşi cam ieşise din formă când picioarele începură să o ardă de îndată ce ajunse la primul etaj. Poate trebuia să renunţe la gogoşi, pentru că, Doamne, simţea că avea nevoie să se aşeze.

Mutând vaza în scobitura braţului, ea apăsă clanţa. Uşa nu se clinti.

— Ce naiba?

Nikki încercă din nou, dar era încuiată. Rămase nemişcată o clipă, de parcă uşa ar fi putut să se deschidă ca prin magie sau ar fi căzut din cer o explicaţie pentru faptul că era încuiată.

Chiar încercă din nou.

Nimic.

Cu un geamăt, se întoarse şi privi spre al treilea rând de scări. Putea să încerce uşa aceea şi să revină la etajul inferior pe scările exterioare. Privirea ei alunecă spre florile frumoase pe care le ţinea în mână.

— Uf.

Nikki urcă la al doilea etaj, şi, slavă Cerului, uşa era descuiată. Intră, ţinându-şi privirea fixată pe razele de soare care pătrundeau prin uşa de la capătul holului. Când trecu pe lângă arcada deschisă din dreapta, nu întoarse privirea. Era holul care ducea la apartamentul lui Gabe.

Se grăbi să străbată culoarul şi ieşi pe verandă. Ţinând

din nou vaza cu ambele mâini, căută să rămână cu privirea aţintită spre scândurile albe din podea când o luă la stânga.

Ultima dată fusese pe această verandă în acea noapte… Nu merse mai departe cu gândurile. Gabe îi spusese punctul lui de vedere. Ea – la fel. Oarecum. În orice caz, nu avea de gând să se mai gândească la asta.

Nikki ajunse în capul scărilor şi începu să coboare. O scândură scârţâi în spatele ei. Era cineva sus? Ea se răsuci.

O greutate o izbi în spate, între umeri. Fiind împinsă cu putere, piciorul îi alunecă pe marginea treptei. Scoase un ţipăt surprins când se dezechilibră. Nu avu timp să arunce florile ca să se prindă de balustradă. Se năpusti cu faţa înainte, prin aer şi apoi în josul scărilor abrupte şi dure.

Capitolul 6

Gabe tocmai deschisese uşile verandei, când un ţipăt frânse liniştea. Păsări zburară de-a valma din copacii din apropiere în vreme ce el traversa veranda valvârtej. De unde venise sunetul? Din stânga?

O luă la fugă şi dădu colţul verandei. Nu văzu nimic. Poate că începea să-şi închipuie lucruri? Nu era de mirare, în această casă. Trecând pe lângă intrarea spre holul de la al doilea etaj, o luă la stânga, încetinind pasul când se apropie de capul scărilor.

Un fir gros şi lung de viţă-de-vie se desprinsese de pe balustradă şi îşi croise drum peste podea, încolăcindu-se pe o parte a casei. El se încruntă, cu privirea fixată asupra plantei.

Ce straniu!

Tocmai se gândise că viţa-de-vie va înghiţi încetul cu încetul podelele, nu? Chiar cu o zi în urmă? Aruncă o privire

spre trepte.

Atunci, o văzu.

— La naiba! Inima i se opri în piept şi apoi începu să bată nebuneşte. Coborî valvârtej treptele, două câte două. Nic!

Ea stătea întinsă pe o parte pe palier, ţinând în braţe un buchet mai mare decât capul ei.

— Nic! Se mişca măcar? Nu părea. Simţi o apăsare în piept când se lăsă în genunchi lângă ea. Se întinse spre ea. La naiba, Nic, spune ceva!

— Au, mormăi ea şi ridică un picior.

Oh, slavă Domnului! Mâinile lui încremeniră chiar deasupra şoldului ei.

— Eşti bine?

— Aşa cred?

Ea se ridică într-un cot.

Dacă alunecase pe scări, nu-şi dădea seama cum putea să fie bine. Erau cel puţin zece trepte. La naiba! Părul îi ascundea chipul, aşa că el se întinse şi o atinse.

Tot corpul ei tresări când degetele lui îi atinseră în treacăt obrazul, iar ea inspiră gâfâit.

— Te-a durut? întrebă el şi îi îndepărtă părul de pe faţă.

— N-nu.

El îi privi chipul. Era palidă, dar nu vedea nicio rană vizibilă. Cel puţin, nu pe faţa ei.

— Te doare ceva?

Ea aruncă o privire spre flori. Clătină din cap.

— Nu chiar. Umerii ei se ridicară cu o inspiraţie adâncă, genul de respiraţie care dădea de înţeles că nu-şi rupsese coastele. C-cred că florile au rezistat.

Ce Dumnezeu?

— Dă-le încolo de flori! Tu eşti bine?

Nic se uită la el, ochii ei mari părând cumva şi mai mari. Se uită la el de parcă nu ar fi fost sigură că îl auzise bine. Acum, Gabe începea să-şi facă griji. Se gândi la momentul în care Julia – iubita lui Lucian – căzuse în duş şi se lovise foarte tare la cap. Şi ea fusese dezorientată ca naiba şi pierduse mult sânge. Nic nu sângera, dar nu părea chiar în firea ei.

Nu părea să se simtă deloc bine.

— Poţi să laşi florilor acum, sugeră el.

Ea se uită spre flori.

— N-am… vrut să le stric.

— Nu le-ai stricat. Gabe întinse mâna spre ele, iar Nic le strânse mai tare. El arcui o sprânceană. Poţi să le dai drumul, Nic.

Ea şovăi o clipă, apoi le dădu drumul. Luând vaza, el o puse deoparte. În sfârşit, inima lui începea să se liniştească.

— Crezi că poţi să te ridici? Cum ea încuviinţă din cap, el o apucă uşor de braţ. Când tresări din nou, privirea lui ţâşni spre chipul ei. Eşti bine?

— Da. Ea se îndreptă, răsuflând apăsat în timp ce ridică braţul stâng şi îl întoarse într-o parte. Un firicel de un roşu aprins i se prelinse pe braţ. Ah.

Ah? Era tot ce avea de spus?

— Lasă-mă să văd!

— Nu-i nimic.

El o ignoră în timp ce o apucă de încheietură şi îi întoarse uşor braţul. Câteva zgârieturi destul de serioase se întindeau dinspre cot şi urcau pe sub mânecă. Cămaşa îi era ruptă.

— Nu cred că trebuie cusute. El îi dădu la o parte mâneca şi se aplecă în faţă. Cât o verifică, încercă să ignore cât de al naibii de bine mirosea. A iasomie. Dar probabil ar

trebui să îl sunăm pe doctor. Să…

— Mă simt bine. Serios, spuse ea şi se îndepărtă. Nu trebuie să suni niciun doctor.

— Cu scările astea nu este de glumă. Se poate să te fi rănit şi să nu-ţi dai seama încă, Nic. Trebuie să îl laşi pe doctor să te consulte.

— Nu m-am lovit la cap. Nic îşi dădu la o parte părul de pe faţă. Sunt bine.

El nu era atât de sigur de asta.

— Nic…

— Serios. Sunt bine. Este doar o tăietură. Nu ştiu cum, dar nu m-am rănit.

Frustrarea se amplifică.

— Ai căzut pe scări şi sângerezi. De ce eşti aşa încăpăţânată?

— Nu sunt! se răsti ea, smulgându-şi braţul din strânsoarea lui. Şi ţie de ce-ţi pasă?

El se trase înapoi.

— De ce-mi pasă?

— Mă gândeam că o să dai o petrecere dacă îmi rup gâtul.

Gabe o ţintui cu privirea un moment, şocat la început. Apoi, se gândi la ce îi spusese cu o zi în urmă şi nu avu cum să o condamne.

— Nu m-aş bucura să ţi se întâmple ceva. Doamne! Îşi coborî mâinile spre genunchi şi dădu să se ridice. Măcar lasă-mă să-l chem pe tatăl tău…

— Nu. Nic îl apucă de braţ, şi privirea lui se întoarse spre ea. Nikki îl privi lung. Te rog, nu-i spune tatei. Nu vreau să-şi facă griji şi să se supere pentru nimic.

— Pentru nimic? Nic, ai fi putut…

— Are deja destul griji pe cap. Nu trebuie să se sperie

degeaba pentru asta, spuse ea, cu o privire rugătoare. Te rog, Gabe! Nu spune nimic.

Grija pentru tatăl ei atinse, înăuntrul lui, o coardă sensibilă la care ar fi preferat ca ea să nu ajungă. Întinzându-se, îşi apăsă mâna peste a ei. În ciuda celor întâmplate între ei în urmă cu patru ani, îi fusese *dintotdeauna* greu să o refuze.

— Nu o să spun nimic, zise el, cu voce morocănoasă, dându-i uşor mâna la o parte. Atâta timp cât nu eşti rănită. Îţi aduc ceva pentru braţ şi o să stau aici cu tine câteva minute, ca să mă asigur că eşti bine.

Ea părea tentată să se împotrivească, dar, după o clipă, încuviinţă din cap.

Nedorindu-şi să o lase singură, el şovăi un moment, apoi fugi la etaj, oprindu-se în capul scărilor ca să dea la o parte afurisita de viţă-de-vie de care evident se împiedicase Nikki. O rupse dintr-o mişcare şi o aruncă peste balustradă. Apoi, se duse în apartamentul lui. Luă în grabă câteva lucruri înainte de a se întoarce la ea. O găsi aşezată lângă vază, cu picioarele sprijinite pe treapta de dedesubt. În minte i se ivi brusc o amintire cu ea, de pe vremea când era mai tânără şi obişnuia să stătea chiar la colţul acela, aşteptând ca el să vină acasă, cu părul strâns în coadă în creştetul capului, lovindu-şi genunchii noduroşi între ei.

Căutând să se scuture de imaginea din gândurile lui, el o ocoli uşor şi se aşeză pe treapta de care se proptea ea cu picioarele.

— Dă-mi să-ţi văd braţul!

— Pot să mă ocup eu de asta.

Ea întinse mâna spre cârpa umedă pe care o ţinea el.

Gabe îşi arcui sprâncenele.

— Dă-mi braţul, Nic!

Ea se uită la el o clipă şi îşi dădu ochii peste cap.

— Fie…

Înăbuşindu-şi un zâmbet în timp ce ea îşi împingea braţul în faţă, el începu să şteargă cu grijă sângele. Coborî privirea spre pantofii ei. Purta nişte balerini cu o talpă subţire şi inutilă.

— Trebuie să începi să porţi pantofi cu aderenţă mai bună. Aşa, nu o să te mai împiedici de viţa-de-vie şi nu o să mai cazi pe scări.

— Nu m-am împiedicat de viţa-de-vie şi n-am alunecat pe scări, protestă ea în timp ce el aruncă prosopelul pe palier şi se întinse după apa oxigenată şi bilele de vată pe care le adusese.

Umezi vata cu apă oxigenată.

— Sigur aşa pare. Probabil nici n-ai văzut viţa, dar era pe podea, chiar în capul scărilor. Pielea de deasupra cotului ei era roşie şi julită. Eşti al naibii de norocoasă, mormăi el, clătinând din cap. Putea să se termine mult mai rău. E posibil să te usture.

— Ştiu că sunt norocoasă. Ea trase aer în piept când el apăsă vata pe zgârieturi. Dar nu m-am împiedicat şi nu am alunecat. Cineva m-a împins.

Mâna lui încremeni când privirea lui o găsi pe a ei.

— Poftim?

— Cineva m-a împins. Adică, aşa am simţit. Colţurile gurii i se strâmbară când apa oxigenată sfârâi pe pielea ei. Am auzit zgomot ca de paşi în urma mea şi apoi am simţit cum ceva mă loveşte în spate.

Gabe se încruntă când întinse mâna după tubul mic de cremă antibacteriană. Venise cu toată farmacia la el.

— Am venit de îndată ce am auzit ţipătul. Nu era nimeni aici.

— N-am văzut pe nimeni, dar ştiu ce am simţit. Un fior o traversă pe Nic. Să ştii că n-am alunecat pur şi simplu. Nu sunt vreo împiedicată.

— Erai destul de împiedicată pe vremuri. Îi întinse uşor crema pe braţ, cu ochii aţintiţi spre chipul ei când o auzi că trage brusc aer în piept. Scuze!

Obrajii i se înroşiră în note fermecătoare când clătină din cap.

— Nu era nicio viţă-de-vie în capul scărilor.

— Ba da. Am rupt-o şi am aruncat-o.

— Eu… nu am văzut-o.

Gabe tăcu în timp ce termină de dat cu cremă şi luă tifonul. Oare să fi fost împinsă? Simplul gând îl scotea din minţi, dar habar nu avea cine ar fi putut face aşa ceva. Sau de ce.

Legănând capetele tifonului, el îi coborî braţul pe coapsă.

— Cum te simţi? Ameţită? Ţi-e greaţă?

— Mă simt bine, insistă ea. Mulţumesc că mi-ai curăţat braţul!

— Nu e mare lucru…

El ridică privirea când auzi paşi. O secundă mai târziu, Dev se ivi în capul scărilor. Chiar în spatele lui era Sabrina.

Gabe o simţi pe Nic înlemnind.

Dev privi lung spre trepte, cu o expresie insondabilă pe chip.

— Îmi doresc să ştiu ce se întâmplă?

— Nimic. Gabe se uită la Nic. Totul e bine.

— Nu pare că totul ar fi bine, răspunse Dev. Eşti rănită, Nikki?

— Nu, răspunse ea, întinzând gâtul ca să ridice privirea spre trepte. Sunt bine.

— Ai căzut pe scări? Sabrina puse întrebarea cu o inflexiune a vocii prin care părea a încerca să-şi înăbuşe un zâmbet.

— Da. Nic îşi întoarse privirea, concentrându-se pe treptele din faţa ei. Am căzut.

— Oh, nu! Sabrina puse o mână pe braţul lui Dev. Chiar sper că nu o să încerce să obţină despăgubiri. I se tăie respiraţia. Şi nici nu o să te dea în judecată.

Gabe întredeschise gura, dar Nic fu mai rapidă:

— Contrar aşteptărilor tale, nu sunt atât de disperată după bani ca să mă arunc singură pe scări.

Ochii Sabrinei se îngustară.

— Mă bucur să aud asta. Răspunsul lui Dev răsună sec. Deci, ai căzut pe scări?

Gabe aşteptă ca ea să spună că fusese împinsă, dar o auzi pe Nic oftând în timp ce ridică buchetul şi zise:

— Da, dar am salvat florile.

A doua zi, Nikki se simţi de parcă ar fi căzut pe scări – pentru că, ei bine, chiar căzuse pe scări.

Doamne, fusese atât de norocoasă că nu se lovise la cap sau mai rău. Nici nu pricepea cum de se alesese doar cu câteva zgârieturi. Chiar avusese un înger păzitor pe umăr cu o zi în urmă.

Încă nu-i venea să creadă că Gabe fusese cel care o găsise. Nu numai atât, dar chiar o îngrijise, de parcă n-ar fi urât-o.

Dar el o ura.

Doar că nu voise să o lase să zacă pe scări, lovită şi mânjită de sânge.

Nikki tresări când întinse mâna, luând două cutii de supă-cremă de pui. Le strânse la piept în timp ce luă şi un

pachet de tăieţei.

„Am fost împinsă?”

Întrebarea o bântuia de după-amiază. Ştia că simţise cum o lovise ceva în spate. Nu-şi pierduse pur şi simplu echilibrul. Cineva o împinsese, dar cine? Gabe îi spusese că nu era nimeni sus şi că o viţă-de-vie se întindea peste podea. Iar ea se îndoia că ar fi minţit în această privinţă. Nu văzuse pe nimeni şi nici nu auzise pe cineva fugind. Desigur, căzuse pe scări ţipând, şi probabil nu ar fi reuşit să audă pe nimeni, dar ştia că fusese împinsă. Dacă nu de un om, atunci singura opţiune era că fusese împinsă de… o fantomă.

Nu râse de absurditatea ideii. Ea crescuse în această casă. Nu văzuse niciodată nimic, dar auzise tot felul de lucruri – paşi pe hol când nu era nimeni prin preajmă, râsul unei femei când nu era nici o altă femeie prin apropiere şi lucruri care se mişcau.

Un fior îi dansă pe şira spinării. Nu ştia ce era mai rău. Un om care voia să o rănească sau o fantomă care hotărâse că Nikki trebuia să o ia la vale pe scări.

Oricum, era recunoscătoare că Gabe nu-i spusese nimic tatălui ei. Purtând un pulover, reuşise să ascundă bandajul cu o zi în urmă, iar astăzi îşi luase o cămaşă cu mâneci trei sferturi.

Se gândi la maşina care păruse să o urmărească până aproape de casa părinţilor ei. Un alt fior o cutremură. Maşina nu o urmărise şi poate… poate că se împiedicase de viţa-de-vie. Suna mai credibil aşa decât să fi fost împinsă de cineva.

Nikki ieşi din cămară şi se întoarse în bucătărie. Când ajunse la insulă, auzi ecoul ascuţit al unor tocuri pe podelele din lemn. Ştiu cine era înainte ca persoana în cauză să intre în bucătărie.

Simţi cum o furnică pielea de enervare când o văzu pe

Sabrina. Femeia arăta impecabil, ca de obicei. Bobul ei şic sfida legile fizicii, fără ca măcar o singură şuviţă să stea altundeva decât la locul ei. Purta pantaloni negri care păreau să respingă scamele de toate formele şi o bluză călcată, fără nicio cută, băgată în pantaloni atât de perfect, încât Nikki se întrebă cum era posibil una ca asta.

Nikki se întrebă şi ce naiba căuta ea în bucătărie. Se îndoia că ştia diferenţa dintre o spatulă şi o furculiţă.

— Bună, *Nikki,* spuse ea, rostindu-i numele de parcă ar fi fost denumirea unei boli venerice descoperite recent. Voiam să mă asigur că ştii că o să iau cina cu Devlin în seara asta.

Din păcate, era mai mult decât conştientă de asta.

— Da. Am fost informată de dimineaţă.

Privirea ei se îndreptă spre insulă.

— Sper că nu faci ceva de mântuială pentru cină.

— O tocăniţă era în…

— Nu-mi pasă ce era în meniu, o întrerupse ea. Nu o să mănânc *tocăniţă* la cină.

— Atunci, poţi comanda ceva din oraş, răspunse Nikki, păstrându-şi vocea calmă.

Privirea Sabrinei se înăspri.

— Vorbeşti serios sau doar faci pe deşteapta?

Sincer, nu o făcea pe deşteapta. Nu chiar.

— Spun doar că puiul s-a dezgheţat. Şi, dacă e să fac altceva, carnea nu o să fie gata…

— Atunci, mi-aş dori un piept de pui la grătar cu unt aromatizat, o întrerupse ea, iar Nikki se întrebă brusc dacă nu cumva lucra într-un restaurant. Ar fi prea complicat pentru tine? Prea greu pentru competenţele tale evident limitate?

Competenţe limitate? Oh, Dumnezeu o punea la

încercare.

— Pot să fac asta pentru tine. Ai vrea şi o salată?

Buzele Sabrinei se curbară într-un zâmbet.

— Ar fi trebuit să-mi propui asta înainte de a-mi spune că trebuie să comand în oraş.

Numărând până la zece şi reuşind să ajungă doar până la cinci, Nikki îşi înghiţi o înjurătură.

— Vrei şi salată la pieptul de pui?

— Da, mi-ar plăcea o salată la pieptul de pui.

Nikki încuviinţă din cap şi se întoarse, sperând că Sabrina avea să prindă aluzia.

Nu se întâmplă aşa.

— Cum te simţi după căzătură?

Un fior îi alunecă pe şira spinării când se întoarse spre Sabrina. Nikki nu crezu nici pentru o clipă că întrebarea ar putea fi pusă cu o îngrijorare reală.

— Mă simt bine. Mulţumesc de întrebare!

Sabrina încuviinţă din cap.

— Mă bucur să aud asta.

Nikki era convinsă că tocmai îi spusese o minciună gogonată.

— Nu mi-ar plăcea să ţi se întâmple ceva tragic, când eşti atât de tânără, zise şi zâmbi. Ne vedem la cină!

Un alt fior de gheaţă dansă pe pielea lui Nikki urmărind-o pe Sabrina plecând. Un gând îngrozitor îi trecu prin minte în vreme ce rămase încremenită pe loc. Oare… să o fi împins Sabrina?

Ea fusese în casă cu o zi în urmă. Evident. Să fi plecat de lângă Devlin pentru o clipă şi să o fi făcut? Nikki vărsase şampania pe ea, dar părea o răzbunare exagerată chiar şi pentru cineva atât de meschin ca Sabrina.

Dar dacă fusese ea?

Capitolul 7

Slavă Cerului că, după ziua de miercuri, Nikki trebui să pregătească şi să servească cina doar pentru Devlin, ceea ce era ca şi cum ar fi servit mâncare unui perete, şi pentru Gabe, ceea ce era ca şi cum ar fi servit mâncare unui bivol.

În următoarele două zile, îl văzuse pe Gabe numai în timpul cinei şi, în afară de faptul că îi tot ceruse să îi aducă apă, o întrebase doar cum îi mai era braţul.

Ceea ce era perfect.

Nu îl văzuse în timpul zilei. Din câte ştia, nici măcar nu era acasă, iar Devlin se asemăna cu una dintre fantomele din casă. Îl vedea cu coada ochiului şi, când se întorcea să-l salute, el nu mai era acolo.

Ciudat.

Probabil Devlin se asigura că blugii ei nu aveau găuri şi că nu mai cădea pe nişte scări.

Şi, până acum, nu mai căzuse, dar, de fiecare dată când Nikki urca şi cobora orice scară din casă, arunca o privire peste umăr.

Nu reuşise să scape de gândul că era posibil ca Sabrina să o fi împins, dar, ori de câte ori stătea să se gândească la asta, i se părea o nebunie ca Sabrina să facă aşa ceva.

Era imposibil să fi fost ea.

Mai ales pentru că Sabrina ar fi fost îngrozită să nu cumva să-şi rupă o unghie.

Rămânea întrebarea cine sau ce anume o împinsese, iar Nikki nu avea nici cea mai vagă idee. În toţi anii petrecuţi în această casă, se simţise incomod doar de câteva ori, dar acum se plimba prin camerele şi pe coridoarele tăcute simţind că era mereu cineva cu ea, chiar în spatele ei.

Nikki îşi făcea rondul vineri după-amiază, făcând curat în sala de jocuri, care avea un bar plin, când telefonul îi vibră în buzunarul de la spate al blugilor. Ei bine, nu erau chiar *blugi.* Erau colanţi – rezultatul combinării dintre blugi şi colanţi, iar cele mai bune perechi aveau chiar şi buzunare, aşa că nimeni nu putea face diferenţa.

Ea purta mai mereu colanţi.

Punând sticla de coniac pe bar, scoase telefonul şi văzu că primise un mesaj de la Rosie. Un zâmbet îi înflori pe buze şi îşi dădu o şuviţă rătăcită pe după ureche.

Băuturile şi deciziile proaste în viaţă încep mâine-seară la 20.00!

Rosie era zăpăcită. Nikki o întâlnise în primul an de facultate. Micuţa roşcată era cu câţiva ani mai mare ca Nikki şi înaintase cam *pe ocolite* prin facultate, adică îi lua, în medie, cam doi ani ca să încheie ceea ce un student normal termina într-un an. Nu ajutase nici faptul că îşi schimbase specializarea de trei ori de când o cunoştea Nikki.

În cele din urmă, absolvise în acelaşi semestru cu Nikki, obţinând o diplomă în filosofie.

Nikki nu avea să uite niciodată ziua când aflase câţi ani avea Rosie cu adevărat. Părea să aibă cu vreo zece ani mai puţin, nu 33 de ani, şi se purta cam ca o fată de vârsta lui Nikki. Nu că Nikki ar fi avut un comportament imatur. Ei bine, sincer vorbind, avea şi ea momentele ei, dar Rosie păstrase o asemenea poftă de viaţă, că Nikki se întreba dacă nu cumva venea din libertatea de a nu fi limitată de o carieră, un partener, copii sau o ipotecă.

Nikki îi trimise un mesaj înapoi.

Nu pot weekendul ăsta, dar voi putea sâmbăta viitoare.

Primi înapoi un emoticon încruntat, apoi, Rosie îi trimise iar primul mesaj, schimbând data pentru sâmbăta viitoare. Nikki îşi strecură telefonul înapoi în buzunar, aşteptând cu nerăbdare să o vadă pe Rosie. Venise acasă cu câteva săptămâni înainte de a începe să lucreze aici şi nu făcuse altceva decât să ia cina de câteva ori cu unele dintre prietenele ei din copilărie şi să viziteze adăpostul de animale din oraş. Avea nevoie să mai iasă din casă, şi era perfect dacă se întâlnea cu Rosie pe seară, pentru că, astfel, Nikki îşi putea petrece cea mai mare parte a zilei cu mama ei.

Ajunsese acasă de la reşedinţa de Vincent când mama ei dormea, epuizată de tratamentul dur care i se administra. Astfel că Nikki se chinuise să se ridice din pat cu o oră mai devreme, ca să ia micul dejun cu mama înainte de a pleca la lucru.

Strofocându-se să ridice afurisitele de sticle şi tot urcând şi coborând scara, se înălţă pe vârfuri ca să aşeze ultima sticlă, când auzi paşi pe hol.

Simţi un mic gol în stomac când se răsuci. Ştia că nu era tatăl ei. Era pe afară cu tot felul de treburi. Întinzându-se în timp ce se ţinu bine de scara pliantă, încercă să vadă pe hol, dar nu observă pe nimeni.

Se muşcă uşor de buză.

Furnicături înţepătoare îi dansară la ceafă când se întoarse spre rafturi. Probabil era Devlin pe acolo, furişându-se…

Sunetul de sticlă care zgâria lemnul se simţi ca un suflu de aer rece în stomacul ei. Răsucindu-se atât de repede, încât fu şocată că nu căzuse, privirea îi ateriză pe blatul de la barul

din lemn de stejar şi cireş.

Cinci pahare spălate mai devreme se aliniau unul lângă altul, după cum le şi lăsase.

Toate, mai puţin unul.

Unul dintre ele se afla la câţiva centimetri mai în dreapta faţă de celelalte.

Nikki întredeschise buzele după ce trase brusc aer în piept, părul fin de la ceafă înfiorându-i-se.

— Casa asta blestemată, şopti ea.

Paharele erau foarte grele. Dacă arunca vreunul şi nimerea pe cineva în cap, îl lăsa lat. Era imposibil să se mişte de la sine.

— Nu. Ea coborî de pe scară şi întinse mâna, şovăind o secundă. Nu azi, Necuratule! Dă-i drumul de aici!

Luând paharul, îl aranjă repede la locul lui şi făcu la fel cu celelalte. Apoi, ieşi din spatele barului, aproape terminându-şi treaba. Slavă Domnului! Camera întunecată, fără ferestre, începea să o înspăimânte.

În drum spre uşă, ea văzu sub masa de biliard un şerveţel mototolit şi se îndreptă spre el, tremurând. I se părea sau în cameră era mult mai rece decât în restul casei? Probabil din cauză că nu existau ferestre prin care să pătrundă căldura soarelui. Sau era opera unei fantome.

Nu existau alte explicaţii.

Se bucura nespus că nu erau trepte prin apropiere.

Aplecându-se, înşfăcă şerveţelul de pe podea.

— Hei, bună!

Vocea masculină o făcu pe Nikki să tresară. Se ridică brusc şi se lovi cu capul de baza mesei de biliard. Căzu pe spate şi ateriză în fund în timp ce îşi apăsă palma pe o parte a capului.

— Au!

Un chicot adânc o scoase din sărite. Ce naiba era amuzant, când ea mai avea puţin şi făcea o comoţie cerebrală? Sau la faptul că această casă încerca să o omoare?

— Sunt obişnuit ca femeile să sară pe mine, nu să pice late. Este ceva nou pentru mine, spuse vocea ciudat de cunoscută. Eşti bine?

Mijind ochii din cauza durerii surde, ea văzu cum apare o mână în dreptul feţei ei. Urmări cu privirea braţul, urcând peste cămaşa albă cu mânecile suflecate până la cot.

— Bună? spuse el, fluturându-şi degetele.

Privirea ei se îndreptă către chipul bărbatului în timp ce îşi coborî mâna dinspre capul care îi zvâcnea. „Oh, la naiba!" Nu era de mirare că recunoscuse vocea.

Era vocea lui Parker Harrington.

Nu avea să accepte niciodată mâna aceea.

Prefera să ardă în iad decât să-l ia de mână.

Ce naiba căuta el aici? De obicei, tatăl ei avea grijă ca niciun vizitator să nu intre de capul lui în casă, şi Parker ştia prea bine acest lucru. Fusese în această casă de mii de ori în adolescenţa lui Nikki, fiind apropiat de fraţi, şi ea bănuia că venea cu atât mai des acum, că Devlin se însura cu sora lui. Totuşi, doar membrii familiei umblau prin aceste săli neînsoţiţi. Dar, din moment ce tatăl ei nu era aici, normal că Parker profitase.

Refuzând să-l ia de mână, ea se ridică şi ignoră durerea pe care o simţea într-o parte a capului.

— M-ai speriat.

— Îmi dau seama. Ochii lui de un albastru palid, la fel ca ai surorii lui, se aţintiră spre mâna lui întinsă. O coborî încet, cu o uşoară încruntătură pe chip. Recunosc că nu prea am făcut zgomot. Te-am văzut aici şi, ei bine, am admirat priveliştea.

„Scârbos.”

Parker nu doar că se purta exact aşa cum îşi amintea ea, ca un dubios, dar chiar arăta la fel, doar că mai în vârstă. Părul de un blond-deschis era dat pe spate, lăsând la vedere chipul atrăgător, dar care păstra un aer viclean. Avea o anumită asprime în strângerea buzelor lui subţiri, care îi aminteau mereu de o pasăre de pradă. Era mai tânăr decât Sabrina, cam de vârsta lui Lucian.

— La naiba, nu te-am mai văzut de multă vreme, continuă el. Uită-te la tine! O măsură din priviri cu atâta nerușinare, încât trecu dincolo de limita respectabilului şi păşi în teritoriul lipsei de respect. Ce ai crescut! Foarte frumoasă te-ai făcut, Nikki.

„Cu atât mai scârbos.”

Nikki făcu un pas în spate, apucând strâns în mână afurisitul de şerveţel.

— Mă bucur să te văd, spuse ea pe un ton încordat. Sper că eşti bine, dar trebuie să mă apuc de treabă.

Parker făcu un pas în lateral, plasându-se între ea şi uşă. Nikki se simţi cuprinsă de exasperare, dar şi de un licăr de panică. Mai fuseseră în această situaţie.

Era tot ce îi lipsea pentru a încheia prima săptămână aici. Odiosul şi, din păcate, mai prietenosul frate Harrington.

— Când Sabrina mi-a menţionat că acum lucrezi pentru familia de Vincent, aproape nu mi-a venit să cred. El zâmbi, dezvăluind dinţi foarte drepţi, de un alb imaculat. Dar iată-te!

Ea oftă apăsat.

— Da. Iată-mă! Şi sunt foarte ocupată…

— Hai, Nikki! A trecut o eternitate de când nu ne-am mai văzut. El aşează o mână grea pe umărul ei. Să reînnodăm legăturile.

Buzele ei coborâră la colţuri în timp ce ea se trase înapoi ca să se îndepărteze de el.

— N-am înnodat niciodată legăturile, pentru a le putea reînnoda.

Parker scoase un hohot de râs.

— Nu este chiar adevărat.

Ea trase aer în piept, oarecum şocată să ştie că el se gândea să pomenească despre lucrul la care sigur se gândea.

— Nu a fost o legătură. Ci tu…

— Eu ce? Încercând să fiu drăguţ şi prietenos, când tu ai fost mereu o scorpie cam înfumurată?

Sprâncenele lui Nikki aproape i se lipiră de linia părului.

— Eu am fost o scorpie cam înfumurată?

Îşi întâlnise, oare, sora? Se uitase recent în oglindă?

— Da. El încă zâmbea, dar ochii nu îi erau calzi. Erau exact ca ai surorii lui. Îmi aduc aminte că încercam să te cunosc mai bine când erai aici, aşteptând ca menajera aia să plece.

— Menajera *aia* este mama mea, răspunse ea. Şi nu cred că avem aceeaşi definiţie pentru „a cunoaşte pe cineva”.

Sigur nu aveau. O încolţise o dată, pe vremea când ea avea 17 ani. Se întâmplase într-o după-amiază deosebit de caldă de iulie. Băieţii erau acasă şi primiseră vizita unor prieteni. Ea se dusese în vestiar ca să se schimbe, căci se bălăcise în apa micuţă, şi Parker dăduse buzna în vreme ce Nikki nu avea pe ea decât un prosop. În loc să fugă imediat din vestiar, ca orice tip decent, el se apropiase, *mult* prea mult.

Şi apoi…

Lui Nikki i se uscă gura.

Parker o băgase în sperieţi, şi, dacă nu ar fi venit Lucian să ia un prosop, Nikki ştia că ar fi fost mai mult decât

speriată. Desigur, Parker făcuse pe inocentul tot timpul. Că nu ştiuse că Nikki era acolo, şi de ce nu să nu-l fi crezut Lucian? Nikki nu spusese nimic, chiar dacă îşi dorise nespus să zică adevărul.

Şi Parker ştia de ce nu o făcuse.

— Oh, sunt sigur că avem aceeaşi definiţie. Îi blocă iar calea, dar, de data aceasta, făcu un pas înainte. La fel cum voiai să-l cunoşti pe Gabe.

Spatele lui Nikki se lovi de masa de biliard.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Chiar? Parker râse în timp ce se aplecă, punând o mână lângă ea pe masa de biliard. Fiecare muşchi din corpul ei deveni rigid. Gabe făcuse cam acelaşi lucru luni în bucătărie, dar nu se putea compara cu situaţia de acum. Erai ca o pisică în călduri ori de câte ori apărea Gabe. Mă îndoiesc să se fi schimbat ceva în privinţa asta.

Ea întredeschise uşor gura. Şi-ar fi dorit nespus să-i zică vreo două, dar se abţinu. Ha! O mişcare demnă de o persoană matură, pentru care credea că merita o gogoaşă mai târziu. Nu mai conta dacă ce spusese era adevărat sau nu. Să nege sau să se certe cu el n-ar însemna decât să prelungească discuţia.

— Am treabă, Parker.

— Ştiu. Îşi mişcă şoldurile şi aşează cealaltă mână pe masa de biliard. Ce faci mai târziu?

Acum, chiar rămase fără cuvinte.

— Tu vorbeşti serios?

— Tu ce crezi?

— Mă inviţi să ies cu tine?

Parker coborî uşor bărbia şi o obligă să se lase pe spate atât cât îi permitea coloana. Niciun fir din părul lui nu se mişcă. La fel ca la sora lui.

— Poţi să treci pe la mine. Am un penthouse nou în Woodward. Cred că o să-ţi placă.

Preţ de câteva secunde, lui Nikki i se blocă mintea, apoi, ea râse din toată inima.

— Nu mă inviţi la cină, ci *să trec* pe la penthouse-ul tău?

— Da. Zâmbetul de pe chipul lui începea să dispară. De ce te-aş invita la cină?

— Oh, Dumnezeule!

Ea râse din nou, şocată. Nu se putea să vorbească serios. Uau! Propunerea lui era atât de stupidă şi de nebunească, că nici măcar nu se putea simţi jignită.

Auzi cum se drege un glas.

— Am nimerit prost?

„Oh, Doamne."

Nikki închise gura în timp ce Parker miji ochii o fracţiune de secundă. Un tremur ciudat îl străbătu. Îndepărtându-se de masa de biliard – de ea –, el se întoarse.

— Hei, Gabe! Vorbi pe un ton relaxat. Nu ştiam că eşti acasă. Altfel, veneam să te salut.

Privirea ei se ciocni cu a lui Gabe. Acesta se uita la ei de parcă mai avea puţin şi îi dădea afară din casă pe unul din ei sau pe amândoi.

— Ce cauţi aici, Parker?

Gabe încleştă atât de tare maxilarul, încât ar fi putut să spargă şi granitul.

Parker zâmbi.

— Mă duceam să-l văd pe Devlin, dar apoi am zărit-o pe Nikki şi a trebuit să o salut. La naiba, n-am mai văzut-o pe fata asta de patru ani! O nebunie.

Inspirând adânc pe nas, îşi încrucişă braţele.

— Tocmai pleca, spuse ea.

— Mă bucur să aud asta, răspunse Gabe.

Ea coborî privirea, şi, da, picioarele lui goale i se vedea sub tivul blugilor.

Parker se uită peste umăr la ea.

— Nu uita de propunerea mea. Rămâne valabilă.

Nikki nu avu ocazia să-i spună că era la fel de dornică să-i vadă penthouse-ul pe cât era să înoate într-una dintre mlaştinile din apropiere. El trecea deja pe lângă Gabe.

Parker făcu un semn din cap spre fratele de Vincent.

— Ies singur.

Detectând o urmă de tensiune între ei, Nikki rămase tăcută. Se trezi singură cu Gabe pentru prima dată de când îi bandajase braţul.

Oare voia să-i ceară apă?

Un chicot îi gâdilă buzele, dar expresia de pe chipul lui Gabe în timp ce o studia din locul lui de lângă bar îi spuse că nu ar fi fost o reacţie înţeleaptă.

Oh, Doamne!

Îndepărtându-se de masa de biliard, ea spuse:

— Trebuie să mă apuc de cină.

— Ce trebuie să faci este să stai departe de Parker Harrington.

Lui Nikki nu-i venea să creadă. Se opri şi apoi se întoarse spre Gabe.

— N-aveam de gând să mă apropii de el.

El îi aruncă o privire tăioasă.

— Mie nu mi s-a părut aşa.

— Nu ştiu cum ţi s-a părut ţie, dar el a apărut aici când făceam curăţenie. Nu l-am căutat eu.

— Mi s-a părut că vă reîmprieteneaţi.

Capul lui Nikki stătea să-i explodeze.

— Înseamnă că ai văzut greşit.

El nu păru să o creadă.

— Parker o să vrea doar un singur lucru de la tine, Nic. Şi nu o să fie o relaţie.

— Nu, zău, spuse ea, apoi râse din nou, pentru că discuţia era ridicolă din mai multe motive.

Dacă ar fi ştiut cum era Parker cu adevărat, nu ar fi sugerat nici în glumă aşa ceva.

Dar poate că oricum nu i-ar păsa.

Gabe o privi lung, făcând un pas în faţă. Ea se ţinu tare pe poziţii.

— Şi este de ajuns pentru tine? Să te folosească şi să te arunce… pentru că oamenii ca Parker se văd doar cu oameni ca familia Harrington. Toţi ceilalţi sunt dispensabili pentru ei.

Trecură câteva secunde înainte ca ea să înţeleagă sensul cuvintelor lui, şi, când îl înţelese, aproape explodă. Nu-i mai păsa că Gabe o ura, dar nu avea de gând să stea şi să îl asculte ţinându-i morală din cauza lui Parker Harrington.

— În primul rând, permite-mi să clarific un lucru: Nu mă interesează absolut deloc Parker. Şi lasă-mă să-ţi mai explic *o dată,* Gabe. Eram aici, îmi făceam treaba, şi a apărut din senin. Nu-l suport. Crede-mă!

Expresia lui Gabe nu se îmblânzi.

— În al doilea rând, nu ştiu dacă îţi dai seama sau nu, dar, când mă gândesc la „oameni ca familia Harrington", mă gândesc la familia de Vincent.

— Noi nu suntem deloc ca ei, mârâi el. Şi ştii al naibii de bine asta.

— Devlin se însoară cu cineva din familia Harrington, sublinie ea.

— Dev.

Ea ridică mâinile.

— E un de Vincent!

Gabe se apropie de ea şi vorbi cu voce scăzută:

— Şi ştii că nu semăn deloc cu Dev.

— Asta nu are nimic de-a face cu tine sau cu Devlin. Frustrarea îi făcea pielea să se înfioare. Ce Dumnezeu? Permite-mi să revin la subiect. Nu mă interesează să am ceva de-a face cu Parker, dar dacă m-ar interesa, nu ar fi treaba ta, Gabe.

— Chiar aşa?

Umbra unui zâmbet îi înflori pe buze.

— Da. Ea se uită urât la el. Dar, în ciuda a ceea ce crezi tu, nu obişnuiesc să sar pe tipi, aşa că…

— Serios? răspunse el sec. Eu am experimentat altceva.

Nikki se trase brusc în spate, de parcă ar fi primit o palmă. Furia se transformă într-o senzaţie urâtă în adâncul ei, şi simţi cum i se strânge inima în piept. Se simţi ca secerată de cuvintele lui Gabe.

— Crezi asta din cauza a… Ea trase aer în piept, îndepărtându-se de Gabe. Crezi asta din cauza a ceea ce am făcut când aveam 18 ani? Chiar crezi că sar pe tipi?

El nu răspunse, dar o umbră îi străbătu chipul. Păru să fie o expresie de regret, pentru o clipă, iar trăsăturile lui puternice se îmblânziră. Trebuia să fie nebună dacă avea impresia că lui îi părea sincer rău că zisese aşa ceva.

Nikki clătină din cap şi simţi cum i se pune un nod în gât.

— Mi-am petrecut ultimii patru ani regretând noaptea aceea, crezând că am ajuns la capătul uriaşului butoi cu regrete, dar m-am înşelat. Pentru că n-am regretat niciodată mai mult decât acum.

Umbra reveni pe chipul lui.

— Nic…

— Înţeleg. Crezi ce e cel mai rău despre mine. Înţeleg

asta, dar aveam 18 ani şi am făcut o greşeală pentru care am plătit mai scump decât ai putea să-ţi închipui tu vreodată. Nu mai sunt aceeaşi fată. Vocea ei tremură. Dar tu nu ştii asta. Nu mă cunoşti deloc.

Capitolul 8

Oricât ar fi fost de stânjenitor, Nikki se duse acasă în acea noapte şi plânse de parcă ar fi fost fix fata care susţinuse în faţa lui Gabe că nu mai era şi se simţi enervată la culme. De ce presupunerea lui mai mult decât greşită durea atât de tare?

Răspunsul, singurul răspuns, o îngrozi.

Trebuia să însemne că unei părţi stupide din adâncul ei încă îi păsa de ceea ce gândea şi simţea el – îi păsa mai mult decât ar fi trebuit. Iar acesta era un lucru inacceptabil.

Nikki trecuse peste el – peste pasiunea ei prostească. Continuă să-şi repete asta în gând peste weekend şi când ajunse la reşedinţa de Vincent, lunea următoare. Şi, când gânduri cu Gabe i se strecurau nedorite în minte, ea se aduna şi se concentra pe lucruri mai importante.

Cum, ar fi… ce naiba avea să facă după?

Deşi avea o părere bună despre slujba părinţilor ei, nu era ce îşi dorea de la viaţă. Duminică, în timp ce plimbase toţi bieţii căţeluşi de la adăpost, revăzuse până în cele mai mici detalii toate opţiunile pe care le avea. Cum nu se hotărâse dacă să-şi continue studiile pentru a obţine un masterat ori un doctorat în asistenţă socială sau să se apuce direct de muncă, ştia un singur lucru. Orice s-ar fi întâmplat, voia să fie aproape de casă.

Sperietura pe care o trăsese cu mama îi arătase că timpul de care mai dispunea cu părinţii ei se scurgea. Oricât

de mult detesta să recunoască asta, chiar dacă mama ei se simţea mai bine – şi *avea* să se simtă mai bine –, anii nu mai păreau nesfârşiţi, ca pe vremuri.

Aşa că Nikki trebuia să rămână prin zonă, indiferent de situaţie.

Oricum ar fi fost, trebuia să găsească un loc ieftin şi sigur unde să trăiască. Puţinii bani economisiţi de la slujba part-time la librăria din campus nu o puteau susţine multă vreme, dar primea un salariu de la familia de Vincent, ceea ce o făcea să se simtă ciudat. Părinţii ei refuzau să o lase să le dea lor tot ce câştiga. Ştia că aveau nevoie de bani, aşa că, după o mulţime de discuţii interminabile, hotărâseră să păstreze jumătate pentru ea şi să le ofere lor restul.

Şi părea corect aşa, pentru că nu se pricepea nici pe departe la fel de bine la gestionarea casei de Vincent ca mama ei.

Lucru pe care era sigură că Devlin îl gândea de fiecare dată când o vedea.

Primul pas pe care trebuia să-l facă era să-şi găsească o casă. Apoi, avea să decidă ce să facă în privinţa carierei şi poate avea să găsească pe cineva care să-i… distragă atenţia. Nu îi ieşise prea bine la facultate, dar nu hotărâse să se implice cu adevărat într-o relaţie.

Ieşise cu Calvin mare parte din primul şi ultimul an. Chiar îl adusese acasă la un moment dat, ca să-i cunoască părinţii. El era băiat foarte bun, dar ea nu… da, nu fusese cu adevărat implicată în relaţie, şi el o simţise. Calvin decisese, în cele din urmă, să renunţe.

Gata cu toate aiurelile astea.

Avea de gând să se ducă la o întâlnire – nu, la *întâlnire* –, şi nu avea să stea să compare ce obişnuia să simtă faţă de Gabe şi ce simţise pentru fiecare bărbat cu care se întâlnise

după aceea.

Gata.

Să se concentreze pe viaţa ei şi pe ce să facă cu ea o ajută să nu pice în hăul care se numea Gabe. Operaţiunea „Evită-l cu orice preţ” – pe scurt, ECOP – dădea roade.

Mai ales pentru că nu mai venise la cină de joi şi, de fiecare dată când îl vedea pe holuri sau îi auzea vocea, activa modul de acţiune ninja şi o zbughea în orice cameră îi era la îndemână.

De câteva ori nu avusese succesul scontat.

Acum, părea să fie iar una dintre acele situaţii, pentru că îl auzi vorbind la telefon chiar când termina de schimbat prosoapele în saună.

Da.

Aveau o saună.

Îndreptându-se iute spre uşa deschisă, îşi dori să o fi încuiat în spatele ei. Aruncă o privire peste umăr. Putea să se ascundă în saună? Bine, era o idee exagerată. Se simţea ca în adolescenţă, paralizată în piscină în costumul de baie urât dintr-o piesă, prea stânjenită ca măcar să se mai mişte.

Ce anume din această casă o făcea să simtă de parcă ar fi făcut un salt uriaş înapoi când venea vorba despre dezvoltarea ei personală?

— Da, o să finalizez rama până la începutul weekendului viitor, spunea el, şi urmă o pauză în care Nikki se gândi serios să deschidă prima fereastră şi să se furişeze afară.

Gabe râse.

Nikki simţi că nu mai are aer. *Râsul lui.* Trecuse atât de mult de când nu mai auzise acel sunet. Era adânc şi molipsitor şi o făcea să surâdă. O făcea să se gândească la după-amiezile leneşe de vară când se apuca să facă un lucru

prostesc doar pentru a-l auzi râzând.

Nikki nu mai auzise acel râs de ani de zile.

— Taxa de transport o să fie cea mai mică problemă.

El se apropia tot mai mult.

— La naiba, mormăi ea, dându-şi seama că el urma să o vadă dacă intra.

O secundă mai târziu, Gabe se afla în prag, iar inima ei se opri în piept şi apoi îşi reluă bătăile, zbătându-se mult prea repede.

Gabe nu purta cămaşă.

„Cod roşu! Cod roşu!"

Creierul ei urlă disperat în timp ce ochii lacomi şi avizi îi studiară fiecare petic dezgolit de piele. Nu era ca şi cum nu l-ar mai fi văzut până acum fără cămaşă. Îl văzuse de sute de ori astfel şi îl văzuse şi complet dezbrăcat. Nu era ceva nou, dar trecuse multă vreme, şi amintirile ei îl nedreptăţeau.

Nikki nu ar fi trebuit să se uite, dar îi era imposibil să se abţină. Pantalonii de nailon pe care îi purta atârnau indecent de jos, scoţând în evidenţă liniile splendide de pe o parte şi alta a şoldurilor. Avea un abdomen perfect. Ea ştia că avea pătrăţele perfect definite, pentru că Gabe se antrena cu religiozitate. O dâră subţire de păr i se desena dinspre buric, în partea de jos a abdomenului, şi dispărea sub betelia pantalonilor. Îşi simţi inima tresăltând în piept când se chinui să ridice privirea spre pielea fină a pectoralilor şi spre lăţimea impresionantă a umerilor lui. Căşti atârnau de un fir în jurul gâtului lui. Avea părul strâns la spate într-un coc micuţ, care ei i se părea ciudat şi ridicol de atrăgător.

Trecuseră doar câteva secunde de când Gabe intrase în sala de antrenament, însă ea ştiu exact momentul când el îşi dădu seama că ea era acolo, încremenită lângă raftul de prosoape.

Privirea lui o întâlni pe a ei, şi zâmbetul larg dispăru de pe chipul lui.

— Hei, trebuie să închid.

Nu păru să aştepte un răspuns, pentru că, o secundă mai târziu, coborî telefonul. Inima lui Nikki i se oprise undeva în gât.

Trecuse aproape o săptămână de când vorbiseră ultima dată.

— Ce faci aici? întrebă el.

— Am adus prosoape curate.

— Mie îmi pare că ai rămas ţintuită locului, înmărmurită ca o statuie.

Nu-şi dădea seama dacă o tachina sau nu, dar nu mai conta. În cele din urmă, muşchii ei se dezmorţiră, şi îşi puse picioarele în mişcare. O zbughi iute pe cel mai scurt drum care punea un spaţiu cât mai mare cu putinţă între ei. Ceea ce însemnă că începu să meargă pe una dintre cele patru benzi de alergare. Nu conta cât de stupid părea gestul ei. Nu când se simţea urmărită de privirea lui intensă.

— Ştii, există o podea pe care poţi călca, comentă el.

— Ştiu. Ea încuviinţă din cap şi îşi aranjă o şuviţă în spatele urechii, simţindu-se cumplit de stingherită. Îmi place să merg pe benzile de alergare.

— Aha.

Obrajii ei începură să se aprindă când coborî de pe banda de alergare. Doar câţiva metri o mai despărţeau de libertate. „Continuă să mergi. Continuă…”

— Nic.

Ea se opri. Parcă nu avea pic de control asupra propriului trup. Tăcere.

Muşcându-şi buza şi spunându-şi că probabil avea să regrete, ea se întoarse încet.

Cumva, şi habar nu avea cum, el venise mai aproape de ea. O studie cu o privire îngrijorată. Oare avea să o întrebe cum îi era braţul? Trecu o clipă, şi el spuse:

— Nu mi-ai făcut curat în apartament săptămâna trecută.

Oh.

Nu se aşteptase la o asemenea remarcă.

— Da, m-am gândit că nu vrei să fac asta.

El înclină capul aproape imperceptibil.

— Asta e treaba ta, nu-i aşa? Răceala din tonul lui l-ar fi impresionat şi pe Devlin. De ce n-aş vrea să o faci?

„Asta e treaba ta."

O durere ascuţită îi străpunse pieptul. Nu înţelegea de ce o răneau atât de tare cuvintele lui. Poate pentru că ştia al naibii de bine că nu ar fi vorbit niciodată pe un asemenea ton cu mama sau cu tatăl ei. Şi poate pentru că era o amintire dureroasă a ce însemna ea pentru el acum.

Un simplu om care lucra pentru familia lui.

Senzaţie neplăcută de mai devreme se transformă într-un nod greu în gâtul ei, dar Nikki îşi împinse bărbia în faţă. O terminase cu plânsul din cauza lui Gabe.

— M-am gândit că nu ţi-ar plăcea să intru în camera ta, spuse ea şi se strădui să vorbească pe un ton calm. Dar pot să fac ordine în după-amiaza asta, dacă vrei.

O scânteie se aprinse în ochii lui şi un muşchi îi zvâcni în maxilar.

— Nu vreau să faci ordine azi.

— Atunci, pot să fac mâine.

— Nici mâine nu e OK.

Sprâncenele ei se arcuiră în sus.

— Cum mâine este vineri, nu sunt sigură când aş mai putea face asta. Săptămâna viitoare…

— Ai fi putut să faci curat săptămâna trecută, după cum şi eşti plătită să faci.

Ea îşi încrucişă braţele la piept, de parcă ar fi putut să aline astfel durerea provocată de cuvintele lui.

— Îmi pare rău! Avu nevoie de toată stăpânirea de sine de care era în stare pentru a-i spune ce îi spuse în continuare: Ai dreptate. Ar fi trebuit să fac asta săptămâna trecută, dar o pot face azi sau mâine. Dacă nu, săptămâna viitoare.

Trăsăturile lui se încordară şi căpătară un aer de frustrare, dar Nikki nu pricepea ce motive avea pentru a fi frustrat în acest moment. Era un om foarte dificil.

— Sugestiile tale nu sunt acceptabile.

Enervarea se dezlănţui înăuntrul ei şi înlocui durerea. Limba i se descătuşă.

— Atunci, ce-ai zice să-ţi faci singur curat?

Uimirea îl făcu să întredeschidă buzele.

— Adică, *eşti* bărbat în toată firea, mai mult decât capabil să-ţi schimbi singur aşternuturile şi să faci puţine ordine, se răsti ea şi desfăcu braţele. Nu sunt *mama* ta.

— Ei, nu zău! răspunse el. Dar mulţumesc că mi-ai lămurit această ultimă parte.

— Nu ştiu ce vrei să spun sau să fac. Ori fac eu curat când ţi-am spus că pot face asta, ori te ocupi singur.

El strânse uşor din buze.

— Nu-mi vine să cred că vorbeşti aşa cu mine.

Nikki se săturase să-şi ţină gura şi izbucni ca lava unui vulcan în plină erupţie.

— Nu-mi vine să cred că eşti aşa un măgar.

El scoase un râset surprins, şi Nikki nu reuşi să-şi dea seama dacă era de bine sau de rău. Nici nu-i mai păsa acum, pentru că era enervată la culme.

— Poate că lucrez aici deocamdată, dar nu uita că nu sunt servitoarea ta, nu sunt la cheremul tău.

— De fapt, eşti la cheremul nostru. Gabe zâmbi afectat. Pentru asta eşti plătită cu bani adevăraţi.

Avea dreptate, dar el nu înţelegea. Nici pe departe.

— Ce ţi s-a întâmplat? Întrebarea pur şi simplu izbucni de undeva dinăuntrul ei. Tu n-ai fost niciodată aşa. Devlin? Da. Dar tu? Nu. Ce naiba s-a întâmplat cu tine?

— *Tu.*

Răspunsul lui avu forţa unei lovituri. Ea se dădu un pas în spate, în timp ce privirea ei o întâlni pe a lui. Închise gura pentru că nodul din gât căpătase dimensiuni apocaliptice şi habar nu avea dacă urma să înceapă să-l înjure sau să plângă.

Nikki făcu singurul lucru inteligent pe care îl putea face.

Răsucindu-se pe călcâie, ieşi valvârtej şi avu impresia că îl aude înjurând. Şi apoi, tresări pentru că i se păru că îl aude aruncând cu ceva – ceva care se sparse de perete.

Şi o parte plină de ranchiună dinăuntrul ei chiar speră să fi fost telefonul lui.

Capitolul 9

O umbră apăru brusc peste masa de lucru a lui Gabe şi îi opri mâinile în aer. Gabe ridică privirea de la cadrul pe care îl şlefuia. În ciuda zilei cumplite pe care o avea, zâmbi când îl zări pe Lucian.

Şi nu era singur.

Era însoţit de Troy Lemere, şi nu veniseră chiar cu mâna goală.

Lucian puse o sticlă deschisă de bere pe bancă, în timp ce Gabe îşi scoase căştile şi opri aplicaţia de muzică de pe

telefon.

— M-am gândit eu că te găsim aici.

Cu un zâmbet larg, Gabe se ridică, apoi îl strânse pe fratele lui mai mic cu un braţ şi îl bătu uşor pe spate. Afurisitul fusese plecat vreo trei săptămâni.

— Mă bucur că te-ai întors acasă! Se răsuci spre Troy şi îi aplică acelaşi tratament. Se ştiau de multă vreme, prietenia lor legându-se pe terenurile de baschet. Şi ce am făcut ca să merit o asemenea onoare?

Troy zâmbi în timp ce îşi trecu o mână peste capul ras.

— E seara băieţilor, nu?

Gabe arcui o sprânceană, ridicându-şi berea.

— Seara băieţilor, şi o petreceţi la atelierul meu din cartierul industrial?

Detectivul de culoare dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— După căsătorie, cam aşa se desfăşoară serile cu băieţii.

— Adevărat, murmură Lucian şi luă o gură de bere.

— Poftim? Gabe râse, sprijinindu-se de bancă. Tu nu eşti însurat.

— Încă, interveni Troy, aşezându-se pe unul dintre scaune. Pun pariu că o să se însoare până la sfârşitul anului.

Lucian nu spuse nimic, iar Gabe clătină din cap. Ultimul om pe care s-ar fi aşteptat să-l vadă aşezându-se la casa lui era tocmai fratele său mai mic, dar iată-l acum – îi mânca din palmă Juliei şi nici măcar nu-i păsa.

— Unde este fata ta drăguţă? Gabe îi trimise un zâmbet îndrăzneţ şi bău o gură. Mi-e dor de ea.

Ochii lui Lucian se făcură mici.

— N-are de să-ţi fie dor de ea.

El chicoti, plăcându-i la culme să-l provoace pe fratele

lui când venea vorba despre Julia.

— Vorbind serios acum, unde este? Tu eşti aici, şi, de obicei, este şi ea unde eşti tu.

— Era obosită după ce am călătorit toată ziua. Momentan, stă ghemuită în patul meu şi mă aşteaptă. Aruncă o privire spre cadrul de dulap la care lucra Gabe. Tu ce naiba cauţi aici într-o seară de sâmbătă?

Gabe ridică din umeri, gândindu-se că trebuia să fie frumos să ai pe cineva, cum aveau Lucian şi Troy. Cineva la care să fii nerăbdător să te întorci acasă şi cu care să îţi doreşti să-ţi închei şi să-ţi începi ziua. I se întâmplase asta cu Emma. Dar aruncase totul pe fereastră cu ajutorul familiei lui.

Îşi alungă din minte gândurile legate de Emma.

— Trebuie să termin o comandă.

— Aha. Troy îşi ridică picioarele lungi pe bancă. Am auzit că n-ai rămas la Baton Rouge decât vreo câteva zile. Ce s-a schimbat?

Strânse mai tare sticla de bere în mână. Amândoi ştiau de ce se dusese la Baton Rouge.

— A trebuit să le dau puţin spaţiu. Aşa e cel mai bine.

Lucian rămase tăcut o clipă.

— Trebuie să fie greu.

— Este. Bău jumătate din sticlă după ce admise cu voce tare. Nici n-ai idee.

— N-am, fu de acord fratele lui. Ştii că Dev o să-şi dorească să intervină.

— Fratele tău nu ştie când să se oprească.

Troy desprinse eticheta de pe sticla lui.

Gabe pufni.

— Dacă nici noi nu ştim… El îşi încrucişă gleznele. Nu-mi pasă care este părerea lui Dev în privinţa asta. I-am spus

să nu-şi bage nasul, şi, dacă ştie ce este bine pentru el, aşa o să facă. Nu este viaţa lui.

— Dev o să stea pe margine, spuse Lucian. Dar nu pentru multă vreme. Ştii ce o să facă.

Lăsând sticla deoparte, Gabe îşi încrucişă braţele. Ştia perfect de ce era în stare Dev. La fel şi Lucian, iar Gabe ştia că Troy avea bănuielile lui, mai ales în privinţa a ce se întâmplase cu Daniel, vărul lor cel nemernic – bănuieli pe care Troy nu le rostea pentru că, odată rostite, ar fi nevoit să acţioneze în consecinţă. Troy era ca un frate pentru ei, dar era poliţist şi, pe deasupra, unul care îşi lua slujba în serios.

Gabe spera doar că dăruirea lui Troy faţă de meseria sa nu avea să se interpună între ei.

— Deci…

Lucian spuse cuvântul în timp ce îşi trecu o mână prin părul blond. Dacă nu ar fi avut ochii familiei de Vincent, lumea nici n-ar fi zis că erau fraţi. Faptul că Lucian şi sora lui geamănă arătau atât de diferiţi de Gabe şi Dev ridicase mereu un semn de întrebare pentru ei. Doar că, după cum se dovedise, el şi Dev se înşelaseră. Toată familia se înşelase. Numai Lucian şi Madeline erau copiii lui Lawrence. Gabe şi Dev nu ştiau cine era tatăl lor.

— Am mai aflat ceva cât am vorbit cu Dev, spuse Lucian. Am auzit că s-a întors iubirea ta de mult pierdută.

Totul în Gabe încremeni.

Totul.

— La naiba cu Dev! Gabe îşi depărtă gleznele şi se aşeză mai bine pe scaun. Nu spune asta!

Confuzia se citi pe chipul lui Troy.

— Iubirea ta de mult pierdută?

Lucian schiţă un zâmbet maliţios.

— Da.

— Îmi doresc să ştiu despre cine este vorba? întrebă Troy şi coborî berea.

Lucian chicoti când întâlni privirea întunecată a lui Gabe, apoi se întoarse către Troy.

— Îţi aminteşti de Nikki? Fiica lui Livie şi a lui Richard?

Prietenul lor făcu ochii mari.

— Da. Este la facultate. În Alabama, nu?

— Nu mai este. Lucian se îndepărtă de bancă. O înlocuieşte, pentru o vreme, pe mama ei.

— O să mai întreb o dată, spuse Troy. Vreau să ştiu de ce o numeşti iubirea de mult pierdută a lui Gabe? Serios?

Fără nicio mustrare de conştiinţă, Lucian râse din nou.

— Când era mai mică, îi picase cu tronc Gabe. Se ţinea scai după el prin casă şi a reuşit cumva să-l convingă să o înveţe să înoate.

Nic nu îl convinsese pe Gabe să o înveţe să înoate. Se oferise el ca un prost după ce ea aproape se înecase în piscină.

— Ţine-ţi gura, Lucian!

Lucian nu îl ascultă, pentru că de ce să fi făcut una ca asta?

— Gabe nu poate să se abţină. Femeile fac o obsesie pentru el. Cred că de la păr i se trage.

El întinse mâna spre capul lui Gabe.

Gabe se feri.

— Femeile? La plural? întrebă Troy.

Lucian încuviinţă din cap.

— Da, nu ştii despre Sabrina?

— Logodnica lui Dev?

Gabe mai avea un pic şi chiar îl pocnea pe Lucian.

— Da. În persoană. Ştiai că Sabrina l-a cunoscut pe Gabe când era la facultate? Pe el l-a cunoscut primul. Ochii lui

Lucian sclipeau de amuzament. De atunci, umblă după Gabe de parcă ar fi ultimul bărbat de pe pământ.

Troy rămase cu gura căscată.

— Dar nu este ultimul. Nu este nici măcar ultimul din familia de Vincent.

— Puteţi să nu mai vorbiţi despre mine? mormăi Gabe.

Îl ignorară complet.

— Păi, omul ăsta nu a vrut să aibă nimic de-a face cu ea, şi, pe bună dreptate, pentru că femeia aia este o jigodie. Nu-mi place să folosesc cuvântul ăsta, dar este adevărat. În orice caz, a sărit pe următorul cel mai bun bărbat. Dev.

— Am rămas mască, mormăi Troy, clătinând din cap. Dev ştie?

Lucian ridică din umeri.

— Nu-mi dau seama cum ar putea să nu. Dar să nu crezi că-i pasă.

— Dev nu ştie că a umblat după mine toată facultatea. E enervantă, dar e inofensivă, spuse Gabe şi buzele i se strâmbară de dezgust. Şi, sincer, aş prefera să uit de toate astea. Sabrina se mărită cu Dev. Să-l ajute bunul Dumnezeu, dar ea nu este problema mea.

— Numai că umblă după tine de fiecare dată când eşti pe acasă, sublinie Lucian cu o urmă de viclenie.

Da, şi acesta era un alt motiv pentru care găsirea unui apartament în Baton Rouge se afla în fruntea listei lui de priorităţi. Nu avea de gând să locuiască în aceeaşi casă cu Sabrina. Nici în ruptul capului.

— Bine. Troy îşi arcui o sprânceană. Deci, revenind… Care este treaba cu Nikki?

Lucian părea la fel de fericit ca un purcel care se bălăceşte în noroi.

— Nu era o problemă când Nikki era mai mică. Nu? Dar

Nikki a început să crească, şi, ei bine, mi-am făcut un scop în viaţă să-i reamintesc lui Gabe că poate nu părea la vremea aceea, dar era doar o adolescentă.

Privirea lui o întâlni pe a fratelui său. Lucian arcui o sprânceană, şi enervarea izbucni în adâncul lui Gabe. Oamenii care nu îl cunoşteau pe Lucian nu-l apreciau la adevărata lui valoare. *Nimic* nu-i scăpa fratelui mai mic din familia de Vincent.

Troy miji ochii spre Gabe.

— Ai nevoie să ţi se readucă aminte ce şi cum?

— La naiba, nu! răspunse el. În ciuda celor întâmplate înainte ca Nic să plece la facultate, nu avea nevoie să i se reamintească vârsta ei. Oricât de frumoasă ar fi devenit pe atunci, fusese fructul interzis pentru el. Şi nu mai spune că este adolescentă. Doamne! Are 22 de ani acum.

Slavă Cerului!

— Ei bine, m-am liniştit acum, că aud asta. Poate că o fi 17 ani vârsta la care cineva îşi poate da consimţământul pentru a se evita orice acuzaţie legală, dar legea asta nu o să-l salveze de un glonţ în ceafă, zise Troy şi luă o gură din berea lui.

— La naiba, frate! Eşti poliţist, spuse Lucian cu un râset.

El ridică un umăr.

— Chiar că la naiba. O fi Richard calm şi toate cele, dar m-am uitat în ochii lui. N-ar şovăi o clipă înainte de a-l ucide pe un nenorocit care se ia de fiica lui.

Da, nici măcar o clipă.

Pentru Richard nu ar fi contat că Nic avea 18 ani. La naiba, nu ar conta nici acum. Gabe se întoarse şi ridică berea. De ce naiba se gândea la un *acum?*

Poate pentru că, în toate cele trei dăţi când se masturbase săptămâna asta, chipul ei plutise în mintea lui.

Dar exista un *acum.*

Lucian zâmbi în timp ce îl studie pe Gabe.

— Ei bine, o avea 22 de ani acum, dar pentru mine o să fie mereu „micuţa Nikki".

— Doamne, mormăi Gabe, masându-şi pieptul. Trecu o clipă. L-am găsit pe Parker dându-i târcoale săptămâna trecută.

— Să-l ia naiba pe Parker! mormăi Troy.

Gabe încuviinţă din cap, în timp ce vinovăţia i se agită în vintre. Avea tăria necesară să admită că se purtase greşit cu Nic în legătură cu Parker. Fusese luat prin surprindere când o văzuse cu el – nemernicul aproape invadându-i spaţiul personal şi ea râzând. Fusese complet destabilizat de reacţia ce îl încercase când îi văzuse împreună.

Îşi dorise să-i frângă gâtul lui Parker.

Şi nu avea dreptul să simtă aşa ceva sau să-i spună ceva lui Nic despre asta. Ea avusese dreptate când i-o zisese verde în faţă, iar el mai avea şi tăria necesară pentru a şti că îi datora scuze pentru ieşirea lui… şi pentru felul în care îi vorbise joi în sala de antrenament.

„Ce ţi s-a întâmplat?" îl întrebase ea, şi ce răspunsese el? „Tu." Doamne, fusese un nemernic, şi el nu era aşa. Nu era genul. Sau, cel puţin, nu fusese, dar părea că devenea. Nu era foarte împăcat cu ideea. Dar ştia foarte bine un lucru. Ceea ce se întâmplase între ei cu patru ani în urmă nu era o scuză. După cum nu era o scuză nici cât de mult îl afectase povestea cu Emma. Astea nu scuzau modul cum îi vorbea.

Modul cum o făcea să se simtă.

— Ce căuta Parker la noi? întrebă Lucian, şi zâmbetul îi dispăru de pe buze.

— Aparent, venise să-l viziteze pe Dev. Gabe îşi termină berea şi aruncă sticla într-un coş de gunoi aflat undeva în

apropiere. Richard nu era în casă, aşa că Parker umbla de capul lui de colo-colo.

Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Lucian.

— Şi ce făcea cu Nikki?

Gabe ridică un umăr.

— Vorbeau.

— Parker nu s-ar fi dus să o vadă pe Nikki doar ca să vorbească, sublinie Troy, şi, la naiba, Gabe ştia prea bine că era adevărat.

Lucian rămase tăcut cât timp fixă cu privirea unul dintre scaunele ornamentate pe care le terminase Gabe, dar care trebuia pictat.

— Da, murmură el.

Gabe se încruntă, simţind că era vorba despre mai mult.

— Ce?

Se scurse un moment.

— Nu ştiu. Lucian îşi aruncă sticla goală. Probabil nimic, dar s-a întâmplat la un moment dat o chestie. Tocmai mi-am amintit. La naiba!

— Detalii? ceru Gabe şi se întoarse către fratele lui.

— Cred că Nikki avea în jur de 17 ani? Era în vestiar. Nu ştiam că era acolo. Iniţial. Se opri. Oricum, intrasem să iau un prosop.

Gabe încremeni.

— Am intrat, şi Parker era acolo cu Nikki. Ea era doar într-un prosop…

— Ce naiba? răbufni Gabe.

Cum naiba de era prima dată când auzea despre asta?

— Da. Lucian îşi trecu o mână prin păr şi o lăsă să alunece. Mi-a spus că tocmai venise şi el, cu câteva secunde înaintea mea, şi era posibil. Eu mă dusesem în casă ca să mă schimb şi mă pregăteam să ies la piscină. Nikki nu mi-a spus

nimic. Părea stânjenită, dar…

— Dar ce?

Troy se aplecă în faţă şi se propti cu ambele picioare în podea.

— Dar mi-a dat de gândit. Lucian încleştă maxilarul. După, când l-am întrebat ce căutase acolo, mi-a jurat că nu rămăsese în încăpere decât câteva secunde. I-am spus să stea departe de ea. Nu cred să se fi întâmplat ceva. Adică, simt că Nikki ar fi spus, dar eu… da, îmi doresc să fi făcut mai mult.

— Să-l baţi de să-l laşi lat? întrebă Troy. Pentru că mi-e greu să cred că a stat doar câteva secunde. La naiba! Intri peste o fată învelită doar într-un prosop şi n-ar trebui să fii acolo, nu? Ar trebuie să-ţi iei tălpăşiţa numaidecât.

Gabe abia dacă mai auzea ce spuneau. Nu ştiuse despre acest episod. Se întâmplase ceva în vestiar? Şi îşi aminti cum reacţionase Nikki mai devreme când o acuzase că sărise pe Parker. Era imposibil să nu observi şocul, dezgustul şi… şi încă ceva ce văzuse în ochii ei.

„La naiba!”

Troy nu mai rămase mult, dorindu-şi să se întoarcă la soţia lui, iar Gabe se gândi că nici Lucian nu avea să mai rămână, din moment ce părea că nu stătea niciodată mai multe de câteva ore departe de Julia.

Dar Lucian nu plecă. Se aşezase în locul lui Troy, ridicându-şi picioarele pe banca de lucru de care se sprijinea Gabe.

— Ce mai faci? întrebă el. Nu prea am avut ocazia să vorbim după… toate câte s-au întâmplat.

Gabe afişă un zâmbet afectat.

— Probabil a fost mai bine, dată fiind situaţia.

— Numai că au continuat să se întâmple diverse lucruri, răspunse Lucian şi începu să bâţâie din picioare. Povestea cu Emma…

— Nu vreau să vorbesc despre Emma, îl întrerupse el.

— Poate ar trebui, spuse încet fratele lui.

Încleştându-şi maxilarul, el apucă dalta cu care lucrase până mai înainte şi o duse spre masă. De fiecare dată când vorbea despre Emma… la naiba, când se gândea la Emma, ajungea în acelaşi punct.

Îşi bea greutatea în coniac.

Nu voia să-şi petreacă noaptea aşa.

— Ştiu că nu este un subiect de discuţie dorit, dar trebuie să scoţi din tine amărăciunea asta. El se opri. Sau o să ajungi ca Dev.

Gabe pufni în timp ce aruncă dalta pe masă. În unele zile, chiar îşi dorea să fie mai mult ca Dev, căruia avea sensibilitatea unui şarpe cu clopoţei cu capul tăiat.

— Ştiu că se întâmplă ceva. Altfel, n-ai pierde vremea pe aici într-o sâmbătă seara, continuă Lucian. Ai fi la Red Stallion, găsindu-ţi o femeie cu care să-ţi petreci noaptea. Poate două.

Gabe se întoarse spre fratele lui.

— O faci pe terapeutul în seara asta?

Lucian schiţă un zâmbet larg.

— Ce se întâmplă? Nu te poţi ascunde de mine! De Dev, poate. Dar de mine, nu.

Era adevărat. Existau puţine secrete între el şi Lucian. Reveni la scaunul pe care se aşezase mai devreme şi se trânti pe el, trecându-şi mâinile peste faţă. Trebuia să-şi ţină gura. Era cel mai bine aşa, dar îşi cunoştea fratele. Ar fi ajuns să-l bată la cap până când îi spunea ce se întâmplă.

Răsuflă apăsat, lăsându-şi mâinile să atârne între

genunchi.

— Are legătură cu Nic.

O expresie de uimire apăru pe chipul lui Lucian.

— Da?

— S-a întâmplat ceva între noi.

Privirea lui Lucian deveni mai pătrunzătoare. Trecu o fracţiune de secundă.

— Ce s-a întâmplat între voi? O pauză încordată. Şi când?

Lăsându-şi capul pe spate, Gabe îşi destinse spatele.

— La naiba! Nici nu-mi vine să cred că vorbesc despre asta.

— Orice ar fi, ai face bine să-mi spui odată, pentru că mintea mea o ia prin tot felul de locuri dubioase.

El coborî bărbia în piept.

— Probabil o ia pe unde trebuie.

Ochii lui Lucian se măriră uşor, şi fratele lui murmură:

— La naiba!

Împreunându-şi degetele, Gabe făcu ceva ce nu credea că avea să facă vreodată: îi povesti cuiva despre acea noapte.

— Chiar înainte ca Nic să plece la facultate, ea a venit acasă. Părinţii ei plecaseră deja, şi habar n-am unde eraţi tu şi Dev, dar nici voi nu eraţi aici. Eu băusem. Mult în noaptea aceea. Eram beat, dar sincer? Oricum aş fi lăsat-o să intre. Nu era prima dată când venea în apartamentul meu. Dar a fost diferit. Era noapte.

Lucian aproape înmărmuri.

— Am lăsat-o să intre, şi nu ştiu cum s-a întâmplat, spuse el, închizând ochii. Fusese o greşeală, pentru că frânturi din acea noapte îi reveniră în minte. El tachinând-o, aşa cum făcea de obicei. Ea spunându-i că avea să îi fie dor de el odată ce pleca la facultate. La un moment dat, începuse

să plângă că nu avea să îl mai vadă, iar el o luase în braţe. Cumva, şi nici măcar nu-şi dădea seama cum, ea ajunsese în poala lui… apoi sub el. Dar s-a întâmplat.

— Îmi închipui că vrei să spui că v-aţi îmbrăţişat?

Gabe scoase un râset scurt, dar fără nicio urmă de umor.

— Am făcut sex.

Singura dată când Gabe îşi mai văzuse fratele şocat fusese când aflaseră adevărul despre mama şi tatăl lor. Era a doua oară când îl vedea pe Lucian mut de uimire.

Lucian îşi retrase picioarele de pe bancă şi le coborî cu o bufnitură. Întredeschise gura, dar nu spuse nimic.

Gabe avea nevoie să meargă mai departe cu povestea.

— Când m-am trezit, câteva ore mai târziu, şi am găsit-o în patul meu, la început, n-am înţeles ce se întâmpla… Se opri şi înghiţi în sec. Mi-am vărsat nervii pe ea. Nic a plecat grăbită, şi ne-am revăzut abia când a apărut acum aici.

— La naiba! exclamă Lucian.

— Da. Cam asta ar fi povestea.

Lucian se uită lung la el.

— De fapt, am rămas fără cuvinte. Nu mi se întâmplă niciodată asta.

— Nu mă faci să mă simt mai bine.

— Nici nu încerc să te fac să te simţi mai bine. Lucian clătină din cap. Avea 18 ani când a plecat la facultate, nu?

— Da. Dar asta nu face nicio…

— Aiurea! Asta face o diferenţă. Nu una uriaşă, dar face o diferenţă. Îşi încleştă maxilarul. Erai beat?

— Nici nu mai ştiam cum mă cheamă. Nic se jură că nu şi-a dat seama de cât eram de beat, şi eu… o cred.

Fratele lui clipi încet.

— Cam cât de beat erai, de ai ajuns să faci sex cu fiica de 18 ani a lui Livie şi Richard?

— Atât de beat încât să nu-mi mai pese, răspunse el sincer, şi, la naiba, simţi că i se ridică o povară de pe umeri când o spuse cu voce tare. Nu se implicase fără voia lui. Sincer? Îşi dorise să o facă. Atât de beat, adăugă.

— La naiba, omule! Lucian se lăsă pe spate. Şi aţi vorbit despre asta?

— Săptămâna trecută când am văzut-o. Eram supărat. Nu mi-a dat niciodată şansa de a vorbi cu ea despre asta până acum. Şi am încercat. Am sunat-o. I-am scris după ce a plecat, ca să mă asigur că era bine…

— La naiba! A fost bine?

— *Da,* răspunse el cu inima grea. Timp de patru ani, nu am priceput ce Dumnezeu o fi fost în capul ei. La naiba! Chiar şi acum, când mă gândesc la asta, mă enervez, pentru că a plecat pur şi simplu şi m-a ignorat, iar eu habar nu aveam dacă… El trase aer în piept. Ştiu că, în toţi anii ăştia, ea nu a fost conştientă de cât eram de beat, iar eu m-am străduit din răsputeri să uit că s-a întâmplat, recunoscător că tatăl ei nu a aflat şi nu m-a împuşcat.

Lucian chicoti la auzul cuvintelor lui, pentru că ştia că ăsta era adevărul.

— Totuşi, eu nu mi-aş fi făcut griji în privinţa asta. El te iubeşte. Mama ei ţi-ar trage un glonţ în cap.

Un surâs se desenă în colţul gurii lui Gabe.

— Da, ai dreptate în privinţa asta.

— Totuşi, nu s-ar gândi niciodată că ai face una ca asta. Eu? La naiba! Probabil ar fi surprinşi că n-am încercat ceva. Dar tu? În niciun caz. Nu s-ar gândi niciodată la asta. Tu eşti cel bun dintre noi.

Gabe arcui o sprânceană.

— E adevărat.

Trecu o clipă înainte ca Lucian să clipească şi să se frece

pe faţă.

— Doamne! Ei bine, la naiba, omule! Nu ştiu ce să spun. Adică, chestia asta este dată naibii. Pentru amândoi. Trebuie să fie foarte ciudat între voi acum.

— Da, nu ajută nici faptul că m-am purtat ca un nemernic cu ea de când s-a întors. Am ţipat la ea săptămâna trecută când am văzut-o cu Parker. Am acuzat-o că a sărit pe el. Apoi… da, n-am fost deloc drăguţ cu ea.

Privirea lui Lucian se aţinti spre el.

— Crezi că ar trebui să fii drăguţ cu ea?

Gabe chiar se gândise serios la asta.

— În ultimii patru ani, am vrut deopotrivă să o sugrum şi să o întreb dacă este bine. Am urât-o pentru ce s-ar fi putut întâmpla după acea noapte, dar trebuie să-mi asum şi eu responsabilitatea pentru asta. Nu este ca şi cum ar fi alunecat şi ar fi aterizat în poala mea din greşeală. Eram beat, Lucian. Dar ştiam că era ea. Ştiam ce făceam. El răsuflă cu o strângere de inimă. Asta mă face un om de rahat, nu-i aşa?

— Nu. Nu cred. Doar complică situaţia.

„Complicat” nu părea un cuvânt suficient de puternic pentru a descrie tot ce îi trecea prin minte, dar ştia un lucru. Nu o ura pe Nic. Nu ştia ce naiba însemna asta, dar nu o ura.

— Păi, ştii ce cred eu? întrebă Lucian.

— Mi-e frică să întreb.

— Cred că ştii ce trebuie să faci. Şi apoi, Lucian îl surprinse, pentru că zâmbetul pe care i-l trimise trezi înăuntrul lui Gabe mii de semnale de alarmă. Da, cred că da.

Capitolul 10

— Mi-aş vinde şi sufletul să intru în casa asta. Ochii de

un căprui ciocolatiu ai lui Rosie erau sticloşi, dar nu aveai cum să confunzi seriozitatea din vocea ei. Haide, Nikki! Ajută şi tu o fată.

Nikki chicoti în timp ce învârti paiul în băutura pe care Rosie o convinsese că trebuia să o bea. Habar nu avea ce era, deloc surprinzător, de altfel, din moment ce erau la Cure, un bar de pe Freret Street, faimos pentru cocktailurile unice.

— Nicio şansă.

— Serios, interveni Bree de peste masă. Ea ştia întocmai cât de imposibil ar fi fost să deschizi uşa amestecului unic de nebunie al lui Rosie. Era fiica lui Bev, şi, chiar dacă Nikki ştia că Bev nu bârfea niciodată despre lucrurile pe care le vedea sau auzea când venea să ia hainele pentru spălat, Bree ştia destule cât să înţeleagă cum era familia de Vincent. Nimeni nu intră în reşedinţa de Vincent fără permisiune.

Nikki nu ar fi trebuit să-i spună lui Rosie ce se întâmplase cu o săptămână în urmă, povestea cu paharul care se mişcase singur, pentru că acum era mai hotărâtă ca oricând să intre în reşedinţa de Vincent.

— Poţi să mă bagi pe furiş! Rosie ridică mâinile. Parcă mi-ai spus că toate camerele de filmat din interior sunt de faţadă, pentru că, în mod *misterios,* nu funcţionează.

— Nu funcţionează. Ăsta era unul dintre misterele din casa de Vincent. Nicio cameră, alta decât camerele foto ale telefoanelor, nu înregistrase vreodată în casă. Ştia că fuseseră chemaţi electricieni şi tehnicieni de multe ori de-a lungul anilor şi nimeni nu găsise o explicaţie. Din cauza fantomelor, zise ea acum.

— Exact! Rosie bătu cu mâinile în masă, făcând-o să se zguduie. Oamenii de la masa din spatele lor le aruncară o privire. De aceea trebuie să intru acolo cu NOPE.

NOPE era acronimul pentru New Orleans Paranormal

Explorations, echipa cu care lucra Rosie. Nikki scoase un pufnet amuzat şi deloc atractiv, dar nu se putu abţine.

— Devlin ar face infarct dacă aş lăsa să-i intre în casă o echipă de investigaţii paranormale.

— Da. Bree încuviinţă din cap şi îşi trimise codiţele împletite peste umeri. Exact. L-am întâlnit doar o dată şi ştiu clar asta. La naiba, nici măcar pe mine nu mă lasă să intru în casă, iar mama lucrează pentru ei de *zeci* de ani.

— Uf. Rosie îşi sprijini bărbia în pumn. M-aş rade în cap ca să intru în casă.

— Şi ţi-ar sta chiar bine, spuse Nikki sec. Şi era adevărat. Rosie era o creolă de Louisiana şi avea cea mai frumoasă piele de culoarea mierii pe care o văzuse vreodată Nikki. Deci, n-ar fi tocmai un sacrificiu.

— De acord.

Bree îşi termină băutura.

Nikki îşi dădu ochii peste cap spre Bree.

— De parcă tu n-ai putea face la fel. Eu, pe de altă parte, aş fi un dezastru.

— Tu mereu pari la un pas de a fi un dezastru. Bree zâmbi când Nikki îşi aruncă şerveţelul spre ea. La naiba! Bree verifică ora de telefon. Trebuie să plec. Lucrez de dimineaţă. Ignorându-le huiduielile, se ridică alene de pe scaun şi apăsă repede fiecăreia câte un sărut pe obraz. Să nu vă faceţi de cap în seara asta fără mine!

Rosie râse în timp ce făcu un semn din cap spre Nikki.

— De parcă fata asta ar şti măcar ce înseamnă să-ţi faci de cap.

Bree râse.

— Foarte adevărat. Să aveţi grijă!

— Ştiu ce înseamnă să-mi fac de cap, spuse Nikki după ce îşi flutură degetele spre Bree în semn de rămas-bun. Mi-

am făcut de cap de mai multe ori.

Rosie ridică dintr-o sprânceană, îndepărtându-şi o buclă castanie de pe faţă.

— Scumpo, când ai ieşit ultima oară la o întâlnire?

Chiar aşa. Strâmbând din nas, chiar trebui să se gândească serios la întrebare.

— Am ieşit la o întâlnire… în martie, cred?

— Acum şapte luni.

— Şi? Am fost ocupată cu examenele de final de an, după care m-am mutat acasă. Ea sorbi din băutura cu aromă de citrice. Dar tu?

— Noaptea trecută. Rosie zâmbi. Nu am rămas peste noapte. Ridică din umeri. Dar a fost frumos.

— Fain.

Nikki râse, dar sunetul îi ieşi din nou ca un pufnet, ceea ce însemna că era timpul să se oprească din băut. Cu un oftat, împinse băutura într-o parte.

Rosie o studia atent.

— Cum merg lucrurile cu Gabe?

— Of, gemu ea. Rosie ştia despre Gabe – ştia *totul*. Îi mărturisise detaliile poveştii într-o noapte cu câţiva ani în urmă, după aproape o sticlă întreagă de tequila pe care o băuseră împreună. Rosie era singura care ştia ce se întâmplase. Nu merg bine, spuse Nikki.

Rosie se întinse. Brăţări portocalii şi roşii zăngăniră la mâna ei în timp ce o bătu uşor pe Nikki pe braţ.

— Povesteşte-mi!

Aplecându-se pentru ca Rosie să o audă, Nikki îi povesti despre cearta din bucătărie, apoi despre cele întâmplate cu o zi în urmă. După ce termină de povestit, Rosie scoase un fluierat scăzut.

— La naiba, fata mea, nu ştiu ce să spun.

— Exact, mormăi Nikki. Încerc să stau departe de el. Am stat departe! Exceptând situaţiile în care n-am de ales, dar…

— Dar ce?

Ea ridică din umerii.

— Ştiu că am dat cu bâta-n baltă, dar eu… chiar mi-aş dori să nu fie aşa. Adică, sunt supărată la culme pe el. Ce mi-a spus ieri nu a fost deloc amabil.

— Clar nu.

Se jucă cu marginea meniului de băuturi în timp ce hohote de râs explodau dinspre bar.

— Dar mi-aş dori ca lucrurile să fie cum erau între noi. El este un tip de treabă. Adică, ar fi putut să mă ignore cu uşurinţă, aşa cum făceau fraţii lui de cele mai multe ori, dar nu a făcut-o. A fost bun cu mine, şi-a făcut mereu timp pentru mine, deşi ştiu că eram enervantă.

— Trebuie să înţelegi că trecutul este trecut. N-ai cum să dai timpul înapoi, spuse ea. Trebuie să accepţi asta şi să mergi mai departe.

Nikki ştia.

Mai ştia şi că era mai uşor de zis decât de făcut.

— Serios, Nikki. Te cunosc deja de câţi ani? Eşti o femeie bună, şi a venit vremea să primeşti şi tu ceva bun în schimb.

Nikki întredeschise gura.

Rosie nu terminase.

— Nu laşi niciun tip să se apropie de tine. Şi bietul Calvin? Era un tip de treabă, Nikki. Nu era vreun vagabond.

Ea tresări când auzi numele fostului ei iubit.

— A fost răbdător şi înţelegător, dar tu nu l-ai iubit. Ai fi putut să te îndrăgosteşti de el, dar *nu ţi-ai permis* să-l iubeşti.

Ea ridică privirea spre prietena ei, părând a nu-şi mai găsi cuvintele. Rosie arunca nonşalant cu adevăruri, de parcă

ar fi fost ziua dezvăluirilor.

— Nu o să poţi trece peste, să te distrezi şi poate să găseşti pe cineva până nu renunţi la toate prostiile astea. Rosie părea surprinzător de serioasă în acel moment. Aveai 18 ani şi erai orbită de prima ta dragoste. Ai făcut alegeri stupide din cauza asta. N-ai omorât pe nimeni. Nu ţi-ai propus să-l păcăleşti. S-a întâmplat. S-a terminat. Nu te mai pedepsi!

Buzele lui Nikki se curbară într-un zâmbet slab.

— O să mă faci să plâng.

— Nu face asta! O să ţi se întindă rimelul, şi chiar nu o să mai ai nicio şansă să-ţi faci de cap în seara asta.

Nikki izbucni într-un hohot de râs.

— N-am de gând să-mi fac de cap în seara asta.

Un tip care trecea pe lângă masa lor le aruncă o privire plină de interes şi se opri.

— Nu ţi-o permiţi, spuse Rosie şi îl ignoră. Fă paşi!

— Oh, Doamne! Nikki îşi înăbuşi un chicot. Mulţumesc! Cred că… cred că aveam nevoie să aud toate astea.

— Da. Aplecându-se, Rosie o sărută pe obraz. Eşti prea tânără să trăieşti de parcă ai fi de vârsta mea, pentru că nici măcar eu nu trăiesc aşa. Acum, o să comandăm o tărie.

Din fericire, noaptea lor se opri la un singur pahar de tărie şi nu se transformă în genul de noapte specific pentru Cartierul Francez, când ajungi să te împleticeşti prin ceea ce sigur nu erau doar bălţi de apă.

Totuşi, fusese o noapte frumoasă. Nikki îşi dădu seama de asta când îşi luă rămas-bun de la Rosie, care se ducea acasă la o prietenă, nu în apartamentul ei din Chartres. Chiar *se pedepsise* foarte mult pentru că pe vremuri fusese tânără, prostuţă şi îndrăgostită. Nu mai era cazul. Începând chiar de acum, avea să lase totul în urmă. Absolut tot.

Spera ca noua ei deviză în viaţă să nu fie alimentată de un curaj efemer.

Îşi chemase un Uber când ieşise din bar, dar, în timp ce măsura strada din priviri, nu zări Priusul cel verde care ar fi trebuit să vină după ea. Verificându-şi aplicaţia, oftă când văzu că maşina era încă dincolo de canal, blocată în trafic.

Şoferului avea să-i mai ia cincisprezece minute sau mai mult ca să ajungă în centru. Oftând, îşi înfăşură braţul în jurul taliei, uitându-se atent la băncuţele aliniate de-a lungul clădirii. Majoritatea erau ocupate de oameni care vorbeau şi fumau.

Măcar era o noapte frumoasă, fără ploaie şi nici ridicol de caldă. Se apropie de bordură şi privi pe Freret Street, urmărind cu coada ochiului o mulţime uriaşă aflată în apropiere de fostul teatru de comedie. Ce făceau? Probabil un artist stradal sau o supradoză. Nu ştiai niciodată în New Orleans. Dându-şi părul pe după ureche, îşi întoarse privirea şi înălţă capul. Stelele licăreau pe cer, luptându-se cu luminile scânteietoare ale oraşului. Cât fusese la Tuscaloosa, dusese lipsa priveliştilor şi sunetelor din New Orleans.

Dădu să coboare privirea spre telefon, dar se opri când percepu o senzaţie ciudată la ceafă. Întorcându-se într-o parte, aproape că se aşteptă să descopere pe cineva în spatele ei, dar nu văzu pe nimeni. Nimeni nu îi acorda cu adevărat atenţie, dar nu reuşi să se descotorosească de senzaţia unor ochi care parcă îi săpau găuri în spate. Nu până când Priusul verde apăru în sfârşit. Nu până când se întoarse acasă şi se băgă în pat.

Nikki se simţea de parcă dormise doar câteva ore când se auzi o bătaie la uşa dormitorului ei, urmată de glasul tatălui ei, care o striga.

Dându-şi aşternuturile de pe cap, ea se ridică în capul oaselor şi tresări în timp ce soarele aspru al dimineţii îi asaltă bieţii ochi şi capul.

— Da? îngăimă ea, apoi gemu. Vocea îi suna groaznic. Ce s-a întâmplat, tată?

— Eşti trează? strigă el.

Hmm, acum era. Ridicându-se, îşi înlătură de pe faţă părul vâlvoi.

— Da. Intră!

Uşa se deschise, şi tatăl ei băgă capul înăuntru.

— Ai o vizită.

— Ce?

Ea miji ochii şi se uită la ceasul de pe noptieră. Era nouă dimineaţa. Niciunul dintre cunoscuţii ei nu avea cum să vină la ea acasă duminica la nouă dimineaţa.

Chipul tatălui ei era ciudat de lipsit de expresie.

— Este un musafir foarte ciudat… El se uită peste umăr. Hai jos! Ea îşi urmări tatăl cum închide uşa.

— Ce Dumnezeu?

Aerul din jurul ei nu răspunse, astfel că, după o clipă în care rămase încremenită locului, încercând să se smulgă din mrejele somnului, Nikki dădu la o parte aşternuturile şi îşi trecu picioarele peste marginea patului. O porni spre baie, dar decise că nu avea rost. Indiferent de cine era jos, nu avea nevoie de păr pieptănat sau de o faţă aranjată. Şi, cum purta pantaloni largi de flanel şi un body cu sutien încorporat, doar îşi trase peste un cardigan subţire.

Înăbuşindu-şi un căscat, o luă pe holul îngust şi coborî treptele. Intră în bucătărie, uşurată să simtă mirosul de cafea.

Avea nevoie de o găleată de cafea şi de un pumn de aspirine.

Trecându-şi o mână peste tapetul uzat din sufrageria lor drăguţă, o luă la dreapta, apoi zări bucătăria.

Nikki se opri brusc.

Era încă ameţită, de seara trecută? Băuse mai mult decât conştientizase? Pentru că asta trebuia să se fi întâmplat.

Era singura explicaţie, pentru că Gabriel de Vincent nu avea cum să stătea în bucătăria părinţilor ei cu un smoothie în mână.

Capitolul 11

Gabe abia îşi putea înăbuşi zâmbetul. Se străduia din răsputeri şi sfârşi prin a-şi apăsa degetele peste gură, pentru că Nic părea mai mult decât confuză. Nu o putea învinovăţi pentru asta. Şi mai arăta şi… adorabil de ciufulită. De parcă tocmai se rostogolise dintr-un pat şi venise aici.

Ochii ei mari pierdură din năuceala care îi învăluia.

— Ce se întâmplă? Măsură bucătăria din priviri, oprindu-se în locul în care stătea tatăl ei, care îşi turna o ceaşcă de cafea. Mama se simte bine?

— Mama este în pat, răspunse tatăl ei, întorcându-se dinspre blat. Se simte puţin cam obosită, dar e bine.

— Bun. Se uită la Gabe, şi o expresie de îngrijorare i se strecură pe chip. Toate bune şi la tine?

Întrebarea îl surprinse. După felul în care o tratase, nu-i venea să creadă că îi păsa dacă era bine.

— Da, totul bine.

Ea întredeschise gura, dar nu spuse nimic, şi Gabe se trezi privind lung spre gura ei. Nu observase cât de pline îi erau buzele. Senzuale, de fapt. Sau poate că observase şi decisese pur şi simplu să ignore detaliul până acum.

Probabil, ultima variantă.

— Spune că era prin cartier şi s-a gândit să treacă pe aici ca să ne salute, răspunse tatăl ei pe un ton lipsit de orice inflexiune. Deşi nu-mi pot închipui ce să facă în cartierul nostru duminica la nouă dimineaţa.

Nu era cea mai grozavă explicaţie pe care i-o putea născoci mintea.

— Mă plimbam cu maşina. Nu am putut să dorm, şi m-am trezit pe aici, prin apropiere. Nu era chiar o minciună, dar nu se afla aici din pură întâmplare. Am luat un smoothie. Cu căpşune.

Nic se uită lung la el.

Tatăl ei îşi drese glasul în timp ce traversă pardoseala din gresie.

— Eu sunt sus, anunţă el şi o mângâie pe Nic pe umăr. Dacă aveţi nevoie de ceva.

Gabe îi zâmbi tatălui ei şi aşteptă până când se făcu nevăzut după colţ înainte de a vorbi.

— Îţi mai plac smoothie-urile, nu?

Ea continuă să se uite uluită la el.

— Ai… fumat ceva?

— Poftim? El râse. Nu.

Nic aruncă o privire peste umărul ei şi aşteptă o clipă.

— Eşti sigur?

Înăbuşindu-şi un zâmbet, el încuviinţă din cap.

— Deci, te plimbai cu maşina şi te-ai hotărât să iei un smoothie şi să mi-l aduci?

— Da. Nu reuşi să-şi mai ascundă zâmbetul. Nu când vedea expresia absolut uluită de pe chipul ei. E atât de greu de crezut?

— Da. Apoi, ea încuviinţă din cap ca să-şi accentueze ideea. Da, este.

El simţi un bolovan în stomac la auzul răspunsul ei sincer, şi zâmbetul i se stinse pe buze.

— Voiam sa vorbesc cu tine.

Nic rămase înmărmurită, şi, după o clipă, Gabe mai că se aştepta ca ea să-l roage să plece. Dacă o făcea, urma să fie un moment ciudat, pentru că el nu avea de gând să plece până nu vorbeau.

Dar ea îşi prinse marginile puloverului subţire cenuşiu şi le strânse peste talie.

— Putem să ieşim. Probabil încă este răcoare afară.

— Este. Ridicându-se de pe scaun, el luă smoothie-ul şi ocoli masa. Nu s-au schimbat multe pe aici.

Nikki îl fixă cu ochi bănuitori.

— Nu, nu s-au schimbat.

Ea ieşi într-un hol plin cu fotografii cu ea, făcute de-a lungul timpului.

— Îmi place.

— Serios? întrebă ea sec.

— Da, este drăguţ. Este… real. El cercetă fotografiile în timp ce se îndreptau spre uşa din spate. Atenţia îi fu atrasă de o fotografie. La cum arăta, părea un portret vechi. Nu mai văzuse de ceva vreme zâmbetul larg şi mândru de pe chipul ei de zână. Îţi dai seama că o familie chiar locuieşte aici.

Nic se uită peste umăr la el, dar nu răspunse. Însă el spunea adevărul. Mai venise o singură dată la ei, şi fusese doar în trecere, dar i se părea că mirosea la fel. A plăcintă cu mere. Pe de altă parte, casa familiei lui mirosea a dezinfectant şi a lenjerii curate. Mereu. Şi nu existau poze. Nu existau feţe zâmbitoare. Nu la vedere.

Când Gabe era mai tânăr şi împreună cu Emma, ceva similar crezuse mereu că urma să aibă cu ea până la urmă. O casă mai mică decât reşedinţa de Vincent, mai primitoare şi

plină de fotografii cu ei din vacanţe şi, în cele din urmă, poze înrămate cu copiii lor, punctând fiecare moment important.

Nu avusese parte de asta.

Nu urma să aibă niciodată aşa ceva.

Nic deschise uşa şi ieşi pe o mică terasă care dădea într-o curte îngustă. Deasupra capului, o marchiză acoperită cu iederă proiecta o umbră liniştitoare peste vechile scaune din fier şi peste balansoarul din lemn, blocând razele soarelui de dimineaţă.

Paharul cu smoothie începea să-i umezească degetele.

— Vrei?

Ea coborî privirea spre pahar şi i-l înşfăcă iute din mâini.

— Mulţumesc! mormăi, strângând recipientul de plastic şi îndreptându-se spre balansoar. Se aşează. Sunt sigură că tata nu crede că te plimbai pe aici fără nicio ţintă.

El o privi o clipă, apoi se aşeză pe unul dintre scaunele vechi din faţa ei.

— Îţi aminteşti ultima dată când am fost aici?

Fără să-i răspundă, ea sorbi o gură de smoothie.

— Tu aveai 16 ani şi te-ai îmbătat acasă la prietenul tău.

— Nu eram beată, mormăi ea după o clipă. Eram euforică.

El se chinui să-şi împiedice buzele să se curbeze într-un zâmbet.

— Erai beată, Nic. Dacă îmi amintesc bine, a fost prima dată când ai băut zdravăn. M-ai sunat pentru că tu şi prietenul tău v-aţi certat şi voiai să te duci acasă, dar nu voiai să-ţi trezeşti părinţii. El se opri. M-ai sunat, şi am venit.

Mai multe şuviţe de păr îi alunecară pe faţă, ascunzându-i chipul în timp ce ea continua să bea din smoothie. La naiba! Avea părul mult mai lung.

— Ai vomitat în maşina mea, adăugă el.

Nic se opri din băut.

— Şi apoi, ai plâns, pentru că ţi-a fost teamă că o să mă supăr pe tine.

Şi se supărase. Nu pentru că vărsase în Porsche-ul lui, ci doar pentru că băuse atât de mult.

Ea înălţă capul.

— Există vreun motiv pentru care vorbeşti despre asta?

Nu era sigur, aşa că ridică alene un umăr.

— Te-am adus acasă. Tatăl tău era treaz. Am crezut că o să te închidă în casă pentru totdeauna.

Nic se întoarse la smoothie-ul ei.

— A fost de multe ori aşa. Tu m-ai sunat. Eu am venit. Nici nu m-am gândit vreodată cum le-ar părea asta străinilor. Un bărbat în toată firea răspunzând la telefoanele unei adolescente care nu era rudă cu el. Dacă stau să privesc în urmă, asta trebuie să fi ridicat vreo câteva semne de întrebare.

— Mă vedeai ca pe o soră, mormăi ea de după pai. Nu erai vreun pervers.

— Adevărat.

El urmări cum vânticelul se juca în părul ei.

— Ce cauţi aici? Nu se poate să fie pentru asta… ca să ne rememorăm trecutul. Ai venit să vorbeşti despre altceva.

Erau multe despre care trebuiau să vorbească.

Conversaţia ar fi putut să aştepte, dar Gabe nu aştepta când venea vorba despre lucruri pe care ştia că trebuia să le facă. Îşi dorise să o caute cu o noapte în urmă, dar era târziu, şi, după cum părea, Nikki n-ar fi fost în stare să poarte o discuţie serioasă.

Ceea *ce* îi trezi foarte, foarte tare curiozitatea despre ce naiba făcuse ea noaptea trecută.

— Pari puţin mahmură.

Ea îi aruncă o privire printre genele pe care Gabe nu şi le amintea atât de dese.

— Puţin.

El miji ochii, părând încântat de ideea că ea bea acum la fel de mult cât bea el pe vremea când ea era mai mică.

— Ce ai făcut?

Ea lăsă smoothie-ul jos, ceea ce părea mare lucru, din moment ce terminase deja jumătate.

— M-am întâlnit cu nişte prietene la Cure.

— Frumos loc. Mulţi dintre tinerii din zonă se duceau acolo. Te-ai întors târziu?

— Nu chiar. Sprâncenele îi erau încruntate, de parcă ar fi încercat să-şi dea seama ce se ascundea în spatele vorbelor lui. De ce eşti aici, Gabe?

Atitudinea ei nu îl deranjă. După cum nu-l deranjase nici când îi spusese să-şi facă singur ordine în camere. Cuvintele ei avuseseră un cu totul alt efect. Acum, aveau un cu totul alt efect.

El se aplecă în faţă pe scaun.

— Ai fost îndrăgostită de mine.

— Gabe…

— Ascultă-mă, bine? Nu sunt aici să te fac să te simţi ca naiba şi înţeleg că probabil mă consideri un nemernic. Nu ţi-am dat niciun motiv să crezi altceva, dar nu sunt. Vreau doar să… vorbim.

Expresia de suspiciune dispăru o fracţiune de secundă de pe chipul ei.

— Atunci, vorbeşte!

El îşi înăbuşi un zâmbet.

— Erai îndrăgostită de mine, şi eu ştiam. Am crezut că este ceva inofensiv.

Nic încremeni.

— Şi… în noaptea aceea, când ai venit la mine? Coborî vocea. Când te-am lăsat să intri, nu a fost ca şi cum aş fi uitat ce simţeai pentru mine. N-ar fi trebuit să te las să intri. O să-mi asum responsabilitatea pentru asta. Nu eram atât de beat încât să fi uitat cine erai.

Ea coborî smoothie-ul în poală.

— Ştiu că amândoi am zis lucruri despre acea noapte, dar eu n-am spus ce trebuia zis cu adevărat, continuă el, încercând să nu observe cum o îmbujorare îi luă cu asalt obrajii. Eram beat, dar nu eram atât de beat încât să nu ştiu ce făceam.

Buzele ei se întredeschiseră pentru ca ea să ia o gură de aer ce se pierdu în adierile vântului.

El trase aer în piept.

— Eram suficient de beat încât să nu-mi pese.

Nic clipi încet.

— Atunci, de ce… de ce ai…

— Nu ţi-am mai spus asta? Nu ştiu. Am fost un ticălos. N-am nicio scuză.

Sprânceana ei se arcui din nou, şi Nic păru a vrea să spună ceva, dar se răzgândi.

— Am făcut amândoi greşeli în noaptea aia. Nu doar tu. Vreau să ştii asta, spuse el serios. Trebuie să ştii asta. Este important… pentru mine.

Nic păru să înghită în sec în timp ce întoarse privirea.

Vocea ei era doar puţin peste un murmur.

— Eu… M-am urât pentru noaptea aia.

Gabe simţi o zbatere în piept şi se mişcă înainte de a-şi da seama de ceea ce făcea. Anulă din câţiva paşi distanţa dintre ei şi se aşeză pe balansoar lângă ea, uşurat că acesta nu se prăbuşi în vreme ce ochii ei mari îi întâlniră din nou pe

ai lui.

— Încetează! spuse el la fel de încet pe cât vorbise ea. Nu te mai urî! Am greşit amândoi. A fost. Face parte din trecut.

— Dar… tu mă urăşti…

— Nu, nu te urăsc. Oricât de straniu ar fi fost, şi-ar fi dorit să o urască, pentru că toată nebunia asta ar fi fost mai uşor de gestionat. Nu te urăsc, Nic. Şi sper că nici tu nu mă urăşti. Nu că te-aş condamna dacă ai face-o. Am fost un nemernic cu tine şi îmi pare rău pentru asta.

— Nu te-aş putea urî, răspunse ea repede, şi îmbujorarea i se accentuă. Adică, nu te urăsc.

— Bine.

Uşurarea i se prelinse prin muşchi, alinând încordarea pe care o simţea în jurul gâtului. Poate avea să reuşească să doarmă şi după patru dimineaţa de acum.

— Dar, da, ai fost un nemernic, adăugă ea.

Gabe îşi arcui o sprânceană în timp ce întoarse privirea. Ochii îi fură atraşi de oja cu care era dată pe unghiile de la picioare. Turcoaz.

— Ştiu. Dar nu o să mai fiu un nemernic. Nu când îmi doresc să fim prieteni.

— Prieteni? chiţăi ea.

Drăguţ.

— *Prieteni,* repetă el.

Erau şanse mari ca toate acestea să fie un fel de halucinaţie şi poate, poate, ea şi Rosie să nu se fi oprit la un singur pahar de tărie cu o noaptea în urmă şi să aibă acum discuţii imaginare cu Gabe.

Aşa avea mai mult sens decât ca el să fie la ea acasă, cu un smoothie, şi să-i ceară să fie prieteni.

Gabe aruncă o privire spre ea şi îşi prinse buza de jos între dinţi.

— Vrei să fim prieteni? Dacă nu vrei, probabil discuţia asta o să devină foarte ciudată.

Inima ei nebună preluă controlul asupra situaţiei, şi ea întredeschise gura ca să urle că da, puteau să fie prieteni, dar se opri.

Puteau să fie prieteni?

Mai bine zis, putea ea să fie prietenă cu el, după toate câte se întâmplaseră? Îşi dorea să fie? După ce decisese cu o seară în urmă că avea un nou motto în viaţă? Stai. Care acest motto? Nu-şi mai amintea, dar era sigură că nu presupunea ca ea să fie prietenă cu Gabe.

— Nic?

Privirea lui îi studie chipul.

— Cum? spuse ea fără să mai gândească. Şi nu mă refer la ce s-a întâmplat între noi. Cum să fim prieteni? Eşti un de Vincent. Părinţii mei lucrează la tine acasă.

Colţurile buzelor lui se curbară în jos.

— Şi? Asta nu a fost niciodată o problemă.

— Ei bine, eram şi eu o fetiţă sâcâitoare de care-ţi era milă.

Încruntarea lui se adânci.

— Nu-mi era milă de tine.

Ea pufni.

— Cum să nu?! Ce încerc să spun este că nu mai avem nimic în comun. Ea ridică smoothie-ul. Acum, ştiu să înot, Gabe.

— Nu-mi pasă dacă nu mai ai nevoie de mine pentru lecţiile de înot.

El se întinse şi îi luă smoothie-ul. Ea rămase fără cuvinte.

El îi luă smoothie-ul!

Îi rămăseseră cel puţin două guri zdravene. Uf.

— Şi cred că avem multe în comun, continuă el.

— Cum ar fi?

— Amândoi ştim să luăm o bucată simplă de lemn şi să o transformăm în ceva uimitor.

Nu mai era cazul, dar Nikki nu o spuse cu voce tare.

— Şi, ei bine, amândoi putem să bem legal de acum, glumi el.

Sprâncenele ei se arcuiră în sus.

— Chiar n-ai putut găsi nimic mai bun?

El zâmbi în timp ce ridică smoothie-ul.

— Glumeam.

Ea rămase mută de uimire când el îşi strânse buzele minunate pe pai şi îi termină băutura – folosind paiul din care tocmai băuse ea.

Bine.

Prietenii făceau asta. Împărţeau băuturi şi alte lucruri.

Dar de ce i se treziră brusc cele mai intime cotloane din corpul ei de femeie?

Nu acordă atenţie părţilor acelora stupide din ea.

— Eu lucrez pentru familia ta acum, Gabe. Fratele tău este angajatorul meu.

El pufni.

— Dacă ar fi fost cu adevărat aşa, nu m-ai fi muştruluit şi nu mi-ai fi spus să-mi fac singur curat în camere.

— Ei bine, ar trebui să-ţi faci curat în apartament. Adică, pe bune. Nu eşti atât de ocupat încât să nu poţi să faci curat după tine sau să-ţi pui singur de mâncare.

El izbucni într-un hohot zdravăn de râs, iar pieptul ei tresăltă. Râsul acela. La naiba.

— Vezi? spuse el, aplecându-se şi aşezând paharul gol

pe masă de fier din apropiere. Dacă te-ai gândi cu adevărat la tine ca la o angajată, n-ai spune niciodată cuvintele astea. Le-ai gândi, dar nu le-ai spune.

— În fine… mormăi ea, ţinându-şi braţele încordate în lateral, ca să nu-l atingă din greşeală.

— Şi, apropo, în general, nu mi se serveşte cina.

— Poftim?

Capul ei se întoarse brusc spre el.

El era aproape, atât de aproape, încât putea să vadă liniile fine din jurul ochilor lui, care nu fuseseră acolo cu patru ani în urmă.

— De obicei, îmi iau singur de mâncare, mai puţin când este vorba despre vreo ocazie specială. Nu le-am permis niciodată părinţilor tăi să mă servească.

— M-ai pus să te servesc! exclamă ea. M-ai pus să-ţi aduc atât de multă apă, încât m-am temut că ai o infecţie la rinichi.

Gabe scoase un alt râset puternic.

— Am fost un nemernic.

— Da, ai fost!

Fără să mai stea pe gânduri, ea îl lovi atât de tare peste braţ, încât palma ei chiar ustură.

— Hei! El chicotea încă. Acum, mă loveşti, aşa că nu faci decât să-mi demonstrezi că am dreptate.

Ea miji ochii şi puse probabil cea mai importantă întrebare:

— De ce vrei să fii prieten cu mine? Adică, apreciez că-ţi ceri scuze şi că ai clarificat lucrurile. Crede-mă! Nu o să înţelegi niciodată cât de… Îşi pierdu vocea şi îşi drese glasul. Nu voia să-i arate cât de mult însemna pentru ea. Aveam nevoie de asta, dar am putea fi doar… mai relaxaţi unul cu altul. Ştii tu, să nu fim răi unul cu celălalt. Nu trebuie să fim

prieteni.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

— Dar dacă îmi doresc asta?

Un tremur dansă între omoplaţii ei. Privirile lor se ciocniră din nou şi se susţinură.

— De ce? şopti ea. De ce ai vrea asta?

Privirea lui coborî, şi, pentru o fracţiune de secundă, Nikki avu impresia că se uita la gura ei, dar asta nu avea absolut niciun sens. Apoi, privirea lui se aţinti din nou spre ea.

— Sincer?

— Sincer.

— Eu… Nu ştiu, spuse el, şi genele i se lăsară în jos. Nu ştiu decât ce-mi doresc.

Nikki chiar nu ştiu ce să răspundă.

Zâmbetul pieziş reveni pe buzele lui.

— Şi ai face bine să fii de acord cu asta.

— De ce?

— Pentru că eu sunt un de Vincent, spuse el. Iar noi obţinem mereu ce ne dorim.

Ea se uită lung la el, neştiind ce să înţeleagă din cuvintele lui.

— Chiar?

— Da.

Ea strânse din buze şi întoarse privirea. Sincer, nu ştia ce să-i spună. Nu îi zisese lui Rosie că îşi dorea ca lucrurile să redevină cum erau înainte de acea noapte? Gabe îi oferea asta, dar o rănise felul în care se purtase cu ea de când se întorsese, şi Gabe nu era acelaşi tip pe care şi-l amintea. Niciunul din ei nu mai era la fel... la naiba! Se ridică valvârtej din balansoar.

— Cât este ceasul?

— Nu ştiu. El se lăsă pe spate, scoţându-şi telefonul din buzunar. E aproape zece…

— La naiba! O să întârzii.

— Unde să întârzii? E duminică.

— Ştiu ce zi este. Ea se grăbi spre uşa din spate. Trebuie să plec.

— Nic.

Gabe se ridică.

Ea deschise în grabă uşa.

— Continuăm mai târziu.

Sau poate niciodată.

Niciodată părea perfect.

— Ce faci? întrebă Nikki, oprindu-se brusc, cu cheile maşinii într-o mână şi poşeta în cealaltă.

Gabe îi blocă accesul la portiera şoferului de la maşina ei. De fapt, se rezemase de portieră, cu braţele încrucişate pe piept şi gleznele trecute una peste alta. Îşi pusese o pereche de ochelari de soare cu rame argintii, stil aviator, şi, oricât de mult detesta ea să recunoască, arăta bine cu ei.

Foarte bine.

Trecuse ceva mai puţin de o oră de când îl lăsase pe Gabe pe veranda din spate, având suficient timp să facă un duş, aproape să-şi usuce părul şi să-l strângă într-un coc în creştetul capului. Îşi imaginase că el plecase şi, sincer, nici măcar nu avusese timp să se gândească la discuţia lor.

— Aştept, răspunse el. *Te* aştept.

Ocolind un mic pitic de grădină pe care mama ei îl pusese lângă trotuar, ea se apropie de el.

— Chiar n-am timp. Mă duc la…

— Adăpost ca să plimbi câinii, o întrerupse el. Ştiu. Mi-a spus mama ta când am trecut pe la ea.

Nikki nici măcar nu-şi văzuse mama în dimineaţa asta şi Gabe trecuse pe la ea? Ceva nu era în regulă aici.

— Atunci, ştii că trebuie să plec.

— Da. El se îndepărtă de maşina ei. Şi conduc eu.

— Poftim?

Ea coborî cheile.

— Vin cu tine. El păşi în faţa ei şi acoperi soarele dimineţii. Timp petrecut între prieteni.

Sprâncenele lui Nikki se încruntară.

— Ştiu că te-am mai întrebat deja asta, dar o să întreb din nou. Ai fumat ceva?

Râsul lui o făcu să tresară din nou, căci îi răspunse cu un alt râs sincer. Gabe se mişcă şi, înainte să-şi dea seama de ceea ce avea de gând, el îi smulse cheile dintre degete şi o luă de mână. Năucită, îi permise să o conducă spre maşina lui mult mai nouă şi mai frumoasă.

Un Porsche.

Habar nu avea ce model, dar ştia că putea probabil să-şi închirieze un apartament pentru câţiva ani cu banii pe care îi dădeai pe o asemenea maşină. Un apartament foarte frumos. El îi eliberă mâna doar ca să-i deschidă portiera din dreapta. Ea nu intră.

— Ce faci, Gabe?

— Sunt convins că tocmai am vorbit despre asta. Te duci la adăpost, cel de pe Jefferson Highway?

— Da, dar…

— Vin cu tine.

— De ce ai…

— N-au mereu nevoie de voluntari?

— Ba da, dar n-ai completat niciuna dintre fişele lor.

— O să mă respingă? Un surâs se ivi pe buzele lui în timp ce făcu un semn spre scaunul din faţă. Să respingă un

de Vincent?

Sigur nu aveau să refuze un de Vincent, dar nu despre asta era vorba.

— Uite, înţeleg că vrei să-mi dovedeşti că o să fim prieteni pentru totdeauna, dar nu este nevoie.

— La cum se simte sarcasmul în vocea ta, este nevoie, răspunse Gabe, iar ea îşi dădu ochii peste cap. Şi, sincer, chiar n-am nimic altceva de făcut. Sunt treaz. Vreau să mă simt util, şi, la naiba, cu cât o să stai mai mult aici şi o să te cerţi cu mine, cu atât o să întârzii mai mult.

O mie de replici îi stăteau pe vârful limbii, dar el avea dreptate. Cu cât stătea mai mult aici, cu atât câinii aceia trebuiau să aştepte mai mult ca să iasă din canisă.

Nu avu cum să creadă că nu punea ceva la cale, dar se gândi că, în momentul în care avea să îşi dea seama că trebuia să cureţe după câini, probabil avea să regrete alegerea făcută.

Astfel că Nikki îi trimise un zâmbet luminos şi se strecură pe lângă el, aşezându-se pe scaunul din faţă al maşinii.

— Bine. Să mergem!

Sincer, Gabe habar nu avea de ce se ducea cu ea la adăpostul de animale. Îşi dădea seama că erau căi mai la îndemână şi mai puţin complicate de a dovedi că voia cu adevărat să se revanşeze. Dar, dacă se gândea bine la asta, îşi închipuia că o făcuse probabil din cauza îndoielii şi a neliniştii din vocea şi din ochii ei.

Nikki nu-l crezuse, şi chiar nu o putea condamna pentru asta. Astfel că se simţi uşor surprins că ea cedă. Aproape se aşteptase să-l pocnească, să-i ia cheile şi să fugă la maşina ei. Ceva ce ar fi făcut când era mai mică.

Se simţi uşor tulburat de uşurinţa cu care Nikki îi acceptase prezenţa şi de tăcerea ei, dar mai era ceva despre care voia să discute cu ea.

În timp ce porni, aruncă o privire spre ea. Îşi scotea o pereche de ochelari de soare din poşetă.

— Lucian are o casă nouă, spuse el. Încă n-ai avut ocazia să o cunoşti pe Julia.

— Nu.

Ea îşi puse ochelarii.

— O să-ţi placă de ea.

Nic aruncă o privire spre el. Trecu un moment.

— Trebuie să recunosc, am fost şocată când am auzit că este într-o relaţie serioasă. Nu mă aşteptam la asta.

Gabe chicoti în timp ce încetini la semafor.

— Sunt convins că nimeni nu se aştepta la asta, dar chiar a avut noroc cu Julia. Este o femeie bună.

— Nu seamănă deloc cu Sabrina, nu? întrebă ea.

El pufni.

— E cu mult peste ea.

Nic zâmbi la auzul cuvintelor lui.

— M-am liniştit.

Semaforul se făcu verde.

— Vorbeam cu Lucian aseară şi mi-a povestit ceva ce s-a întâmplat când erai mai mică. Mi-a spus că a intrat peste tine şi Parker în vestiar.

— Poftim? Ea se trase înapoi şi se cufundă în scaunul din piele. Da, dar eu…

— Ştiu. Gabe se gândi că poate ar fi putut să abordeze subiectul într-un mod mai inspirat. Lucian nu a insinuat că ai fi fost prea încântată. Făcu o pauză, întrebând dacă voia să ştie, din moment ce nu era sigur de cum avea să primească răspunsul. Parker… a încercat să facă vreo mişcare cu tine?

Nic rămase tăcută atât de mult timp, încât el aruncă o privire spre ea. Ochii îi erau aţintiţi spre mâinile ei. Erau încleştate în pumni.

El simţi un gol în stomac.

— Nic?

Ea ridică bărbia.

— A intrat peste mine când mă schimbam şi a devenit… *prietenos.*

Muşchii îi înţepeniră de-a lungul coloanei în timp ce se concentra la drum. Încă un roşu.

— Prietenos?

— M-a prins şi a încercat…

Ea se opri brusc.

— Ce a încercat? insistă el încet, volanul scârţâind sub prinsoarea lui încordată.

Nic se răsuci pe scaun spre el.

— De asta ai venit azi-dimineaţă? Pentru că ţi-a povestit Lucian despre Parker?

— Nu. El nu şovăi. Am venit să-mi cer scuze că sunt un nemernic.

— Şi?

Strânse din dinţi în timp ce se uită la semafor. Ajunseră la doar două străzi distanţă de casa ei.

— Şi, da, am vrut să te întreb despre Parker. Ca să ştii, aceste două lucruri nu se exclud reciproc.

Ea nu răspunse când se îndreptă pe scaun.

Gabe oftă.

— Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat, Nic?

— A un fost un dubios, ca de obicei, zise ea în cele din urmă, cu vocea încordată. Mi-a spus că m-am făcut drăguţă şi s-a dat la mine. A fost ciudat, scârbos şi…

— Şi ce?

— Atât. A intrat Lucian.

Gabe nu era sigur dacă o credea sau nu.

— Îmi pare rău că s-a întâmplat asta! Îmi doresc să-mi fi spus ceva. M-aş fi ocupat eu de el. Aş fi avut grijă să nu se mai uite vreodată la tine. Nic, eu…

Se auzi ca o împuşcătură, care îl întrerupse pe Gabe. Nic ţipă în vreme ce privirea lui Gabe se îndreptă spre geamul din dreapta. Apăru o crăpătură, şi geamul se sfărâmă în mii de cioburi.

Capitolul 12

Nikki ridică mâinile ca să-şi protejeze faţa, dar era prea târziu. Bucăţi mici de sticlă îi şfichiuiră obrajii şi ochelarii de soare, luând-o prin surprindere.

— Doamne! Gabe trase brusc de volan spre dreapta, iar Nikki îşi coborî mâinile, trăgându-le o secundă în spate înainte de a se împinge cu palmele în bordul acoperit cu sticlă. Ce naiba? întrebă el cu glas tunător în timp ce maşina se opri. Nic!

Cu inima bătând nebuneşte, Nikki deschise încet ochii.

— Doamne fereşte! şopti ea.

Geamul pasagerului dispăruse, de parcă un fel de Hulk ar fi luat-o razna şi şi-ar fi înfipt pumnul prin el. Cu mâini tremurânde, ea dădu să coboare braţele, dar încremeni când îşi văzu poala plină de sticlă. Cum… cum fusese posibil aşa ceva?

— Eşti bine? întrebă el din nou.

— Da, şopti ea, aproape sigură că era bine, chiar dacă nu înţelegea cum.

— Nu te mişca! îi ceru Gabe, şi nu trebui să i-o spună de două ori.

Era înmărmurită. După ce reuşi să oprească maşina în singurul loc liber de pe strada îngustă, el deschise portiera şi ieşi valvârtej.

Nikki habar nu avea ce se întâmplase. Pur şi simplu, mergeau cu maşina, şi, dintr-odată, *bum!* Sticlă peste tot! Evident, cineva trebuia să fi aruncat cu ceva, dar nu zări pe nimeni alergând.

Se mai întâmpla să apară copii care să arunce cu pietre în maşini. La naiba, uneori se opreau pe pasaje rutiere şi le aruncau de acolo, dar cartierul părinţilor ei era unul liniştit. Astfel de lucruri nu se întâmplau.

Portiera pasagerului se deschise, şi, dintr-odată, Gabe era acolo, în genunchi lângă ea. Îşi ridicase ochelarii de soare. Îngrijorarea era gravată pe chipul lui frumos.

— Eşti sigură că te simţi bine? repetă el. Nic?

Se simţea bine? Ea înghiţi.

— Da. Aşa cred? Adică, nu mă doare nimic.

— Asta e bine… asta e foarte bine. Uşurarea îi îndulci tonul, şi apucă uşor ochelarii ei de soare şi i-i scoase. O scrută din priviri în timp ce aşeză ochelarii de soare pe jos. Doamne, Nic! Vocea lui răsună aspru. Nu înţeleg cum de n-ai nicio zgârietură.

Nici ea.

— Eşti plină de sticlă, aşa că vreau să rămâi nemişcată cât îţi desfac centura, bine?

— Bine, repetă ea, prea şocată ca să se mai împotrivească. Ea înghiţi în sec pe măsură ce reuşea să-şi domolească bătăile inimii. Ce s-a întâmplat?

— Ceva a lovit geamul ăsta afurisit, răbufni el, întinzându-se cu grijă pe lângă corpul ei. Mâna lui îi atinse în treacăt şoldul. Cioburile zăngăniră când el găsi centura de siguranţă. Habar n-am ce a fost, spuse el, întinzând gâtul.

Înlătură cu podul palmei sticla de pe coapsele ei. La naiba! Bine. Pune piciorul afară, dar ai grijă să nu aluneci pe scaun. E sticlă peste tot. Sigur te simţi bine?

— Da.

— Nu pricep cum. Asta da, minune, mormăi el. Ridică piciorul!

Nikki se conformă, muşcându-şi buza când el îşi înfăşură mâna sub genunchiul ei ca să o ajute. Apoi, îşi trecu cealaltă mână pe sub braţul ei. Gabe o luă pe sus, o scoase din maşină şi o ajută să se pună pe picioare.

Sticla alunecă, răsunând cu un clinchet pe asfalt. Coborând privirea, Nic văzu cioburi micuţe lipite pe partea din faţă a cămăşii ei. Dădu să înlăture cioburile, dar Gabe o apucă de încheieturi, atrăgându-i privirea spre a lui.

— Lasă-mă pe mine!

Nu avu vreo şansă să se împotrivească, pentru că el îi lăsă încheieturile jos şi apoi mâinile începură să se mişte peste abdomenul şi peste pieptul ei. Simţi că i se taie respiraţia. Mişcările lui aveau o precizie aproape clinică şi metodică, nicidecum romantică, dar o apăsare copleşitoare umplea pieptul lui Nikki la fiecare atingere.

Îşi spuse că era din cauza geamului care se spărsese.

— La naiba! strigă el. Ai sticlă peste tot – în păr. Se uită peste umăr. Nu văd nici ţipenie de om pe aici.

Era foarte adevărat. Nu ieşise nimeni de prin casele din apropiere ca să vadă ce se întâmplase.

— Geamul nu s-a spart pur şi simplu, nu? Dacă nu cumva o fi vreo nouă caracteristică la maşinile Porsche?

El se opri cu mâinile plutind peste umerii ei şi coborî privirea spre ea. Scoase un hohot de râs.

— Nu, Nic. Nu din câte ştiu eu.

Ea se întoarse uşor, tresărind când sticla îi scrâşni sub

pantofi.

— Trebuie să-mi iau poşeta şi să sun la adăpost.

— O iau eu. Probabil e plină de cioburi.

— Ultima dată când am verificat, aveai şi tu o piele care poate să se taie, sublinie ea.

— Da, dar pielea mea este mai groasă, şi, înainte de a mai spune ceva, chiar este adevărat. Dovedit ştiinţific. Dădu să o atingă, dar se opri. Ce Dumnezeu?

— Ce s-a întâmplat?

Ea miji ochii, aproape aşteptându-se să zboare ceva spre ei.

— E ceva pe podea. El se aplecă şi se întinse înăuntrul maşinii. Luă acel ceva de pe podea. Părea un fel de piatră albă. O piatră micuţă, greu de crezut că ar fi putut fi responsabilă de geamul spart. Iadul? continuă el. Este o bucată de ceramică.

*

Lucian scoase un fluierat încet în timp ce cerceta geamul din dreapta al maşinii lui Gabe.

— La naiba! Şi a făcut praf tot geamul?

— Da. O chichineaţă a făcut asta.

Gabe se chinuia din răsputeri să-şi stăpânească furia. Era bântuit de gândul la geamul spart şi de ideea că Nic ar fi putut fi rănită din cauza vreunui tâmpit.

— Este normal pentru o maşină de genul? întrebă Julia, încruntându-se, de lângă Lucian. Adică, m-aş gândi că un Porsche are geamuri mai rezistente.

— Are sticlă securizată, dar mai dă greş. Iritat, Gabe aruncă cheile pe băncuţa din spatele garajului. Va fi schimbat până mâine. Mă bucur că nu i s-a întâmplat nimic

lui Nic.

— Şi eu, comentă Lucian. Sunt de-a dreptul uimit că nu a păţit nimic.

Chiar era o minune. Dacă nu ar fi purtat ochelarii de soare, exista riscul ca bucăţele de sticlă să-i fi intrat în ochi. La naiba! Ar fi fost îngrozitor.

— Copiii chiar au nevoie de pasiuni mai inspirate, remarcă Julia cu o clătinare din cap.

Poliţia credea că fusese opera unui copil sau a unui grup de copii care îşi făcea de cap, şi, deşi cartierul în care locuiau părinţii lui Nic era unul liniştit, erau copii pe strada lor. Nu era deloc exclus să fi văzut o maşină frumoasă şi să fi decis să o facă pe nebunii, dar Gabe chiar nu era sigur.

— Te gândeşti la ceva.

Lucian se uita la el.

— Da. Îşi duse mâna la ceafă şi îşi scoase micul elastic din piele, apoi îşi strânse părul şi îl mai prinse o dată. Chiar trebuia să se tundă. Nu ştiu. Pare ciudat ca un copil să facă aşa ceva – să arunce exact în geamul pasagerului.

— Poate voia să lovească parbrizul şi a ratat, sugeră Julia.

Şi asta era posibil, dar ideea nu domoli cu nimic senzaţia de neliniște.

— Crezi că cineva a aruncat intenţionat cu piatra în geam, direct spre Nikki? întrebă Lucian.

Încă o variantă care părea ridicolă pentru că cine Dumnezeu să-şi fi dorit să-i facă vreun rău lui Nic? Gabe nu spuse nimic în timp ce îşi încrucişă braţele.

— În orice caz, ce făceai acasă la Nikki? întrebă Lucian.

El îşi arcui o sprânceană, uitându-se la fratele lui.

— Ce-i? Lucian zâmbi larg. Chiar credeai că n-am de gând să întreb despre asta?

— Lucian. Julia îi dădu un cot. Nu fi băgăcios!

— N-am cum să nu fiu băgăcios. Este al doilea meu nume.

Julia îi aruncă o privire usturătoare, dar zâmbetul lui Lucian nu făcu decât să se mai adâncească o idee.

— Încă n-ai apucat să o cunoşti pe Nikki, dar hai să-ţi spun…

El se opri şi se întoarse.

Zgomotul unei maşini care se apropia îl făcu pe Lucian să tacă, slavă Cerului. Gabe văzu SUV-ul lui Troy, marcat în culorile departamentului de poliţie, oprindu-se în colţul opus al garajului. Desfăcându-şi braţele, se îndreptă spre locul în care Troy cobora din maşină.

— Bună, strigă el când Troy veni în spatele SUV-ului. Să ne vedem de două ori în douăzeci şi patru de ore. Mă simt un om norocos.

Troy pufni în timp ce făcu un semn din cap spre Lucian şi îi trimise un zâmbet Juliei.

— Da, ei bine, ar trebui să te simţi iubit, pentru că sunt liber azi.

— N-ai avea tu de-a face cu un geam spart, sublinie Gabe, ştiind al naibii de bine că detectivii nu se ocupau de asemenea prostii.

— Adevărat, dar eram prin zonă, iar ofiţerul Newman – cel care a răspuns la apelul tău – mi-a spus ce s-a întâmplat pentru că ştie că suntem prieteni. Mi-a arătat ce ţi-a spart geamul, şi m-am gândit că trebuie să ne vedem faţă în faţă.

— Pentru un geam spart? Lucian îşi înfăşură un braţ în jurul taliei Juliei în timp ce vorbea. Şi nişte puşti?

— Ei bine, nu este ca şi cum cineva ar fi aruncat pur şi simplu o piatră. Mergând spre portiera din dreapta SUV-ului lui, o deschise şi scoase o pungă mică transparentă. Înăuntru

se afla ce Gabe găsise pe podeaua din dreptul şoferului. Ştii ce e asta?

Gabe se încruntă.

— Da, o bucată de ceramică.

— Nu orice bucată de ceramică. Este o bucată dintr-o bujie, explică el şi întoarse punga, iar Gabe recunoscu acum părticica de bujie. Se numeşte *piatră ninja.*

— Serios?

Sprâncenele Juliei se arcuiră.

Troy încuviinţă din cap.

— Da. Arunci o chestie din asta cu o viteză moderată, şi o să spargă aproape orice geam.

— La naiba! mormăi Lucian.

— De aceea ţi-a făcut praf geamul. Troy coborî punga. Şi ideea este că majoritatea copiilor nu ştiu despre pietrele ninja. Ceea ce este bine.

— Deci, înseamnă că se poate să nu fi fost un copil?

Gabe deveni tot mai neliniştit.

— Pur şi simplu, înseamnă că a fost cineva care ştia ce să folosească, şi tocmai de aceea m-am gândit că ar trebui să ştii asta. Troy îi întâlni privirea. Aşadar, ai putea începe să te întrebi cine şi-ar dori să-ţi aducă pagube înainte să se îngroaşe gluma. Înţelegi ce zic?

— Da. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui Gabe. Înţeleg.

— Tu şi Gabriel sunteţi bine? întrebase mama ei în seara aceea la cină. Nu-mi vine să cred ce s-a întâmplat! spuse ea, clătinând din cap. Puteaţi să fi fost grav răniţi. Dacă te lovea chestia aia?

— Nu m-a lovit, o linişti Nikki. Sunt bine. Gabe e bine. A fost doar un incident ciudat.

— Aşa ceva nu s-a mai întâmplat pe strada noastră, îi

răspunse mama ei, apoi scoase un oftat apăsat. Dar cred că există o primă dată pentru toate. Unii copii trebuie disciplinaţi cu o mână mai fermă.

Nikki era de acord. Cât de plictisit şi de nesăbuit să fii ca să-ţi petreci timpul liber aruncând cu pietre sau cu alte obiecte în maşini? Dar asta credea poliţia, chiar dacă ei doi nu văzură pe nimeni prin apropiere. Desigur, atât ea, cât şi Gabe fuseseră atât de şocaţi, încât ar fi fost uşor pentru cineva să se facă nevăzut. Şi ce le spusese tânărul ofiţer? Maşina pe care o conducea Gabe atrăgea atenţia.

Gabe nu răspunsese tocmai bine la remarca omului.

Nu are rost să spunem că Nikki nu mai ajunsese la adăpost. Nu după toată tărăşenia cu aşteptatul poliţiei, după care trebuise să se ducă acasă, pentru a se asigura că nu mai avea cioburi pe ea. Şi avea. Peste tot. Chiar şi pe sub cămaşă.

Încă nu pricepea cum de nu se alesese cu nicio zgârietură. La fel cum, atunci când căzuse pe scările din reşedinţa de Vincent, ar fi trebuit să se rănească serios, ceea ce nu se întâmplase. Poate chiar avea un înger păzitor.

Nikki schimbă repede subiectul şi îi povesti mamei despre unele dintre apartamentele pe care le căutase mai devreme pe internet. Nu voia ca părinţii ei să se tot întrebe în legătură cu vizita neaşteptată a lui Gabe, tocmai pentru că părinţii ei nu erau proşti.

Nu era deloc firesc ca un de Vincent să vină în căsuţa lor în stil creol.

Din fericire, reuşi să le distragă întru câtva atenţia. Acum, că era luni şi ea reveni în bucătărie, încă se întreba dacă nu cumva doar îşi închipuise vizita lui Gabe.

Tot nu avea niciun sens pentru ea.

Sau pentru Rosie.

Căci Nikki îşi sunase prietena după ce poliţia şi Gabe plecaseră şi îi povestise totul despre discuţia pe care o purtaseră. Nici Rosie nu înţelegea ce naiba se întâmpla cu Gabe, dar i se păruse un semn bun.

Un semn bun pentru ce… Nikki nu ştia sigur, dar faptul că el recunoscuse că fusese conştient de ceea ce se întâmpla în acea noapte îi ridicase o parte din greutatea nevăzută pe care o purtase pe umeri. Ştiuse că era ea, cel puţin în noaptea aceea, dar ce însemna asta cu adevărat? Că o *dorise* sau… că doar fusese atât de beat încât să o dorească?

Nimic din toate astea nu mai conta acum. Nu avea cum.

Nu *conta.*

Lăsând aceste gânduri deoparte, se îndreptă spre locul în care tatăl ei punea un recipient de ceramică pe o tavă. El se întoarse spre ea.

— Poţi să-mi faci o favoare?

— Desigur.

Luând o tavă cu două căni şi farfurioare, odată cu un vas aburind, se întoarse spre ea.

— Poţi să duci asta la biroul lui Devlin? Este cu senatorul, dar aşteptăm să vină un electrician dintr-o clipă în alta şi trebuie să fiu aici ca să-l întâmpin.

— Nicio problemă.

Tocmai terminase de făcut ordine prin camerele care nu erau niciodată folosite. Luând tava, ea dădu să plece, dar tatăl ei o opri.

— O să plec mai devreme azi, ca să petrec ceva timp cu mama ta cât face tratamentul, îi aminti el. Eşti sigură că te descurci aici fără mine?

Ţinând bine de tavă, ea încuviinţă din cap.

— Ştiu că grădinarul trebuie plătit azi. Cecul este în biroul personalului. Bev a luat deja hainele de dus la

spălătorie, şi nu avem de pregătit cina în seara asta, pentru că Devlin se duce la un eveniment caritabil. „Slavă Domnului!” Deci, nu-ţi face griji. Du-te şi stai cu mama! Eu mă descurc.

Tatăl ei zâmbi când făcu un pas pe lângă ea şi o sărută pe tâmplă.

— Da, o să te descurci.

Nikki se întoarse şi urcă pe scara din spate, spre biroul lui Devlin. Ajunse în capătul holului, după ce trecuse de uşile duble lambrisate. Una era întredeschisă.

Folosindu-se de un cot, ea ciocăni.

— Intră, se auzi vocea lui Devlin.

Deschizând uşa cu şoldul, Nic pătrunse în birou. Toate jaluzelele erau trase, lăsând lumina soarelui să se reverse în încăpere. Jumătate dintre pereţii rotunjiţi erau căptuşiţi cu biblioteci încastrate, pline cu rezumate care păreau la fel de atractive ca lecturarea dicţionarului. Cealaltă jumătate era tapetată cu certificate, licenţe şi diplome.

Nikki se gândi la ce spusese Gabe despre fotografiile din casa părinţilor ei. Nu exista nimic personal în această încăpere.

Devlin stătea în spatele biroului mare din lemn de stejar şi cireş, dar bărbatul mai în vârstă aşezat pe fotoliu, cu cotul sprijinit de braţ şi bărbia în mână, fu cel care o tulbură.

Senatorul Stefan de Vincent era geamănul identic al tatălui fraţilor. Să-l vadă acum, după ce Lawrence murise, era ca şi cum ar fi văzut o fantomă.

Cu un păr de un castaniu-închis cu reflexe argintii la tâmple, senatorul era chipeş, ca toţi bărbaţii din familia de Vincent. El era dovada că fiecare dintre fraţi urma să îmbătrânească frumos.

Era o dovadă şi pentru faptul că banii puteau să te ajute

să scapi cu aproape orice.

Nikki se forţă să meargă într-un ritm normal, în timp ce traversa încăperea mare.

— Nicolette Besson, spuse senatorul, cu un deget sprijinit chiar sub buză. A trecut foarte mult timp de ultima dată când ne-am văzut. Privirea lui zbură spre Devlin. Femeile din trecut par să aibă obiceiul de a reapărea în ultima vreme, nu-i aşa?

— Aşa se pare, comentă Devlin.

Nikki habar nu avu cum să răspundă la remarca lui, astfel că zâmbi şi încuviinţă din cap în timp ce aşeză tava pe bufet. Vru să plece, dar îşi dădu seama că trebuia să toarne ceaiul.

Uf.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Încă nu-mi dau seama de ce eşti atât de îngrijorat de situaţia financiară a familiei Harrington, spunea Devlin în timp ce Nikki întoarse ceştile. După căsătoria mea cu Sabrina, o să obţin controlul asupra afacerilor de transport maritim. În plus, nu e ca şi cum ar fi într-o situaţie disperată. Îi poţi spune lui Parker că-şi poate păstra noul penthouse.

Nikki căută să-şi menţină chipul inexpresiv în timp ce turnă ceaiul fierbinte.

— Asta nu are nicio legătură cu Parker, răspunse senatorul.

— Oh, nu? replică Devlin gânditor. A fost aici săptămâna trecută, îngrijorat că o să închei logodna cu Sabrina. Mă îndoiesc că a făcut-o din vreo grijă frăţească.

— N-ai stabilit o dată, spuse senatorul. Nu o poţi condamna pe Sabrina că îşi face griji.

— Dacă îşi face griji, ar trebui să vină *ea* la mine. Nu fratele ei. Nu tu.

Pe deplin conştientă de faptul că senatorul o privea în timp ce punea ceaşca în faţa lui Devlin, ea încercă să-i ignore privirea şi să nu asculte, dar era greu.

Oamenii bogaţi vorbeau mereu în faţa personalului lor, de parcă nici măcar n-ar fi fost de faţă. Era o nebunie, şi Nikki ştia prea bine, dar ce auzea era interesant. Se gândea Devlin să pună capăt logodnei?

Ar fi trebuit.

Chiar trebuia.

— Ştii cum este Parker, răspunse senatorul. Dar mă preocupă mai mult capacitatea lor de a dona pentru campania mea viitoare decât dacă Parker primeşte sau nu o alocaţie considerabilă după ce moare tatăl lor.

— Din câte am auzit, nu mai e mult. Devlin se lăsă pe spate în timp ce Nikki puse recipientul mic pe biroul lui. Dădu să lase lingura jos, dar îşi dădu seama că acesta era scopul farfuriei. Poate ar trebui să fii mai preocupat de stagiara dispărută decât de donaţiile din campanie.

Oh, *Doamne!*

Nikki se întoarse spre tavă, clipind repede în timp ce ridică din nou ceainicul.

— Sunt sigur că doamna Joan o să apară mai devreme sau mai târziu. Urmă o pauză. E amuzant cum, pe aici, oamenii dispar sau mor din cauze misterioase.

— Hmm? murmură Devlin.

Conversaţia începea să capete note sumbre.

Nikki îi turnă ceai senatorului.

— Cum a fost cu ofiţerul ăla de poliţie care investiga moartea lui Lawrence. A murit într-un accident de maşină – un accident de maşină cu o singură maşină, continuă Stefan. Jurnalistul acela de la *Advocate* a sunat *iar* la biroul meu, vrea să vorbim.

— Cred că s-a anunţat că ofiţerul a avut o problemă medicală înainte de accident, răspunse Devlin. Iar Ross Haid n-are decât să sune cât vrea. Nimeni nu vorbeşte cu el.

— Îmi închipui că domnul Haid are curiozităţi legate de moartea ofiţerului. Ciudat, din moment ce era un om sănătos, care nu a crezut nicio secundă că fratele meu s-ar fi spânzurat.

Stefan nu se lăsă pe spate când puse ceaiul în faţa lui, iar ea trebui să se întindă peste piciorul lui, şi, bineînţeles, ceaşca alunecă de pe farfurioară.

— Văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Tonul senatorului răsună sec. Tot nu reuşeşti să nu faci zgomot.

Furnicături reci i se împrăştiară la baza gâtului în timp ce capul ei se răsuci brusc spre el. Lawrence îi spunea mereu asta. Nu senatorul. Ea reuşea să-i deosebească doar atunci când erau împreună. Senatorul nu-i acorda niciodată atenţie, în timp ce Lawrence se încrunta aproape mereu la ea.

Senatorul de Vincent arcui o sprânceană.

— Pot să te ajut?

— Nu. Ea clipi. Scuze! Se îndreptă de spate şi se trase înapoi. Şi îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat fratelui dumneavoastră!

Urma unui surâs încordat străbătu chipul senatorului.

— Mulţumesc!

Ea aruncă o privire spre Devlin, care o privea curios.

— Mai aveţi nevoie de ceva?

— Nu, spuse rapid Devlin. Mulţumesc, Nikki!

Cu un semn din cap, ea ieşi din birou cât putu de repede, gândurile venindu-i de-a valma în minte. Familia Harrington avea probleme financiare? Parker avea o alocaţie? Ideea o făcu să-şi dorească să râdă. Şi ce naiba era povestea cu ofiţerul de poliţie? Habar nu avea, dar auzise

despre stagiara dispărută, pentru că nu aveai cum să ratezi o asemenea ştire. Cu un an în urmă, se vorbise peste tot despre asta.

Stagiara dispăruse în condiţii mai mult decât suspecte şi misterioase. Din câte îşi amintea Nikki, era ca şi cum stagiara s-ar fi evaporat. Poşeta, cu cheile de la maşină şi actul de identitate, fuseseră găsite în apartamentul ei. Maşina ei rămăsese pe alee. Nicio amprentă. Niciun indiciu. Nimic, în afară de zvonurile despre relaţia dintre ea şi Stefan de Vincent.

„Blestemul loveşte din nou."

Doamne, cei din familia de Vincent erau duşi rău. Toţi. De pe hol, o porni spre scara exterioară. Nikki tocmai ajunsese pe verandă şi urma să cotească pe după un colţ, când o femeie apăru brusc în faţa ei.

Surprinsă, lui Nikki i se tăie respiraţia, şi se trase înapoi, aproape scăpând tava. Atunci, îşi dădu seama că ar fi trebuit să lase tava în birou ca să facă ordine după ce se termina întâlnirea lui Devlin. Nu se pricepea deloc la asta, dar nimic nu mai conta acum.

O brunetă înaltă şi voluptuoasă stătea acolo, îmbrăcată într-o rochie drăguţă care îi cobora în valuri până spre cureluşele balerinilor şi care avea nişte mâneci ample foarte drăguţe. Părul ei de un castaniu-închis era desfăcut, ondulându-se în jurul unei feţe superbe.

— Oh! exclamă femeia. Îmi pare rău! Te-am speriat! Ea râse, şi o lumină dansă în ochii ei căprui blânzi. Şi, în casa asta, nu mai ai nevoie de motive în plus ca să te sperii.

Nikki îşi dădu seama numaidecât cine era.

— Julia?

— Exact. Un zâmbet larg şi călduros îi înfrumuseţă buzele. Iar tu trebuie să fii Nikki, nu? Ei bine, ştiu că eşti

Nikki. Tocmai l-am văzut pe tatăl tău, şi mi-a spus că eşti sus, aşa că mi-am propus să te aştept pe hol, dar iată-te.

Nikki coborî tava şi se trezi zâmbind. Deci, aceasta era iubita lui Lucian? Nu semăna deloc cu Sabrina şi nici nu se purta ca ea, aşa că primea deja o mulţime de puncte bonus tocmai din acest motiv.

— Mă bucur să te cunosc, în sfârşit!

Nikki întinse mâna.

Julia i-o strânse.

— Te întorci în bucătărie? Vin cu tine.

O luară la pas împreună.

— Deci, tocmai v-aţi întors? Încă nu l-am văzut pe Lucian.

— Ne-am întors sâmbătă seara, dar Lucian e pe aici, pe undeva. Casa asta e o nebunie, spuse Julia. O familie de cinci persoane ar putea locui aici şi nu te-ai întâlni niciodată cu careva.

Nikki râse.

— Este. Când eram mică, mă pierdeam pe aici. De îndată ce spuse asta, îşi dădu seama că era posibil ca Julia să nu ştie exact cine era. Părinţii mei sunt…

— Livie şi Richard. Ea îşi dădu pe spate părul de pe faţă. Ştiu. Lucian mi-a spus cine eşti. Cumva, ai crescut în casa asta.

Uşurată că nu trebuia să reia toate detaliile, ea încuviinţă din cap.

— Eram aici mai ales în timpul verii şi uneori după ce terminam şcoala. Era prea scump să rămân la programul de după ore.

— Chiar este, nu? Eu nu am copii. N-am avut niciodată, dar, pe când eram acasă şi lucram, unii dintre părinţi cheltuiau cel puţin jumătate din salariu pentru îngrijirea

copiilor. O nebunie. Urmă o pauză. Bine că puteai să vii aici.

Ajunseră la intrarea de la etajul principal. Julia deschise uşa şi o aşteptă.

— Da, cred că până şi ai mei au fost surprinşi că domnul de Vincent a fost de acord, dar a fost. Nikki strânse din buze când un val de aer rece le întâmpină. Atâta vreme cât tăceam mâlc.

Julia chicoti.

— Nu l-am întâlnit niciodată, dar…

— Nu era… cel mai amabil om din lume, spuse Nikki încet, gândindu-se la senatorul de la etaj.

— Mi-am dat seama. Lucian nu… Expresia de pe chipul ei se întunecă, şi Nikki îşi aminti ce îi spusese mama ei despre Daniel, vărul familiei de Vincent. Ei bine, băieţii nu prea au avut mamă sau tată.

Se opriră pe holul din spate.

— Nu.

— Şi apropo… Expresia ei se îmblânzi. Ce mai face mama ta?

— Bine. E puţin obosită, dar se descurcă grozav.

Începură să meargă din nou, îndreptându-se spre bucătărie.

— Mă bucur să aud asta. Mama ta este minunată.

— Chiar este.

— Am auzit despre ce s-a întâmplat ieri cu tine şi Gabe, spuse Julia. Slavă Domnului că niciunul din voi nu a fost rănit! Totul este atât de bizar, dacă stai să te gândeşti.

— Se întâmplă lucruri bizare ori de câte ori eşti prin preajma lor…

Nikki se opri când intră în bucătărie prin intrarea din spate. Locul nu era pustiu. Ceilalţi fraţi de Vincent erau lângă insulă. Lucian era cu spatele la ea, dar Gabe stătea cu faţa

spre intrare. Cum nu avea părul prins, şuviţele îi alunecau în faţă şi atingeau alene linia sculpturală a maxilarului în timp ce el zâmbea larg la orice spunea sau făcea Lucian.

Simţi un gol în stomac când Gabe ridică privirea. Parcă o simţi, pentru că privirea lui o găsi imediat. Nu-l mai văzuse de o zi şi nu avea idee la ce să se aştepte din partea lui.

Un colţ al buzelor lui se arcui o idee în timp ce el se îndreptă de spate. Gabe zâmbi – nu era un zâmbet cu toată gura, dar era autentic, şi inima ei se lansă într-un dans nebunesc de bucurie.

Nikki eliberă o răsuflare pe care nu-şi dăduse seama că o ţinuse şi îi zâmbi la rândul ei.

— Hei… Lucian se întoarse. Nu avea ochi decât pentru Julia când se ridică de pe scaunul de bar şi traversă încăperea. O ridică pe Julia şi o făcu să scoată un chiţăit în timp ce o învârti în braţe. Mi-a fost dor de tine, femeie!

Nikki simţi că rămâne cu gura căscată privindu-i. Pe de o parte, era încântată să îi vadă atât de evident îndrăgostiţi, pe de alta, era şocată fiindcă era vorba despre Lucian.

Bărbatul ăla avea o anumită reputaţie…

Julia râse în timp ce el îşi îngropă capul în părul ei.

— Nu m-ai mai văzut de vreo jumătate de oră.

— Tot îmi este dor de tine. Lăsând-o jos, el o sărută pe obraz şi o lovi uşor peste fund înainte de a se întoarce spre Nikki. Ca să vezi, micuţa Nikki s-a întors de la facultate şi s-a făcut mare.

Ea îşi dădu ochii peste cap când aşeză tava pe blat.

— Bună, Lucian!

El chicoti pe măsură ce se apropie de ea, întâmpinând-o într-un mod mai puţin entuziasmat, totuşi drăguţ.

— Ce mai faci?

— Bine. Tu?

Ea aruncă o privire spre Gabe, pe lângă Lucian. Se uita la ei.

— Ştii tu, nu s-au schimbat prea multe cu adevărat. Duc o viaţă tihnită cu femeia mea. Lucian se întoarse şi îi făcu cu ochiul Juliei când aceasta scoase un zgomot. Aud, oare, un pufnet sarcastic de la tine?

Julia se aşeză pe scaun şi îşi sprijini picioarele pe bara de jos.

— Posibil.

— Inima mea. Îşi lipi o mână peste piept. M-ai rănit.

— Ei, hai… Julia îi trimise un zâmbet lui Gabe peste insulă. Nu ştiu cum ai reuşit să te descurci cu el în toţi anii ăştia. Are nevoie de atât de multă atenţie.

Gabe zâmbi.

— Am învăţat să-l ignor. Este o abilitate la care va trebui să lucrezi dacă vrei să ţină pe termen lung.

— Ce nepoliticos! zise fratele lui şi îi arătă degetul mijlociu.

Ridicând din umeri, Gabe se îndepărtă de insulă. Ochii verzi ca marea se concentrară asupra ei.

— Cum a fost ziua ta de luni?

— Bine. Ocupată. Simţindu-se teribil de stânjenită şi neştiind cum să se poarte cu Gabe, ea îşi împreună mâinile. A ta?

— Am fost în oraş să lucrez puţin şi tocmai m-am întors. Apropo… Gabe deschise uşa de la frigider, şi Nikki văzu urmele de praf de lemn de pe blugii lui. Am trecut pe la D'Juice şi ţi-am luat un smoothie.

Ea fu luată prin surprindere când el scoase un pahar înalt de smoothie, colorat într-un portocaliu roşiatic. Smoothie-ul de ieri fusese un lucru şocant, însă cel de astăzi era un gest la fel de surprinzător. Pe vremuri, el obişnuia să

facă asta mereu, dar părea diferit acum.

— Mulţumesc! Ea luă smoothie-ul şi dădu la o parte hârtia de pe vârful paiului, în timp ce aruncă o privire spre Lucian şi Julia.

Amândoi se uitau lung la ea şi la Gabe, dar surâsul ciudat şi plin de înţelegere *à la* de Vincent o făcu să se îmbujoreze.

— Drăguţ din partea ta.

Gabe ridică dintr-un umăr.

— Am luat unul şi pentru mine. L-am băut ca pe apă.

Ea zâmbi în timp ce luă o gură şi scoase un geamăt de plăcere.

Era ca un orgasm de mango şi căpşune pe papilele ei gustative.

— Oh, ce bun e!

— Mă gândeam eu că o să-ţi placă. El zâmbi şi se sprijini de blat, încrucişându-şi braţele. Dar sunt convins că ţi-ar plăcea orice are căpşune.

Era uimită că îşi amintea.

— Doar să nu fie cu afine. Nu sunt vreo mare fană a afinelor.

El scutură din cap.

— Nu ştii ce pierzi cu dezgustul ăsta al tău ilogic faţă de afine.

Fiindu-i imposibil să se abţină, ea chicoti.

— Sunt scârboase.

— Hmm. Dar îţi place zmeura.

— Dar nu este acelaşi lucru, comentă ea. Afinele sunt prea acre.

— În viaţa reală însă, mai puţin pentru papilele tale gustative, zmeura este chiar mai acră decât afinele.

— Nu e adevărat, spuse ea şi mai luă o înghiţitură din

smoothie, întorcându-se spre Lucian şi Julia.

Continuau să se uite la ei cu o privire cercetătoare.

Lucian îşi lăsase bărbia în palmă şi îi privea.

— Aşaaa… El îşi rosti cuvântul tărăgănat. Julia se ocupă de cină diseară.

— Oh. Nikki se îndepărtă de Gabe, ştiind că trebuia să se întoarcă la muncă. Detaliul acesta o trezi la realitate. Ea nu era una dintre ei. Da, am văzut că nu era planificată cina în seara asta.

— Îmi place să gătesc. Nu apuc să o fac des aici, dar – Julia coborî bărbia –, când pisica nu-i acasă, şoarecii joacă pe masă.

Nikki râse, ştiind că se referea la Devlin.

— De asta abia aştept să mă mut la noi acasă. Julia îl înghionti uşor pe Lucian. Şi de aceea durează atât de mult povestea cu mutatul. Renovăm bucătăria.

Nikki îşi închipui că Julia urma să aibă o bucătărie uimitoare şi superbă, judecând chiar şi numai după felul în care o privea Lucian.

— Unde v-aţi găsit casa?

— În districtul Garden. Agentul imobiliar a jurat cu mâna pe inimă că nu este bântuită, adăugă Julia cu un zâmbet. Dar m-am resemnat cu faptul că fiecare loc de aici are, probabil, vreo fantomă sau două.

Încuviinţând din cap, Gabe oftă.

— Ai putea oricând să faci o sfeştanie mai întâi.

— Putem? Julia se uită la Lucian. Putem…

— Orice vrei tu, iubito. Facem sfeştanie. O curăţăm de energii. O şi exorcizăm. Atâta timp cât eşti fericită.

Julia radia de fericire, iar Nikki simţi un fior în piept pentru că nu era urmă de condescendenţă sau de sarcasm în tonul lui. Vorbea serios, oricât de nebunesc ar fi părut.

Asta era iubire, iubire adevărată, şi Nikki nu avea nici cea mai vagă idee cum era să fii iubită aşa. Cel mai rău, dacă era să fie sinceră până la capăt, Calvin ar fi putut să fie bărbatul potrivit pentru ea, dacă ar fi permis poveştii să se lege.

— Ar trebui să ni te alături la cină, anunţă Lucian brusc, şi Nikki avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că vorbea cu ea.

Să ce?

— Fac spaghete… spaghete de casă cu chifteluţe şi pâine cu usturoi, numai carbohidraţi, grăsimi şi calorii. Julia se bătu uşor cu mâna pe abdomen. Cele mai bune.

Părea o idee minunată, dar…

Nikki aruncă o privire spre Gabe. El voia să fie prieteni şi încercase să meargă cu ea la adăpost, dar ea şovăi.

Prieteni sau nu, făcea parte din personal, şi personalul nu luase *niciodată* cina cu familia de Vincent la masa lor.

— Nu ştiu. Ar trebui…

— Ar trebui să rămâi şi să iei cina cu noi. Lucian se aplecă şi o luă pe Julia de umeri. Nu, Gabe?

Gabe încuviinţă din cap.

— Julia face nişte spaghete extraordinare.

— Mulţumesc! Sună delicios, dar nu ştiu. Nikki se joacă agitată cu paiul. Nu cred că Devlin ar fi încântat dacă aş participa la cină…

— Ţi se pare că ne-ar păsa de ce crede Dev? întrebă Gabe. Pentru că nu ne pasă. Absolut deloc.

— Nici pe departe, adăugă Lucian.

Julia zâmbi în timp ce încuviinţă din cap.

— Eu nu o să spun ca ei, pentru că pe mine Devlin încă mă sperie.

— Devlin sperie pe toată lumea, murmură Nikki.

— Haide! Gabe se întoarse spre ea. Ia cina cu noi. O să fie amuzant.

— Foarte amuzant, interveni Lucian.

Nikki aruncă o privire de la un frate la celălalt, ştiind că ar fi trebuit să refuze, pentru că nu făcea parte din lumea lor. Nu avea să facă niciodată.

— Ia cina cu noi, Nic. Gabe întinse mâna şi o bătu delicat pe braţ. Te rog?

Şi, brusc, se simţi de parcă ar fi fost din nou fetiţa îndrăgostită lulea, pentru că pur şi simplu nu putea să-i spună nu lui Gabe.

Capitolul 13

Gabe descoperi că îi era foarte greu să nu se uite lung la Nic în timpul cinei. Nu ştia sigur de ce. Poate pentru că, atunci când îşi făcuse apariţia, venise cu părul desprins şi acum nu mai arăta a o persoană care îşi petrecuse ziua ştergând praful de pe mobilă şi făcând lista de cumpărături de peste săptămână.

Poate pentru că ţinea un pahar de vin în mână şi le zâmbea lui Lucian şi Juliei cum nu-i mai zâmbise lui de multă vreme.

Sau poate pentru că, atunci când obrajii i se înroşeau şi ochii mari căprui se aprindeau, era al naibii de frumoasă.

Nu conta.

Aşezat pe spate, cu obrazul sprijinit în palmă, ştia că trebuia să nu o mai soarbă din priviri, pentru că nu era chiar discret.

Nu se opri.

Gabe nu putea nici măcar să dea vina pe băutură. Nu băuse seara asta decât apă şi ceai îndulcit.

— Deci, ce te-a făcut să studiezi asistenţă socială? întrebă Julia în timp ce ridică paharul de vin roşu. Trebuie să fie o muncă grea.

— Nu poate să fie mai greu decât să ai grijă de copii, spuse Nic, întinzând mâna după o bucată de pâine cu usturoi.

Nu se uitase la el. La naiba, parcă abia îi remarca prezenţa, lucru care i se părea al naibii de enervant, pentru că erau *prieteni* acum.

Gabe observă că nu răspunsese la întrebarea Juliei, astfel că interveni:

— Nic a fost mereu un *om care ajută.*

Din partea opusă a mesei rotunde, privirea ei se îndreptă spre a lui. În sfârşit.

— Un *om care ajută?*

Lucian aruncă o privire lungă în direcţia lui.

Gabe îl ignoră.

— Da, şi-a dorit mereu să ajute oamenii.

Nic clipi încet şi se concentră asupra Juliei.

— Prietena mea Rosie spune că am complexul salvatorului. Nu cred să fie atât de extrem, dar vreau să ajut oamenii. Ştiu că sună siropos…

— Ba nu, interveni Gabe. Lumea are nevoie de mai mulţi oameni ca tine şi ca Julia şi de mai puţini oameni ca noi.

— De acord, chicoti Lucian pe lângă buza paharului de vin.

Julia puse paharul jos.

— Voi donaţi organizaţiilor de caritate o grămadă de bani.

— Este uşor să dai bani, răspunse Gabe. Să oferi timp nu este.

Nic îşi muşcă buza de jos în timp ce plecă privirea.

— Deci, ai terminat şcoala sau nu? întrebă Julia.

— Am luat licenţa şi momentan încerc să mă decid dacă vreau să obţin un masterat sau un doctorat. Ezit, continuă Nic, rupând un colţişor din felia de pâine cu usturoi în bucăţi mai mici şi punând firimiturile în farfurie. Aş putea să încep cu nişte cursuri serale.

— Ar fi foarte greu.

— Ar fi, încuviinţă Nic şi băgă în gură o bucată de pâine cu unt. Dar să te apuci de munca în sine pare mai atractiv decât facultatea.

— Fără îndoială. Lucian se lăsă pe spate în scaun, jucându-se cu o şuviţă din părul Juliei. Ştiai că Gabe nu este singurul cu talent când vine vorba despre sculptură?

Julia se uită la Nic.

— Şi tu?

— Hmm. Ea luă o înghiţitură zdravănă de vin. Pe vremuri, făceam tot felul de chestii stupide… brăţări şi figurine…

— Nu erau stupide. Încruntat, Gabe se îndreptă pe scaun. Nic are talent.

— Nu i-aş spune talent, ripostă Nic.

— N-am de gând să stau să ascult cum eşti modestă fără rost. Micile bijuterii pe care le făcea erau uimitoare. Gabe spunea adevărul. La fel şi figurinele. Mai sculptezi, nu?

Ea îi evită privirea.

— Cu şcoala şi toate cele, n-am avut timp să continui cu… Ea ridică dintr-un umăr. Nu prea mai fac asta.

— Serios? El fu surprins de cuvintele ei. Credeam că voiai să deschizi un mic magazin şi să-ţi vinzi lucrurile acolo. Numai despre asta vorbeai…

— Oamenii se schimbă. Pur şi simplu, nu-mi mai plac aceleaşi lucruri ca pe vremea când eram copil.

Copil? Îi plăcuse să facă asta până în acea noapte, şi sigur nu mai era copil atunci.

Nic se întoarse spre Julia.

— Cum v-aţi cunoscut tu şi Lucian? Eşti din Pennsylvania, nu?

Ochii lui Gabe se îngustară când Nic schimbă subiectul. Evident, nu-i plăcea ca atenţia să se concentreze asupra ei, ceea ce era un lucru nou. Mai tinerei Nic îi plăcuse să fie în centrul atenţiei – în centrul atenţiei *lui.*

Julia aruncă o privire spre Lucian.

— Ei bine, am fost…

— A fost angajată să aibă grijă de Madeline, încheie Lucian pentru ea, căci era evident că Julia nu ştia cât de multe putea să dezvăluie. Ştii că s-a întors?

Cum mesteca o bucată de pâine, în primă fază, Nic doar încuviinţă din cap.

— Mi s-a spus că s-a întors, dar nimic altceva. Cum… ce mai face?

Gabe arcui o sprânceană, lăsându-l pe Lucian să răspundă, pentru că orice ar fi avut de spus despre Madeline, cel mai probabil l-ar fi supărat pe fratele lui mai mic. Lucian ştia acum cât de dusă fusese Madeline, dar rămânea sora lui geamănă. Era greu să treci peste o asemenea legătură de sânge.

— Nu face bine, spuse Lucian după o clipă. A murit.

— Poftim? Lui Nic i se tăie răsuflarea, şi ar fi putut să jure că îi căzuse din gură o bucăţică de pâine cu usturoi. Ochii ei mari se întoarseră spre ai lui înainte de a-l fixa pe Lucian. Doamne, îmi pare rău!

— Mulţumesc, dar să nu-ţi rău! Nu pentru Maddie. Lucian se lăsă pe spate cu un oftat. Cât de multe ştii despre ce se întâmplă aici?

Trandafiriul frumos din obrajii lui Nic dispăru.

— Ştiam că Madeline s-a întors şi că s-a întâmplat ceva cu Daniel? V-a ameninţat pe tine şi pe Julia?

— Asta este versiunea edulcorată, dar Madeline chiar a reapărut. Am găsit-o într-o noapte plutind în piscina de afară, îi explică Lucian. Era practic în comă, şi a trebuit să angajăm pe cineva.

— Adică, pe mine. Braţul Juliei se mişcă pe sub masă, şi Gabe ştia că îl mângâie pe Lucian. Cel mai probabil, îi puse o mână pe piciorul cu care bătea în podea. Am crezut că suferea de sindromul locked-in, dar nu era cazul.

— Mai ţii minte noaptea în care a murit mama? întrebă Lucian.

Nic încuviinţă din cap.

— Cum să uit? Eram mică, dar asemenea lucruri nu se uită.

Gabe îşi aminti că Nic izbucnise în plâns când auzise vestea, nu pentru că ar fi cunoscut-o cu adevărat pe mama lor, ci pentru că era atât de mâhnită pentru ei… pentru fraţi.

— S-a dovedit că mama nu s-a sinucis. Ea şi Maddie s-au certat pe acoperiş. Vocea fratelui lui părea detaşată, dar Gabe ştia mai bine. Toată nenorocirea încă îl afecta profund. S-au certat din cauza vărului nostru Daniel. Maddie fusese cu el, şi, da, era într-o relaţie cu el.

— Vai! şopti Nic.

— Cearta a degenerat şi – Lucian trase adânc aer în piept –, Maddie a împins-o de pe acoperiş.

Nic tresări.

— Oh, Dumnezeule!

— Povestea se complică şi mai mult. Gabe se întinse după apă, dorindu-şi să fi fost alcool. Îşi petrecuse ultimii zece ani ascunzându-se cu Daniel. Au rămas fără bani şi au

inventat un plan nebunesc ca să pună mâna pe averea de Vincent.

— Aproape a mers, spuse Lucian încet. M-a păcălit până în noaptea în care Daniel a amenințat-o pe Julia.

Surprins că Lucian se deschidea, el se lăsă pe spate și rămase tăcut, bucuros că fratele lui *vorbea* despre asta.

— Eu… nu știu ce să spun.

Nic se întinse din nou după vin, dar se opri.

— Cum s-a gândit să pună mâna pe bani?

Julia sorbi din vin, în timp ce Lucian păru să-și aleagă cuvintele cu înțelepciune.

— Planul ei a fost ridicol, dar știi că nu a fost niciodată un secret faptul că eu și Maddie nu eram copiii scumpului nostru tată.

Dacă Nic nu auzise acel zvon, nu lăsă să se vadă.

— A ieșit la iveală faptul că Maddie știa cine erau adevărații moștenitori ai tatei. Lucian zâmbi, dar fără pic de umor. Eu și Maddie suntem copiii lui Lawrence. Nu Dev și Gabe.

Buzele lui Nic se întredeschiseră în timp ce privirea ei se îndreptă spre Gabe. Fața ei pălise atât de mult, încât el începu să-și facă griji.

— Eu… Habar n-am ce să spun.

— Asta e! Lucian își ridică furculița, trecând-o leneș prin ce îi mai rămăsese din spaghete. Nu s-au schimbat multe. Dev este în continuare moștenitorul. Gabe încă îl secondează.

Gabe ridică o mână.

— Iar eu rămân Lucian și nu trebuie să-mi bat capul cu întâlnirile de afaceri și nici nu trebuie să am de-a face cu Senatorul Antipatic. Și sincer? Maddie era o adevărată sociopată, dar, într-un fel, îi sunt recunoscător. Lucian se

uită la Julia. Dacă nu s-ar fi întors, nu aş fi întâlnit-o pe Julia.

— Ce… dulce, murmură Nic, clipind repede.

Gabe zâmbi în timp ce privirea ei o întâlni pe a lui.

— Sunt multe de procesat. În afară de părinţii tăi şi de medicul nostru, nimeni din afara familiei nu ştia că Madeline revenise.

— Şi aşa trebuie să rămână. Nic îşi luă paharul de vin şi îl termină. Înţeleg.

— Ei bine, ne-am cam stricat cheful, nu-i aşa? Julia râse agitată. Cred că nu trebuie să mai spunem adevărul.

— Chiar ne-am întâlnit prima dată într-un bar. Lucian îi zâmbi. Ar trebui să rămânem la versiunea asta.

— Da, cred că trebuie să mergeţi pe versiunea asta, spuse Nic şi făcu ochii mari. Este mult mai puţin intensă.

Julia apăsă un sărut pe obrazul lui Lucian şi se întoarse spre Gabe.

— Te duci la Baton Rouge săptămâna asta?

El scutură din cap.

— Nu.

— Ce se întâmplă în Baton Rouge? întrebă Nic.

Întrebarea era complet nevinovată. Gabe ştia al naibii de bine că nici Livie, nici Richard nu ar fi spus nimic despre drumurile lui, care deveniseră regulate.

— Ceva chestii personale, zise el.

— Oh.

Dezamăgirea îi traversă chipul, şi el se simţi ca un nenorocit. Ar fi putut să se gândească la un răspuns mai bun, dar nu era pregătit să vorbească cu ea despre *asta.*

Sau să spună tot.

Lucian îi sări în ajutor. Oarecum.

— Şi, Nic, te vezi cu cineva?

Mâna lui Gabe se opri pe braţul scaunului. Ce întrebare

interesantă!

Sprâncenele lui Nic se arcuiră în sus.

— Hmm, nu. Nu. Sunt singură. Ea strâmbă din nas. Ei bine, am ieşit cu un tip în facultate.

— Şi nu a durat? întrebă Gabe înainte să se poată abţine.

Privirea ei se îndreptă spre el.

— Ne-am despărţit acum puţin timp.

— Interesant, murmură el.

Ea dădu să se încrunte.

Lucian se uită stăruitor la el.

Şi apoi, îşi dădu seama că răspunsul lui fusese puţin ciudat.

— Este interesant, pentru că… majoritatea relaţiilor începute în facultate nu merg.

Bine.

Acum, suna stupid.

Dar apoi, o expresie umbri chipul lui Nic înainte ca ea să-şi întoarcă repede privirea, dar el ştia la ce se gândea ea. La naiba, ştia la ce se gândea şi el acum.

Sau la cine, mai bine zis.

La Emma.

Cina fusese… revelatoare.

Era singurul lucru la care se putea gândi Nikki când îşi luă poşeta din biroul personalului. Nici măcar nu reuşi să asimileze ce îi spusese Lucian despre sora şi tatăl lor. Familia de Vincent avea o istorie nebunească în spate, dar asta depăşea orice şi-ar fi putut ea închipui.

Şi nu înţelegea cum se descurca Gabe cu toate. Avusese mereu impresia că Lucian nu fusese niciodată apropiat de Lawrence, dar Gabe şi Dev fuseseră. Ei bine, fuseseră atât de

apropiaţi pe cât puteai fi de omul acela.

Să afli că bărbatul pe care îl crezuseşi dintotdeauna tatăl tău nu era? Şi cine era tatăl lor? Doamne! Scoţându-şi cheile din poşetă, dădu să iasă pe uşa din spate, dar se opri.

Nikki îşi aminti cât de cumplit fusese după ce mama lor murise. Crescuseră crezând că ea se sinucisese, şi, în tot acest timp, nu avuseseră parte de ea din cauza surorii lor.

Cum puteai să treci peste o asemenea poveste?

În timp ce stătea încremenită în camera mică, se gândi brusc la blestemul familiei de Vincent.

Ce spunea? Femeile nu rezistau niciodată mult aici. Da, asta era. Fie îşi pierdeau minţile… fie mureau.

Nikki nu crezuse niciodată cu adevărat în blestem, iar fraţii îl ignoraseră dintotdeauna, dar, acum, ea începea să creadă că exista o fărâmă de adevăr şi că fraţii nu îl desconsiderau complet, pentru că, Doamne… Uimitor!

Aruncă o privire peste umăr spre holul din spate. Cum s-ar simţi ea dacă ar descoperi că tatăl ei nu era tatăl ei? Ar fi fost groaznic. El ar rămâne mereu tatăl ei, pentru că el o crescuse, şi era singurul lucru care conta, şi totuşi… Să afle că propria soră o ucisese pe mama lor pentru că fusese implicată într-o relaţie cu vărul lor şi mama lor se împotrivise?

Tristeţea i se strecură în inimă, şi ea se mişca fără să le spună picioarelor unde să se ducă. Undeva în adâncul minţii răsunau cuvintele lui Rosie: „Nu-ţi asculta inima îndurerată…”

Din păcate, o asculta, şi nu era chiar mare lucru. Nu era ca şi cum l-ar fi căutat pe Gabe ca să se dea la el. Voia doar – Dumnezeu să o ajute – să se asigure că el era bine, chiar era bine.

Pentru că asta făceau prietenii.

Străbătu holul din spate, îndreptându-se spre salon. Un fel de al şaselea simţ ciudat o purtă pe holul lung şi spre uşa care era întredeschisă. Lipindu-şi degetele pe panoul din lemn sculptat – panoul în care Gabe sculptase modelele cu viţă-de-vie –, ea împinse.

Era singur.

Gabe se afla în spatele uneia dintre mesele de biliard şi se pregătea să lovească. Tacul se împinse în faţă şi lovi bila. Bila traversă masă, lovindu-se în cea roşie şi ajungând într-un buzunar de pe colţ.

Privirea ei coborî.

Gabe era desculţ.

Îndreptându-se, el ridică privirea.

— Nic?

— Bună! Ea intră, întrebându-se ce naiba făcea. Afară era deja întuneric, şi Dumnezeu ştia că nu avea la activ multe alegeri inteligente când se lăsa noaptea aici. Ar fi trebuit să fie pe picior de plecare, dar iată că se afla aici. Joci biliard singur?

— Lucian a vrut să se bucure de nişte timp cu Julia. El aşează tacul pe masa de biliard. Aşa că iată-mă aici… jucând biliard singur.

— Cam… trist.

El îi trimise un zâmbet pieziş.

— Da?

— Da. Lăsându-şi cheile înapoi în poşetă, ea îşi trecu iute cureluşa peste umăr. Biliardul este un joc la care participă mai mulţi.

— Unii îl consideră un sport, o corectă el, sprijinindu-se cu şoldul de masă.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Eu chiar cred că, pentru a fi considerată sport, o

activitate trebuie să implice efort.

— Nu joci biliard corect dacă simţi că nu depui efort.

Un zâmbet se ivi pe buzele ei.

— O să te cred pe cuvânt.

Gabe îşi lăsă capul într-o parte, şi o şuviţă de păr îi alunecă, mângâindu-i obrazul.

— Credeam că ai plecat.

— Urma să o fac, dar…

Totul la Gabe păru să intre în alertă.

— Dar?

Ce era în capul ei? Nikki nu era atât de sigură. Bine, nu era sinceră cu sine. Acum, pierdea timpul şi era stupidă.

— Voiam să văd cum s-a rezolvat cu maşina.

— Cum s-a rezolvat cu maşina mea?

— Da. Geamul?

— A fost schimbat. Maşina mea este întreagă şi fericită.

— Asta e… bine, spuse ea jalnic.

O expresie de înţelegere se aşternu pe chipul lui.

— Nu de asta eşti încă aici.

Detestând faptul că o putea citi atât de bine, Nikki trase aer în piept.

— Voiam doar să spun că-mi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat cu sora ta, cu mama ta… şi cu tatăl tău.

El se uită la ea o clipă, apoi întoarse privirea.

— Nu e mare lucru.

— Nu e mare lucru? repetă ea uluită. Prietene, este mare lucru. Toată povestea. Fiecare detaliu.

El scoase un râset blând.

— Şi ştii doar jumătate.

— Jumătate din ce?

Un muşchi i se încleştă în maxilar când se întoarse spre ea şi lăsă să treacă un moment. Un moment suficient de lung

pentru ca Nikki chiar să înceapă să-şi facă griji.

— Dar îţi mulţumesc. Pentru că mi-ai spus asta.

Ei nu îi scăpă faptul că nu răspunsese la întrebarea ei.

— Dar nu trebuie.

— Ştiu. Ea veni mai aproape. Dar nu-mi pot imagina prin ce aţi trecut – prin ce treceţi.

Ridicând o mână, el îşi dădu la o parte părul de pe faţă.

— Ce putem face? Nu avem cum să schimbăm ce a făcut sora noastră sau povestea cu mama şi tata. N-are niciun rost să analizăm cele întâmplate.

Jucându-se cu cureaua de la poşetă, ea veni şi mai aproape.

— Tu şi Devlin aveţi idee cine ar putea fi tatăl vostru?

El clătină din cap, dar Nikki observă cât de tare strângea din dinţi. Putea să stea în faţa ei şi să se poarte de parcă nu avea nicio grijă, dar Nikki ştia mai bine. Poate cineva ca Devlin ar fi fost cu adevărat neafectat de evenimente, dar nu şi Gabe cel pe care îl cunoştea ea.

Înainte să-şi dea timp să gândească la ceea ce făcea, se repezi în faţă şi îl îmbrăţişă pe Gabe. Înfăşurându-şi braţele în jurul taliei lui, ea îl strânse şi spuse:

— Îmi pare foarte rău pentru tot ce s-a întâmplat!

Gabe rămase înmărmurit. Corpul îi era atât de rigid, încât Nikki nici măcar nu era sigură dacă mai răsufla, şi, pentru o clipă înfiorătoare, se temu că îi permisese inimii să o îndrume din nou spre o decizie proastă.

Dar simţi apoi pieptul lui Gabe cum i se ridică sub obraz şi braţele lui se împletiră în jurul ei, împreunându-se la spate. O ţinea în braţe, iar ea nici măcar nu-şi mai amintea ultima dată când se îmbrăţişaseră sau fuseseră atât de aproape unul de celălalt.

De fapt, îşi amintea.

În acea noapte în care se dusese la el, se îmbrăţişaseră, şi, evident, îmbrăţişarea se transformase în ceva mult mai serios. Patru ani era un timp lung între îmbrăţişări, şi să fie din nou atât de aproape de el îi făcea simţurile să reacţioneze ciudat. Tot trupul i se înfioră dintr-odată, şi, când trase aer în piept, se trezi învăluită de parfumul picant al coloniei lui.

Era doar o îmbrăţişare.

Îşi repetă asta în minte, chiar dacă ştia că trebuie să se retragă. Era doar o îmbrăţişare – una care probabil avea un impact redus sau niciunul asupra lui Gabe, în timp ce ei îi distrugea cele mai bune intenţii.

Braţele lui Gabe se strânseră în jurul ei, şi ea se muşcă uşor de buză când îi simţi bărbia sprijinită în creştetul capului. Una din mâinile lui se mişcă, alunecând de-a lungul coloanei ei. Palma lui se opri în josul spatelui ei.

„Doar o îmbrăţişare. Doar o îmbrăţişare."

Corpul şi creierul ei nu erau pe aceeaşi lungime de undă. Intensă şi plină de dorinţă, căldura izbucni înăuntrul ei. Felul în care i se simţea pieptul lipit de al ei şi…

„Oh, Dumnezeule!"

Ochii lui Nikki se deschiseră. *Îl* simţi, tare şi gros, lipindu-i-se de abdomen.

Gabe îi dădu brusc drumul şi se trase în spate, punând distanţă între ei când ochii ei uimiţi se îndreptară spre a lui.

— Ar trebui să pleci.

Vocea lui era aspră şi profundă. Abrazivă. Nikki se cutremură.

— Acum.

Fără să mai asculte vocea nebună din interiorul ei, care o băga mereu într-o mulţime de belele şi care voia ca ea să ignore cuvintele lui, Nikki se răsuci şi plecă valvârtej.

Capitolul 14

Nikki nu îl mai văzu pe Gabe două zile după nebunia cu îmbrăţişarea din salon, dar el îi aduse un smoothie cu banane şi căpşune joi, şi începură astfel un fel de rutină. În săptămâna următoare, Gabe îi aducea câte un smoothie de la D'Juice imediat după prânz şi vorbea cu ea în timp ce ea pregătea cina.

O întrebase din nou de ce nu-şi mai făcuse timp să creeze bijuteriile de care fusese atât de pasionată în adolescenţă. Ea îi oferise acelaşi răspuns, în special pentru că fusese prea stânjenită să spună adevărul.

Lucrurile care obişnuiau să-i placă fuseseră compromise după acea noapte.

Nu că ea i-ar fi spus vreodată una ca asta, chiar dacă redeveniseră prieteni.

Gabe o întrebase despre facultate. Ea îl întrebase cât de mult se dezvoltase afacerea lui cu tâmplăria. Îi povestise despre planurile de a-şi găsi un apartament, iar el se oferise să o ajute să se mute când avea să fie momentul.

Un de Vincent să o ajută să-şi mute lucrurile?

Ea izbucnise în râs când îi auzise sugestia, şi îi venea să râdă şi acum când se gândea la idee.

Nu vorbiseră despre cele întâmplate cu sora sau cu tatăl lui şi sigur nu menţionaseră nimic despre momentul îmbrăţişării lor neaşteptate.

Nikki chiar începea să creadă că poate doar îşi închipuise ce simţise lipindu-se de ea. Nu îi povestise nici măcar lui Rosie despre asta, şi, dacă nu se întâmplase doar în imaginaţia ei, atunci pusese totul pe seama unei reacţii fizice provocate de apropierea unui corp de femeie.

Pentru că Nikki credea sincer că unii tipi se excitau şi dacă simţeau o adiere a vântului în zona lor intimă.

La urma urmei, trebuia să fi fost doar asta, pentru că Gabe nu se arătase în vreun fel interesat de altceva decât de a fi prieteni.

Era miercuri seara, chiar înainte de ora cinei, când Gabe apăru în bucătărie.

— Fii atentă, spuse el şi trecu pe lângă ea. El îi prinse coada împletită şi i-o dădu peste umăr. Doamna Harrington este în casă.

— Uf, mormăi ea, ştiind deja că Devlin urma să ia cina cu ea în seara asta. Este şi fratele ei cu ea?

— Din păcate. O să fie patru oameni la cină, spuse el, atrăgându-i privirea spre el. Nu te las singură cu ei nici în ruptul capului.

Oh, era… dulce, şi părea ce ar fi făcut Gabe cel pe care îl cunoştea ea de pe vremuri.

— Mulţumesc!

— Şi mai am un motiv să mă aflu aici, în afară de a urmări cum pregăteşti friptura de vită, care, apropo, miroase divin.

Ea zâmbi şi nu luă în seamă felul în care îi tresăltă inima.

— Cred că o să iasă foarte bună. Închizând uşa de la cuptor, ea se îndreptă spre el şi simţi că nu prea putea vorbi. De ce, oh, de ce trebuia să fie el atât de… al naibii de sexy? De ce eşti aici? Nu văd niciun smoothie.

— Fără smoothie. Încă.

— Oh.

Ea nu ştiu cum să răspundă.

El îi trimise un zâmbet pieziş.

— Ce faci după ce pleci?

Oh!

Oh, Doamne!

Nu era întrebarea la care se aşteptase.

— Hmm, nimic. Mă duc spre casă.

— Deci, n-ai planuri? Când ea clătină din cap, el spuse: Perfect, pentru că ai acum.

— Da? întrebă ea cu un chiţăit.

Ca de şoricel. Uf.

Zâmbetul de pe buzele lui se adânci.

— Da.

Acum, inima i se zbătea de-a binelea în piept.

— Şi ce o să fac?

— E o surpriză.

Ea încremeni, abia mai respirând.

— Nu-mi plac surprizele.

— Ei, na, zise el amuzat. Ba da, îţi plac.

— Nu-mi mai plac.

Îndepărtându-se de blat, el îi aruncă o privire plină de subînţeles.

— Asta o să-ţi placă. Ai încredere în mine!

— Dar…

Gabe dădea deja să iasă din bucătărie şi o lăsă acolo mută de uimire.

Şi aşa o găsi Parker.

Pentru că ea era cea mai mare ghinionistă din istoria omenirii.

El intră pe uşa principală.

— Nikki.

Spatele ei deveni rigid.

— Ce faci aici?

— Am venit să-mi iau ceva de băut.

El înaintă în bucătărie de parcă ar fi fost la el acasă.

Nikki ştia prea bine că ar fi putut să-l roage pe tatăl ei să-i aducă de băut. Însemna doar că reuşise cumva să se furişeze pe la spatele tatălui ei.

— Dar acum, că te văd aici, te las să-ţi faci treaba. Îi aruncă un zâmbet care îi dezvălui dinţii strălucitori. Aş vrea un whisky cu gheaţă.

Străduindu-se să nu-i spună să se servească singur, ea se întoarse şi se îndreptă spre cămara în care ţineau băutura.

— Asigură-te că-mi pui ceva de calitate.

Nikki sări din cauza apropierii vocii lui. Ar fi trebuit să ştie că el avea să o urmeze.

— Nu trebuia să intri aici.

— M-am gândit să-ţi ţin companie, răspunse el. Cum făcea şi Gabe adineauri.

Urcându-se pe scara mică, ea coborî privirea spre locul în care se oprise el, blocând uşa aceea afurisită, ca un nemernic ce era. Cât timp aşteptase pe hol până să intre? Ea apucă o sticlă de pe raftul de sus.

— Gabe nu mă place, spuse el cu un aer aparent indiferent.

Ei bine, avea răspunsul la întrebarea ei.

Ce vierme!

— Chiar n-am de unde să ştiu. Ea coborî de pe scară. Scuze!

El nu se mişcă.

— Va trebui să se obişnuiască totuşi cu mine. Fratele lui se însoară cu sora mea.

— Devlin a ales o dată?

Întrebarea îi zbură de pe buze înainte să o poată opri.

Buzele lui se strânseră uşor.

— O să aleagă. Curând.

— Hmm. Ea făcu un pas într-o parte. Dacă vrei să mă ocup de băutura ta, trebuie să te dai la o parte.

— Şi dacă nu vreau?

Enervată, ea îşi îndreptă umerii.

— Ascultă, eu doar încerc să-mi fac treaba. Poţi, te rog, să te dai?

El se aplecă uşor şi coborî capul, astfel încât să ajungă la acelaşi nivel cu ochii ei.

— Roagă-mă frumos, şi poate mă dau.

Ea se trase înapoi, cât pe ce să-l calce zdravăn pe picior.

— Poţi, *te rog,* să te dai deoparte, Parker?

— Nu a fost chiar foarte drăguţ, dar îmi doresc băutura aia. El se dădu în spate. Şi vreau să o faci tu pentru mine.

Înghiţindu-şi un iureş de înjurături care l-ar fi făcut mândru pe un şofer de camion, ea se întoarse în bucătărie şi înşfăcă un pahar.

— Nici tu nu mă placi. O urmase înapoi în bucătărie. Nici măcar nu îndrăzni să negi. Ştiu că nu mă placi.

Ei bine, îi spusese să nu nege, aşa că ea îşi ţinu gura în timp ce îi umplu paharul cu gheaţă.

— Nu înţeleg, continuă el. Ar trebui să fii încântată că te observ.

Bine. Acum, nu mai avea cum să-şi ţină gura.

— Poate *de aceea* nu te plac. Ea turnă whisky-ul şi ridică paharul pentru a i-l oferi. Pe lângă faptul că nu respecţi limitele personale ale oamenilor? Eşti arogant pentru că eşti bogat şi eşti obişnuit să obţii tot ce vrei. De aceea nu te plac.

Parker râse.

Nu era sigură la ce răspuns se aşteptase din partea lui, dar râsul nu se aflase printre variante. Luându-şi paharul, el se uită la ea cu ceea ce mama ei ar fi numit *superioritate.* De parcă el ar fi fost de mii de ori mai bun decât ea.

— Am să-ţi dau câteva sfaturi, Nikki.

— Mor de nerăbdare să le aud.

Nările lui se dilatară uşor.

— Mai bine ţi-ai ajusta atitudinea înainte ca sora mea să se mărite cu Dev. Întinse mâna şi îi puse un deget rece pe obraz, spunând: De fapt, ar trebui să începi chiar acum.

Nikki se dădu iute înapoi.

— Nu mă atinge!

— Nu mă asculţi. El zâmbi, coborând mâna. Ar trebui să fii mai drăguţă cu mine, pentru că, chiar dacă tu pleci până se mărită Sabrina cu Dev, ea ar putea să se asigure că părinţii tăi zboară de aici.

Şocată, ea se uită la Parker. O cuprinse un sentiment ciudat de déjà-vu.

— Mă ameninţi că părinţii mei o să fie daţi afară? Din nou?

— Ştii că nu este o ameninţare. Este un sfat. Renunţă la atitudinea ta de jigodie şi, poate, când mama ta o să se simtă mai bine, o să mai aibă un loc de muncă. El se opri. Şi, dată fiind starea ei de sănătate, să-şi piardă locul de muncă şi ea, şi soţul ei din cauză că fiica lor este o mică jigodie ar fi ultimul lucru de care au nevoie.

Buzele ei se întredeschiseră. Uluită, nici nu-i venea să creadă ce îi auzeau urechile. Nu înţelegea de ce se simţea atât de surprinsă. El făcuse acelaşi lucru şi atunci când încercase să-i smulgă prosopul de pe ea şi reuşise să-şi bage mâna pe sub el. O amenințase, şi îi ieşise de minune. Dar acum? Poate că avea de-a face cu faptul că o amenința chiar dacă ştia cât de bolnavă era mama ei.

Nikki era dezgustată şi îngrozită.

Trecându-şi paharul în cealaltă mână, el se întinse înainte ca ea să se mai poată mişca şi urmări cu degetul

umed conturul obrazului ei.

— E doar un lucru la care să te gândeşti până data viitoare când ne intersectăm. O parte a gurii lui se curbă într-un zâmbet. Bine?

Parker nu aşteptă un răspuns. Nikki îşi înăbuşi o înjurătură în timp ce îl urmări cum iese din bucătărie chiar când se ivi tatăl ei, aparent tulburat şi peste măsură de enervat.

Parker înclină din cap spre el când trecură unul pe lângă altul.

— Toate bune?

Tatăl ei se apropie în grabă.

Dregându-şi glasul, ea încuviinţă din cap, nedorindu-şi ca acesta să-şi facă griji. Avea destule pe cap.

— Da, totul este minunat.

Parcă pentru a suta oară de când Nic se urcase în maşina lui Gabe, el aruncă o privire spre ea.

Fusese ciudat de tăcută pe drumul spre oraş, stând nemişcată şi uitându-se lung pe geam. La fel fusese şi în timpul cinei, abia uitându-se în ochii cuiva, inclusiv ai lui. Crezuse că avea să fie mai veselă având în vedere că Parker nu mai apucase să i se alăture surorii lui la cină. La naiba, nici măcar nu-l văzuse pe ticălos. Strângând mâinile pe volan, el se uită din nou la ea când traficul încetini pe autostradă.

— Eşti bine, Nic?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

— Hei! El se întinse, atingându-i uşor braţul, iar ea tresări, făcându-l să se încrunte. Eşti sigură?

— Da. Da. Îmi pare rău! Ea se uită la el. Felinarul stradal

îi lumină în treacăt chipul cufundat în umbră. Eram doar pierdută în gânduri. Deci, o să-mi povesteşti despre această surpriză?

— Dacă ţi-aş povesti, n-ar mai fi o surpriză.

El o luă pe ieşirea spre cartierul comercial.

Gabe nici măcar nu era sigur de ce făcea asta. Era doar ceva care îi venise în minte încă din noaptea în care mâncaseră spaghete.

Ea îi aruncă o privire în timp ce se juca, agitată, cu vârful cozii împletite. După o clipă, întrebă:

— Chiar crezi că Devlin o să se însoare cu Sabrina?

— Ce întrebare neaşteptată, spuse el râzând.

— Ştiu. Ea îşi lăsă mâinile în poală. Doar că abia dacă vorbesc unul cu altul. La cină, Sabrina ţi-a acordat ţie mai multă atenţie decât lui Devlin.

Buza lui se curbă într-un surâs dezgustat.

— Da, ei bine, Sabrina îşi doreşte ce nu poate avea.

— Pe tine?

— Am cunoscut-o la facultate, după ce a terminat Dev. A fost interesată de mine. Nu o luă spre Iberville. Eu nu. Şi tot nu sunt.

— S-a întâmplat ceva între voi?

— Nu, spuse el, şi era adevărat. A încercat ea o dată sau două ori la facultate, dar nu s-a întâmplat nimic.

Lucian fusese mereu de altă părere, dar fratele lui se înşela. În afară de o oarecare amabilitate cu care o tratase pe Sabrina la început, Gabe nu făcuse nimic altceva ca să o încurajeze.

— Nu-mi place de ea, spuse Nic cu un oftat.

— Da. El îşi aminti cum vorbise Sabrina cu ea în timpul primei cine. Nici el nu ajutase prea mult. Îmi pare rău pentru cum m-am purtat la cină atunci! N-ar fi trebuit să mă port

aşa.

Nic flutură o mână, dar ştia bine că ceea ce făcuse o deranjase.

— Mergem spre atelierul tău, nu-i aşa?

— Da.

— De ce?

Interesul i se citi în glas.

— O să vezi.

Ea oftă din greu.

— Sabrina zicea ceva despre Baton Rouge în timpul cinei. Se pare că te duci des pe acolo.

Ea încuviinţă din cap în timp ce o luă pe o stradă îngustă.

— Da.

Gabe îi simţea privirea aţintită spre el.

— Ce faci acolo?

— Am căutat un apartament, răspunse el, ceea ce era adevărat.

— Te muţi acolo?

Ea păru surprinsă.

— Parţial. Ăsta este planul.

— De ce?

El nu răspunse, pentru că nu ştia cum să o facă fără să se simtă ca ultimul om şi fără să îi dea de înţeles ce era mai rău despre el. Pentru că, după ce avea să afle adevărul, avea să se întrebe, la fel ca toată lumea, de ce naiba mai era aici şi nu acolo.

Era o întrebare pe care şi-o punea şi el neîncetat.

— Te… vezi cu cineva acolo? întrebă ea, cu glas scăzut.

El întoarse brusc capul spre ea când îşi parcă Porsche-ul. Ea nu se uita la el, dar trăgea din nou de coada împletită.

— Nu, nu mă văd cu nimeni acolo.

— Oh.

El se întinse, înfăşurându-şi uşor degetele peste încheietura ei. Privirea ei ţâşni spre a lui în timp ce el îi trase mâna din păr.

— Am ceva chestii personale de rezolvat acolo, bine?

Sprâncenele ei se uniră într-o încruntare.

— Bine.

Răsuflând cu năduf, el îi eliberă încheietura, refuzând să observe cât de fină îi era pielea.

— Eşti gata?

— Pentru surpriză? Ea zâmbi. Aşa cred.

Râzând în barbă, el îşi desprinse centura de siguranţă.

— Stai aşa!

Gabe coborî şi o luă grăbit prin faţa maşinii, până ajunse în dreptul ei. Îi deschise portiera. O închise în urma ei, apoi o conduse spre intrarea din spate a atelierului.

O adiere de aer rece şi miros de lemn îi întâmpină când el deschise uşa. Aprinse lumina din tavan. Luminile se aprinseră dintr-odată, şi atelierul răsări din beznă.

Nic trecu pe lângă el, iar el resimţi atingerea uşoară a şoldurilor lor ca un pumn primit în plex. Nu putea să ignore reacţia viscerală pe care o trezea înăuntrul lui. Penisul lui păru să se trezească numaidecât la viaţă, un semn sigur că trebuia să se culce neapărat cu cineva, pentru că nu mai mergea să se descurce de unul singur.

Ea era o femeie frumoasă. Nimic mai mult. Şi era o femeie interzisă pentru el, fără nici cea mai mică urmă de îndoială, ceea ce o făcea cu atât mai uşor de observat – *acolo,* chiar în faţa lui.

Îşi tot repeta asta în minte când ea păşi de pe hol şi pătrunse în spaţiul deschis al atelierului.

— Uau! Cercetă din priviri diferitele proiecte pe care le

avea în desfăşurare. Este mai mare decât mi-am imaginat.

Nic continuă să înainteze în atelier şi îngenunche, urmărind cu degetul motivele sculptate pe piciorul unui scaun.

— E frumos, Gabe! Ea îl privi printre genele dese. Foarte frumos.

El simţi o stranie gelozie pe acel picior de scaun.

— Mi s-a părut mereu ciudat…

Ea îşi trecu mâna peste lemnul sculptat.

— Ce anume?

Gabe o privi cum lasă capul într-o parte.

— Lucian pictează. Şi Madeline picta. Tu poţi să transformi nişte plăci de placaj şi de cherestea în ceva uluitor. Ea se ridică uşor, cu graţia unei dansatoare mlădioase. Dar Devlin nu are niciun talent aparte.

— Să enerveze oamenii nu se pune ca talent? Pentru că, dacă se pune, excelează la asta.

Râsul ei răsună delicat, dar, la naiba, parcă îi învălui tot corpul lui.

— Adevărat.

— Dev are un talent ascuns, spuse el, incapabil să-şi întoarcă privirea de la ea în timp ce ea se ducea spre bancul de lucru.

Atinse doar cu un deget, apoi cu două fiecare unealtă de pe masă, iar el ar fi putut să jure pe ce avea mai sfânt că penisul i se făcuse şi mai tare.

Cât de aiurea era asta?

Trebuia să iasă, să găsească pe cineva cu care să şi-o tragă până uita cum îl cheamă, pentru că trebuia să se elibereze de dorinţa înnebunitoare care i se învolbura prin vene.

Şi nu putea să o elibereze cu Nic.

Oricât de tentant ar fi fost.

— Care este talentul lui? întrebă ea şi luă o daltă mică.

— Poate să cânte.

El trecu alene pe lângă ea şi îşi lăsă o mână să plutească peste o masă la care lucrase mai devreme în acea zi.

— Poftim? Ea râse. Serios?

El încuviinţă din cap când se opri vizavi de ea. Te-ai fi gândit că o discuţie despre fratele lui ar fi putut potoli excitarea care îl chinuia în acest moment, dar se părea că nu se întâmpla.

— Aş minţi în legătură cu aşa ceva?

— Nu ştiu. Ai putea?

— Ei bine, nu. Omul cântă. Dar ar trebui să-l îmbeţi ca să se întâmple asta. Gata cu discuţia despre fratele lui. Haide! Surpriza ta este dincolo de uşa de acolo.

Ea privi peste umărul lui.

— Chiar nu-mi dau seama despre ce surpriză este vorba.

Pentru că părea să-i placă să se chinuiască singur, o luă de mână, oarecum uimit de cât de mică se simţea într-a lui.

Era un nemernic.

Împletindu-şi degetele cu ale ei, el îi evită privirea în timp ce o trase după el.

— Deci, m-am gândit că, din moment ce nu te-ai hotărât ce să faci cu şcoala sau cu serviciul, o să ai ceva timp la dispoziţie. El se opri în faţa uşii şi răsuci mânerul cu mâna rămasă liberă. Şi ştiu că nu mai eşti interesată de aceleaşi lucruri ca pe vremuri, dar eu cred că s-ar putea să-ţi mai placă.

Deschizând uşa, el îşi strecură mâna înăuntru şi aprinse lumina. O trase de mână şi o lăsă să treacă pe lângă el.

Contactul cu trupului ei plăpând, care se atinse uşor de

al lui, îi aprinse toate simţurile, dar el ignoră senzaţia în timp ce se concentra asupra chipului ei.

Şi observă momentul în care ea înţelese la ce se uita.

Buzele rozalii i se întredeschiseră când trase uşor aer în piept, ochii ei mari făcându-se şi mai mari.

— Gabe…

Se întoarse spre el, iar el îi zâmbi.

— Am păstrat bucăţile de lemn în plus de-a lungul anilor, le-am lăsat pur şi simplu aici. Nici măcar nu sunt sigur de ce. El se încruntă, nedorindu-şi să analizeze motivul pentru care o făcuse. În orice caz, l-am întrebat pe Richard dacă mai ai vreo trusă de sculptat. Mi-a spus că nu crede să mai ai.

El făcuse ordine în încăpere peste weekend şi amenajase un mic birou, unul pe care îl făcuse chiar el, dar pe care nu îl vânduse niciodată. Avea aceleaşi motive decorative cu viţă-de-vie precum cele de acasă. Pe birou se afla o cutie neagră şi netedă, aşezată lângă o lampă pe care o scosese din depozit.

— Am comandat o trusă nouă, continuă el. Şi tot lemnul din colţ este al tău dacă vrei. De fapt, încăperea asta este a ta, dacă vrei să o foloseşti, pentru că mă îndoiesc sincer că părinţii tăi vor să se trezească iar cu praf şi aşchii prin toată casa.

— Tu… vorbeşti serios? şopti ea.

— Da. El trase aer în piept. Eşti liberă să o foloseşti oricând. Ţi-am făcut o cheie şi tot ce trebuie.

— Nu ştiu ce să spun.

Clipind repede, ea privi iar încăperea. Nic îi strânse mâna şi atunci îşi dădu seama că mâinile le erau încă împreunate.

Îi dădu drumul şi încrucişă braţele la piept.

— Ei bine, sper să-mi spui că îţi place şi că o vei folosi.

Nic îşi rezemă mâinile sub bărbie în timp ce umerii i se ridicară cu o respiraţie profundă. Intră în încăpere şi se întinse ca să atingă trusa. O secundă mai târziu, o deschise şi îşi trecu degetele peste unelte.

Penisul lui afurisit începu să pulseze.

— Trebuie să fi costat o avere, spuse ea, cu vocea plină de mirare. Nu este o trusă ieftină.

El îngăimă ceva.

— Îmi place, spuse ea, după care se întoarse spre el. Şi o voi folosi.

Apoi, se întâmplă cel mai ciudat lucru. El se tot întrebase dacă nu cumva făcuse o greşeală.

Privirea lui Gabe alunecă spre gura ei.

O secundă mai târziu, ea se aruncă spre el, aşa cum făcuse în noaptea în care aflase despre tatăl lui, aşa cum mai făcuse de o sută de ori înainte ca relaţia lor să se strice.

El o prinse şi o ridică în timp ce ea îl cuprinse în braţe. El o îmbrăţişă, rugându-se să nu-i simtă penisul, pentru că, la naiba, asta doar ar complica lucrurile.

— Mulţumesc, spuse ea, cu voce înăbuşită şi ciudat de răguşită. Nici n-ai idee cât înseamnă asta pentru mine.

Gabe era sigur că avea idee în timp ce îşi lăsă bărbia în jos şi surprinse notele parfumului pe care îl emana şamponul ei. Căpşune. Ea şi afurisitele ei de căpşune.

Pentru o secundă, închise ochii, apoi se retrase, lăsându-şi mâinile să alunece peste braţele ei. În cele din urmă, se îndepărtă.

— Mă bucur că-ţi place.

— Îmi place la nebunie, sublinie ea.

Da, îi plăcea să audă asta. Îi plăcea prea mult. Şi, da, se gândea că făcuse o greşeală şi nu ştia cât de tare avea să

regrete mai târziu, dar ştia că nu ar fi schimbat absolut nimic din toate astea.

Capitolul 15

— Ce a făcut? strigă Rosie în şoaptă.

Nikki încuviinţă din cap în timp ce îşi luă gogoaşa. Era sâmbătă dimineaţa târziu, iar ea era cu Rosie la Café du Monde, înfulecând bucăţele de perfecţiune date cu zahăr pudră. Faptul că reuşiseră să prindă o masă le surprinsese pe amândouă, pentru că temperaturile mai scăzuseră puţin.

Tocmai îi spusese prietenei ei despre surpriza lui Gabe.

— Da. Şi avea chiar şi fierăstraie nou-nouţe – un fierăstrău normal şi unul de decupare. Adică, aproape m-a instalat în propriul meu atelier.

— E o nebunie. Rosie muşcă din gogoaşă, reuşind să nu dea zahăr pe ea, ceea ce însemna că trebuia să-şi fi vândut sufletul diavolului. Adică, nici nu ştiam că poţi face chestiile astea din lemne. De ce nu mi-ai spus niciodată?

Nikki ridică dintr-un umăr.

— Pentru că… Cred că, dacă aş fi vorbit despre asta, aş fi vrut să mă reapuc, şi, sincer, nu aveam timp la şcoală şi…

— Îţi amintea de Gabe?

— Da, oftă ea. În orice caz, nu ştiu la ce mă aşteptam, dar nu la *asta.*

Rosie îşi ridică sticla cu apă.

— Ai de gând să te foloseşti de ele… de unelte şi de atelier?

Ceva se înfioră în pieptul ei. De parcă s-ar fi trezit un roi de fluturi.

— Cred. Adică, s-a chinuit atât de mult.

Ochelarii de soare supradimensionaţi îi ascundeau

ochii, aşa că era greu să spună la ce se gândea Rosie.

— Ai de gând să foloseşti lemnul lui?

— Desigur. El a păstrat… Stai! Nikki îşi luă şerveţelul şi îl azvârli spre prietena ei, care rânjea. Nu este aşa.

— Nu?

Acum, fluturii încercau să zboare din ea, pentru că se gândi la îmbrăţişare şi la cum era convinsă că se uitase el la gura ei. Ea se mişcă pe scaun, încrucişându-şi picioarele.

— Nu mai spune nimic!

— Dar serios? Avea o cameră plină cu resturi de lemn? Ea se aplecă înainte, coborând uşor bărbia. Şi nu ştia de ce le-a păstrat?

— Aşa mi-a spus.

Fluturii se mutaseră în pântecul ei.

— Ştii ce cred eu? Ea se îndreptă. O să-ţi spun. Cred că a păstrat lemnul pentru tine.

Simplul gând ca Gabe să fi făcut asta de-a lungul anilor o tulbură. Dacă aşa fusese, ea nu mai ştia ce să creadă.

Chiar nu se putea gândi la asta.

Pentru că inima îi creştea în piept de parcă stătea să-i explodeze, iar acesta nu era semn bun.

Rosie simţise, probabil, ceva, pentru că spuse:

— Trebuie doar să ai grijă, Nikki.

— Nu mă gândesc prea mult la asta.

— Nu, eu cred că trebuie să te gândeşti.

Ea se încruntă.

— Nu prea înţeleg.

— Ascultă, ce a făcut pentru tine nu este ceva ce ar face un om care şi-a petrecut ultimii patru ani din viaţă urându-te.

— Uau! Ea îşi luă cafeaua. Dacă pui problema aşa…

— Ce a făcut nu e ceva de neglijat. Trebuie să fi ştiut

asta, chiar dacă nu ştie de ce ai încetat să sculptezi. Luând un şerveţel, ea se şterse pe degete. Deci, cred că trebuie să citeşti printre rânduri.

Nikki inspiră fără prea mult succes.

— Nu-mi pot permite să fac asta.

— Eu spun că trebuie să fii atentă. Este un nemernic în toată firea, cu foarte multă experienţă, pe când tu nu eşti foarte experimentată.

— Mulţumesc, mormăi ea.

— Şi aveţi un trecut dificil. O să fie problematic.

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu. Adică, ce sugerezi tu – că ar putea să aibă vreun alt motiv, în afară de a fi prieten cu mine – îmi pare pur şi simplu nebunesc; şi-a petrecut patru ani urându-mă.

— Te-ai gândit vreodată că poate şi-a petrecut patru ani urându-se mai mult pe el? O brăţară de un roz aprins îi alunecă pe braţ în timp ce îşi lăsa cotul pe masă. Poate că te-a dorit atunci şi s-a urât pentru asta?

Nikki deschise gura.

— Ştii că am o diplomă în psihologie, nu? Rosie se lovi uşor pe tâmplă cu o unghie dată cu ojă violet. Ştiu lucrurile astea.

Se putea ca Gabe să se fi urât pe el mai mult? Era mai mult decât probabil, dar nu din motivele pe care le sugera Rosie.

— Cred că m-a dorit când s-a întâmplat pentru că era beat în clipa aia.

Rosie clătină din cap, şi buclele ei tresăltară care încotro.

— Tot ce spun este că sunt de părere că trebuie să acţionezi cu grijă.

— Nu mai acţionez în niciun fel. Ea luă ce rămăsese din

gogoaşă. Suntem prieteni, şi cred că ceea ce a făcut a fost un fel de… simbol al prieteniei noastre. Un steag alb.

— Ei bine, mă bucur mult să aud asta, pentru că am ceva pentru tine.

Când era vorba despre Rosie, surpriza putea să fie orice… de la o planşetă de spiritism la o păpuşă voodoo. O păpuşă *voodoo folosită.*

— Aş vrea că cunoşti pe cineva.

— Rosie…

— E singur. Are un loc de muncă. Nu locuieşte într-o casă bântuită, ceea ce nu e de bine pentru mine, dar fie… Nu oricine poate fi perfect. Dar tu nu lucrezi pentru familia lui. Arată bine şi nu te-ai culcat cu el când aveai 18 ani.

— Sunt o mulţime de oameni cu care nu m-am culcat când aveam 18 ani, răspunse Nikki cu un oftat ironic.

— Da. Ea zâmbi larg. Şi aici intervine partea cea mai fainã. Chiar m-a întrebat de tine.

Ea dădu să se încrunte.

— Poftim?

— De fapt, ne-a văzut împreună la Cure şi i s-a părut că eşti cea mai sexy femeie din lume.

— Hmm…

— Nu ştiu de ce nu a venit să ne salute. Cred că s-a intimidat sau aşa ceva. Şi ştii ce mai cred? Cred că ar trebui să ieşi la o întâlnire cu el.

Ea întredeschise gura ca să spună că nu, în niciun caz.

Rosie i-o luă înainte:

— Dacă eşti cu adevărat pregătită să-ţi vezi de viaţa ta, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să ieşi în lume şi să cunoşti pe cineva care nu este Gabe.

Nikki se gândi că putea face o mulţime de lucruri, altele decât să iasă cu un tip la întâmplare.

— Am avut întâlniri în facultate…

— Foarte puţine.

— Şi am avut un iubit…

— Ştim cum s-a încheiat povestea, glumi Rosie.

Ochii lui Nikki se îngustară, dar serios? De ce se opunea atât ideii de a merge la o întâlnire? Chiar hotărâse că era timpul să iasă în lume şi să se ducă la întâlniri. *Nimic* nu o reţinea.

— Ştii ce? Da. O să ies la o întâlnire.

Încântarea umplu ochii căprui ai prietenei ei, care, în lumină, căpătau nuanţe verzui.

— Serios?

Nikki încuviinţă din cap.

— Stabileşte detaliile.

Deasupra capetelor lor, ceva se izbi de un perete – ceva fragil, dacă era să te iei după zgomotul pe care îl scoase. Probabil şi scump.

Privirea lui Gabe se ridică spre tavan.

— Pare să fi fost un pahar.

— Sau o vază, comentă Lucian.

— Sper să nu fi fost o fereastră.

Julia coborî tacul.

Gabe zâmbi afectat.

— Sabrina este mai rafinată de atât.

De mai bine de treizeci de minute, Sabrina era în biroul lui Dev, şi, din când în când, auzeau vocea ei stridentă. Nu-şi dădeau seama de ce se certau, dar aveau ceva bănuieli.

Nu era ceva nou.

Cel mai probabil, ea făcea presiuni ca Dev să stabilească o dată pentru nuntă, şi, ca de fiecare dată când o făcea, discuţia se încheia cu ea aruncând ceva când Dev refuza să

cedeze.

Plimbându-se în jurul mesei de biliard, Lucian veni lângă Julia.

— De ce nu te duci sus, să alegi un film pe care să-l vedem? O cuprinse pe Julia de umeri şi o trase spre el. Vin şi eu imediat.

Julia îşi arcui o sprânceană, dar se întinse şi îl sărută pe obraz.

— Te aştept.

— Fii sigură. El o lovi uşor peste fund în timp ce ea se îndepărta, alegându-se cu o privire încruntată. Asta a fost aşa, de încălzire.

— Da, cum să nu, mormăi ea, cu faţa îmbujorată în timp ce îi făcu semn lui Gabe de noapte bună şi părăsi încăperea.

Gabe se lăsă pe spate, sprijinindu-şi braţele de barul de lângă el.

— Ce mişcare isteaţă!

— Hmm. Lucian se duse în spatele barului şi luă mai multe pahare. Crezi că Dev o să aleagă o dată?

— Dacă ar fi ales, ea nu mai avea de ce să arunce cu toate cele.

Gabe se întoarse pe scaun spre fratele lui, în timp ce turnă coniac în cele trei pahare.

— Ea nu pe Dev îl vrea.

Gabe pufni în timp ce îşi luă băutura.

— Da, ei bine, nu este problema mea.

— Până o să se mute aici. Lucian se sprijini de bar. Crezi că o să înceteze ca prin minune să mai încerce să sară pe tine?

Imaginea pe care o invocară acele cuvinte curbă buzele lui Gabe.

— Nu are toate ţiglele pe casă dacă are impresia că o să-

i iasă cu mine.

Lucian ciocni paharul cu Gabe.

Scoţându-şi telefonul din buzunar, Gabe verifică aplicaţia pentru sistemul de alarmă din atelierul lui. Nu fusese oprit, ceea ce însemna că Nic nu trecuse pe acolo.

Nu mersese la atelier de miercuri, când o dusese el acolo, dar luase trusa şi o bucată de lemn când plecaseră.

În timp ce stătea acolo, învârtind lichidul chihlimbariu în pahar, se întrebă ce făcea Nic. Ieşise în Cartierul Francez? Era sâmbătă seara, iar el se îndoia că rămăsese acasă.

La naiba, el ce Dumnezeu căuta acasă?

Primise un mesaj mai devreme de la una dintre femeile cu care se întâlnea de obicei la Red Stallion. Alyssa era mereu disponibilă pentru câteva ore de plăcere fără obligaţii. În mod normal, i-ar fi răspuns – s-ar fi dus până acolo. Ar fi fost o decizie inteligentă. Doar că nu avea niciun chef să se ducă la bar.

Nu avea niciun chef să o vadă pe Alyssa.

— Te-ai mai gândit la ce ţi-a spus Troy despre maşină? întrebă Lucian.

Se gândise chiar foarte mult.

— Am supărat multă lume, dar să ştie cineva unde eram şi să facă asta? Nu am idee cine ar putea fi.

— Atunci, crezi că a fost un copil?

El ridică un umăr.

— Nu ştiu. Doar că nu cred să aibă vreo legătură cu Nic. Ea nu a stat acolo în ultimii patru ani, şi cine să fie atât de supărat pe ea încât să facă asta?

— Nu tu, răspunse fratele lui cu voce senină.

Gabe ignoră comentariul.

Lucian rămase tăcut o clipă.

— Nu crezi că are vreo legătură cu cei din familia

Rothchild?

Întrebarea îl făcu să tresară.

— Crezi că ei au aruncat cu ceva în geamul maşinii mele?

— Nu ei, dar poate cineva angajat de ei. Lucian ridică din umeri. Ai posibilitatea de a le schimba viaţa, şi nu într-un mod care să fie pe placul lor. Ştiu că pare nebunească ideea ca ei să fie implicaţi, dar am văzut lucruri şi mai nebuneşti de atât.

Era o nebunie, dar şi Lucian avea dreptate. Văzuseră lucruri şi mai nebuneşti.

— Nu cred asta. Ar fi o prostie din partea lor. Nu sunt omul rău în povestea asta. Am fost mai mult decât rezonabil.

— Ai fost, dar…

Lucian îşi lăsă cuvintele să plutească în aer.

Nu trebuia să-şi termine gândul. Gabe ştia la ce anume se gândea. Oamenii chiar erau în stare de orice.

Gabe goli paharul de coniac când Dev îşi făcu apariţia triumfală, uimindu-l. Cămaşa călcată a lui Dev, de obicei lipsită de orice cută, era pe jumătate descheiată. Pe partea stângă a feţei lui se vedea un semn roşu.

— Uau! Lucian întinse al treilea pahar spre Dev. Se pare că ai avut o întâlnire interesantă cu Sabrina.

Dev pufni, ridicându-şi paharul şi sorbind băutura pe nerăsuflate.

— Te-a lovit? întrebă Gabe.

Desigur, Sabrina obişnuia să arunce cu lucruri – de obicei, cu ce avea mai scump la îndemână. Dar să lovească?

Dev lăsă paharul pe bar.

— Să spunem doar că accesele ei de furie au ajuns la un cu totul alt nivel.

— Sau au degenerat, în funcţie de cum priveşti

lucrurile, sugeră Lucian. Trebuie să întreb asta. De ce te însori cu ea, Dev?

Aşezându-se pe scaun lângă Gabe, Dev îşi încrucişă braţele pe bar.

— De ce nu?

Gabe se uită la fratele lui mai mare.

— Nu este chiar cel mai bun răspuns pe care să-l dai la o asemenea întrebare.

Fratele lui ridică din umeri.

— Compania lor ar putea fi o achiziţie valoroasă.

— Uau, murmură Gabe. Şi sunt unii care spun că romantismul a murit.

Lucian chicoti.

— Nu avem nevoie de compania lor. Avem mai mulţi bani decât ar putea spera vreodată să aibă viitoarele generaţii.

Dev nu spuse nimic în timp ce se concentra asupra rafturilor din spatele barului.

— Etichetele nu sunt aranjate la linie.

Gabe îi urmări privirea. Avea dreptate. Unele erau strâmbe.

— Opera lui Nikki. Dev oftă. Va trebui să vorbesc cu ea.

— Despre faptul că sticlele de whisky nu sunt perfect aliniate? Umerii lui Gabe se încordară. Tu vorbeşti serios?

Privirea lui Dev alunecă spre a lui.

— Nu. Dar reacţia ta este un pic cam exagerată.

Gabe nu luă în seamă comentariul lui.

— Despre ce vrei să vorbeşti cu ea?

— Despre cum vorbeşte cu Sabrina.

Lăsându-se pe spate în scaun, Gabe susţinu privirea lui Dev.

— Şi ce anume i-a zis fără să fi meritat?

— Nu contează ce merită Sabrina. Ea o să devină soţia mea, iar Nikki trebuie să respecte asta – să o respecte pe ea.

— Cam greu să respecţi pe cineva care te tratează ca pe un servitor, răspunse Gabe.

— Ultima dată când am verificat, pe post de angajat al nostru lucra Nikki. Cel puţin, pentru moment. Dev îi făcu semn lui Lucian să-i umple din nou paharul. Poate că Nikki nu face parte din personalul permanent, dar, când este aici, trebuie să se poarte ca atare.

— Şi de ce se plânge Sabrina? întrebă Lucian, turnând coniac în pahar. Am văzut-o pe Nikki în preajma ei. De obicei, tace şi ignoră insultele neîntrerupte ale Sabrinei.

— Exceptând episodul în care a turnat şampanie pe ea, comentă Dev.

Buzele lui Gabe zvâcniră.

— A fost un accident.

— Ştim amândoi că nu a fost un accident.

— Asta s-a întâmplat cu săptămâni în urmă.

Dev îşi ridică din nou paharul.

— Se pare că Nikki a făcut un comentariu răutăcios de faţă cu fratele Sabrinei despre faptul că nu avem stabilită data nunţii. Lucru care a supărat-o pe Sabrina şi care a dus la mica ei criză din seara asta.

Ochii lui Gabe se îngustară. Când se văzuse Nic cu Parker? Probabil miercurea trecută. Parker fusese aici, iar Nic fusese îngrozitor de tăcută în timpul drumului cu maşina până la atelier.

— O să vorbesc eu cu Nic, spuse Gabe.

— Chiar? murmură Dev.

— Cred că este o idee bună, interveni Lucian. Mai bine decât să vorbeşti tu cu ea.

— Şi de ce, mă rog? întrebă Dev.

— Pentru că eşti un nemernic, răspunse Lucian cu un zâmbet. Şi Nikki a venit să o ajute pe mama ei, care are cancer. Ultimul lucru de care are nevoie este să-i ţii tu prelegeri despre cum să discute cu „mai-marii”.

— Ultimul lucru de care are nevoie este să vorbeşti cu ea pur şi simplu. Gabe îşi încrucişă braţele. O să mă asigur că stă departe atât de Sabrina, cât şi de Parker. Mă ocup eu de ea.

Buzele lui Dev se curbară în umbra unui surâs peste marginea paharului.

— Ştii ce cred eu, Gabe?

— Abia aştept să aud ce crezi.

Fratele lui luă o gură de coniac şi se uită la el.

— Cred că ultimul lucru de care ai tu nevoie este *să te ocupi* de Nikki, în orice privinţă.

Capitolul 16

Duminică după-amiază, Nikki stătea în centrul încăperii pe care o amenajase Gabe pentru ea. În braţe, ţinea trusa de sculptat şi blocul de lemn pe care îl dusese miercuri acasă.

Trecuseră secole de când nu mai făcuse asta, aşa că se antrenase pe bucata de lemn, cum făcuse când Gabe o învăţase prima dată cum să folosească uneltele de sculptat.

Cioplise o semilună, surprinsă de cât de uşor îi fusese după ce se apucase. Nu mai conta cât timp trecuse. Degetele ei ştiuseră ce să facă în clipa în care luase dalta în mână.

Nikki puse luna pe birou. Poate avea să o taie mai târziu, dar ceea ce-şi dorea cu adevărat era să-i facă mamei ei o brăţară. O vedea deja în minte, şase mărgele lungi care să reprezinte fiecare şedinţă de tratament care i se administra… şi peste care trecea cu bine.

Şi, după ce mama avea să termine ultima şedinţă, Nikki intenţiona să-i dea brăţara.

Ocolind mormanul de lemne bine stivuite, ea luă o bucată de lemn şi apucă unealta Dremel. Pornind aplicaţia de muzică de pe telefon, se aşeză în spatele biroului şi se apucă de treabă.

Nu ştia cât timp trecuse. Ce era minunat când lucra cu mâinile, concentrându-se asupra colţurilor pe care trebuia să le şlefuiască, era că nu mai gândea… nu se mai stresa. Nu se mai gândea obsesiv la Gabe, nu-şi mai făcea griji pentru mama ei şi nu se mai stresa din cauza ameninţării nu prea voalate a lui Parker. Mintea i se golea pur şi simplu în timp ce lucra, şi, Doamne, nici nu ştiuse cât de mult îi lipsise asta până nu se aşezase la biroul pe care, în mod evident, îl făcuse Gabe cu propriile mâini.

Era atât de prinsă în ceea ce făcea, că nu-şi dădu seama că avea companie până nu auzi o bătaie uşoară în uşa deschisă.

Ridicând privirea, nu fu chiar surprinsă să-l vadă pe Gabe în pragul uşii.

— Hei, spuse el cu un zâmbet luminos. Bună ziua.

— Hei! Ea coborî unealta. Sper că nu te superi că sunt aici.

— Normal că nu. Ţi-am spus că poţi să vii când vrei. El se rezemă de tocul uşii. Mă bucur să te văd aici!

Ea simţi un gol în stomac şi se gândi la cele spuse de Rosie cu o zi în urmă. „Cred că trebuie să citeşti printre rânduri.” I se tăie respiraţia.

— Mulţumesc din nou!

El ridică din umeri.

— Nu-i mare lucru.

Gabe îi mai spusese asta, dar pentru ea era mare lucru.

Chiar dacă el nu păstrase bucăţile de lemn special pentru ea, tot însemna mult.

— La ce lucrezi? întrebă el.

— La o brăţară pentru mama. Îşi muşcă buza şi aruncă o privire spre cele două mărgele pe care le terminase. Nu sunt sigură în ce culori o să le pictez, dar cred că o să încerc să sculptez trandafiri pe ele. Este floarea ei preferată.

— O să fie greu.

— O să fie, dar, datorită ţie, am toate instrumentele necesare. Ea îşi şterse urmele de pe mâini. Tu ce faci?

— M-am gândit să trec pe aici şi să lucrez. El se îndepărtă de uşă. Ai mâncat?

Nikki clătină din cap.

— Nu.

— Vrei să luăm ceva de mâncare? propuse el. E un restaurant chiar în capătul străzii. Fac nişte aripioare de te lingi pe degete.

Acum, inima ei ajunse în stomac. „Este doar un prânz”, îşi spuse ea în timp ce încuviinţă din cap.

— Da, hmm, lasă-mă să-mi iau lucrurile.

Gabe o aşteptă în timp ce ea îşi luă în grabă telefonul de pe birou şi îşi înşfăcă poşeta. Nikki ieşi din birou, trecând pe lângă Gabe. Resimţi atingerea uşoară a braţului lui peste al ei ca un şoc ce îi trimise fiori incandescenţi prin tot corpul.

Excitaţia, rapidă şi pătrunzătoare, o cuprinse în mrejele ei şi o lăsă fără suflare şi, Doamne, plină de dorinţă. Simţea senzaţii ciudate în pântec. Sânii îi erau grei, iar între coapse vibrau pulsaţii fierbinţi.

Bine, trebuia să iasă mai mult şi să întâlnească oameni, pentru că, serios, corpul ei devenise de-a dreptul ridicol dacă atingerea *braţului* lui putea să o încingă în halul ăsta.

— Eşti bine?

Gabe se opri în dreptul uşii din faţă.

Nu chiar. Se simţea înfierbântată… şi stupidă.

— Da, doar am nevoie să mănânc ceva.

— Atunci, hai să facem asta înainte să leşini.

În timp ce el se întoarse, ea închise ochii şi se imagină trăgându-şi un pumn în faţă. Şi încă unul. Restaurantul era chiar în capătul străzii, după cum îi spusese el. După ce se aşezară lângă o fereastră, Nikki se simţi copleşită de emoţii stranii în timp ce Gabe comandă o apă şi ea – un ceai îndulcit.

Continuă să îşi mute privirea între faţa lui şi stradă. Aproape nu-i venea să creadă că stătea aici cu Gabe. Dacă ar fi întrebat-o cineva cu un an în urmă dacă acest lucru ar fi fost cu putinţă, ea ar fi râs cu gura până la urechi.

— Apropo, vreau să vorbesc cu tine, spuse el, atrăgându-i atenţia. Cred că ar fi bine să stai cât mai departe de Sabrina şi de fratele ei.

— Poftim? Ea se încruntă. Este ciudat să spui asta din senin; în plus, ştii că aş prefera să mă duc pe lună în timpul unei eclipse de soare decât să fiu în aceeaşi încăpere cu ei.

— Pe lună în timpul unei eclipse de soare? repetă el încet şi clătină din cap. Sabrina i s-a plâns lui Dev despre tine.

Nikki simţi că se prăbuşeşte cerul peste ea.

— Din ce cauză?

— Că ai făcut nu ştiu ce comentariu de faţă cu fratele ei cum că n-au fixat data nunţii.

La naiba cu Parker! Ea strânse mâinile pumni.

— Îl *urăsc.*

Gabe o privi atent.

— Ura este un sentiment foarte puternic.

— Da, ei bine, îl urăsc. Este un arogant, şi, când i-am

spus asta, nu o spuneam doar ca să fiu o nemernică. Ea se opri. Bine. Eram o nemernică, dar nu mai contează.

Buzele lui zvâcniră.

— Când l-ai văzut pe Parker?

— Miercuri, când a venit la cină. A intrat în bucătărie să bea ceva.

O expresie de înţelegere traversă chipul lui.

— Ce s-a întâmplat miercuri?

Nevoia de a-i spune ce îi zisese Parker era copleşitoare, dar ştia că, dacă o făcea, Gabe avea să se ia de el, apoi Parker avea să i se plângă Sabrinei. Judecând după ce îi spusese Gabe adineauri, Sabrina avea să se ducă la Devlin, şi ea nu putea să pună în pericol slujba părinţilor ei.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Mie nu-mi sună a nimic.

— A fost doar idiotul care este de obicei. Ea trase aer în piept. O să mă străduiesc să mă port impecabil.

— Nu sunt sigur că te poţi purta impecabil.

El zâmbi.

Ei îi luă o clipă ca să-şi dea seama că o tachina.

— Mă port. Uneori. Dar promite-mi că nu o să-i spui nimic lui Parker. Ştii că, dacă o faci, situaţia doar o să se complice.

— Există o situaţie care să se poată complica?

Vocea lui deveni atât de rece, încât ea se înfioră.

— Nu. Nu există, dar, dacă îi spui ceva, o să existe. Promite-mi că nu spui nimic.

— Îţi promit că nu spun nimic, dar vreau să-mi şi tu promiţi că, dacă *există* o situaţie, o să fii sinceră cu mine.

— Îţi promit… stai. Un val de dezamăgire crescu înăuntrul ei. Îşi aminti discuţia din maşină din ziua când voise să o însoţească la adăpost. De asta m-ai invitat la

prânz? Ca să fiu mai drăguţă sau cum o trebui cu Sabrina?

— Nu. El se încruntă. Te-am invitat la prânz pentru că am vrut să iau prânzul cu tine. Puteam să aştept până mâine ca să discut cu tine despre Sabrina.

— Oh.

Avea dreptate.

— Deci, ai făcut ceva interesant în weekend? întrebă el schimbând subiectul.

— Nu chiar. Ea se jucă, agitată, cu marginea meniului. M-am întâlnit cu Rosie ieri la Du Monde şi am mâncat gogoşi până n-am mai putut. Tu ce ai făcut?

El zâmbi.

— Am stat acasă. El se opri. Sunt surprins că n-ai ieşit sau aşa ceva.

— De ce?

Ea zâmbi când se ivi chelneriţa cu băuturile lor. Comandară aripi, ea alegându-se cu o privire de dezaprobare când ceru ca ale ei să fie simple, în timp ce Gabe merse pe o porţie condimentată de să-i ardă cerul gurii.

— Îmi aduc aminte cum era când aveam vreo 20 de ani, spuse el după ce chelneriţa plecă. Oraşul ăsta era ca un loc de joacă uriaş.

Ea râse.

— O zici de parcă ar fi fost acum sute de ani.

— A fost.

— Ai mers şi tu la şcoală pe zăpada până la genunchi, desculţ? îl tachină ea, iar el chicoti. N-am prea ieşit de când sunt acasă.

Interesul se aprinse în ochii lui.

— Ieşeai mult când erai la facultate?

Nikki clătină din cap, neştiind cum să explice că în facultate nu se bucurase de experienţele clasice.

— Ştii, nici atunci nu ieşeam prea mult.

— Ai fost o studentă tocilară? o tachină el.

Ea râse.

— Nu chiar. Doar…

— Ce?

Privind pe fereastră, ea văzu o femeie care împingea un cărucior. În loc să răspundă, ridică din umeri. Trecu o clipă, şi ea îi simţi privirea intensă aţintită spre ea.

— Pot să-ţi pun o întrebare şi să fii sinceră cu mine?

Ea simţi cum inima i se zbate în piept în timp ce se uita la el.

— Sigur.

Gabe se aplecase în faţă, sprijinindu-se cu braţele de masă.

— Nu te-ai abţinut să faci lucruri din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi, nu-i aşa?

La naiba! Făcuse prea repede legătură între toate lucrurile ca să se mai simtă în largul ei. Desigur, mai vorbiseră şi înainte despre viaţa ei la facultate, şi ea evitase mereu subiectul întâlnirilor şi al petrecerilor.

— La naiba! mormăi el, lăsându-se pe spate. Se uită pe fereastra plină de amprente. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui. Detest gândul că aşa a fost. Mereu mi-am imaginat că o să-ţi faci de cap la facultate, poate chiar că vei da foc la o clădire sau două.

Ea nu ştiu ce să spună la început.

— Nu a fost doar asta. Vorbesc serios. Ştii că am fost un copil tare ciudat. Am rămas ciudată şi la facultate. Şi ce dacă? Nu m-am întâlnit cu prea multă…

— Dar ai avut un iubit?

— Da. Şi era un tip bun.

— Ce s-a întâmplat? Privirea lui se întorsese spre ea, iar

ochii îi erau mai mult albaştri decât verzi azi. Dacă era un tip bun, de ce nu mai eşti cu el?

Nu era tocmai discuţia pe care îşi dorea să o aibă – vreodată – cu el.

— N-am fost… iubita cel mai uşor de îndurat.

— Nu-mi spune…

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Pur şi simplu, nu eram cu adevărat… deschisă. El chiar a încercat şi a avut răbdare, dar mie nu-mi stătea mintea la asta.

— Nu înţeleg.

Bineînţeles că nu înţelegea.

— Bine, ne făceam planuri, şi eu uitam mereu de ele. Nu era intenţionat. Doar că nu mă gândeam la asta. Voia să ieşim, să mergem la film şi să luăm cina, iar eu chiar nu eram interesată. La început, credeam că motivul era că-mi plăcea să stau în casă, dar pur şi simplu nu voiam să ies cu el – la drept vorbind, cu nimeni. Pentru că, atunci când venea la mine să petrecem timp împreună, eu mă enervam că era acolo. Nu conta ce făcea.

— La naiba! El bătu darabana cu un deget în masă. Ai fost cam dură.

Ea se foi stânjenită pe scaun.

— Da. Cam da. S-a luat de mine, după ce am uitat de aniversarea noastră. Făceam un an. Şi eu am uitat.

— La naiba, trebuie să fi fost ciudat!

— A fost. Mai ales când m-a întrebat dacă îl iubesc şi nu am putut să-i răspund. Adică, puteam, dar nu ar fi fost ce voia să audă. Atunci, s-a despărţit de mine.

El păru să se gândească la spusele ei.

— Îmi pare că n-ai vrut să fii cu el!

— Da, cred că nu am vrut.

— Atunci, de ce ai fost cu el?

— Sincer? Doamne! Este stânjenitor să recunosc, dar nu voiam să fiu singură şi voiam să fiu şi eu… normală. Toată lumea avea aventuri de o noapte sau o relaţie, iar eu stăteam acolo ca o fraieră.

— Şi n-ai mai ieşit cu alţi tipi? întrebă el şi, când ea clătină din cap, o urmă de neîncredere se desenă pe faţa lui. N-ai avut aventuri de o noapte?

Discuţia mergea din rău în mai rău. Cum să explice că îi era frică să iasă şi să experimenteze? Să se relaxeze şi să se distreze? Sau că era mai mult decât atât şi îi era greu şi ei să înţeleagă ce i se întâmpla? Nikki nu putea să aibă aventuri de o noapte. Doamne, şi-ar fi dorit să poată. Părea ceva distractiv, eliberator şi *normal,* conform standardelor societăţii, dar ea trebuia să fie interesată la un nivel mai profund de cineva ca să se culce cu persoana aceea. Aventurile de o noapte nu prea îţi permiteau să faci asta.

— Este o discuţie ciudată. Serios.

— Dacă nu poţi vorbi despre o chestie, nu ar trebui să o faci.

— Oh, taci!

El se aplecă din nou în faţă.

— Aţi…

— Chiar mă întrebi dacă eu şi Calvin am făcut sex? întrebă ea cu voce joasă.

El îşi înclină capul.

— Da. Voiam să întreb dacă v-aţi tras-o, dar a face sex sună mai… blând.

Nikki se înroşi până în vârful urechilor.

— Nu este ca şi cum ar fi treaba ta, dar, da, am făcut-o.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

— A fost singurul în afară de mine?

— Oh, Doamne! Ea se lăsă pe spătar. Nu pot să cred că-mi pui întrebarea asta. Chiar nu-mi vine să cred.

— Păi, să crezi, pentru că asta întreb. Te-ai mai culcat cu altcineva?

Nikki rămase cu gura căscată.

— Nu răspund la întrebarea asta.

El îi trimise un zâmbet pieziș.

— De ce nu?

— Serios, nu știi de ce? Aplecându-se în față pe scaun, ea se apucă de marginea mesei. Bine. Gata cu vorbitul despre mine! Să vorbim despre tine!

Ochii lui se îngustară.

— Ce s-a întâmplat între tine și tipa aia cu care te întâlneai în facultate? Cea de care erai îndrăgostit? Îl observă cum se trase în spate, mulțumită și enervată. Cum o chema? Emma?

Expresia de pe chipul lui se înăspri.

— Nu o să vorbim despre asta.

Enervarea deveni mai mare decât satisfacția de a-l fi pus la locul lui.

— Ei bine, acum știi cum este să ți se adreseze asemenea întrebări.

— E ceva diferit.

— Da? Ea își înclină capul într-o parte. Cum așa?

— Pentru că eu am iubit-o, pe când tu nu l-ai iubit pe tipul ăsta.

Nikki trase aer în piept. Iată. Îi spusese ceea ce bănuise întotdeauna despre fata cu care se întâlnise în facultate. O iubise. Și, pentru că era o fraieră de zile mari, ea întrebă:

— O mai iubești?

Gabe își întoarse privirea, cu umerii încordați. Trecu o clipă, și ceva… ceva înăuntrul lui Nikki, undeva în apropierea

inimii ei bune de nimic, se frânse uşor, şi era o nebunie, pentru că dovedea că el continua să fie important pentru ea.

— O voi iubi mereu.

Prânzul se stricase după aceea.

Niciunul din ei nu mai spusese mare lucru, şi drumul de întoarcere la atelier fusese mai mult decât straniu.

Lui Gabe nu-i venea să creadă că Nic adusese vorba despre Emma.

La naiba, fraţii lui ştiau că era bine să evite subiectul. Bine, cu excepţia lui Lucian, însă el ştia când să tacă naibii.

Dar Nic?

Îi pusese singura întrebare pe care nici măcar Lucian nu avea curajul să o pună. Poate că nu ştia toată povestea cu Emma, dar Nic avea o intuiţie bună. Văzuse destule pentru a şti că era un subiect interzis pentru el.

Şi la naiba dacă nu răspunsese sincer.

Ce îi spusese era adevărat. O parte din el avea să o iubească mereu pe Emma, şi acest fapt îl rodea – îl rodea de ani de zile.

Neputând să stea locului şi să lucreze, cum planificase, o lăsă pe Nic la atelier, se urcă în maşină şi conduse. Fără să-şi dea seama, opri în faţa cimitirului Metairie. Parcând lângă peluzele verzi îngrijite, coborî şi o luă din loc, făcându-şi drum pe lângă celebra piramidă, în timp ce o adiere uşoară agită frunzele de deasupra lui, făcându-le să se desprindă de pe crengi şi să plutească agale spre pământ.

Nu era singur.

Oamenii treceau pe lângă el. Unii erau turişti. Alţii veneau la mormintele celor dragi. Cimitirele erau o adevărată afacere în New Orleans. Cele vechi, dar şi cele mai noi erau pline. Existau mereu oameni care mureau, mereu

oameni îndureraţi. Pe moarte se cheltuiau mulţi bani.

Gabe o luă printre două rânduri de morminte. În faţă, văzu mausoleul înalt, păzit nu de unul, ci de doi îngeri înlăcrimaţi. Pe vremuri, familia de Vincent folosise cripta care se afla în spatele proprietăţii, mai aproape de mlaştină. Nu era sigur de ce familia începuse să-şi îngroape morţii în Metairie. Probabil pentru că cripta familiei de pe proprietatea lor nu putea ţine pasul cu toate decesele.

Aici, era înmormântată bunica lui, împreună cu mai multe mătuşi şi unchi. Omul care îl crescuse, omul pe care îl crezuse dintotdeauna tatăl lui era şi el îngropat aici, împreună cu mama lui.

Şi, după ce Madeline, sora lui, murise – de data aceasta, pe bune –, fusese îngropată discret tot aici. Efortul de a păstra discreţia îl costase pe Dev o grămadă de bani.

Poate că Madeline l-ar fi ucis pe el – i-ar fi ucis pe toţi –, dar tot era parte din familie. O familie distrusă, şi totuşi familie. Nu fusese înmormântată lângă mama lor.

„La naiba, în niciun caz!"

Gabe făcu un pas într-o parte şi se aşeză pe bancă. Mijind ochii în lumina soarelui, băgă mâna în buzunar şi scoase telefonul. Căutând în agenda telefonului, apelă un număr şi duse telefonul la ureche.

Samuel Rothchild răspunse la al treilea apel şi, ca întotdeauna, vorbi cu o sinceritate dezarmantă:

— Ai spus că o să ne laşi trei luni. A trecut doar o lună.

Părea să fi trecut mai mult.

— Nu revin asupra promisiunii făcute.

Urmă o clipă de tăcere.

— Atunci, de ce suni, Gabriel?

Maxilarul i se încleştă când închise ochii.

— Am vrut să văd ce faceţi şi cum vă merge.

— Suntem bine, se auzi răspunsul lui tăios.

Gabe oftă.

— Știu că nu mă placi și știu că-ți faci griji pentru ce o să fac. Am înțeles. Dar am dreptul să dau un telefon. Am dreptul la mult mai mult, Samuel.

— Cinci ani, Gabriel.

— Da, cinci ani în care n-am știut nimic. Enervarea i se citi în ton când deschise ochii. Nu poți trece asta cu vederea. Nu mă poți învinui pentru asta. Dacă aș fi știut, aș fi fost acolo de acum cinci ani.

Urmă o altă pauză.

— Știu. Asta ne sperie.

Înghițind în sec, el clătină din cap și își ridică privirea spre norii care pluteau ușor pe cer.

— Cum este?

Se auzi un oftat greu.

— Bine. A răcit un pic, dar nu este nimic grav.

Mâna lui Gabe se strânse pe telefon.

— La naiba! Ești sigur că este doar o răceală?

— Doar o răceală. Vocea lui Samuel se domoli puțin. A întrebat de tine. Voia să știe când te întorci.

Îi simți cuvintele ca un pumn în piept.

— Și ce i-ai spus?

— I-am zis că ai treburi de rezolvat, dar că o să te întorci, răspunse el. Nu l-am mințit.

— Mulțumesc! Nu avea ce să spună mai mult, dar apăsarea i se strânse în piept, înăbușind cuvintele și făcându-l să spună singurul lucru pe care îl mai putea spune. Ai grijă de fiul meu, Samuel.

Capitolul 17

Gabe ştia că Nikki se aştepta ca lucrurile să fie stranii între ei după acel prânz şi nu o putea învinovăţi, mai ales după cum se terminase, dar, când o văzu luni, îşi propuse să nu se poarte ca un idiot.

Părea să funcţioneze, pentru că, deşi la început se arătase uşor stingherită în preajma lui, ea se destinse şi se relaxă.

Probabil ajutaseră smoothie-ul şi prăjitura cu ciocolată pe care i le adusese Gabe.

Şi, când ea îi spusese că se gândea să se ducă la atelier în acea seară, după muncă, el fusese interesat. Cum avea o după-amiază încărcată, nici el nu reuşea să ajungă la atelier decât după cină. Lucrurile se legau *perfect.*

Şi iată că marţi seara se aflau aici şi lucrau aproape umăr la umăr, în timp ce traficul de afară zumzăia pe fundal.

Gabe trebuia să lucreze la comenzi noi. Una dintre ele era un raft de vinuri asortat cu un dulap pe care îl făcuse pentru guvernator cu câţiva ani în urmă. Chiar dacă era o piesă mai mică, avea nevoie de timp ca să lucreze la design. Tăiase cadrul cu o zi în urmă şi îl asamblase.

— Ce mai face mama ta? întrebă el, dându-şi seama că nu se mai interesase de ea de ceva vreme.

Nic ridică privirea din locul de pe podea în care stătea, cu picioarele încrucişate. Lui Gabe îi plăcea asta la ea.

— Se simte bine, dar… Ea trase adânc aer în piept în timp ce se uita lung spre mărgelele la care lucra. Este epuizată. Tratamentul o oboseşte îngrozitor.

Îngrijorarea lui Gabe pentru femeia care îi era ca o a doua mamă se amplifică.

— Dar este o femeie cu adevărat puternică.

— Ştiu, însă nu cred să conteze cât de puternic eşti. Ea îşi muşcă buza de jos. I-au scăzut leucocitele, şi a fost nevoie să i se facă un vaccin înainte de a putea continua chimioterapia.

— A funcţionat vaccinul?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Vedea îngrijorarea gravată pe chipul ei şi îşi dorea să îi înlăture o parte dintre griji, dar ştia că nu îi putea oferi decât cuvinte de încurajare.

— O să fie bine.

Nic ridică privirea din nou.

— Crezi?

— Da.

Ei bine, spera din inimă. Chiar spera.

Un zâmbet înflori pe buzele ei, şi, la naiba, Nikki se transformă din superbă în uluitor de frumoasă într-o nanosecundă. În acest moment, nimic la ea nu-i amintea de fata care crescuse pe lângă el.

Nimic la ea nu-i amintea de Emma.

„La naiba!"

Chiar nu ştia de unde venise acest gând, dar asta îi trecuse prin minte.

Nic se întoarse să migălească la mărgelele ei, şi se lăsă o tăcere confortabilă între ei cât continuară să lucreze. Nu i se mai întâmplase niciodată asta cu nimeni. Nici măcar cu Lucian, care i se alătura adesea. Fratele lui nu tăcea mai mult de câteva minute, dar Nic… Ei bine, ea ştia ce însemna să te pierzi în zumzetul unui fierăstrău sau în tăiatul unei pânze. Era un lucru rar.

Se putea închipui stând aici cu…

Se opri şi apoi… se forţă să rostească toată întrebarea.

Se putea închipui stând aici cu Emma aşa?

Nu.

Deloc.

Emma fusese o fire liniştită, dar liniştea venea dintr-o nervozitate inerentă mai mult decât din orice altceva. Îi plăcea să se gândească la tot ce făcea şi spunea, aşa că perioadele lungi de tăcere fuseseră un lucru obişnuit la ea. Nu aduceau cu liniştea confortabilă de acum. Gabe ştia că, atunci când Emma tăcea, de fapt, se gândea mult la ceva şi îşi aduna curajul să discute despre acel lucru. Pe vremuri, i se păruse drăguţ. Doar că, spre final… spre final, ajunsese pur şi simplu să-l enerveze, pentru că ştia că se gândea la multe chestii care aveau de-a face cu el în loc să discute direct.

Dar cu Nic? Ştia că era pierdută în ceea ce făcea. Nu ţinea în ea ce îi trecea prin minte. Nu stătea să planifice în gând o întreagă conversaţie pe care să o aibă peste o săptămână.

Deci, da, nu se putea închipui stând aici cu Emma, nici măcar pe vremea când lucrurile mergeau bine între ei.

Gabe habar nu avea ce naiba însemna asta, dar se simţea prost pentru modul brutal în care încheiase discuţia despre Emma cu Nic.

În mod normal, nu i-ar fi păsat. Nu vorbea despre Emma, dar cu Nic era diferit, părea cumva greşit să nu vorbească. Poate pentru că el şi Nic împărtăşiseră ceva la fel de complicat pe cât împărtăşise cândva cu Emma.

Pentru prima dată în viaţa lui, simţea că trebuia să vorbească despre Emma – să discute cu cineva despre ea.

Coborî raftul la care lucra.

— Când am luat prânzul, ai menţionat-o pe Emma.

Nic ridică privirea, şi obrajii i se îmbujorară.

— Da, îmi pare rău pentru asta! A fost…

— Nu-ţi cere scuze! N-ai greşit cu nimic. Eu m-am purtat ca naiba. Nu tu.

Ea îşi lăsă mâinile în jos, dar nu spuse nimic, ci doar se uită lung la el. El trase adânc aer în piept, cu privirea aţintită spre mâinile lui acum goale.

— Îţi aminteşti de Emma? A venit acasă cu mine odată, de Crăciun. Erai şi tu într-una dintre zile.

— Îmi amintesc, spuse ea după o clipă ce păru nesfârşită. Era foarte drăguţă.

— Da. Gabe încuviinţă încet din cap. Era. Prea drăguţă uneori. Ca tine.

— Nu m-ai mai crede „prea drăguţă" dacă ai şti ce gândesc despre oameni în cea mai mare parte a timpului.

Un zâmbet ironic se contură pe buzele lui.

— Tot drăguţă rămâi. La fel ca Emma. Ea era… un om bun. Până în adâncul inimii. Cine o cunoştea nu putea să spună ceva de rău despre ea. Lucian o considera extraordinară. Chiar şi Dev o plăcea.

— De ce v-aţi despărţit? întrebă Nic. Adică, era evident că erai îndrăgostit de ea pe vremea când vă întâlneaţi.

Era o întrebare complicată, al cărei răspuns nu voia să apese greu pe umerii lui Nic.

— În ultimul an de facultate, a fost o petrecere. Eu nu am participat. Nici nu-mi amintesc de ce nu m-am dus, dar… Emma a fost rănită.

— Cum adică… a fost rănită?

Se uită la ea în timp ce mâinile i se strânseră în pumni.

— Un tip cu care era prieten nu a înţeles cuvântul „nu".

— Oh, Doamne! şopti ea şi păli.

O mânie neputincioasă izbucni înăuntrul ei în timp ce îşi întoarse privirea.

— Nu a vrut să meargă la poliţie. Nu am fost tocmai

încântat de decizia asta, dar i-am respectat alegerea. Era dreptul ei şi l-am respectat, încercând totuşi să o fac să se răzgândească, dar… El clătină din cap. L-am înfruntat pe tip. S-au întâmplat lucruri, iar relaţia noastră s-a dus naibii după aceea.

Nu o auzise pe Nic mişcându-se, dar o simţea mai aproape, şi, când ridică privirea, ea stătea pe podeaua plină de praf lângă el. Ochii blânzi erau serioşi şi întunecaţi.

— Nici nu-mi pot închipui prin ce a trecut, spuse ea. Îmi pare atât de rău!

Privirea lui Gabe îi cercetă chipul.

— Nici eu. Am încercat şi cred – nu, *ştiu* – că am complicat lucrurile când am încercat.

Capul ei se înclină într-o parte când el îşi puse o mână pe braţul ei.

— Nu există un manual despre cum să te descurci în asemenea situaţii, Gabe. Nu trebuie să te judeci.

El râse, dar hohotul lui răsună aspru şi tensionat. Dacă ar fi ştiut ce făcuseră el şi fraţii lui, ar fi fost de altă părere. La naiba, nici nu şi-ar mai fi dorit să fie în aceeaşi cameră cu el, cu atât mai puţin să-l atingă.

— Deci, de asta v-aţi despărţit?

Ea îi strânse braţul, iar atingerea, ei bine, ar fi trebuit să fie liniştitoare, dar trezi senzaţii amestecate înăuntrul lui.

El încuviinţă din cap.

— Da. Eu am fost terminat. O iubeam, dar ea avea nevoie de spaţiu şi cred că şi eu. Undeva în mintea mea, m-am gândit întotdeauna că o să fim iar împreună. Adică, atunci când iubeşti pe cineva care te iubeşte le rândul lui, lucrurile funcţionează cumva, nu?

— Corect, şopti ea, retrăgându-şi mâna în timp ce se aşeză în genunchi.

El îşi trecu o mână peste cap şi eliberă câteva dintre şuviţele pe care le strânsese la spate.

— Acum vreo cinci ani, am fost la acest eveniment caritabil. Nici măcar nu voiam să merg, dar Lucian m-a convins să mă duc. Un surâs îi curbă uşor buzele. Şi iat-o. Ani mai târziu, am revăzut-o acolo.

— Ce s-a întâmplat?

Cel mai bun şi cel mai cumplit dintre lucruri, bănuia el.

— Ne-am lăsat duşi de val, ştii? Am tot vorbit, şi am ajuns să ne petrecem weekendul împreună, dar ea avea propria viaţă în Baton Rouge şi eu o aveam pe a mea.

O expresie traversă chipul lui Nikki.

— Baton Rouge?

— Da, în orice caz, asta a fost. El se ridică, luând una dintre unelte şi ducând-o spre masă. Am avut un weekend împreună, după care n-am mai auzit de ea. Am încercat să o sun, dar nu mi-a răspuns. Evident, ea nu dorea să revin în viaţa ei. A fost greu să accept asta, pentru că în acel weekend mi-am dat seama că încă o iubeam. El aruncă unealta pe masă. Şi apoi, mi-a sunat telefonul, acum trei luni.

Nic rămase tăcută, atât de tăcută, încât el se răsuci spre ea. Nu se uita la el, ci fixa din priviri locul pe care îl ocupase el mai înainte. Părea înmărmurită ca o statuie.

— Nu ea m-a sunat, spuse el. Capul ei se întoarse şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui. Ci tatăl ei. Emma avusese un accident de maşină şi era în stare gravă. Era în comă, şi părinţii ei… au crezut că trebuie să ştiu şi eu.

Nic îşi duse mâna la gură.

— Am mers acolo. Era în spital, în patul acela, şi nu mai semăna cu ea. Simţi cum acidul i se acumulează în stomac. În timp ce stăteam lângă ea, şi ea zăcea în patul ăla afurisit, nu mă puteam gândi decât la tot ce nu-i spusesem niciodată. Mi-

am amintit cum înrăutăţisem lucrurile când ea fusese în cea mai vulnerabilă stare. Am stat acolo urându-mă şi… la naiba, urând-o că nu m-a sunat niciodată înapoi, pentru că nu urma să mai avem vreo şansă.

La drept vorbind, ştiuse asta înainte de a primi acel telefon. Ar fi putut să se împace? Nu se ştia, dar era puţin probabil. Nu după ce aflase secretul pe care ea i-l ascunsese.

Unele lucruri nu se puteau ierta.

Era, pur şi simplu, imposibil.

— Era în comă când am ajuns acolo şi… Expiră brusc, frecându-şi centrul pieptului cu palma. Nu avea activitate cerebrală. S-au făcut atâtea teste. Niciunul nu ne-a dat vreo veste bună sau vreo speranţă. Intrase în moarte clinică, iar părinţii ei au fost nevoiţi să decidă dacă să o deconecteze de la aparate. Au făcut-o la vreo săptămână după ce am văzut-o. Apoi, spuse cuvintele pe care nu le rostise în aceste luni. Cuvintele care îl bântuiau, din cauza a tot ce rămăsese nespus între ei – din cauza acelor cinci ani dintre momentul de acum şi ultima dată când o văzuse, din cauza a ceea a făcuse şi care îi îndepărtase. Emma e moartă.

Nikki stătea în camera de zi a părinţilor ei, urmărind cum pieptul mamei se ridica şi cobora liniştit. Mama adormise pe canapea când ajunsese ea acasă, iar pe tatăl ei nu îl lăsase inima să o trezească. Acum, umbla încet prin bucătărie, făcând Dumnezeu ştia ce. Era cald în casă, dar mama ei stătea ghemuită sub câteva pături moi.

Nikki citise că unul dintre nenumăratele efecte secundare ale chimioterapiei era senzaţia de frig. Nu o simţea toată lumea. Unii experimentau senzaţia doar atunci când făceau sesiunile de chimio, dar mama ei părea să aibă acest efect secundar, printre altele.

Ea îşi întoarse privirea în timp ce se lăsă pe spate în fotoliul cel vechi, ridicând picioarele, astfel încât să-şi strângă genunchii în piept.

Emma murise.

Era un şoc pentru Nikki. Mereu îşi închipuise că Emma era în viaţă. Şi, când el pomenise despre Baton Rouge, ea îşi închipuise că de asta îşi căuta el un apartament acolo.

Pentru că Emma era acolo.

Dar Emma era… moartă.

Înfăşurându-şi braţele în jurul picioarelor, îşi rezemă bărbia pe genunchi şi închise ochii. Gabe şi Emma se reîntâlniseră cu cinci ani în urmă. Cu un an înainte ca ea să plece la facultate – şi, dacă stătea să se gândească bine, Gabe chiar fusese mai capricios în perioada aceea, stând acasă şi bând mai mult. Singurele momente în care era el cel de odinioară erau cele în care lucra.

Şi, în dimineaţa de după noaptea în care Nikki se dusese la el, înainte ca el să se trezească pe deplin, îi spusese Emma. Fusese îndrăgostit de Emma şi o parte din el era îndrăgostită de ea şi acum.

Nikki era… fericită că el avusese încredere să i se destăinuie. Era evident că Gabe trebuia să vorbească cu cineva, şi aproape că nu-i venea să creadă că o alesese pe ea. Era extraordinar. Absolut extraordinar, şi, să o ajute Dumnezeu, nu putea împiedica durerea care i se trezi în piept şi nici nu reuşi să-şi înăbuşe senzaţia de dezamăgire.

Şi ştia că asta trezea în ea ceva ce o trimitea cu gândul la Gabe. Câţi ani petrecuse gândindu-se că el şi Emma aveau să se împace până la urmă? Ea nu era chiar diferită de Gabe. Oricât părea de prostesc, de inutil şi lipsit de speranţă, unei părţi din ea… încă îi mai păsa de el mai mult decât ar fi trebuit.

Dar nu era nimic nou.

Dar discuţia de azi îi dovedise că trebuia să facă exact ce îi spusese Rosie – să fie atentă.

Gabe nu mai era îndrăgostit de o femeie care nu îl dorea. Era îndrăgostit de o fantomă, şi nimeni nu putea concura cu o fantomă.

Capitolul 18

Gabe o privea atent pe Nic.

Din nou.

Obişnuia să o facă foarte des în ultima vreme. Atât de des, că ea începuse să se întrebe dacă nu cumva avea o problemă. Era joi seară şi se făcea târziu. Ar trebui să plece spre casă curând, căci nu era ca şi cum ar fi locuit după colţ.

Poate că avea să înceapă să o aducă aici după muncă şi apoi să o lase în apropiere de casă, după ce terminau. Era mai sigur aşa. Mai inteligent. Sigur avea să îi propună asta.

Se gândi la ce avea să creadă tatăl ei despre asta, şi, în loc să bată în retragere, gândul îl făcu să zâmbească larg.

Ceva… ceva se schimbase înăuntrul lui Gabe după ce discutase cu Nic despre Emma. Oricât de banal suna, el se simţea mai uşurat.

Lucian avusese dreptate când îi spusese că trebuia să vorbească despre Emma. În ultimele două nopţi, chiar dormise fără întreruperi. Un adevărat miracol.

Nic se uita în jur, cu colţurile buzelor curbate în jos. Apoi, privirea ei se aţinti spre rafturile peretelui din spate. Lăsând mărgelele şi dalta deoparte, se ridică şi îşi şterse praful de pe mâini.

— Ai un fierăstrău acolo?

Ea arătă spre raftul de sus.

— Da. Ai nevoie de el?

Ea traversă camera.

— Mă descurc să-l iau.

Înăbuşindu-şi un râs, el se ridică. Era imposibil ca ea să ajungă la acel raft. Nu la cât de micuţă era.

Dar ea se ridicase deja pe vârfuri, încercând să apuce mânerul fierăstrăului în timp ce se ţinea de unul dintre rafturile de jos.

— O să ajungi să dărâmi totul peste tine. Gabe se apropie. Stai!

El se întinse pe lângă ea chiar când Nic reveni pe picioare.

Gabe nu ştia ce se întâmplase.

Întinse mâna spre fierăstrău, şi, în secunda următoarea, pieptul lui se lipi de spatele ei când ea se ciocni de el.

— Uşurel, spuse el, şi una din mâinile lui ajunse pe şoldul ei.

Într-o clipă, aerul din jurul lor păru să ardă. Parcă pentru o veşnicie, niciunul din ei nu se mişcă, apoi Nic schimbă uşor poziţia şi se apăsă cu spatele în el.

„Doamne sfinte."

El încleştă maxilarul în timp ce o dorinţă sălbatică îi sfârâi prin vene. O făcuse intenţionat? La naiba dacă mai conta! Coborî privirea spre ea, observând cum pieptul i se ridica şi cobora în mişcări greoaie, împingându-se spre materialul cămăşii ei. El plecă uşor capul şi inspiră adânc, simţind aroma de căpşună dinspre ea.

Doamne!

Corpul lui aproape îl învăluia cu totul pe al ei, dar simpla ei apropiere îl copleşea. Ar fi trebuit să se retragă. Sigur ar fi trebuit să-şi ia mâna de pe şoldul ei.

Nu făcu nici una, nici alta.

Gândurile i se întunecară când o străbătu adierea unui fior. Gabe nu mai reuşi să gândească. Mâna lui se strânse pe şoldul ei în timp ce braţul lui se îndoi pentru a o trage în spate cu cea mai delicată apăsare. La naiba! Sângele îi luase foc. I se potrivea perfect în braţe. Ba, mai mult, se simţea *perfect* lipită de el.

Îi fu atât de simplu să-şi închipuie cum o întoarce şi o apleacă peste bancul de lucru. Doar că nimic nu s-ar mai interpune între ei, când el şi-ar strecura mâna între coapsele ei şi ar începe să exploreze…

La naiba, direcţia în care o luaseră gândurile lui nu ajuta. Deloc. Dar ea îl putea simţi? Cât de tare era între fesele ei?

Apoi, o simţi tremurând. Din cap până în picioare. Capul ei se întoarse într-o parte, iar el aşteptă ca ea să se retragă sau să-l împingă. Să facă ceva. Nu făcu nimic. Nic rămase încremenită, în timp ce posteriorul ei îi apăsa penisul, lăsându-l să…

Lăsându-l să facă ce anume?

Să se frece de fundul ei? Gabe îşi înghiţi un geamăt, pentru că ideea i se părea splendidă în clipa asta. Şi când se frecase ultima dată de o femeie? La naiba! În adolescenţă? Fir-ar, ştia că erau şanse mari să-şi dea drumul făcând asta.

O simţi cum trage aer în piept.

— Ai… reuşit să iei fierăstrăul?

El închise ochii. Deci, urma să se poarte de parcă penisul lui nu era lipit de fundul ei? Bine. Putea să facă asta. Putea să se prefacă.

— Nu încă.

Ea îşi aşeză mâinile pe raftul de jos şi, da, el îşi dădu seama că nu era nevoie să o întoarcă. Se putea descurca foarte bine cu felul în care li se uneau trupurile acum.

— Ai nevoie de ajutor?

Da, avea nevoie de ajutor.

Instinctul îi spuse că avea să îl lase să facă aproape orice în clipa asta, iar instinctul nu avea nimic de-a face cu trecutul lor. Absolut nimic.

Şoldurile lui Nic se mişcară din nou, de data aceasta de parcă ar fi conturat un cerc, şi el se întrebă dacă era măcar conştientă că o făcea sau de efectul pe care îl avea asupra lui.

Trebuia să pună capăt acestui moment înainte de a-şi da drumul în blugi.

Mâna lui se încordă pe şoldul ei în timp ce se întinse şi apucă fierăstrăul de pe raftul de sus. Îşi permise să se mai bucure o clipă, să mai respire o dată aerul pe care îl respira şi ea, apoi, începu să se poarte de parcă îi mai rămăsese un dram de bun-simţ.

— Îmi pare rău, rosti el printre dinţi, cu voce morocănoasă, în timp ce se trase înapoi. Mi-am pierdut echilibrul.

— Nu-i nimic. Faţa îi era colorată în zece nuanţe diferite de roz când se întoarse spre el. Ea ridică mâna. Tremura. Mulţumesc!

El încuviinţă din cap, întorcându-se şi revenind la bancul de lucru. Nu avea neapărat nevoie să se aşeze, dar o făcu oricum.

La naiba!

Nici măcar nu se mai putea preface – nu se putea minţi singur.

Nu se înflăcăra de fiecare dată când se afla în preajma lui Nic din cauza abstinenţei lui. Ci din cauza ei.

Privirea îi ţâşni spre ea.

Îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă, ea se uită spre el şi îi trimise un surâs timid, în timp ce degetele

strânse pe fierăstrău rămaseră neclintite.

Surâsul îi reverberă până în penis.

El nu zâmbi înapoi. Îi era imposibil să o facă. Îşi simţea tot corpul încordat la maximum. O dorea. Sub el. Pe el. În faţa lui. În genunchi. Se voia cu capul între coapsele ei. O dorea în toate felurile şi în toate poziţiile, iar el avea o imaginaţie foarte bogată.

Dorinţa era un drog puternic.

O urmări cum se apucă să sculpteze din nou bucata mică de lemn. Avea să se lase atras în această poveste cu ea?

Gabe nu avea nevoie să se mai întrebe asta.

Ştia deja răspunsul.

Mai târziu în acea noapte, Nikki stătea întinsă în pat, cu ochii aţintiţi în tavan, neputând să doarmă. Trupul şi mintea erau nişte trădătoare care nu făceau decât să reia la nesfârşit cele întâmplate în seara aceea.

Doamne, ce se întâmplase între ei?

Ceva se întâmplase. Nu avea cum să nege ce simţise în spatele ei.

Simţi un gol în stomac, şi mai jos, mult mai jos, *se încleştă* în timp ce îşi ridică picioarele şi îndoi genunchii.

Trecuseră ore bune, şi Nikki încă îi simţea mâna pe şoldul ei. Era ca şi cum ar fi marcat-o cu atingerea lui. Şi felul în care mâna i se încordase şi o trăsese spre el?

— Doamne, şopti ea, strângând coapsele.

Gestul nu alină cu nimic durerea ce i se intensifica între coapse. De fapt, doar înrăutăţi senzaţia. Foarte mult.

Gabe trebuia să fi ştiut ce făcea. Era imposibil să nu fi ştiut. La fel cum ea ştiuse că îi permisese să rămână în spatele ei şi să se lipească de ea.

Amândoi se prefăcuseră că nu se întâmpla nimic, dar el

o dorise. Ea simţise asta. Şi, o, Doamne, oricât de nesăbuită şi de nebună continua să fie, *încă* îl dorea.

Nespus.

Numai că acum măcar ştia ce însemna să-l dorească. Poate că făcuse sex doar cu el şi cu Calvin, dar ştia cum putea fi.

Sfârcurile se întăriră în timp ce închise ochii. Gândurile dispărură, şi ea reveni în atelier, împreună cu Gabe, masiv şi puternic, stând în spatele ei, apăsându-se în ea.

Dacă ar fi împins-o şi ar fi aplecat-o? Nikki trase aer în piept. L-ar fi oprit? Ştia răspunsul când mâna i se strecură pe sub aşternuturile strânse în dreptul mijlocului ei. Nu l-ar fi oprit. Şi-ar fi depărtat picioarele, la fel cum făcea acum, şi l-ar fi lăsat… să facă tot ce voia.

Degetele ei alunecară pe sub betelia pantalonilor. Era udă. Ştia deja când începu să se atingă. Fusese atât de umedă doar stând în faţa lui în această seară, lăsându-l să…

Maxilarul lui Nikki se încleştă când îşi lăsă un deget să alunece înăuntrul ei şi îşi apăsă o palmă peste mai sensibilă parte din corp.

„Doar o fantezie."

Ce făcea acum nu însemna nimic, şi ştia că nu exista cu adevărat nimic între ei, nu atunci când el era îndrăgostit de o femeie care nu mai trăia.

„Doar o fantezie."

În mintea ei, mâna lui Gabe o înlocui pe a ei. Era mâna lui cea de care se freca, degetele lui erau cele care o explorau, iar el stătea în spatele ei, împingându-şi penisul tare spre ea în vreme ce o satisfăcea cu mâna.

Nu dură mult.

Muşchii i se încleştară, şi tensiunea se adună în adâncurile feminităţii ei. Picioarele îi încremeniră în vreme

ce degetele continuată să se mişte din ce în ce mai repede. Se întoarse, apăsându-şi faţa în pernă când îşi dădu drumul.

Cu răsuflări întretăiate, se rostogoli pe spate pe saltea şi deschise ochii. Trecură câteva clipe înainte de a-şi retrage mâna. Picioarele îi erau molatice, dar continuă să simtă… golul dinăuntrul ei.

Răsuflă încet. Aproape nu-i venea să creadă că făcuse asta. Nu era prima dată, dar nu-şi permisese niciodată să şi-l închipuie pe Gabe. Nu după acea noapte.

Dar era doar o fantezie, şi nu era nimic greşit cu fanteziile. Erau un loc sigur. Chiar sănătos. Fanteziile nu erau reale.

Capitolul 19

Era vineri după-amiază când Gabe intră în bucătărie, cu precizia unui ceasornic. Ţinea în mână ceea ce părea să fie un smoothie de căpşune.

— Hei! Aruncându-şi coada împletită peste umăr, ea închise uşa frigiderului şi puse pachetul de carne pe blat. Ăsta-i pentru mine?

— Desigur. O întâlni lângă insulă şi îi întinse paharul. Este preferatul tău. Plictisitor. Dar fie…

— Plictisitor este bine. Ea zâmbi în timp ce luă smoothie-ul de la el. Degetele li se atinseră uşor. Ale lui erau aspre şi trimiseră un fior de-a lungul braţului ei. Nikki se trase înapoi. Avusese grijă să nu-l atingă după… *incidentul* de la atelierul lui. Mulţumesc!

— Cu plăcere! El coborî mâna şi făcu un pas înapoi, sărind pe unul dintre scaune. Deci, ce avem la cină?

— Chiar mănânci cu Devlin?

El ridică dintr-un umăr.

— Poate.

Ea desfăcu hârtia de pe pai şi o aruncă la gunoi. Gabe nu mai coborâse la cină din prima săptămână a sosirii ei aici. Lucian şi Julia se mai alăturau din când în când, dar, când o făceau, îşi preparau singuri mâncarea. Nikki nu mai fusese invitată la nicio cină.

— Miel. Aruncând o privire peste umăr la carne, ea se strâmbă. Bleah!

— Mielul este gustos.

El îşi depărtă coapsele, lipindu-şi tălpile goale de fundul scaunului.

Ea clătină din cap.

— Mieii sunt prea drăguţi pentru a fi mâncaţi.

Un rânjet apăru pe chipul lui în timp ce îşi scoase telefonul din buzunar şi îl puse pe blat.

— Şi presupun că vacile nu ţi se pare drăguţe, pentru că nu ai nicio problemă să mănânci carene de vită. Sau de pui.

— Vacile şi puii sunt animale drăguţe, dar aleg să nu mă gândesc la ele în timp ce le mănânc. Când el îşi arcui o sprânceană, ea zâmbi. Nu pune la îndoială logica mea.

— N-aş îndrăzni niciodată să fac asta.

El trecu un deget pe marginea blatului.

— Deci, ai planuri mari pentru acest weekend?

De fapt, chiar avea.

Şi nu era vorba despre intenţia de a termina mărgelele pentru brăţara mamei ei. Şocant. Simţi că i se strânge stomacul de emoţii.

— O să mă duc să văd un apartament mai târziu.

— Ai găsit unul?

Un interes sincer se auzi în tonul lui.

Ea încuviinţă din cap şi îl puse la curent cu ultimele noutăţi despre apartamentului ei.

— Este frumos şi situat într-o zonă bună, chiar în afara oraşului. Sper să fie ce caut. Nu mă înţelege greşit. Îmi place să stau cu părinţii mei, dar să locuiesc cu ei nu e exact ce credeam că o să fac la 23 de ani.

El zâmbi.

— Ei bine, nu o să mă apuc eu să te judec. Noi încă locuim aici, la părinţi.

— E diferit. Locul ăsta este atât de mare, că s-ar putea muta o familie întreagă aici, şi voi, băieţi, nici n-aţi afla vreodată, replică ea şi luă o gură din smoothie. În plus, aveţi propriile apartamente. Nu trebuie să vezi pe cineva decât dacă vrei, în vreme ce eu, dacă vin acasă după unsprezece seara, mă simt de parcă aş avea 16 ani şi mă furişez în casă.

Gabe râse.

— Îţi ţin pumnii.

— Mulţumesc!

— Mai ai şi altceva în plan?

Avea. Întorcându-se dinspre Gabe, îşi puse smoothie-ul înapoi pe blat.

— Am o întâlnire mâine-seară.

Tăcere.

Îşi spuse să nu o facă, dar nu ascultă vocea interioară şi se uită peste umăr la Gabe. Expresia de pe chipul lui… vai! Chipul lui era aspru. O cam sperie.

— Hmm, prietena mea Rosie mi-a aranjat o întâlnire.

Mâna lui se opri brusc pe blatul din bucătărie.

— Deci, este o întâlnire pe nevăzute?

— Da.

Ea se întoarse şi coborî un picior. Aplecându-se, deschise dulapul şi scoase o tigaie mare.

— Este sigur să faci asta?

Lui Nikki i se păru o întrebare ciudată.

— Rosie îl cunoaşte, şi am încredere în ea. Nu mi-ar aranja o întâlnire cu un dubios.

— Cum îl cheamă?

Tonul lui era lipsit de orice expresie, de parcă nu credea ce îi spunea, ceea ce era ridicol, de altfel, pentru că nu o cunoscuse niciodată pe Rosie.

Dar ideea ca Rosie să îl întâlnească pe oricare dintre fraţii de Vincent o făcu pe Nikki să zâmbească larg. Mai ales cu Devlin.

— Gerald. Ea puse tigaia pe blat. Mă îndoiesc că-l cunoşti.

— Gerald? El râse copios. Ce fel de nume este?

Ea se întoarse, cu sprâncenele arcuite.

— Este un nume.

El îi trimise un zâmbet compătimitor.

— Sună a nume de bătrânel.

— Tu eşti bătrânel, i-o întoarse ea.

— Nu chiar atât de în vârstă ca să mă cheme *Gerald.*

— Da, bine. Ea îşi dădu ochii peste cap. Mergem la Crescent City.

— *Crescent City?*

— Nu e nimic în neregulă cu Crescent City. Au fripturi extraordinare, şi îmi plac cartofii prăjiţi.

— Eu te-aş fi dus măcar la Morton. Ţi-ar plăcea cartofii lor prăjiţi.

Ochii ei se îngustară.

— Scuze! Morton nu intră în bugetul celor mai mulţi oameni. În orice caz, doar luăm cina. Deci, nu contează.

El tăcu pentru un moment.

— Nu pari foarte entuziasmată de întâlnirea ta cu Gerald.

— Sunt entuziasmată.

Era adevărat. Oarecum. Era încântată să iasă şi să se bucure de o cină plăcută. Şi era încântată să cunoască pe cineva nou. Şi după ce se întâmplase între ei la magazin, *chiar* avea nevoie să cunoască pe cineva.

Pe oricine altcineva în afară de el.

— Aha, bine.

Scuturând din cap, ea se îndreptă spre dulapul cu condimente. Era timpul să schimbe subiectul.

— Tu ce faci peste weekend?

— Am de lucru. Nu schimba subiectul! Vreau să aflu mai multe despre geriatricul Gerald.

— Doamne, râse ea şi se răsuci de tot.

— Sunt absolut sigură că Gerald e de-o seamă cu mine, aşa că las-o baltă, *bătrânelule!*

Ochii lui minunaţi erau scrutători în timp ce o fixau, şi Nikki îşi dădu seama în acea clipă că ceva se schimbase. Nu reuşea să spună exact ce anume, dar simţurile ei prinseseră viaţă.

— Nu mi-am dat seama că îţi doreşti o relaţie.

— N-am spus că-mi doresc.

El se îndreptă de spate.

— Şi atunci, de ce ieşi la o întâlnire?

Ea se uită lung la el, oarecum fără cuvinte preţ de o jumătate de minut.

— De ce ies oamenii la întâlniri, Gabe?

— Să şi-o tragă? răspunse el.

Vai. Nu era tocmai lucrul pe care îl avusese în vedere, dar să audă acele cuvinte ieşind de pe buzele lui o făcu să se înfierbânte în locuri pe care nu trebuia să şi le simtă înfierbântate. Deloc.

— Urma să spun pentru a cunoaşte oameni noi, dar mă gândesc că, dacă se întâmplă se întâmplă.

Habar nu avea dacă avea să se întâmple asta, dar ştia că, pentru a face să se întâmple, trebuia să-i placă de Gerald şi spera să fie aşa.

El înclină uşor capul într-o parte.

— Deci, cauţi o aventură de-o noapte?

— Nu spun că aş căuta activ o aventură de-o noapte…

— Dar ai fi de acord dacă ar fi şi Gerald de acord?

— Credeam că am căzut de acord să nu purtăm discuţia asta, îi aminti ea.

— Nu ştiu ce crezi tu că am zis. E vreau să vorbesc despre tine şi Gerald. El se ridică de pe scaun şi traversă bucătăria, venind direct spre ea. Ştii măcar cum arată?

— Da, Rosie mi-a arătat o poză. Mâna ei se strânse pe sticluţa de chimion. Este drăguţ.

— Drăguţ?

Se opri în faţa ei.

Nikki lăsă capul pe spate.

— Da.

— Interesant.

El făcu un pas în faţă, şi picioarele lui goale îi atinseră uşor pantofii.

Ea apăsă în blat, ţinând încă strâns sticluţa aceea stupidă de condimente.

— Nu sunt sigură de ce ţi s-ar părea asta interesant.

Punându-şi mâinile de o parte şi de alta a şoldurilor ei, el coborî alene bărbia, şi gura lui ajunse la acelaşi nivel cu a ei. Ea inspiră încet, în timp ce inima ei ameninţa să iasă din piept.

— Ce faci? şopti ea.

— Urmează să am o nouă conversaţie ciudată cu tine.

— Şi asta presupune să-mi invadezi spaţiul personal?

— Da.

Urma unui zâmbet îi curbă buzele.

— Nu cred că este cazul.

El își înclină ușor capul, și, când vorbi, răsuflarea lui dansă pe buzele ei, trimițându-i fiori pe șira spinării. Își dădea seama de cât de aproape le erau gurile?

Mai bine zis, o luase razna?

— Știi ce nu-mi pot închipui? întrebă el.

— Presupun că o să-mi spui.

Gene dese se lăsară în jos și îi ascunseră ochii.

— O să-ți spun. Ești pregătită? Nu mi te pot închipui într-o aventură de-o noapte cu un tip pe nume Gerald.

Cât de mult se supăra dacă azvârlea tot chimionul în el?

— Pentru că încă mă vezi ca pe micuța Nikki?

— Sunt destul de convins că am încetat să te văd ca pe micuța Nikki acum vreo patru ani.

Ea făcu ochii mari. Ce spusese?

— Ca să revin la ideea mea. Știi de ce nu mi te pot închipui într-o aventură de-o noapte cu un tip numit Gerald?

— De ce? șopti ea.

Gabe se aplecă, atingându-i ușor nasul cu al lui. Pieptul i se ridică brusc în timp ce trase aer în piept.

— Iată, spuse el. Felul cum ai inspirat adineauri. De aia.

O înflăcărare dulce și ameţitoare îi luă trupul cu asalt. Nu se mai putea gândi decât la clipele acelea din atelierul lui. El se lipi de ea, și mâna lui îi strânse delicat șoldul.

Momentele acelea nu fuseseră doar rodul imaginației ei.

— Eu nu… Nu știu despre ce vorbești, spuse ea și înghiți în sec.

— Ba da, știi. Nasul lui îl atinse din nou pe al ei, trezind un alt valvârtej înnebunitor de fiori prin tot corpul ei. Apoi, el se trase înapoi. Sigur vrei să ieși la întâlnire?

Ce întâlnire?

Răsuflând cu dificultate, ea îl privi cum se îndepărtează şi se întoarce. Îi luă smoothie-ul şi sorbi lung din el. Nikki dădu să-l întrebe ce naiba avea de gând, dar sunetul unor tocuri îi atrase atenţia.

Afurisita de Sabrina intră în bucătărie.

Existau puţine semnale de revenire la realitate mai puternice decât să o vezi pe Sabrina Harrington. Silueta ei subţire era de o eleganţă impecabilă într-o rochie de un albastru-deschis care îi evidenţia nuanţa pielii. Părul blond platinat era dat în spatele urechilor, dezvăluind cerceii cu diamante strălucitoare.

Nikki îşi reaminti de ameninţarea lui Parker şi se întoarse spre miel. Coborând privirea spre condimentul din mâna ei, se întrebă ce naiba avea să facă.

— Îl căutam pe Devlin, spuse Sabrina.

— Nu ştiu de ce ai crede că Dev este în bucătărie.

Gabe puse smoothie-ul pe blat.

Cu coada ochiului, Nikki îl zări încrucişându-şi braţele şi sprijinindu-se de blat.

— Păi, tu eşti în bucătărie, nu-i aşa?

Tonul Sabrinei era gutural şi dulce ca melasa.

— Locuiesc aici.

Sabrina râse, dar Nikki nu înţelegea ce era atât de amuzant.

— Şi Devlin locuieşte aici. Ar putea fi în bucătărie.

— Evident nu-l cunoşti dacă ai impresia că l-ai putea găsi aici. Tonul lui Gabe era indiferent, la fel cum fusese când o tachinase pe Nic pe tema întâlnirii. Ai nevoie de ajutor?

Nikki îl ocoli pe Gabe şi deschise frigiderul, scoţând cimbrul proaspăt pe care trebuia să-l taie.

— Ce frumos din partea ta că întrebi!

Vocea Sabrinei păru să se audă mai aproape.

Dându-şi ochii peste cap în timp ce ridică tocătorul, Nikki aruncă o privire spre Gabe. El îşi arcui o sprânceană. Muşcându-şi buza ca să nu zâmbească, ea scoase ierburile din ambalaj. Ai fi zis că ea nici nu era de faţă, ceea ce era perfect pentru ea.

— Chiar speram să mă poţi ajuta, spuse Sabrina. Am adus un tablou, pe care vreau să-l pună Devlin în biroul lui. Cum nu dau de el, mă poţi ajuta tu?

— Ai încercat să-l cauţi în biroul lui?

— Desigur. Ea râse din nou – un sunet care îţi zgâria urechile. L-am căutat chiar şi pe domnul Besson, dar trebuie să fie în pauză.

Nikki ridică un cuţit.

— Richard are după-amiaza liberă. El se îndepărtă de blat. Te ajut eu.

— Eşti atât de amabil!

Braţul lui Gabe îl atinse pe al lui Nikki în treacăt.

— Terminăm discuţia mai târziu.

Nikki nu spuse nimic în timp ce încuviinţă din cap, pentru că discuţia se încheiase deja, din punctul ei de vedere.

Pentru că întâlnirea ei era ceva despre care nu avea să mai discute cu Gabe.

Gabe abia dacă o asculta pe Sabrina vorbindu-i despre nu ştiu ce pictură pe care o avea în maşină în vreme ce ieşeau pe uşa din faţă, spre locul unde era parcat BMW-ul ei roşu.

— E pe bancheta din spate, spunea ea. Este o surpriză pentru Devlin. Crezi că poţi să-l agăţi pentru mine?

— Îl las pe Dev să o facă. Este biroul lui.

Avu grijă să păstreze o distanţă potrivită între ei.

Sabrina deschise portiera din spate, iar Gabe privi înăuntru. Pe bune? Pictura avea vreo treizeci de centimetri lungime şi cam tot atât lăţime.

— Nu puteai să duci tu asta?

— Tabloul este mai greu decât pare.

El se aplecă, ridicând cu o mână – şi fără niciun efort – tabloul învelit. Fără să spună un cuvânt, se întoarse şi o porni înapoi spre casă.

Sabrina se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Te rog să ai grijă!

— Stai liniştită! Îl duc în biroul lui. Îl poţi aştepta într-una dintre camerele de zi.

— Să-l aştept de parcă aş fi un musafir? Ea puse o mână pe braţul lui Gabe. Dragul meu, în curând, o să fiu cumnata ta. Nu trebuie să aştept în camera de zi, ca un musafir.

Ferindu-se de atingerea ei, el deschise uşa de la intrare.

— Până nu eşti măritată cu el, eşti musafiră în casa asta.

O porni spre scară, dar Sabrina se repezi în faţa lui.

— Cum avem puţin timp la dispoziţie, m-am gândit că trebuie să vorbim despre ceva.

— Nu cred că trebuie să vorbim despre nimic. Se chinui să păstreze un ton calm. Vrei să duc tabloul sus? Va trebui să te dai din drumul meu.

Sabrina se uită în jur înainte de a face un pas în faţă, coborând bărbia, cu un aer pe care Gabe îl interpretă ca o încercare de a părea sfioasă.

— Îţi mai aminteşti de facultate? Eram prieteni pe vremuri.

— Noi n-am fost niciodată prieteni, Sabrina.

— Nu este adevărat. Ea dădu să-şi pună mâna pe pieptul lui, dar el se trase uşor înapoi, iar degetele ei atinseră doar aerul. Ei bine, presupun că am fost mai apropiată de

Emma decât de tine. Ce tragic e ce i s-a întâmplat!

El încleştă maxilarul.

— De unde naiba ştii despre asta?

Privirea calculată a Sabrinei se înălţă spre a lui.

— Oh, nu ţi-ai dat seama că ştiam ce a păţit?

El nu mai putu face altceva decât să se uite lung la Sabrina.

Ea ţâţâi încet.

— Cum îl chema? Oh. Îmi amintesc. Christopher Fitzpatrick. Mă întreb ce s-a întâmplat cu el. Ea lăsă uşor capul într-o parte. Nu a… dispărut? Cât de convenabil se întâmplă lucrurile cu cei care s-au pus cu cei din familia de Vincent sau cu cei de care le pasă acestora.

Capitolul 20

Gabe trânti uşa lui Dev în urma lui. Fratele lui stătea la birou şi se uita pe nişte documente chiar înainte de cina de vineri seara.

— Ce naiba ştie Sabrina despre Emma şi Christopher Fitzpatrick?

Arcuind o sprânceană, Dev ridică privirea.

— Ce întrebare neaşteptată!

— Şi ştii ce altceva a mai fost neaşteptat? Gabe înaintă cu paşi hotărâţi. Faptul că logodnica ta i-a menţionat adineauri pe Emma şi pe nenorocitul ăla.

O uşoară încruntare traversă chipul lui Dev.

— Sabrina n-ar trebui să ştie nimic despre Christopher.

— Atunci, de ce ar pomeni despre el?

— Chiar n-am un răspuns. Dev închise dosarul pe care se uita. Sabrina a cunoscut-o pe Emma. Se prea poate ca ea să-i fi povestit ceva.

— Abia dacă se cunoşteau. Nu am idee dacă Emma i-ar fi spus Sabrinei ce i s-a întâmplat, dar ştiu al naibii de bine că nu i-ar fi zis niciodată ce s-a întâmplat cu Christopher.

Dev rămase tăcut pentru o clipă.

— Sabrinei îi place să vorbească de parcă ştie multe. N-aş fi prea atent la ce spune ea.

Gabe nu era atât de sigur de asta. Felul în care îi zisese Sabrina ce îi zisese îi dăduse de înţeles lui Gabe că ea ştia că acel Christopher Fitzpatrick nu era doar o simplă persoană dată dispărută.

— Din moment ce eşti aici – Dev aruncă dosarul închis peste birou –, o să fii bucuros să afli că ancheta privind… moartea lui Lawrence a fost închisă oficial.

Gabe luă dosarul şi îl deschise, trezindu-se răsfoind copii ale raportului de poliţie înaintat de Troy şi ale raportului de după autopsie.

— Acum, ei sunt de părere că zgârieturile de pe gât au apărut pentru că probabil s-a răzgândit, spuse Dev, lăsându-se pe spate şi trecându-şi un picior peste celălalt. Cum nu s-au constat răni sau leziuni, s-a declarat oficial că a fost sinucidere.

Gabe închise dosarul şi îl azvârli pe birou.

— Şi noul ofiţer de poliţie ne-a transmis scuze pentru neplăcerile provocate de investigaţia legată de moartea lui, continuă Dev cu un zâmbet în colţul gurii. M-a asigurat că s-a închis definitiv cazul.

— Chiar dacă Stefan continuă să facă presiuni?

— Dacă Stefan vrea să poată spera la donaţiile familiei Harrington, o s-o lase baltă. Dev se uită la ceas. E aproape ora cinei. Mănânci cu mine?

Gabe încuviinţă din cap absent, cu mintea în altă parte. Nici el, nici Lucian nu credeau cu adevărat că Lawrence de

Vincent se sinucisese, şi exista un motiv pentru care nu-şi recunoscuseră suspiciunea de faţă cu Dev.

Căci Gabe credea că o singură persoană ar fi putut să-l ucidă pe Lawrence – şi nu era vorba despre sora lor, Madeline.

Întrebându-se dacă nu cumva rămăsese pornit aerul condiţionat în birou, Gabe se întoarse. Observă în treacăt tabloul pe care îl adusese mai devreme la etaj. Dev nu îl agăţase încă, dar rămăsese sprijinit de bufet, despachetat.

Era un tablou cu Sabrina.

Un nud.

Doamne!

Nikki nu-şi mai amintea ultima dată când râsese atât de mult, dar aproape o durea burta de râs, şi nici măcar nu li se adusese mâncarea.

Întâlnirea cu Gerald nu mergea deloc rău.

În primul rând, Gerald chiar era la fel de drăguţ ca în fotografia pe care i-o arătase Rosie. Contrar comentariilor sarcastice ale lui Gabe, Gerald nu era cu mult mai mare decât ea. Doar cu şase ani. Sigur nu se plasa în zona *geriatricului Gerald.*

Era şi teribil de amuzant şi se pricepea de minune să povestească diverse întâmplări.

Şi primea o bilă în plus pentru că nu semăna deloc cu Gabe. Nu că Nikki s-ar fi gândit la Gabe în timpul întâlnirii cu Gerald – nicidecum. Gerald era blond şi avea părul tuns scurt. Nu era la fel de înalt sau de lat în umeri ca Gabe, dar era mai înalt decât ea. Ei bine, majoritatea oamenilor erau mai înalţi decât ea, deşi probabil el îi ajungea lui Gabe doar până la umeri…

Bine, se gândea puţin la Gabe.

— Deci, zise el şi ridică paharul, Rosie îmi spunea că lucrezi pentru familia de Vincent, nu? *Acea* familie de Vincent?

Ea făcu uşor ochii mari. El putea citi gândurile? Nu aveai de unde să ştii când era vorba despre oamenii cu care umbla Rosie.

— Pentru moment. Părinţii mei lucrează pentru familia de Vincent de ani de zile.

— Mamă, pun pariu că aţi văzut şi auzit nişte chestii grozave.

Ea încremeni.

— De ce crezi asta?

— Mă iau după cum li se spune. Ce porecle folosesc revistele? Cum erau? Devil? Lucifer. Mai era unul – la naiba, nu-mi mai amintesc.

— Demon, spuse ea cu un oftat.

Lui Gabe i se spunea *Demon.* Simţi o nevoie ciudată de a-i proteja.

— Chiar nu se ridică la înălţimea poreclelor pe care le folosesc ziarele.

— Nu? El păru surprins. E cam dezamăgitor. Pare interesant să ţi se spună *Lucifer.*

Nu era atât de sigură că era de acord cu asta.

— Este ciudat cum ziarele se concentrează mereu pe zvonuri şi lucruri stupide, dar niciodată pe operele lor de caritate şi pe milioanele de dolari pe care le donează.

— Ei bine, oamenii preferă să citească despre scandaluri decât despre fapte bune.

Trist, dar adevărat.

— Şi familia de Vincent a avut partea ei de scandal. El sorbi din băutură. Povestea recentă cu tatăl lor? Mare păcat.

— Într-adevăr, murmură ea, dorindu-şi să schimbe

subiectul. Deci, îmi spuneai că Rosie vrea să investigheze locul în care lucrezi sau ceva de genul, nu?

— Ah, da. El râse. Rosie m-a convins la un moment dat să o las să investigheze clădirea de birouri în care lucrez.

— Oh, nu! Ea zâmbi şi se apucă să-şi taie friptura. Crescent City Steaks dădea pe afară de lume sâmbătă seara, iar ospătarii se mişcau grăbiţi de colo-colo printre mese. Sunt sigură că povestea nu s-a terminat prea bine.

— Nu. A apărut însoţită de un medium. Cineva pe nume Prinţesa Lunii…

— Nu te cred, spuse Nikki cu un suspin. Sigur nu o chema aşa.

El îşi duse mâna la piept.

— Pe onoarea mea de cercetaş. Exact aşa o chema. Prinţesa Lunii.

Râzând, ea luă o gură din vin. „Pe onoarea mea de cercetaş.” Îi plăcea asta. Era ceva drăguţ. Totul la el era drăguţ. El era de-a dreptul perfect, dar…

Zâmbetul lui Nikki dispăru.

Dar, din clipa în care se întâlniseră afară, cât aşteptaseră să fie conduşi la masă, apoi comandară aperitivele şi felul principal, ea tot sperase să se aprindă *scânteia.* Atracţia de netăgăduit care trecea dincolo de nivelul fizic.

Scânteia nu se aprinsese.

Încă.

— Deci, Prinţesa Lunii s-a perindat pe la primul etaj şi a făcut o citire a locului. A spus numaidecât că se afla acolo spiritul unei tinere care murise din cauza unei epidemii de gripă. Fantoma fetei o căuta…

Telefonul ei sună în poşetă. Cum toţi cei care ar fi putut avea treabă cu ea ştiau că ieşise la o întâlnire, un fior de

neliniște înflori înăuntrul ei.

— Scuze! Se întinse după poşetă. Te superi dacă mă uit să văd cine sună? Mama a fost bolnavă, şi vreau să mă asigur că nu este o urgenţă.

— Nu-i nicio problemă, răspunse el. E perfect în regulă.

Cu un zâmbet, ea băgă mâna în poşetă şi scoase telefonul din buzunar. Îl întoarse, observând că era un număr cu prefix local, dar nu îl recunoscu.

— Te sună ai tăi?

Ea clătină din cap în timp ce puse telefonul înapoi în poşetă, trecând cureluşa peste spătarul scaunului.

— Nu. Nu recunosc numărul care m-a apelat. Trebuie să fie o greşeală. Să revenim la fata-fantomă. Ce voia?

El zâmbi când luă paharul cu apă.

— Aparent, căuta pe cineva cu care să se joace.

— E cam trist.

Nikki îşi auzi telefonul vibrând în semn că primit un SMS sau un mesaj vocal, dar nu îl mai luă în seamă.

— Este, dar lucrurile au devenit foarte ciudate când Prinţesa Lunii a mers la etaj. A susţinut că biroul din spate, cel în care lucrează şeful meu, este bântuit de o „femeie uşoară”.

Ea ţuguie din buze.

— O prostituată?

— Da. Şi se pare că era un spirit răzbunător, fiind ucisă de unul dintre clienţii ei.

În timp ce Gerald vorbea, Nikki îşi termină friptura şi se trezi uitându-se după chelner. Nu i-ar fi stricat încă un pahar de vin. Poate o ajuta să dea de scânteia care lipsea.

Măcar pentru un timp.

Nikki se lăsă pe spate, aşezându-şi un braţ în poală în vreme ce cu cealaltă mână se juca absentă cu piciorul

paharului. El era chiar drăguţ. Avea un zâmbet frumos.

— … Apoi, Rosie a decis că se poate rezolva cu o şedinţă de spiritism. Nici nu ştiu de ce am fost de acord cu aşa ceva. Chiar n-ar fi trebuit, pentru că şeful meu a apărut peste vreo cincisprezece minute…

O umbră se ivi peste masa lor, şi Gerald se opri din povestit. Crezând că era chelnerul, ea se răsuci pe scaun. Primul lucru pe care îl simţi fu parfumul proaspăt al coloniei. Semnale de alarmă se aprinseră înăuntrul ei când înălţă bărbia.

— Ce Dumnezeu?

Rămase mută de uimire când ridică privirea şi îl zări pe Gabe. Probabil avea vedenii, aşa că clipi o dată, apoi de două ori. Nu, el nu dispăruse.

El se uita… nu, îl fixa pe Gerald cu o căutătură *încruntată,* de parcă mai avea puţin şi-l smulgea de pe scaun.

— Gabe?

— Tu vorbeşti serios? întrebă Gabe.

Nikki tresări când privirea ei se îndreptă spre Gerald. Nu îi înţelegea reacţia.

— Ce cauţi aici, Gabe?

— Ăsta e tipul cu care ziceai că ieşi la întâlnire? întrebă el în loc să-i răspundă la întrebare. *Gerald?*

— Gabe, ce…

Gerald se lăsă pe spate în scaun.

— Nu mă aşteptam să te văd în seara asta, Gabriel.

Nikki se întoarse spre Gerald, şi neliniştea îşi făcu cuib în stomacul ei.

— Îl cunoşti pe Gabe?

Nu era cu putinţă. Când îi pomenise despre familia de Vincent, nu vorbise despre fraţi de parcă ar fi fost la per tu cu ei.

— Nu-l cheamă Gerald! se răsti Gabe cu ochi aprinşi de furie.

Oamenii de la mesele din jur începură să întoarcă privirea spre ei.

— Poftim? şopti ea, mai mult decât confuză. Nu-l cheamă aşa?

— Este al doilea prenume, răspunse Gerald, smulgându-şi şerveţelul din poală şi azvârlindu-l pe masă. Nu mint în privinţa numelui meu.

— Oh, doar că ai uitat să menţionezi că numele tău este Ross Haid, nu?

Numele nu însemna nimic pentru Nikki, dar ceva de rău augur plutea în aer.

— Ross?

— Ross Gerald Haid.

Gerald Ross schiţă un zâmbet.

— Şi ţi-a scăpat să menţionezi că eşti jurnalist la *Advocate,* nu?

Nikki înlemni.

— Jurnalist? Mi-ai spus că eşti scriitor. Aşa mi-a zis Rosie.

— Jurnalistul este un scriitor, sublinie Ross.

Gabe puse o mână pe spătarul scaunului ei.

— Da, un scriitor pentru *Advocate,* care lucrează la un material despre familia mea.

Şocul o zdruncină din toţi rărunchii.

— Lucrezi la un material despre ei?

— Da. Privirea lui se aţinti spre Gabe. Dar nu este motivul pentru care am vrut să ies cu tine, Nikki.

— Aiurea, spuse Gabe cu voce joasă. Te-ai furişat ca un şarpe în ultimele câteva luni. Ai aflat că Nikki lucrează pentru noi şi te-ai dus după ea.

„Oh, Dumnezeule.”

Uluită, Nikki se sprijini de spătarul scaunului. Era imposibil ca Rosie să fi ştiut asta. Nu se putea. I se aranjase o întâlnire. Fusese *atrasă într-o cursă.* De aceea începuse el să vorbească despre familia de Vincent. Nu dintr-o simplă curiozitate. Recursese la Rosie ca să ajungă la ea şi, astfel, la familia de Vincent…

Se simţi cuprinsă de un val de ruşine când piesele de puzzle se îmbinară. Întâlnirea – prima ei întâlnire de femeie normală – era un dezastru de proporţii apocaliptice.

— Ticălosule! Gabe se aplecă în faţă şi se sprijini cu cealaltă mână de masă. Dacă te mai apropii de Nikki…

— Ce? Nu aveai cum să confunzi înflăcărarea din tonul lui Ross. Ţi-e teamă ca nu cumva să-mi spună ceva ce aş putea folosi?

„Ceva ce aş putea folosi?”

Oh, nu.

— Nu vrei să ştii ce o să se întâmple, îl avertiză Gabe.

— Mă ameninţi? întrebă Ross.

— Foloseşte-ţi imaginaţia ca să te prinzi dacă e o ameninţare!

În străfundurile minţii ei, Nikki îşi dădu seama că nu îl auzise niciodată pe Gabe vorbind aşa, dar era prea enervată ca să mai ţină cu adevărat seama de asta.

— O secundă. Umerii ei se îndreptară în timp ce privi peste masă. M-ai invitat să oraş sperând că o să scoţi de la mine informaţii despre familia de Vincent?

— N-aş spune că a fost *singurul* motiv.

Privirea lui se aţinti spre ea.

Gabe scoase un sunet care îi aminti teribil de un mârâit în toată regula. Ea îl apucă de braţ în timp ce se ridică de pe scaun. Îşi înşfăcă poşeta şi întinse degetul din mijloc chiar

sub nasul lui Ross.

— Du-te naibii, băiatule!

— Hei! Zâmbetul se şterse de pe chipul lui Ross. Eu vorbeam serios. Nu te-am invitat doar pentru că…

— Taci! mârâi Gabe.

El nu se clinti, şi Nikki se văzu nevoită să-l tragă de braţ.

— Las-o baltă! spuse ea. Nu merită. Chiar nu merită.

— Oh, ba eu cred că ar merita. Gabe îl privi de sus pe Ross. Cu vârf şi îndesat.

Chiar dacă Nikki şi-ar fi dorit să-l vadă pe Ross lat la pământ, dacă era cu adevărat reporter, povestea asta nu se putea încheia bine pentru Gabe. Trebuia să-l scoată de aici înainte să facă o prostie.

— Hai să mergem! şopti ea. Te rog!

Privirea lui Gabe se întoarse spre ea, apoi el se împinse dinspre masă, făcând paharele să zornăie.

— Vorbesc serios, Ross. Poate ai o problemă cu familia mea, dar stai naibii departe de Nikki. M-ai înţeles?

Inima ei tresăltă în piept când Ross ripostă pe un ton acid:

— Oh, înţeleg perfect.

Nu-şi dădea seama dacă înţelegea cu adevărat, dar Gabe se întoarse şi o luă de mână. Pe deplin conştientă de privirile îndreptate spre ei, Nikki rămase cu ochii aţintiţi spre spatele lui Gabe şi nu mai spuse nimic cât timp el o conduse printre mesele pline de oameni, până ajunseră în aerul rece al nopţii.

Afară, Nikki îşi eliberă mâna din prinsoarea lui. Nici nu mai ştia ce să spună când ridică privirea spre Gabe.

— A fost atât de jenant.

— Nic…

— Voia să se folosească de mine ca să afle bârfe despre

familia ta! Ea se întoarse, privind lung spre intrare, tentată să dea buzna înapoi şi să-l pocnească pe Ross sau cum îl chema fix în faţă. Apoi, icni şi se întoarse brusc spre Gabe. Nu i-am spus nimic. Nimic despre…

— Ştiu. Maxilarul nu îi mai era încleştat. Ştiu că n-ai face asta niciodată. Nu m-am gândit la aşa ceva nici măcar o clipă şi nu mă simt deloc jenat. Nu ştiai cine era. Tu n-ai greşit cu nimic.

Umerii îi erau eliberaţi de o parte din tensiune, dar continuă să se simtă ca o fraieră cu acte în regulă.

— Iar Rosie clar nu a ştiut care erau intenţiile lui. Nu mi-ar fi aranjat niciodată o întâlnire cu el dacă ar fi ştiut.

— Te cred.

Nikki răsuflă brusc. Ce… uşurare.

— Apropo, arăţi fantastic. Gabe se întoarse spre ea, şi, în licăririle difuze ale restaurantului, ea observă cum o sorbea din priviri. Rochia… părul. Pantofii. Dumnezeule! *El* chiar nu merita nimic din toate astea.

Ea se îmbujoră când coborî privirea. Îi luase ceva timp ca să se pregătească pentru această seară. Purta o rochie sexy – simplă şi neagră. O rochie care îi învăluia sânii şi mijlocul şi devenea uşor evazată de la nivelul şoldurilor, unduindu-se în jurul coapselor ei. Îşi aranjase părul cu un ondulator, astfel că faţa îi era încadrată de câteva onduleuri ample. Şi ştia că machiajul ales era pe măsură, pentru că îşi conturase cu atenţie ochii cu negru şi nuanţe de cenuşiu, iar buzele – cu roşu.

Ea îşi drese glasul.

— Hmm, mulţumesc! Ce s-a întâmplat…

— Vreau să ştii asta, o întrerupse el. Eşti frumoasă, Nikki. Prea frumoasă pentru Ross, chiar dacă n-ar fi fost cine este.

Ea nu ştiu ce să spună şi decise că era timpul să schimbe subiectul.

— Cum ai ştiut că era el?

— N-am ştiut. Nu înainte să-l văd.

— Dar de ce ai venit la restaurant? întrebă ea.

— Am încercat să te sun.

Acela era numărul lui? De unde îi ştia numărul de telefon? Ia stai! Cel mai probabil, îl găsise în contractul de angajare.

Gabe dădu să se mişte din loc.

— Probabil o să te superi pe mine în primă fază, dar o să-mi mulţumeşti mai târziu.

— Poftim?

Ea îl ajunse din urmă, ceea ce era mare lucru, având în vedere că era pe tocuri.

— Habar n-aveam că Gerald era Ross. Aveam de gând să-ţi întrerup întâlnirea şi să-ţi spun că a apărut o urgenţă, zise el şi aruncă o privire spre ea. Un zâmbet pieziş îi curbă uşor buzele. M-am gândit să-ţi fac un bine şi să te salvez.

Pentru a mia oară, ea rămase fără cuvinte.

— Glumeşti, nu?

— Nicidecum.

— Îmi spui că mi-ai fi întrerupt întâlnirea fără niciun motiv?

— Ei bine, s-a dovedit că era un motiv al naibii de bun.

— Dar nu ştiai cine era. Dacă nu era reporter…

— Dacă, dacă, dacă… Astea sunt nişte prostii, Nic.

— Ba nu, nu sunt, nemernicule! Cineva care trecea pe lângă ei le aruncă o privire, dar lui Nikki nu îi păsa. Am impresia că-ţi baţi joc de mine.

El rânjea – chiar rânjea la ea.

— Nu-mi bat joc. Să spunem că nu era Ross, reporterul

ticălos care a vrut doar să se folosească de tine. Dacă era doar Gerald? E penibil ca naiba, şi tu eşti mult prea sexy ca să-i stai alături.

Nikki se opri în mijlocul trotuarului, se răsuci pe călcâie şi îi dădu una în braţ – cu putere.

— Au! El râse din toată inima, chiar râse. Dând capul pe spate şi dezlănţuindu-se pur şi simplu. Ţi-am spus. Ţi-am spus că o să te superi în primă fază.

— Sunt furioasă, răbufni ea. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine?

— Ai venit cu maşina? întrebă el, fără vreo urmă de tulburare în glas.

— Nu. Am luat un taxi. Detest să conduc prin oraş sâmbătă seara.

— Minunat! El o luă din nou la pas şi o conduse spre Toulouse Street. Te duc acasă.

— Nu mă duci nicăieri! Ea se întinse după poşetă. Nu-mi vine te cred. Sincer…

— Ce faci?

— Comand un taxi, zise ea şi se opri.

— Nu, nu comanzi nimic.

— Oh, ba da! se răsti ea şi continuă să caute în poşetă.

Nici nu mai conta că tipul cu care se întâlnise în această seară era un afurisit de reporter. Gabe venise aici ca să-i strice întâlnirea, nu ca să o salveze.

— Dacă nu te mişti, te iau pe sus şi te duc în braţe până în parcare.

— N-ai îndrăzni.

El coborî privirea spre ea.

— Ţi se pare că glumesc?

Oricât ar fi fost de enervant, el chiar nu părea să glumească.

— Nu.

— Aşa mă gândeam şi eu. Părea atât, dar atât de arogant. Dacă te porţi frumos şi nu mă iei la bătaie, opresc şi-ţi iau un smoothie.

— Dacă mă port frumos? Ea îi aruncă o privire ucigătoare. Nu sunt un copil, Gabe.

— Ştiu că nu eşti un copil. El încetini pasul ca să meargă în ritmul ei. Şi, când spun să te porţi frumos, nu mă refer la ce crezi că mă refer.

Ea nici măcar nu înţelese ce voia să spună.

— O să-ţi aplic o lovitură de picior fix în ceafă.

El râse când ajunseră la o intersecţie.

— Nici măcar n-ai ajunge la ceafa mea.

Uf.

Era adevărat.

Dar nu însemna că nu voia să încerce.

Nikki îşi simţi inima îndoită între confuzia provocată de apariţia lui neaşteptată şi furie când traversară drumul.

— De ce ai făcut asta? întrebă ea, ridicând privirea spre el. Dacă nu ştiai cine este Gerald cu adevărat, de ce ai făcut asta?

Felinarele stradale trimiteau o strălucire delicată de-a lungul obrajilor lui. El rămase tăcut pentru o clipă.

— Eram la atelier şi stăteam, gândindu-mă la ce mi-ai spus vineri despre motivele pentru care ai vrut să ieşi la o întâlnire. La faptul că nu cauţi o relaţie, dar ai fi interesată de o aventură de-o noapte dacă ar fi să se întâmple.

Sprâncenele lui Nikki se arcuiră când ea se încruntă.

— Sunt ferm convinsă că nu este exact ceea ce am spus eu.

— Dar asta ai vrut să spui.

Mâna ei se încleştă pe breteaua de la poşetă.

— Şi?

— Şi nu mi-a plăcut.

Ea rămase ca trăsnită. Atât de uluită, încât nu mai scoase niciun cuvânt în vreme ce intrară în garajul tăcut şi întunecat. Cum Gabe făcuse, probabil, un pact cu diavolul, reuşise cumva să găsească un loc de parcare la primul nivel.

Tocurile ei răsunară pe ciment, învăluindu-i în ecouri.

— Nu înţeleg nimic – nu te înţeleg.

Paşii lui încetiniră.

— Ba eu cred că înţelegi. Doar că nu vrei să recunoşti asta.

— Nu, spuse ea. Sincer, chiar nu înţeleg.

El nu mai vorbi până nu ajunseră la maşina parcată chiar undeva în fundul garajului.

— O să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic între noi la atelier? Asta o să facem?

Ea se opri când el îi deschise portiera din dreapta.

— Eu… nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Minţi.

Îi luă poşeta şi o puse pe scaun.

Nikki mintea tocmai pentru că îi era mai comod să pretindă că nu se întâmplase nimic. Era mai sigur aşa.

El se întoarse spre ea.

— Ştiu ce ai simţit când stăteam în spatele tău.

Obrajii i se aprinseră, şi îi mulţumi lui Dumnezeu că era prea întuneric acolo pentru ca el să o vadă roşind.

— Eşti bărbat. Vă excitaţi şi atunci când bate vântul pe unde trebuie.

Gabe râse.

— Aş vrea să fie adevărat, dar nu este. Şi ştii asta – ştiai exact ce simţeam, pentru că şi tu simţeai la fel.

Inima începu să i se zbată în piept. Nu putea nici în

ruptul capului să recunoască. Nu conta ce simţiseră.

— Nu mai sunt interesată de tine.

— Pe naiba!

Nikki simţi că nu mai are aer.

— Aroganţa ta chiar nu are limite.

— Nu este aroganţă. Se apropie de ea, forţând-o să se dea în spate până ce se lipi de maşina lui. Şi nu are nimic de-a face cu ce s-a întâmplat între noi înainte să pleci la facultate.

— Totul are de-a face cu asta! se răsti ea. Totul.

El o privi lung.

— Bine. Să spunem că are. Chiar şi aşa, asta nu schimbă un lucru.

— Care anume?

— Ai ieşit cu tipul ăla când ai fi preferat să fii cu mine.

Ochii aproape că îi ieşiră din orbite de uimire. Mii de proteste îi stăteau pe vârful limbii, dar Gabe se mişcă atât de repede, încât, abia după ce o întoarse cu spatele şi o lipi de pieptul lui, Nikki înţelese ce avea de gând.

— Ce faci? întrebă ea în timp ce el o cuprinse de mijloc.

— Îţi dovedesc ce am spus.

Privirea ei înnebunită cercetă garajul.

— Nu trebuie să-mi dovedeşti nimic.

— Oh, ba eu cred că trebuie. Şoldurile lui se împinseră uşor în spatele ei şi, da, îl simţi. Nu avea cum să nege. Încă mă doreşti. Probabil n-ai încetat niciodată să mă doreşti.

— Eşti beat? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

— N-am băut nimic toată ziua. Nu este ca în noaptea aceea.

Implicaţiile spuselor lui o făcură să se cutremure. La fel şi mâna care îi alunecă peste şold.

— Gabe.

— Spune-mi să mă opresc şi asta fac.

Ea întredeschise buzele. Trebuia să-i spună să se oprească. Ştia că orice urmă să se întâmple acum avea să schimbe totul între ei şi că, de data asta, nu aveau să mai poată repara răul care urma să le afecteze prietenia – şi poate chiar viaţa ei.

Ce se întâmpla acum anula prea multe dintre regulile ei, şi, mai ales după ce aflase ce i se întâmplase Emmei, nu era o mişcare deloc inteligentă. Pentru că, orice ar fi fost, inima lui aparţinea altcuiva, şi ea cu ce se alegea?

Doar cu *asta,* orice ar fi însemnat *asta.*

Încă nu îi spusese să se oprească.

Respiraţia lui dansă peste tâmpla ei.

— N-ai habar ce am vrut să fac când mi-ai spus că o să ieşi la întâlnire. Ei bine, poate acum îţi faci o idee mai clară. Degetele lui ajunseră la tivul fustei. Şi poate că este o nebunie. Nu-mi pasă.

— Ar trebui să-ţi pese, şopti ea, şi inima i se zbătu de să-i sară din piept.

— Atunci, spune-mi să mă opresc. Buzele lui îi atinseră uşor tâmpla şi o lăsară fără suflu. Încă nu mi-ai zis.

Nikki nu îi spusese.

Nu înţelegea cum de-şi începuse seara cu un tip şi acum se lăsă încântată de mângâierile lui Gabe de Vincent într-o parcare.

În repetate rânduri săptămâna trecută, nici măcar nu îndrăznise să-şi permită să viseze la aşa ceva.

Chicotul lui răsună profund şi reverberă înăuntrul ei.

— Pentru că nu vrei să mă opresc, dar Ross? Chiar dacă nu ar fi fost un nemernic?

Ea nu mai putu să respire când mâna lui se strecură pe sub rochie şi îi pluti pe coapsă. Palma lui aspră o înnebuni.

— Nici n-ar fi ajuns atât de departe cu tine. Degetele lui urcară spre banda subţire de material care i se odihnea pe şold. Nu crezi?

Nu, nu ar fi ajuns atât de departe.

— Răspunde-mi, Nic!

El îşi strecură un deget pe sub lenjeria ei.

Ea răsuflă tremurat.

— Nu. N-ar fi ajuns atât de departe.

Buzele lui trecură alene peste lobul urechii, trimiţându-i un fior pe şira spinării.

— Oare de ce?

Gâtul îi era uscat.

— Nu a fost nicio scânteie.

— De ce?

El trase cu putere de lenjeria tanga, şi şoldurile ei se cutremurară când o smulse de pe ea.

„Doamne!”

Gabe înlătură materialul subţire, şi ea nu ştiu ce se alese de lenjeria ei distrusă.

— De ce nu a fost nicio scânteie, Nic?

Abia mai reuşi să gândească în clipa în care mâna lui alunecă peste vintrea ei şi începu să coboare, ajungând atât de aproape de locul în care pulsa de dorinţă.

— Pur şi simplu, n-a fost.

— Nu este ăsta motivul. Degetele lui se opriră. Spune-mi de ce nu a fost scânteie, şi o să-ţi arăt eu ce este o scânteie.

Pieptul îi tremură în timp ce înghiţi în sec.

— El nu era… nu era tu.

— Asta e fata mea.

Degetele lui se furişară printre coapsele ei şi îi tăiară respiraţia.

Oh, Doamne, chiar se întâmpla. Gabe o atingea, şi se aflau în mijlocul unei parcări. Oricine putea să treacă pe lângă ei, dar nici că-i păsa. Nu se mai putea concentra decât pe Gabe, pe senzaţiile fierbinţi pe care el le aţâţa înăuntrul ei şi pe freamătul din piept.

Îl dorea de atâta vreme.

Îl dorea dintotdeauna.

— La naiba, eşti atât de udă! mormăi el.

Genunchii îi erau moi când dădu să-şi strângă picioarele.

— Nu. Nu face asta! El o muşcă uşor de ureche şi o făcu să răsufle întretăiat. Îmi place la nebunie.

Îşi ţinu picioarele depărtate.

— Ştii ce voiam să fac în noaptea aia la atelier? Nu m-am mai putut gândi la altceva de atunci. El îşi lăsă degetul să exploreze intimitatea ei umedă, tachinând-o. Voiam să te aplec în faţă şi să te iau atât de tare, încât să nu îţi mai treacă prin minte să ieşi la întâlnire cu alt bărbat.

„Oh, Doamne!"

— Dar nu pot face asta. Desenă cu degetul cercuri leneşe în jurul clitorisului ei. Însă ştii ce putem face?

— Ce? şopti ea şi aruncă o privire furişă spre garaj.

Gabe se depărtă de ea, şi Nikki îi simţi mâna pe talie. Auzi cum deschide fermoarul, apoi se apăsă spre ea.

Trupul lui Nikki se cutremură – chiar *se cutremură*. Îl simţi în spatele ei, tare, gros şi eliberat. O sămânţă de nelinişte prinse rădăcini înăuntrul ei.

— Prezervativul…

— Nu facem sex, Nic. Şoldurile lui se mişcară pe fundul ei. Ai încredere în mine!

Şi, imediat după, degetul o penetră.

Tot corpul lui Nikki se arcui în timp ce el alunecă până

la capăt. Nu se asemăna nici de departe cu momentele când o făcea ea. La naiba, nu, acum era cu totul altceva.

Înjurătura lui răsună ca o şoaptă mistuitoare la urechea ei, în timp ce pielea aspră a palmei lui dansă pe cea mai sensibilă parte din ea. Îşi legănă şoldurile în spatele ei, lăsându-şi penisul să gliseze în sus şi în jos pe fesele ei, şi mai adăugă un deget, adâncindu-şi explorarea. Ea tresări şi făcu ochii mari.

Degetele lui Gabe se opriră.

— Te doare?

— Nu, icni ea. Doar că… a trecut ceva timp.

— Îmi dau seama.

Cum? Dar gândul dispăru când degetele lui începură să se mişte din nou. Se lăsă cu totul în voia lui în timp ce se prinse cu o mână de braţul lui, lăsându-şi unghiile să sape în pielea lui şi sprijinindu-se cu cealaltă mână de maşină.

Gândurile i se învolburau în minte. Corpul i se încleştase. Nu mai putea rezista. Se împinse spre el, călărindu-i mâna aşa cum visase.

— Asta e. Vocea lui răsună aproape gutural, un ton ce îi era necunoscut. Fă dragoste cu degetele mele!

Cuvintele lui îi mistuiră pielea, şi poate că, a doua zi, avea să se simtă jenată, dar, în seara asta, cuvintele lui o excitară. Sângele i se transformă într-o lavă incandescentă, şi fiecare celulă din corpul ei păru să se încleşteze brusc. Degetele lui continuară să o penetreze cu febrilitate, împingându-se spre fesele ei. Probabil simţi că urma să îşi dea drumul şi înţelese că nu avea să îşi poată reprima gemetele. Îi acoperi gura cu o mână şi îi înăbuşi strigătele când se lăsă purtată în mrejele năucitoare ale desfătării.

Fiori de plăcere continuară să pulseze înăuntrul ei în timp ce Gabe scoase un geamăt prelung, venit parcă din

adâncurile fiinţei. O strânse în braţe şi încremeni când trupul i se cutremură. Şi apoi, îl simţi, zvâcnind pe fesa ei în timp ce ea îşi lăsă capul pe pieptul lui.

Nikki mai ştia doar că amândoi îşi pierduseră minţile.

Capitolul 21

Din fericire, Gabe avea o cămaşă în plus pe bancheta din spate şi o folosi ca să o cureţe cât mai bine pe Nic. Şi, din cine ştie ce motiv, era mai mult decât încântat că o ştergea de sperma lui.

Odată ajunşi în maşină, el aruncă o privire spre ea. Se ţinea de tivul fustei şi privea fix înainte. Dacă nu ar fi văzut surâsul satisfăcut de pe buzele ei, chiar şi-ar fi făcut griji.

Dar tot îşi făcea griji.

Lucrurile merseseră mult mai departe decât se aşteptase. Nu era ca şi cum, în clipa în care plecase de la atelier ca să pună punct întâlnirii ei stupide, plănuise să-i rupă chiloţii şi să o pătrundă cu degetele.

Gabe apăsă butonul de pornire, şi motorul se trezi la viaţă.

Pe cuvântul lui de onoare, nici măcar nu ştia cum de totul evoluase atât de repede, dar, la naiba, nu era ca şi cum ar fi putut să dea timpul înapoi.

— Hei! Se întinse şi îşi aşeză mâna peste a ei. Eşti bine?

— Da. Ea îşi drese glasul. Da.

Privirea lui cercetă fiecare centimetru al chipului ei, fără să ştie exact ce căuta, apoi urma aceea de zâmbet se adânci. Ea îşi întoarse privirea, dar nu înainte ca el să vadă gropiţa din obrajii ei şi îmbujorarea care căpătă nuanţe trandafirii.

Noaptea asta era… diferită.

Aproape că ucisese un bărbat într-un restaurant şi avusese unul dintre cele mai extraordinare orgasme din viaţa lui într-o parcare, fără să facă sex cu adevărat.

Nu era chiar o seară de sâmbătă obişnuită.

— Ştii ce ar merge acum? întrebă el şi dădu cu spatele în parcare.

Ea îi trimise o privire.

— Un pui de somn?

El chicoti în timp ce traversa parcarea.

— Ar fi frumos, dar nu la asta mă gândeam. Cred că ar merge un smoothie.

Când aruncă o privire spre ea, o zări pe Nic zâmbind.

— Da, ar merge şi la mine unul.

— Atunci, hai să ne luăm!

Şi făcură întocmai.

Gabe opri la cel mai apropiat Smoothie King. Se duse înăuntru şi luă pentru ea un smoothie cu căpşune, iar pentru el unul cu afine la care ea sigur avea să strâmbe din nas.

— Mulţumesc, spuse ea, luându-l de la el când Gabe se strecură pe scaunul şoferului.

— Cu plăcere! Dădu să pornească maşina, dar se opri. În funcţie de trafic, nu-i lua mai mult de douăzeci de minute ca să o ducă acasă. Te superi dacă termin de băut înainte să o luăm din loc?

— Normal că nu.

Luă o înghiţitură din smoothie-ul ei.

El îşi aminti brusc de planurile despre care îi vorbise cu o noapte în urmă.

— Ce s-a întâmplat cu apartamentul de care erai interesată?

— Oh! Este perfect. Am completat actele şi aştept să primesc răspunsul de la administratorul proprietăţii. Dacă

primesc aprobarea, este al meu.

— Minunat!

— Mulţumesc! Ar trebui să aflu ceva săptămâna asta.

— Atunci, trebuie să-ţi iei un câine sau ceva.

Ea râse încet.

— Poate o pisică.

— Sau un tatu.

— Un tatu? Poftim?

Cu un zâmbet larg pe buze, el ridică un umăr.

— Îmi aduc aminte că ai încercat să salvezi un tatu când aveai 13 ani.

Ea rămase tăcută o clipă.

— Doamne, nu pot să cred am uitat asta! Mama şi-a ieşit din minţi pentru că încercam să-l ridic…

— O reacţie de înţeles când îţi vezi copilul încercând să salte un tatu.

— Nu mi-ar fi făcut nimic. Îi plăcea de mine.

Gabe clătină din cap.

— Încă le consider cele mai drăgălaşe creaturi din lume. Trecu o clipă, şi ea aruncă pe furiş o privire spre el. Te holbezi la mine.

— Nicidecum.

Dar fix asta făcea.

Ea întoarse capul spre el.

— Nu? Te holbezi la mine în clipa asta.

— Bine. Zâmbind pe după pai, el ridică privirea dinspre smoothie. Acum, nu mă mai holbez.

— Dar te *holbai.*

— Poate.

Ea râse, dar râsul se risipi prea repede.

— Gabe?

— Da?

Lăsându-şi capul pe tetieră, el se uită la ea. Doamne, era… chiar nu avea cuvinte să o descrie.

— Ce… ce facem? întrebă ea încet.

Nu ştia cum să răspundă la întrebarea ei. Cât rămăsese în atelierul lui, cu privirea aţintită spre rafturile acelea afurisite, nu se putuse gândi decât că Nic ieşise la întâlnire. Înainte să ştie ce făcea, se trezise în maşină, o sunase şi conducea spre Crescent City Steaks. O enervare aproape primitivă îl copleşise – şi, dacă era sincer până la capăt, îl mai traversase o emoţie. O emoţie care îi alimentase decizia de a-i distruge întâlnirea, lucru de care se bucura din mai multe motive, pentru că Ross sigur ar fi încercat să se strecoare pe sub fusta ei, cu sau fără investigarea familiei lui. Şi nu trebuia decât să te uiţi la ea. Era absolut superbă.

— Nu ştiu, răspunse el, întâlnindu-i privirea. Sincer, chiar nu ştiu. Eu doar… Nu mi-a plăcut ideea de a te şti la întâlnirea aia.

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce sorbi lung din smoothie.

— Deci, nu ţi-a plăcut să mă ştii la o întâlnire şi te-ai gândit că ar fi cel mai bine să-mi oferi un orgasm într-o parcare?

Incapabil să se abţină, Gabe râse.

— N-ai fost singura.

— Oh. Ştiu, răspunse ea sec.

— Nu am plănuit asta. Şi era adevărul. Pur şi simplu… s-a întâmplat.

Ea îşi coborî smoothie-ul şi se uită lung la el.

— Este cam greu ca aşa ceva să se întâmple *pur şi simplu.*

— Ai dreptate. El îşi trecu degetele prin păr. Cred că am simţit nevoia de a dovedi cumva că şi tu mă placi la fel de

mult cât te plac eu.

— Mă placi?

— Pari surprinsă. Gabe râse. Ce s-a întâmplat adineauri – să-mi dau drumul aşa? Sunt mai mult decât convins că nu mi s-a mai întâmplat din liceu.

— Oh.

Ea băgă paiul în gură.

El o privi o clipă, amuzat de reacţiile ei; şi se mai întâmpla ceva înăuntrul lui: se trezi un sentiment ciudat pe care nu-l mai simţise de ceva vreme. Tandreţe? Fireşte, simţise tandreţe faţă de Nic.

— În orice caz, când mi-ai spus că nu mai eşti interesată de mine, cred că am acceptat provocarea.

Nic păru să se gândească o clipă.

— Asta a fost ideea? Ai vrut să dovedeşti ceva sau ai luat totul ca pe o provocare?

— La naiba! Nu. N-am vrut să spun asta. El luă o gură din smoothie, încercând să îşi descâlcească gândurile, însă fără succes. Nicidecum.

Ea răsuflă sacadat, făcându-l să se uite la ea, după care întoarse iute privirea.

— Regreţi?

Întrebarea ei răsună aproape ca o şoaptă, şi iniţial lui nici nu-i veni să creadă că întreba una ca asta, din moment ce nu-i dăduse în vreun fel de înţeles că ar fi regretat. Dar apoi pricepu. Trecutul lor era ca o viperă între ei.

— Nu.

Întinzându-se, îşi puse degetele sub bărbia ei şi îi îndreptă privirea spre a lui. Ce simţea în legătură cu cele întâmplate şi ce simţea pentru ea erau ca o bilă de emoţii confuze rostogolindu-se în pieptul lui.

— Nu ştiu ce a fost. Sau ce o să însemne mâine, dar ştiu

un lucru, Nic. Nicio fărâmă din mine nu are nici urmă de regret.

Soneria stridentă a telefonului lui Nikki o trezi în cele din urmă. Avea impresia că suna de ceva vreme.

Cu un geamăt, se rostogoli pe o parte şi căută adormită pe noptieră până găsi afurisitul de telefon. Deschise un ochi.

Rosie.

Apăsă butonul de răspuns, apoi duse telefonul la ureche şi gânguri:

— Ce oră e?

— Ora la care să-mi spui ce naiba s-a întâmplat aseară!

Cele petrecute cu o noapte în urmă i se păreau ca un vis, deloc real la primele ore ale dimineţii.

— Presupun că ai vorbit cu Gerald. Oh, stai, care este numele lui adevărat? Ross Haid, un reporter…

— Ştiam că a scris din când în când pentru *Advocate,* dar nu credeam că o să fie o problemă. Mi-a scris aseară, dar nu i-am văzut mesajele decât azi-dimineaţă. Primul mesaj a fost, citez: „Gabriel de Vincent tocmai mi-a răpit partenera". La început, m-am gândit că glumeşte, spuse Rosie. Dar a urmat un mesaj în care mi-a explicat că scrie un articol despre familia de Vincent. Jură că nu de aia a vrut să iasă cu tine, dar o să-l ucid cu mâinile mele. Ce naiba s-a întâmplat, Nikki?

Cum Dumnezeu să explice, când nici măcar ea nu era sigură că ştia ce se întâmplase?

— Ei bine, ai primit o versiune scurtă a celor întâmplate.

— Deci, Gabe şi-a dat seama că era Ross?

Vocea lui Rosie se ridică şi o făcu pe Nikki să tresară.

Cu un geamăt, Nikki se întoarse pe spate.

— Nu. Habar n-avea până să ajungă acolo. Mi-a spus că a venit să mă salveze de la o întâlnire probabil îngrozitoare.

— Serios? întrebă ea cu glas sec.

— Da. Nikki îşi puse un braţ peste ochi. Am fost surprinsă să-l văd şi să aflu cine era Gerald. A fost o nebunie.

— Şi apoi, ce s-a întâmplat? întrebă Rosie. Te-a dus acasă şi te-a băgat înăuntru cu forţa?

Nikki ţuguie din buze.

— Nu.

— Şi atunci, a ieşit pur şi simplu şi te-a trimis acasă, şi asta a fost?

— Nu chiar, mormăi Nikki, în timp ce îşi lăsă braţul pe pat.

— Am impresia că trebuie să purtăm discuţia asta faţă în faţă, decise Rosie. Trebuie să te trezeşti…

— Nu mă trezesc.

— Atunci, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat aseară.

O parte din ea nu-şi dorea să-i povestească lui Rosie, pentru că avea impresia că astfel ar întina cele întâmplate între ei. Dar o cunoştea bine pe Rosie. O credea în stare să se înfiinţeze la uşa ei, cerându-şi răspunsurile.

— Ceva s-a întâmplat între noi, spuse ea, aruncând o privire spre uşa închisă a dormitorului. Era ciudat să poarte această conversaţie în casa părinţilor ei. Nici nu ştiu cum s-a întâmplat.

— Cum s-a întâmplat *ce* anume?

Vocea lui Rosie era mai calmă, trecând de la un ton foarte nerăbdător la unul *oarecum* nerăbdător. Era un progres.

— Ne… certam cumva. Cred? Pentru că el a vrut să-mi strice întâlnirea fără să ştie cine era cu adevărat Gerald, ceea ce, privind în urmă, este o ceartă ridicolă, dar în fine… Mi-a

spus ceva cum că încă sunt interesată de el, iar eu am zis că nu este adevărat. Nikki se frecă la ochi. Apoi, mi-a cam dovedit că minţeam.

— Am înţeles. O să am nevoie de mai multe detalii, spuse Rosie. Cum ţi-a dovedit că minţeai?

Simţind cum i se aprind obrajii, Nikki clătină din cap.

— Am făcut, cumva, sex.

Urmă o clipă de tăcere.

— Cum adică *am făcut, cumva, sex?*

Ea oftă apăsat.

— Închipuie-ţi că faci sex, dar fără să te săruţi şi folosindu-se doar de degete.

— La naiba! spuse Rosie cu răsuflarea întretăiată.

— Da.

— Degete? La plural?

Nikki râse când se întoarse pe o parte.

— Mda.

— La naiba! repetă ea.

— Ştiu. Lucrurile s-au aprins destul de repede şi… Şi el îi oferise cel mai extraordinar orgasm din viaţa ei. Şi nu ştiu. S-a întâmplat. După aceea, ne-am dus să ne luăm câte un smoothie.

— Stai! Ce?

— Ai auzit bine. Ne-am luat câte un smoothie.

— Nici nu ştiu ce să mai spun, Nikki. Urmă o pauză. Aţi vorbit despre ce s-a întâmplat?

— Da. Am vorbit. L-am întrebat ce se întâmplă între noi şi mi-a spus că nu ştie. Mi-a mai zis şi că nu regretă. Nikki strânse din buze când se lăsă din nou pe spate. Îl cred. Nu cred că a plănuit să se întâmple asta şi nu cred că a regretat.

— Nikki, oftă Rosie.

— Uite, ştiu că a fost o nebunie. La ce trecut avem, era

chiar ultimul lucru pe care să-l facem, dar…

— Dar încă ţii la el.

— Nu aveam de gând să spun asta, dar, da, ţin la el. În mod evident.

— Ştii la ce mă refer, răspunse ea. Ce voiai să spui?

Nikki se încruntă.

— Voiam să spun că nu-mi închipui mai mult decât a fost. N-am aşteptări.

— Scumpo. Glasul lui Rosie începea să redevină strident. După cum ţi-am spus data trecută, trebuie să începi să-i înţelegi acţiunile. Şi o să-ţi mai spun un lucru. Încetează să te mai minţi singură!

— Nu mă mint singură.

— Ba da. Te minţi. Ascultă, nu te judec. Evident. Nu-l cunosc pe Gabe şi nu ştiu ce fel de om e, dar este ceva între voi doi. A *fost* ceva între voi, şi nu ştiu dacă este bine sau rău, dar ştiu că este rău că te prefaci că nu e mare scofală. E.

Ea deschise gura ca să nege, dar Rosie avea dreptate. Nikki chiar se minţea singură. Ei bine, nu îşi dăduse neapărat şansa să proceseze totul pe deplin, dar ce se întâmpla între ei era important. Era fie un pas spre un viitor, fie un pas spre un dezastru, dar era un pas pe care ştia al naibii de bine că avea să îl facă.

— Te urăsc! mormăi Nikki.

Rosie râse.

— Pot să te întreb ceva şi să-mi răspunzi sincer?

Oh, Doamne.

— Spune!

— Ai încetat vreodată să-l iubeşti?

Nikki îşi ţinu respiraţia, fără a se îndoi de sensul întrebării lui Rosie. Nu întreba dacă mai era îndrăgostită de Gabe. Întreba dacă Nikki încetase vreo clipă să-l iubească, iar

întrebarea o sfâşie. Un iureş de emoţii se învolbură înăuntrul ei. Frică. Nerăbdare. Groază. Entuziasm. Doar pentru o secundă, se lăsă traversată de toate aceste senzaţii, şi era minunat şi înspăimântător în acelaşi timp.

Era, oare, posibil să fi fost îndrăgostită de Gabe de când era mică? Să nu fi fost o pasiune copilărească? Şi ceea ce simţea din nou, ce simţise cu o noapte în urmă în braţele lui, să nu fi fost doar pasiune? Că nu era doar dorinţă trupească?

Nu putu să răspundă la întrebarea lui Rosie.

Rosie oftă.

— Mă gândeam eu.

Capitolul 22

Un singur telefon îl ajută pe Gabe să afle ce voia duminică dimineaţa şi, prin urmare, stătea acum în faţa uşii de un maro ciocolatiu a uneia dintre casele mai noi din Pritchard Place.

Bătu cu pumnul în uşă şi aşteptă. Nu trebui să aştepte prea mult. Paşi se auziră apropiindu-se de cealaltă parte, şi uşa se deschise, lăsând la vedere jumătate din chipul lui Ross Haid.

— Ce naiba?

Ross clipi repede în timp ce deschise uşa pentru a dezvălui că nu purta decât un tricou alb şi pantaloni de flanel.

Fără să spună vreun cuvânt, Gabe se avântă înainte, forţându-l pe Ross să facă un pas în spate când intră în casa lui. Gabe puse mâna pe uşă şi o închise în urma lui.

O doză sănătoasă de frică umplu ochii mari ai lui Ross.

— Ce faci, omule? Ştii cine sunt şi pentru cine lucrez…

Trăgând braţul în spate, îşi înfipse pumnul în maxilarul

lui Ross şi îl făcu să dea capul pe spate. Ross se prăbuşi pe podea ca un sac de cartofi şi ateriză în fund chiar în timp ce îşi cuprindea falca în palmă.

— Am vrut să fac asta aseară. Gabe descleştă pumnul în timp ce se aplecă peste Ross. A trebuit să-mi folosesc fiecare fărâmă de control ca să nu te nenorocesc acolo.

— Fir-ar! Ross scuipă o gură de sânge. Cred că mi-ai crăpat un dinte. Ţi-ai ieşit din minţi?

— Tu ar trebui să-ţi pui întrebarea asta, răspunse Gabe şi se îndreptă de spate. N-ai decât să umbli după mine şi după fraţii mei până nu mai poţi, dar stai naibii departe de Nic.

— La naiba! Ross se rostogoli pe spate. Ai fost foarte clar aseară.

— Mă asigur să fie clar acum. Se bucurase de un moment de satisfacţie când îl pocnise pe Ross, dar voia să-l distrugă pentru că o pusese într-o situaţie stânjenitoare pe Nic şi încercase să se folosească de ea. Pentru că data viitoare o să fie ultima.

— Tu vorbeşti serios? Vii neinvitat în casa mea, mă loveşti şi apoi mă ameninţi?

— Ştiu că nu o să sufli o vorbă. Şi vrei să ştii de ce? Pentru că nu eşti atât de prost. Dacă te duci să mă denunţi, o să mă asigur că o să ştie toată lumea de ce te-am lăsat lat. Eşti sigur şefii tăi de la *Advocate* îşi doresc genul ăsta de reclamă? Să te foloseşti de o femeie? întrebă Gabe. O să le dau eu material de scris – şi nu o să fie ce speri tu să publici.

— La naiba! Ross scoase un râset fornăit. Şi eu care am auzit că tu eşti fratele de Vincent calm şi liniştit. Se pare că lumea s-a înşelat.

— Sunt alt om când vine vorba despre cei la care ţin.

— Şi ţii la Nikki? Fiica de 20 şi ceva de ani a angajaţilor

tăi? Ross râse din nou, iar Gabe se gândi că erau şanse mari să-l pocnească iar pe nemernic. Ross coborî mâna şi se ridică într-un cot. Ce reprezintă ea pentru tine?

Gabe ştia unde voia să ajungă cu acea întrebare.

— Dacă văd pe undeva scris ceva despre ea, o să te consider responsabil pentru ce apare.

— N-am de gând să scriu despre ea. Chiar îmi place de ea.

— Nu trebuia să spui asta, îl avertiză Gabe.

— Nu? Îndoi un picior. Încep să cred că teoria mea despre familia ta este corectă.

— Nu-mi pasă de ceea ce crezi tu.

— Ar trebui. Ross se ridică şi îşi şterse o dâră de sânge care i se prelingea în colţul gurii. Nu cred că tatăl tău s-a sinucis. Cred că a făcut ceva, şi unul dintre voi… unul dintre voi l-a ucis pentru asta.

*

Nikki era asaltată de atâtea emoţii luni dimineaţa, încât trecu de două ori pe lângă congelator înainte de a-şi da seama că se dusese în cămară ca să scoată fripturile pentru masa de seară.

Nu mai ştia nimic de Gabe de când o lăsase acasă sâmbătă seara şi încă nu dăduse ochii cu el. Neştiind dacă asta însemna sau nu ceva, ea încercă să facă ordine în propriile gânduri împrăştiate şi să se apuce de treabă.

Era luni… ceea ce însemna că o aştepta ştersul nesfârşit al prafului de pe nişte lucruri care nu erau folosite niciodată şi pe care probabil familia de Vincent habar nu avea că le deţinea.

Prinzându-şi părul în creştet, se cufundă în muncă.

Dezavantajul când venea vorba despre o activitate atât de monotonă era că mintea ei începea să o ia la goană şi să se gândească obsesiv la fiecare lucru mărunt care se întâmplase între ea şi Gabe sâmbătă seara.

Chiar nu avea nevoie de asta.

Şi nici nu-şi dorea.

Oricât se concentra pe cum avea să îşi decoreze apartamentul drăguţ pe care spera să-l obţină şi oricât încerca să hotărască dacă să caute un post de asistent social sau să se înscrie la şcoală, mintea îi revenea tot la Gabe.

Pur şi simplu, îi venea să-şi tragă una. Tare.

Cel mai bine era să se poarte de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu avea să fie cea mai uşoară tactică, dar era cea mai inteligentă. În mod evident, el era atras fizic de ea. În mod evident, ea era topită după el… Diferenţa însă era că ştia prea bine că pentru ea nu ar fi doar ceva fizic.

Ar deveni mai serios.

Iar ea nu putea să-şi asume un asemenea risc.

Era aproape amiază când Nikki dădea cu aspiratorul într-unul dintre dormitoare nefolosite, în aripa locuită de Lucian şi de Julia. Cum covorul era practic imaculat, se descălţase de balerini şi îi lăsase pe hol. Fredona ceva în ritm cu vâjâiala aspiratorului, când aceasta se opri brusc.

Încruntându-se, apăsă pe butonul de pornire/oprire, apoi se întoarse şi cercetă camera din priviri. Cablul era scos din priză.

— Ciudat, murmură ea şi se îndreptă spre priză.

Firul era lung, deci nu-l smulsese ea din perete.

Ce casă dubioasă, posedată de spirite malefice.

Băgă ştecherul din nou în priză, şi aspiratorul prinse viaţă. Cu un oftat, ea se întoarse şi scoase un ţipăt speriat.

Gabe stătea în pragul uşii, cu braţele încrucişate,

rezemându-se de toc.

— Probleme cu aspiratorul?

— Tu l-ai scos din priză? întrebă ea şi se apropie iute de aspirator ca să-l oprească.

— Nu. De ce aş face asta?

Ea îl privi cu ochii mijiţi.

— Nu ştiu, dar s-a scos singur.

— Fantomele.

— Aveam impresia că nu crezi în fantome.

El ridică dintr-un umăr.

— Eu n-am văzut niciodată nimic, dar am auzit destule chestii ciudate în casa asta ca să-mi pun întrebări.

Nu era sigură dacă el doar se juca sau nu cu ea, dar era absolut conştientă că erau singuri pe tot etajul, într-o cameră cu un pat.

Nikki îşi drese glasul când îşi trecu mâna peste mânerul aspiratorului.

— Ei bine, trebuie să mă întorc la treabă, aşa că…

Gabe se încruntă.

— Aşa o să fie lucrurile de acum încolo?

— Nu înţeleg. Şi chiar nu înţelegea. Trebuie să dau cu aspiratorul în camera asta. Ştii, una dintre cele cinci camere de pe etaj care nu a fost folosită niciodată. Este foarte important să termin aici.

El râânji.

— Şi de ce, mă rog?

— Îmi închipui că, dacă nu o fac, monstruleţii de praf de sub pat o să se înmulţească şi o să pună stăpânire pe casă, iar Devlin o să aibă şocul vieţii lui. Nu putem permite să se întâmple una ca asta.

Gabe râse.

— Monstruleţii de praf pot să mai aştepte.

— Nicidecum. Ştii cum sunt monstruleţii de praf. Se tot adună, se înmulţesc şi nu se opresc din făcut bebeluşi. În plus, este treaba mea.

— Te căutam, spuse el fără să-i ia în seamă cuvintele.

— Ei bine, m-ai găsit, dar, după cum vezi, sunt foarte ocupată… Ea făcu un mic pas în spate când el se îndepărtă de toc şi pătrunse în cameră, oprindu-se să închidă uşa în urma lui. Ce faci?

El încuie uşa, şi inima ei începu să i se zbată de să-i sară din piept. Gabe nu spuse nimic în timp ce se apropie de ea cu paşi leneşi. Cu paşii unui animal de pradă, ca o felină care şi-a zărit prada.

— Gabe…

— Te-ai ascuns de mine toată ziua?

— Poftim? Nu. Am muncit…

— Da, cum să nu! El traversă spaţiul dintre ei. Când erai mică, obişnuiai să te ascunzi prin camerele astea de fiecare dată când Lawrence era pe aici.

— Ei bine, nu-i plăcea toată gălăgia pe care o făceam…

— Nu ai făcut niciodată multă gălăgie. Oprindu-se chiar în faţa ei, el o apucă de şolduri. Oricum, mă bucur că te-am găsit aici.

Pulsul ei scăpă de sub control când ea înălţă capul.

— De ce?

— Pentru că mi-am petrecut toată noaptea trecută gândindu-mă la un lucru.

Îi era aproape frică să întrebe.

— La ce anume?

Mâinile lui pe talia ei se încordară şi o ridicară. Ea nu mai avu cum să se împotrivească. Pentru o clipă, rămase în picioare, însă, în clipa următoare, spatele ei aterizâ în centrul patului şi el veni deasupra ei, ţintuind-o cu braţele şi

genunchii.

„Oh… Dumnezeu…”

— Te-ai gândit la cum mă arunci pe pat? întrebă ea.

El chicoti din nou, şi sunetul o făcu să se înfioare.

— Nu, nu m-am gândit la asta, dar a fost distractiv.

— Pentru tine, poate.

— Ţi-a plăcut.

Bine, îi plăcuse, dar nu avea de gând să recunoască.

Vreodată.

— Ce faci?

— Fac lucrul la care m-am gândit toată noaptea. Ţi-am spus. Cu un zâmbet larg, el îşi sprijini greutatea pe genunchi şi se îndreptă de spate. Ţine pasul cu mine!

— Să ţin pasul cu tine? Vii aici, mă arunci pe un pat, şi eu ar trebui să ştiu ce ai de gând? Ea dădu să se ridice. Gabe…

— Vrei să ştii la ce m-am gândit? întrebă el.

— Nu chiar, răspunse ea.

— O, ba da, o să vrei să ştii. Mâinile lui îşi croiră drum spre talia ei, făcând-o să răsufle sacadat. Dar cred că o să-ţi arăt.

— Nu cred că… *Gabe!* icni ea în timp ce el îşi strecură degetele pe după betelia colanţilor negri. Ce faci?

— O să vezi. El trase, şi ea îl apucă de încheieturi. Şi tind să cred că o să-ţi placă foarte, foarte tare.

Pieptul ei se înălţă şi coborî ca urmare a răsuflărilor precipitate. Habar nu avea cum ajunsese de la dat cu aspiratorul la momentul acesta. Totul se întâmplase atât de repede, încât se întrebă dacă îi rămăsese măcar vreun dram de autocontrol din clipa în care el îşi făcuse apariţia.

Sau dacă îşi dorea să se controleze.

Strânsoarea ei slăbi.

Rânjetul lui Gabe se adânci în timp ce el coborî genele lui dese.

— Cum ţi-a fost ziua?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

— Hmm, bună? O zi normală de luni.

El trase din nou, reuşind să mai coboare colanţii un centimetru de pe şoldurile ei.

— Ai primit vreun răspuns în legătură cu apartamentul?

— Nu încă, spuse ea, părându-i-se că era cea mai bizară poziţie în care să poarte o conversaţie.

— Am în depozit câteva piese care s-ar potrivi perfect în apartamentul tău, spuse el, trecându-şi degetul mare peste şoldul ei. O măsuţă de cafea, o comodă şi o noptieră. Poţi să le iei.

Surprinsă de propunerea lui, ea nu reuşi decât să se uite lung la el.

— N-ar fi corect. Lucrurile tale costă cât un semestru la UA…

— Nu-mi pasă. Vreau să le iei tu. Degetul lui se mişcă spre celălalt şold, alunecând peste vintrea ei. Sunt piese pe care nu le-am vândut niciodată şi le-am făcut cu mult timp în urmă.

— Gabe…

Privirea lui o străpunse pe a ei.

— Eu decid la cine ajung, şi te aleg pe tine.

„Te aleg pe tine."

Oh, Doamne, cuvintele trimiseră un fulger în inima ei. El nu le rostise aşa cum le percepuse inima ei, şi totuşi…

— Gândeşte-te la ele ca la un cadou de casă nouă, spuse el, de parcă nu ar fi vorbit despre un cadou care costa zeci de mii de dolari. Şi acum, ar trebui să mă întrebi cum a fost ziua mea.

Ea strâmbă din nas.

— Cum a fost ziua ta?

Gabe râse.

— Ai putea măcar să o spui de parcă îţi pasă.

— Îmi pasă, comentă ea şi îşi dădu ochii peste cap.

— M-am trezit devreme şi n-am mai putut să adorm la loc. M-am gândit la sâmbătă seara, la cât de minunat mi se simţea penisul pe fundul tău.

Doamne…

Ea simţi cum i se cască un gol în stomac în timp ce fiori incandescenţi i se învolburară prin vene.

— Şi m-am mai gândit la cât de bine te-am simţit cu degetele când ai ajuns la orgasm, continuă el, şi cuvintele lui îi încinseră pielea. Ştii că m-am făcut tare ca naiba?

— Nu, şopti ea când sângele îi izbucni în flăcări.

El îşi muşcă buza în timp ce privirea lui pluti peste sânii ei şi continuă să coboare.

— Trebuia să fac ceva în privinţa asta. Nu a fost la fel de bine ca sâmbătă seara, dar a mers. Pentru o vreme.

Ea făcu ochii mari când îi înţelese insinuările.

Gabe trase din nou, coborându-i colanţii atât de mult încât să dezvăluie un colţişor din lenjeria ei intimă. Îşi înclină capul într-o parte.

— Sunt *fluturi?*

— Taci din gură!

Ea se îmbujoră.

— Drăguţ. Vreau să-i văd cu totul.

Privirea ei ţâşni spre uşa închisă.

— Ai luat-o razna? Ea se ţinu bine de mâinile lui. Dacă intră cineva…

— Nu o să ne găsească nimeni. Am încuiat uşa. El trase din nou, revendicând încă un centimetru. Şi camera asta este

mult mai intimă decât o parcare.

Îşi simţea pielea mistuită de un alt soi de căldură.

Apoi, el trase din nou, iar Nikki nu mai putea să se mintă singură. Nu încercă să-l oprească, pentru că în acest moment îi lipsea, fără îndoială, o doagă. Toate gândurile de mai devreme, care îi spuneau că orice făcea cu Gabe era prea riscant, zburară frumos pe cea mai apropiată fereastră când el se aşeză pe pat şi îi scoase pantalonii.

Nikki abia mai putea să respire în timp ce el îşi lăsă mâinile să urce peste picioarele şi partea exterioară a coapselor ei. Îi prinse chiloţii între degete.

Nu era ca sâmbătă seara.

Deloc.

Dacă îl lăsa să facă asta, ea rămânea dezgolită în faţa lui, aşa cum nu i se mai întâmplase de multă vreme cu nimeni.

Nikki nu îl opri.

Gabe scoase un sunet gutural în timp ce ea îşi înălţă fundul, ajutându-l să i-i scoată. El îi trase lenjeria peste picioare şi o făcu să zboare cine ştie pe unde. Apoi, mâinile lui urcară peste picioarelor ei, plutind alene pe coapsele ei.

Simţi că rămâne fără aer când se sprijini în coate. Pielea îi luase foc, dar nu putea să-şi întoarcă privirea de la ochii lui care rămaseră aţintiţi spre cea mai intimă parte din trupul ei.

— Eşti frumoasă. El îşi lăsă un deget să alunece în sus peste coapsa ei şi făcu acelaşi lucru şi pe celălalt picior. Perfectă.

— Noi… probabil n-ar trebui să facem asta.

Privirea lui se ridică spre a ei.

— De ce nu?

Ea se chinui din răsputeri să-şi amintească toate motivele foarte bine întemeiate pentru care ce făceau acum

era o nebunie, în timp ce el îi depărtă picioarele şi o deschise. Instinctul de a-şi strânge picioarele nu duse nicăieri. Nu când el îi puse un picior peste umărul lui şi coborî între coapsele ei.

— De ce n-ar trebui să fac asta? întrebă el.

Un oftat sugrumat îi întredeschise buzele, în timp ce răsuflarea lui dansă peste pielea ei încinsă.

— Sâmbătă seara am spus că nu ştiu ce facem, unde o să ne ducă povestea asta. El întoarse capul, sărutându-i interiorul coapsei. Pielea aspră a maxilarului lui o înnebunea. Asta nu însemna că nu vreau să mă aventurez pe drumul ăsta, ca să aflu unde duce.

Nici măcar nu o atinsese, şi ea simţea că nu-şi mai încăpea în piele. Simţurile îi erau năucite, şi ele erau de vină pentru următoarea prostie care îi scăpă printre buze.

— N-ai sunat şi n-ai scris ieri. M-am gândit… Ea se opri. Adică, mi-am închipuit că ai decis să uiţi ce s-a întâmplat.

Privirea lui o găsi din nou pe a ei. El nu spuse nimic în timp ce îşi plimbă maxilarul peste coapsa ei. Se scurse o secundă, şi ea se blestemă în gând. El o sărută iar pe coapsă.

— Nu o să uit că s-a întâmplat. Şi nici n-am de gând să-ţi mai dau impresia asta.

— Oh, spuse ea, pentru că habar nu avea cum altfel să răspundă la cuvintele lui.

Şi apoi, nu se mai gândi la nimic, pentru că gura lui Gabe intră în scenă. O sărută chiar sub buric, apoi mai jos. Buzele lui plutiră peste sexul ei, trimiţându-i un fior înflăcărat prin tot corpul.

Nikki se cutremură când mâinile lui o explorară, strecurându-i-se între picioare, deschizând-o şi mai mult, pentru a-şi apăsa mai apoi gura pe pielea ei.

— La asta… Limba lui îi dezmierdă centrul feminităţii.

La asta m-am gândit. Ce gust ai. Trebuia neapărat să aflu.

Nikki strigă în timp ce el făcu întocmai. O gustă. Cu limba. Cu buzele. Linse. Supse. Aventurându-se în adâncurile ei. Apoi, se retrase. Orice rezerve pe care le-ar mai fi avut se pierdură într-un iureş de senzaţii pure. Corpul ei preluă controlul când se simţi cuprinsă de o dorinţă absurdă de a se abandona complet în braţele pasiunii. Îşi îngropă mâinile în cuvertură, în timp ce şoldurile începură să i se mişte parcă din proprie voinţă, legănându-se sub gura lui pe măsură ce răsuflarea întretăiată lăsă locul gemetelor.

El ştia exact ce făcea.

Gabe îşi strecură mâinile pe sub spatele ei şi o ridică. *Se înfruptă* din ea. O devoră. Aşa se simţea. Nu avea cum să scape de senzaţiile sălbatice pe care le trezea înăuntrul ei cu fiecare asalt al limbii lui, nu că şi-ar fi dorit. Apoi, gura lui se închise peste mugurul înfiorat, şi Nikki simţi că explodează.

Lăsă înnebunită capul pe spate arcuindu-şi spinarea, iar umerii i se îngropară în pat când strânse febril între mâini cuvertura. Avu impresia că se pierde când valuri peste valuri de plăcere o prinseră în învolburarea lor. Piciorul ei alunecă de pe umărul lui când el se îndepărtă, înălţând capul pentru a apăsa un sărut pe pielea de sub buricul ei.

— Ai un gust mai bun decât mi-am închipuit.

Vocea lui răsună aspru, în timp ce îi muşcă uşor pielea, făcând-o să tresară.

Străduindu-se să deschidă ochii, ea coborî privirea spre el. Buzele lui străluceau. Ea se înfioră. Privirile li se întâlniră, în timp ce răsuflarea ei încetini. Sprijinindu-se cu mâinile în saltea, el se împinse în sus şi se sprijini pe genunchi. Privirea ei coborî. Îi vedea penisul întărit împingând în materialul blugilor. Simţi un gol în stomac când întredeschise buzele. Îşi dorea să facă acelaşi lucru.

Probabil el îi citi gândurile, pentru că mâinile lui alunecară spre catarama de la curea. Cu degete abile, se descheie repede, apoi trase fermoarul. Îşi scoase pantalonii, la pachet cu boxerii negri. Membrul i se dezvălui liber, gros şi tare.

Ea îşi umezi buzele.

— Vreau să te gust.

— Iată noile mele cuvinte preferate.

— Pari incredibil de înfumurat azi.

Gabe ridică din umeri în timp ce îşi încrucişă gleznele, odihnindu-şi picioarele pe canapeaua dintr-una dintre încăperile mai mici de la parter. Dotată cu televizor, era camera ce semăna cel mai mult cu o sufragerie. Îi plăcuse dintotdeauna această încăpere. Probabil pentru că îi amintea de mama lor. Ea prefera să-şi petreacă serile aici, alături de băieţi şi de Madeline. Aici, obişnuiau să se uite la filme.

Era groaznic că senatorul se afla acum în aceeaşi încăpere.

Dar nici măcar apariţia lui neaşteptată de marţi nu avea cum să strice dispoziţia lui Gabe. O femeie frumoasă care îţi explorează penisul cu înflăcărare şi entuziasm era cea mai bună apărare a naturii împotriva nemernicilor. Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Gabe continua să zâmbească.

Şi, Doamne, încă îi simţea gustul pe vârful limbii. Era dulce ca ambrozia.

Nu mai făcuse aceeaşi greşeală ca duminică. La drept vorbind, trecuse atât de mult timp de când nu-şi mai făcuse griji pentru o femeie cu care să fi fost, în orice sens al cuvântului, după ce-şi încheiaseră socotelile, că, atunci când îi trecuse prin minte să o caute, renunţase la idee din obişnuinţă.

Neinspirată mişcare.

Lui Gabe îi păsa de lucrurile pentru care îşi făcuse Nic griji după aceea. Aşa că îi trimisese un mesaj cu o seară în urmă, pentru că luase cina cu părinţii ei şi nu se dusese la atelier. Şi îi mai trimisese un mesaj de bună dimineaţa astăzi.

Acum, avea să o lase pe ea să-l caute. Era pe undeva prin casă. Decise să îi dea timp.

— Am venit să-l văd pe Dev. Stefan se aşează pe fotoliul de lângă Gabe. Dar e cu Sabrina.

Gabe nu-şi putu ascunde expresia de dezgust de pe faţă, iar aceasta nu trecu neobservată de unchiul lui.

— Nu-ţi place de domnişoara Harrington, nu-i aşa? remarcă el.

Gabe zâmbi.

— Cui îi place?

— Fratelui tău.

El râse.

— Nici nu cred că o place atât de mult.

— Ei bine, îmi închipui că nu trebuie să-ţi placă de cineva ca să te căsătoreşti cu el, comentă Stefan, încrucişând un picior peste altul. Degetul lui bătu darabana pe braţul fotoliului. Acelaşi lucru s-ar putea spune despre mama ta şi Lawrence.

El privi cu ochii mijiţi spre Stefan. Nu era un secret pentru nimeni că părinţii lui nu se înţeleseseră. Faptul că Lawrence se dovedise a nu fi tatăl lui şi al lui Dev era un argument grăitor în acest sens.

— Presupun că Lucian o să fie primul care rupe tradiţia, continuă Stefan, vorbind ca să se afle în treabă, după cum bănuia Gabe. Căci se însoară cu o asistentă.

— Nu este nimic în neregulă cu Julia sau cu faptul că are, în esenţă, nişte competenţe, ripostă Gabe. Şi chiar nu

cred că un bărbat care a fost căsătorit de trei ori şi divorţat de tot atâtea ar trebui să facă vreun comentariu despre relaţii.

— *Touché,* murmură Stefan.

Scuturând din cap, Gabe îşi întoarse privirea chiar în clipa în care Nic intră în cameră, purtând o tavă cu un pahar pe ea. Enervarea izbucni ca un vulcan. Nu-i plăcea să o vadă că îl servea pe unchiul lui cel nemernic.

Ea luă paharul şi îl aşeză pe măsuţa de lângă fotoliu. Nic îi trimise în treacăt un zâmbet când se întoarse şi îi aruncă o privire, şi, când el îi făcu cu ochiul, tot chipul ei se coloră într-un trandafiriu adorabil. Ea ieşi valvârtej, şi Gabe se strădui din răsputeri să nu se ducă după ea.

Nu ştia ce însemna Nic pentru el, dar era ca o dependenţă afurisită.

— Văd că unele lucruri nu se schimbă niciodată.

Se uită brusc la Stefan.

— Adică?

Stefan ridică din umeri, însă nu răspunse. Probabil un lucru bun, pentru că, după niciun minut, Sabrina intră în încăpere.

Chiar în spatele ei se afla Parker.

Sabrina îl văzu, şi buzele ei roşii se curbară într-un zâmbet atât de larg, încât Gabe avu impresia că tinerei avea să i se crape faţa.

— Gabe, ce surpriză plăcută!

Fir-ar să fie!

Nu avea de gând să o lase pe această femeie să-i strice starea de spirit. Dădu să se ridice.

— Ia uite ce ai făcut, Sabrina! Stefan zâmbi din spatele paharului. Îmi alungi nepotul.

— N-am făcut aşa ceva.

Obrajii i se înroşiră. Gabe se ridică şi se îndreptă de spate.

Se uită atent la fraţi, apoi se concentră asupra lui Parker.

— Mi se pare ciudat că ai apărut aşa des aici în ultima vreme, spuse Gabe. Mă întreb de ce.

Parker ridică din umeri.

— Caut să-mi cunosc mai bine viitoarele rude.

Din fotoliu se auzi un pufnit zeflemitor.

— Sunt sigur că nu are nimic de-a face cu micuţa menajeră sexy care umblă pe aici.

Gabe strânse din dinţi.

— Ar fi bine să nu aibă.

— Fireşte că nu are. Sabrina păru de-a dreptul uluită de acea insinuare. E cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit pe ziua de azi.

Gabe susţinu privirea lui Parker. Nemernicul îl privi înapoi cu impertinenţă.

— Pari ciudat de îngrijorat de această posibilitate, comentă Parker.

— Aproape că face parte din familie. Gabe făcu un pas în faţă, zâmbind când Parker făcu un pas în spate. Spre deosebire de cei de faţă.

Sabrina trase apăsat aer în piept.

Senatorul râse.

— Hai să stăm puţin de vorbă, Sabrina! Povesteşte-mi despre evenimentul caritabil la care lucrezi. Despre ce este vorba? Pentru vreo congregaţie sau alta?

Gabe cercetă încăperea din priviri, întrebându-se ce Dumnezeu puneau la cale cei trei, pentru că nu era prima dată când petreceau timp împreună.

Orice ar fi fost, îşi dorea să stea cât mai la distanţă.

Lăsându-i pe cei trei împreună, se duse să o caute pe Nic. La naiba cu aşteptatul să vină ea după el! O găsi în bucătărie, uitându-se lung la o bucată de hârtie. Stătea cu spatele, dar îl auzi.

Privind peste umăr, ea zâmbi. O arcuire timidă a buzelor, şi, nu ştia de ce, dar se simţi traversat de o dorinţă de a o proteja pe care nu şi-o putea explica.

— Bună, spuse ea, revenind spre hârtie. Ghici ce?

Gabe ştia că nu ar fi trebuit să facă ce era pe cale să facă. Nu când casa era plină de membrii familiei Harrington şi tatăl ei hoinărea pe undeva prin apropiere, dar nu erau astea motive care să îl oprească.

Gabe merse în spatele ei şi îi puse mâinile pe şolduri.

— Ce?

Simţi reacţia lui Nic la atingerea lui. Ea fu străbătută de un fior în timp ce el o lipi cu spatele de pieptul lui.

— Am primit un telefon acum vreo oră de la administratorul apartamentului care mă interesa.

— Şi?

El îşi lăsă mâinile să alunece peste abdomenul ei.

Trandafiriul de mai devreme reveni în obrajii ei.

— Am obţinut apartamentul.

— Este o veste minunată! El o întoarse cu faţa spre el. Serios.

— Ştiu. Ea ţinu bucata de hârtie între ei. Sunt foarte încântată.

— Când ai de gând să te muţi?

— Nu ştiu. Un zâmbet larg şi frumos îi lumină chipul. Mă cunoşti. Mor de nerăbdare, deci probabil de îndată ce apartamentul este liber.

El râse.

— Da, eu cred că te muţi în cel mult două săptămâni.

— Deci, lucrurile despre care mi-ai spus…

— Sunt ale tale.

Ea râse.

— Chiar ar trebui să te plătesc pentru asta.

— Poţi. Privirea lui ateriză pe gura ei. Buzele ei nu erau singurele din care nu gustase încă. Nu gustase nici din sânii ei. Acum, nu erau nici momentul, nici locul pentru a face una sau alta. Lasă-mă să te scot la cină, pentru a sărbători!

— Serios? întrebă ea, cu surprindere în glas.

— Da. El îi zâmbi. Vineri. Ia cina cu mine!

Ea se uită la el o clipă, apoi aruncă o privire peste umărul lui.

— Nu-ţi faci griji de ce o să creadă lumea?

— Ieşim la cină. Nu ne apucăm să jefuim un magazin.

Nic îşi înclină uşor capul într-o parte în timp ce îşi arcui sprâncenele.

— Dacă lumea ne vede, o să înceapă să vorbească.

— Lumea vorbeşte mereu când vede un de Vincent, răspunse el. Nu-mi pasă. Ţie îţi pasă?

Îi luă o clipă să răspundă, suficient de mult încât să-şi facă griji reale, dar o licărire maliţioasă îi lumină privirea.

— Oamenii o să creadă că iau cina cu un frate mai mare sau aşa ceva.

El scoase un chicot uşor.

— Frumos, Nic.

Ea râse.

— Glumesc. Nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii. O să iau cina cu tine.

— Aşa te vreau, spuse el, îndepărtându-şi mâinile înainte să facă vreo prostie.

Ea se trase în spate, uitându-şi la el pe sub genele lungi.

— Ar fi bine să fie restaurantul acela foarte scump

despre care mi-ai pomenit.

Capitolul 23

— Să bem de casă nouă!

Bree îşi ridică Margarita.

Cu un zâmbet larg, Nikki îşi ridică cocktailul, şi la fel şi Rosie.

— Noroc!

Era marţi seara, şi li se alăturase fetelor pentru seara lor cu Taco şi băuturi, ca să celebreze închirierea apartamentului. Plecase de la reşedinţa de Vincent şi se dusese direct la complexul rezidenţial, ca să semneze contractul de închiriere.

— Nu-mi vine să cred că te muţi weekendul viitor. Bree clătină din cap. Mie mi-ar trebui cel puţin o lună ca să-mi strâng lucrurile şi să împachetez totul cum trebuie.

— Asta pentru că tu eşti puţin obsedată, sublinie Rosie.

— Adevărat. Bree ridică din umeri. Îmi place ca lucrurile să fie în ordine. Nu este nimic în neregulă cu asta.

— Eu n-am atâtea de împachetat. Nikki luă ce îi mai rămase din tăcu. Cele mai multe lucruri din facultate sunt în depozit.

— Şi, ai auzit? Rosie se întoarse spre Bree. Gabe îi mobilează apartamentul cu lucruri făcute de el.

Bree rămase mută de uimire, şi Nikki ar fi putut să jure că îi scăpă o frunză de salată.

— Ce?

— Ba nu. Ea îi aruncă lui Rosie o privire întunecată. Doar mi-a oferit câteva piese.

Bree îşi coborî încet paharul pe masă.

— Lucrurile lui costă…

— Ştiu cât costă. Nikki îşi ridică băutura. Sunt lucruri vechi pe care le are de ceva vreme.

Bree se uită lung la ea.

— Oh, şi o scoate la întâlnire, să sărbătorească, adăugă Rosie. Să nu uităm asta.

— Nu este o întâlnire, ripostă ea, chiar dacă inima îi tresăltă fericită în piept. Doar ieşim la cină pentru a sărbători.

— Nikki, nu te face că plouă! comentă Rosie, iar Nikki strâmbă din nas. Ştiu că nu sunteţi doar prieteni. Nu uita că ştiu lucruri.

— Ce lucruri ştii? întrebă Bree.

Nikki se lăsă pe spate şi îşi savură băutura, în timp ce Rosie îi povesti lui Bree ce se întâmplase între ea şi Gabe în noaptea întâlnirii eşuate cu Gerald. Slavă Domnului că nu-i spusese lui Rosie nimic despre ce se întâmplase mai nou.

Când Rosie termină, Nikki miji ochii.

— Nu-ţi mai spun niciodată nimic.

Rosie râse.

— Nu-mi vine să cred că nu mi-ai zis. Bree se aplecă înainte, cu ochii mari. Trebuie să-mi spui. Are suc…

— Putem să schimbăm subiectul? întrebă Nikki. Sărbătorim aici noul meu apartament. Nu ieşirea mea la cină.

— Deci, *este* o ieşire în doi, interveni Rosie.

Bree izbucni în râs în timp ce Nikki aruncă un praf de sare spre Rosie. Din fericire, trecură la alt subiect.

— Oh, să nu uit. Rosie îşi băgă mâna în poşetă şi scoase un săculeţ din catifea roşie. Asta este pentru brăţara la care lucrezi. Una dintre prietenele mele care are un magazin de vindecare axat pe cromoterapie…

— Cromoterapie? Bree se încruntă. Ştii ce? Nici n-am nevoie să ştiu ce este asta.

Rosie o ignoră.

— În orice caz, îmi spunea că roşul ajută la stimularea energiei şi a vitalităţii.

— Şi eu care mă gândeam că roşul ar avea ceva de-a face cu sexul, mormăi Bree.

— Normal.

Rosie clătină din cap.

Nikki se aplecă şi luă săculeţul.

— Mulţumesc! O să fie perfect pentru brăţară. Ea nu ştia dacă funcţiona în vreun fel cromoterapia, dar nu avea ce rău să facă. Nu mai am decât să o pictez. Acum, ştiu ce culoare să aleg.

Ieşind în aerul rece al serii, Nikki îşi luă rămas-bun de la prietenele ei şi se îndreptă spre locul în care parcase. Îşi strânse braţele peste talie şi înteţi pasul. Era perioada aceea ciudată din an în care ziua era caldă şi umedă, iar seara se înregistrau temperaturi surprinzător de scăzute. Ştia că oamenii din nord n-ar fi spus că era frig, dar Nikki şi-ar fi dorit să se fi gândit să îşi ia un pulover cu ea.

Mai făcu doi paşi şi coborî de pe trotuar, atentă la trafic în timp ce se apropie de maşină. Când apăsă telecomanda cheii, ca să deschidă portiera, simţi un val de furnicături la baza gâtului, o senzaţie de profundă conştientizare, care îi făcu pielea să se înfioare.

Se simţea de parcă… o urmărea cineva. Era aceeaşi senzaţie care o încercase în noaptea când plecase de la Cure.

Aruncând o privire peste umăr, cercetă parcarea în lung şi-n lat. Erau oameni în jur, dar, la fel ca în trecut, nimeni nu îi acorda atenţie. Nu-şi dădea seama de ce, dar, când deschise portiera maşinii, sentimentul nu o părăsi.

Muşcându-şi buza ca să nu urle, Nikki nu părea în stare

să rămână tăcută. Şi cum să poată? Acum, când el o mai penetră cu un deget, în timp ce continuă să o sugă adânc şi tare. Fu străfulgerată de un orgasm tulburător, şi s-ar fi prăbuşit dacă nu ar fi fost el ca să o ţină de şolduri.

Doamne, era foarte, foarte bun la asta.

— Chiar ai purtat intenţionat fustă azi, nu-i aşa?

El îşi trecu gura peste interiorul coapsei ei.

Ţinându-se de blatul din spatele ei, ea ridică dintr-un umăr.

— Poate.

— Ca să ajung mai uşor la tine? întrebă el, lăsându-se pe spate şi îndreptându-i fusta, ca să-i alunece la loc peste picioare. Dacă da, susţin pe deplin acest plan.

Ea râse în timp ce el se ridică. O găsise joi după-amiază într-una dintre băile de la al doilea etaj şi, chiar dacă riscau să fie prinşi în plină acţiune, ideea nu îi oprise.

Nu avea să o oprească.

Punându-şi mâinile pe pieptul lui, ea se strecură dintre el şi blat. Îl împinse spre locul pe care îl ocupase ea mai devreme.

O sprânceană se arcui în sus.

— Ce ai de gând să faci?

— O să vezi! Ea întinse mâna între ei şi găsi nasturele blugilor lui. Ochii lui se aprinseră când ea îl descheie la pantaloni şi trase fermoarul în jos. Cred că începi să-ţi dai seama.

— Da.

Vocea lui răsună adânc, aspru.

Cu un zâmbet larg, ea îl apucă de pantaloni şi îi trase în jos. Gabe nu purta nimic pe dedesubt azi, şi penisul tare şi gros ţâşni eliberat din pantaloni. Ştia din noaptea aceea de demult că avea să o umple şi să ajungă până în adâncul ei, şi,

dacă nu ar mai fi făcut sex înainte, şi-ar fi dat seama în clipa în care îi zări mădularul.

Ea coborî în genunchi în timp ce îşi înfăşură mâna la baza penisului lui. Şoldurile lui se cutremurară, şi el răsuflă întretăiat. Era fascinată de efectul pe care îl avea atingerea ei asupra lui.

Nikki ştia că el o privea în timp ce se aplecă, trecându-şi limba peste vârful strălucitor. Ştia că nu îşi luă ochii de la ea când se întinse şi îi strânse părul, ţinându-l pe spate, în timp ce îşi lăsă limba să alunece de la vârf spre bază şi făcu mai apoi cale întoarsă, dezmierdând mica adâncitură. Şi, când îl cuprinse în gură, ştia că toată atenţia lui era concentrată pe ea şi numai pe ea.

— La naiba! gemu el.

Mâna din părul ei se încordă, strângându-i-se printre şuviţe, şi, cu cea mai delicată apăsare, el o îndemnă să-l ia cât mai adânc, ceea ce nu era chiar uşor. Ea îşi folosi mâna pentru a-şi sincroniza mişcările cu gura.

— O să mă omori, spuse el.

Nu făcuse de multe ori sex oral în viaţa ei, dar începea să-şi dea seama că, dacă un tip era interesat de tine, aproape că nu aveai ce să faci greşit. Şi, în plus, îi plăcea la nebunie să facă asta pentru el. Îşi dădea seama că putea să compenseze astfel lipsa de experienţă.

— La naiba, Nic, mârâi el. O ţinu nemişcată în timp ce şoldurile i se mişcară, preluând controlul. Uită-te la tine! Doamne.

Era ceva excitant în asta – să-l vadă cum preia controlul, cum preia frâiele. Nu îi era teamă să se dezlănţuie. El se mişcă în mâna ei, în gura ei, iar felul în care făcea dragoste cu gura ei o făcu să-şi încordeze coapsele ca să aline durerea care începe să prindă din nou viaţă în zona ei intimă.

Mişcările lui se intensificară, iar ea simţi pulsaţia înnebunită din venele lui. El gemu, şi ea deschise ochii, dorindu-şi să vadă clipa în care îşi dădea drumul.

I se părea frumos.

Chipul lui uluitor se încordă în timp ce lăsă capul pe spate, dezvăluindu-şi gâtul. Cine ar fi zis că un gât putea să fie atât de sexy, dar muşchii şi venele încordate erau incredibil de aţâţătoare.

Gabe îşi dădu drumul, şi Nikki nu mai avu ocazia să se retragă, căci mâna lui o ţinu nemişcată. Dar nici nu îşi dori să se retragă. Voia să-l guste până la capăt, şi făcu întocmai, savurând tot ce se putea, sugând până când, în cele din urmă, el începu să se înmoaie şi se trase în spate.

Nu îi dădu drumul imediat. Mâna îi era încă încleştată în păr când îşi coborî bărbia şi o privi. Pentru un moment, nu mai rămase loc de cuvinte între ei. El îi cuprinse obrazul cu cealaltă mână, trecându-şi degetul mare pe sub buza de jos, pe care şi-o simţea umflată.

— Par un nemernic de zile mari dacă recunosc că vreau să te ţin aşa? În genunchi şi pregătită pentru mine?

— Da. Pari, spuse ea cu un zâmbet în timp ce îşi întoarse obrazul în mâna lui. Dar nici pe mine nu m-ar deranja să te ţin în genunchi, deci, cu ce drept aş vorbi?

Gabe scoase un sunet, în parte geamăt, în parte râset, în timp ce o trase în picioare şi o strânse la piept. Îşi înfăşură celălalt braţ în jurul taliei ei şi coborî spre gâtul ei.

— O să mă omori. O sărută şi o făcu să se înfioare. Ştii asta, nu-i aşa?

— Pentru că eşti bătrân şi o să faci infarct? îl tachină ea.

— Scumpo, aş putea să fiu de vârsta ta, şi tot m-aş simţi de parcă îmi dau duhul când mă sugi.

— Nu sunt sigură dacă ar trebui să mă simt flatată de

asta.

— Ar trebui. O sărută din nou pe gât. O să mă omori cu zile.

Nikki închise ochii în timp ce inima îi tresăltă în piept la gestul lui. Nu era chiar sigură că asta avea să se întâmple. Avea senzaţia că urma să fie exact invers după ce se termina totul.

Pentru că avea să se termine, nu?

Gândul îi strică tot cheful cu eficienţa unui duş rece. Nici nu ştia de unde apăruse, poate doar pentru că încerca să salveze o parte din ea de el şi, încet, dar sigur, eşua lamentabil.

Pentru că ştia că se îndrăgostea de el.

Se îndrăgostea *din nou* de el, iar de data asta căderea avea să fie mai lungă şi mai dureroasă. Putea să-i spună lui Rosie cât voia că avea lucrurile sub control, dar Nikki ştia prea bine adevărul.

Nu deţinea deloc controlul.

Şi… nu se sărutaseră. Nici măcar în noaptea aceea, în urmă cu patru ani, şi nici măcar o dată de când începuseră… *orice* se întâmpla acum între ei. Se simţea stupid că dădea atâta importanţă unui sărut, dar asta nu însemna ceva? Nu era sigură dacă era o idee prostească sau un semnal de alarmă.

— Hei! Buzele lui se mişcară în treacăt pe gâtul ei înainte să se îndrepte de spate. Ea deschise ochii şi îl găsi urmărind-o atent. Unde ţi-a zburat mintea?

— Nicăieri.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei.

— Eşti sigură?

— Da. Ea se chinui să zâmbească. Dar trebuie să mă întorc la muncă.

Braţul lui se strânse în jurul ei în timp ce îşi retrase mâna din părul ei. Trebuia să găsească o perie cât de curând.

— Şi dacă vreau să te ţin aici?

Îi plăcu prea mult ideea.

— Nu cred că nu o să se observe la cină.

— Adevărat. El oftă. Îşi înclină capul şi îi apăsă un sărut pe obraz, iar ea simţi o strângere de inimă. Nu putem să-l lăsăm pe Dev nemâncat.

— Ar fi o tragedie de proporţii colosale.

Ea se eliberă din strânsoarea lui şi ieşi din baie.

El o ajunse din urmă în timp ce ea încercă să-şi aranjeze părul cu mâinile.

— Încă arăţi de parcă ţi-ai tras-o.

Obrajii lui Nikki luară foc.

— Doamne! Îţi mulţumesc!

Gabe chicoti în timp ce se întoarse spre ea.

— Dar îmi place cum îţi stă.

— Sunt sigură, răspunse ea sec în vreme ce îşi trecu degetele prin părul încurcat. Trebuie să pleci.

— Nu uita că luăm cina împreună mâine-seară.

Ea îl împinse cu o mână.

— N-am uitat.

El abia dacă se clinti din loc.

— Cred că ar trebui să luăm cina în seara asta, dar să sărim peste cină şi să trecem direct la…

— Fugi! spuse ea şi îl goni.

El se întoarse, zâmbind spre ea în timp ce merse cu spatele, izbucnind în râs când se lovi de perete. Ea chicoti şi se răsuci, clătinând din cap.

Gabe era… Doamne, nici nu ştia ce să spună.

Revenind în baie, căută să-şi aranjeze părul până reuşi să nu mai arate ca şi cum tocmai făcuse sex.

Mai ales că nu făcuse *sex* în adevăratul sens al cuvântului.

Mulţumită, închise uşa de la baie şi ieşi din dormitor, închizând uşa în urma ei. Traversase cam jumătate din hol când auzi scârţâitul lent al unei uşi care se deschise în spatele ei.

Inima lui Nikki tresaltă când se întoarse. Nu era nimeni pe hol, dar uşa de lângă cea în care fuseseră ea şi Gabe era întredeschisă.

— La naiba! şopti ea.

Nu prea îi venea să verifice, dar îşi impuse să o facă. I se înfioră pielea pe braţe în timp ce aruncă o privire în dormitor. Nu zări pe nimeni.

Totuşi, în cameră era frig ca într-un frigider.

I se făcu pielea de găină, furnicăturile gâdilându-i ceafa. Aceeaşi senzaţie pe care o mai experimentase. Senzaţia care îi spunea că cineva sau *ceva* o privea… şi se afla chiar în spatele ei.

Ţinându-şi respiraţia, se răsuci încet.

Nu era nimeni pe hol.

Dar uşa care ducea spre verandă era deschisă, draperiile străvezii se unduiau în adierea vântului.

Iar uşa aceea fusese închisă cu câteva clipe în urmă.

Capitolul 24

Era târziu când Nikki decise să încheie ziua şi să plece acasă. Gabe încă muncea, cu mâinile acoperite de un strat fin de praf, trecând maşina de şlefuit peste scândură.

Ea pierdea vremea prin cămăruţa pe care o făcuse el pentru ea, fără să ştie cum să-şi ia rămas-bun. Trebuia doar să-i facă cu mâna? Să se ducă la el şi să-l îmbrăţişeze? Nu-i

venea să creadă că-şi făcea atâtea griji, dar apele erau foarte tulburi între ei. Da, îi oferise orgasme uimitoare şi mâinile şi gura lui exploraseră aproape fiecare colţişor ascuns din trupul ei, dar nu era iubitul ei.

Nikki nu ştia ce însemna el pentru ea, aşa că rămase acolo, muşcându-şi buzele şi întrebându-se cum era cel mai bine să-şi ia rămas-bun. Ca o nătângă.

Îndreptându-se de spate, Gabe îi aruncă o privire peste umăr. Colţurile buzelor lui se curbară în sus.

— Pleci?

— Da.

— Şi veneai să-ţi iei rămas-bun?

— Da.

Nic îşi dădu seama că nu mai putea să stea lângă uşă, aşa că se apropie cu paşi nesiguri de el, simţind cum i se înroşesc obrajii. Deschise gura ca să spună ceva, dar el lăsase unealta deoparte şi se răsuci acum spre ea.

Înainte ca Nikki să apuce să zică vreun cuvânt, el o cuprinse cu un braţ şi o ridică pe vârfuri. O lipi de el, coborând uşor capul, şi Nikki simţi cum inima i se zbate în piept. Avea să o sărute?

Gura lui trecu peste obrazul ei, apoi ea îi simţi buzele pe pielea delicată de sub ureche. Se înfioră, şi umbra unui zâmbet îi înflori pe buze când el înălţă gura şi o sărută pe frunte.

— Ne vedem mâine!

Încercând să nu fie dezamăgită că nu o sărutase, ea îi zâmbi când îi dădu drumul.

— Ne vedem mâine, Gabe!

Ea se trase în spate şi flutură uşor o mână înainte de a se întoarce şi a se îndrepta spre uşă. Aproape ajunsese în dreptul uşii, când el o strigă. Ea se întoarse.

Chipul îi era luminat de zâmbetul acela afurisit, cel care o răvăşea în cele mai încântătoare feluri.

— Îmi faci o favoare?

— Sigur.

— Porţi o rochie frumoasă pentru mine mâine-seară?

Cuvintele lui o făcură să izbucnească în râs.

— Pot să fac asta.

— Ai face bine, pentru că o să fac să merite efortul. El ridică maşina de şlefuit. Noapte bună, Nic!

— Noapte bună! murmură ea, simţindu-se puţin îmbujorată când ieşi în aerul nopţii.

El nu-şi luase rămas-bun cu un sărut, ci în stilul lui – în stilul Gabe.

Scoţându-şi cheile, Nikki se îndreptă spre restaurantul în dreptul căruia parcase. Îşi zări maşina sub felinarul stradal, şi era gata să coboare de pe trotuar, când îşi auzi numele.

— Nikki?

Încruntându-se la auzul acelei voci oarecum familiare, ea se răsuci şi încremeni, uimită.

— Tu vorbeşti serios?

Ross Gerald Haid venea spre ea. Încetini pasul şi ridică mâinile.

— Nu sunt aici să-ţi fac probleme.

— Chiar aşa? Nu? Nu mai înghit aşa ceva.

— Ai toate motivele să fii suspicioasă, dar îţi jur că nu vreau decât să vorbim câteva clipe. El îşi băgă mâinile în buzunarele de la blugi. Am încercat să obţin numărul tău de la Rosie, ca să-mi cer scuze, dar este supărată…

— Normal că este supărată. Te-ai folosit de ea ca să ajungi la mine, ca să-ţi scrii povestea stupidă despre familia de Vincent. Da, ea este supărată, şi la fel de supărată sunt şi

eu. Nikki strânse cheile, ca să nu i le arunce în faţă. Şi de unde ai ştiut că sunt aici – ah, stai, eşti reporter. Dintr-odată, se gândi la senzaţia pe care o simţise când ieşise din bar şi la Cure – în prima noapte când lucrase la reşedinţa de Vincent şi fusese aproape convinsă că era urmărită de o maşină. La naiba, el fusese? M-ai urmărit?

— Sunt reporter. Nu vreun obsedat.

Ea nu îl crezu nicio clipă.

— Pentru mine, sunt cam tot aia.

El încleştă maxilarul.

— Voiam doar să-mi cer scuze, Nikki. M-am simţit bine la cină. Mi-ar fi plăcut să mai ies cu tine…

— Eşti nebun! Furia o mistuia pe dinăuntru. Gabe este chiar acolo, iar dacă iese…

— Nu o să fie prea bucuros. Ştiu. Ross îşi ţinu mâinile în buzunare. Dar îmi asum riscul, ca să-mi cer scuze. Îţi sunt dator cu asta.

— Îmi eşti dator cu un singur lucru! se răsti ea. Să nu te mai văd în viaţa mea.

— Pot să fac asta, spuse el, coborând vocea când un cuplu trecu pe lângă ei. Dar simt că-ţi sunt dator cu mai mult de atât.

— Cu nişte scuze? N-ai decât să ţi le iei şi să ţi le bagi în…

— Cu un avertisment, o întrerupse. Pari o tipă de treabă, şi Rosie te iubeşte. Deci, simt că trebuie să-ţi spun asta. Ştii familia de Vincent de multă vreme şi ai impresia că-i cunoşti pe fraţi, dar nu-i cunoşti, Nikki. Nu-i cunoşti deloc.

Ea se simţi traversată de o nevoie aprigă de a-i proteja.

— Şi tu îi cunoşti?

— Ştiu destule încât să înţeleg că oamenii buni suferă în preajma lor, iar tu pari un om bun, spuse el, şi privirea lui o

întâlni pe a ei în lumina difuză de pe stradă. Şi nu mi-ar plăcea să te văd suferind.

Gabe privi cum lumina lumânărilor juca pe chipul lui Nic în timp ce ea duse paharul cu vin spre buzele-i senzuale. Doamne, când el intrase în restaurant şi o văzuse acolo, aproape că o luase pe sus, ca să o scoată din Firestones ca un adevărat om al peşterilor.

Nu avusese niciodată în viaţa lui o reacţie atât de viscerală. Nic arăta splendid. Părul prins într-un coc simplu îi sublinia pomeţii înalţi şi ochii uluitor de expresivi. Nu-şi dăduse seama până în clipa aceea de cât era de elegantă curbura gâtului ei. Iar rochia? La naiba! Era ca un al doilea strat de piele de un albastru regal. Cu umerii goi şi cu un decolteu suficient de adânc încât să dezvăluie o idee din ceea ce se ascundea sub rochie.

Iar faptul că mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi pentru ceea ce părea a fi o cină de afaceri o sorbeau insistent din priviri nu potoli cu nimic dorinţa lui primitivă de a o duce departe şi de a o ascunde de toată lumea.

Îşi dorise să o ia de acasă în seara asta, dar ea insistase să se vadă direct la restaurant. Se lăsase înduplecat doar pentru că i-ar fi fost greu să le explice lui Richard şi Liviei de ce o scotea pe Nic la cină.

Şi ce să le spună?

Era o întrebare bună. O întrebare care îl chinuise toată ziua. La naiba, aceeaşi întrebare care nu-i dăduse nicio clipă de pace în ultima săptămână. Dacă aflau ce făcea el cu fiica lor? Nu-i plăcea să ştie că le ascundea asta.

Că şi Nic făcea acelaşi lucru.

Iar acum, îşi minţea şi propria familie. Lucian îl întrebase ce planuri avea pentru această seară, dacă voia să

li se alăture lui şi Juliei la cină. Gabe refuzase şi fără să ofere o explicaţie rezonabilă. La drept vorbind, era conştient de faptul că mulţi oameni de aici îl puteau recunoaşte, dar nu ştiau cine era Nic.

Simţea că o ascundea pentru că, ei bine, chiar o ascundea. O ascundea de tot ce conta. Şi nu era deloc împăcat cu idee asta.

Nimic din toate astea nu schimba ceea ce făcea.

Sau ce-şi dorea.

Acum, stăteau într-un separeu care le oferea o oarecare intimitate. Cina lor se apropia de final. Nota fusese deja plătită, şi el se gândea la toate hotelurile din apropiere. Avea ea să accepte să petreacă noaptea cu el într-unul dintre ele?

Doamne, spera din toată inima.

— Iar te uiţi lung la mine, spuse Nikki şi puse paharul deoparte.

— Da.

Ea zâmbi, coborând uşor bărbia.

— E puţin enervant.

— Da?

Nic încuviinţă din cap.

— De ce?

Ea ridică dintr-un umăr. Pielea ei părea să strălucească.

— Sunt sigură că oricine e enervat când este privit aşa.

— Dar mie îmi place când te uiţi lung la mine.

Privirea ei zbură spre a lui.

— Ei bine, tu nu eşti oricine.

Gabe chicoti.

— Asta e adevărat.

Ea îşi întoarse privirea, muşcându-şi buza. Era prima pauză în conversaţie de când începuse cina. Vorbiseră vrute şi nevrute, de la vacanţele care urmau să înceapă cât de

curând până la cursurile lor preferate din facultate. Se simţise de parcă ar fi vorbit despre o perioadă din altă viaţă, dar îi fusese atât de uşor să-şi amintească toate astea în discuţia cu ea.

Ceea ce îi aminti că era ceva despre care nu discutaseră.

— Te-ai mai gândit dacă faci masteratul?

— Da. Se jucă cu piciorul paharului ei. Dacă decurge totul bine cu tratamentul, mama crede că o să se poată întoarce la muncă la începutul anului viitor. Cu normă redusă la început, până când o să-şi revină complet, dar nu o să mai fie nevoie de mine.

Gabe era bucuros să afle că Livie avea de gând să revină la serviciu, dar nu era chiar încântat să ştie că nu urma să o mai poată vedea aproape oricând pe Nic.

Stai!

Se gândea atât de departe? Era vorba despre ceva ce avea să se întâmple peste luni de zile. *Luni.*

— Deci, acum, că mi-am găsit apartament, mă gândesc că ar fi de dorit să mă apuc să lucrez în domeniul meu. Aşa câştig bani şi experienţă. Apoi, după ce mă pun pe picioare, o să mă apuc şi de masterat. Pot să le fac pe amândouă.

— Cred că este o alegere înţeleaptă.

— Da? întrebă ea, cu sinceritate.

El încuviinţă din cap.

— Să te muţi singură şi să te apuci de muncă o să te ajute mai mult decât să faci cursuri după cursuri. Nu că a-ţi continua educaţia ar fi un lucru rău, dar cred că… Cred că o să fii mai fericită dacă începi să lucrezi.

Un surâs i se ivi pe buze.

— Este adevărat.

— Totuşi, o să fie greu să le faci pe amândouă.

— Ştiu. Ea oftă. Nu pot să spun că mor de nerăbdare,

dar omul trebuie să facă ce trebuie.

— Corect. El se lăsă pe spate. Cu riscul de a vorbi ca un adevărat bătrânel, sunt teribil de mândru de tine.

Nic zâmbi.

— Eşti bătrân.

El pufni.

— Dar vorbesc serios. Ai fost prima din familia ta care s-a dus la facultate şi a absolvit. Ai făcut asta în timp ce lucrai cu jumătate de normă. Nu este uşor, iar tu ai făcut asta şi ai mai şi fost şefă de promoţie.

— De unde… Ea se opri brusc. Mama sau tata ţi-au povestit despre asta?

— Amândoi. Erau mândri. Şi tu ar trebui să fii mândră.

— Cu linguşeala ajungi unde vrei, îl tachină ea.

Gabe zâmbi larg.

— Şi, când familia ta a avut nevoie de tine, ai venit aici, fără a şovăi o clipă.

— Ei bine, nu e ceva de care să fii mândru, spuse ea şi puse în farfurie şervetul pe care îl avusese în poală. Dar sunt lucruri pe care le faci pentru familie.

— Nu toată lumea. El se uită la ceas. Vreau să-ţi arăt ceva. Asta dacă nu ai alte planuri?

— Nu mai am altă cină planificată imediat după asta.

— Sper că nu. Ridicându-se, el ocoli masa şi îi întinse o mână. Vii cu mine?

Nic nu şovăi.

Luându-şi poşeta, ea îşi puse mâna într-a lui. El o conduse afară din separeu, spre uşa marcată cu „ACCESUL PERMIS DOAR ANGAJAŢILOR”.

— Ai fost vreodată pe acoperişul de la Firestones?

— Nu.

Ea râse când el împinse uşa şi o conduse prin bucătăria

forfotind de lume.

El îi făcu cu ochiul când îi văzu mirarea. Îşi aminti când el şi Lucian o aduseseră pe Julia aici.

— Presupun că nu este o problemă să fim aici, nu? şopti ea şi îşi trecu cealaltă mână pe după braţul lui.

— Nu. El o trase pe Nic din calea unui chelner care purta deasupra capului o tavă cu mâncare aburindă. Accesul pe acoperişuri este privat. Doar câţiva oameni au cheile de la lift.

Nic studie atent liftul străvechi de care se apropiau.

— Deci, aceasta este una dintre comorile ascunse ale New Orleansului? Cum Dumnezeu de n-am auzit de locul ăsta?

— Este *foarte* ascuns.

Dându-i drumul la mână, el căută portofelul şi scoase cardul care activa liftul.

— Ce special eşti tu, spuse ea în timp ce uşile se deschiseră cu un scârţâit.

Luând-o din nou de mână, el o trase în lift.

— E puţin şubred, doar ca să ştii.

O sprânceană se arcui când uşile se închiseră cu zgomot şi liftul se puse în mişcare.

— Chiar nu vreau să mor în liftul ăsta, spuse ea şi privi în jur.

Chicotind, el o trase aproape, permiţându-şi, în sfârşit, să o atingă. Îi eliberă mâna din prinsoare şi o lăsă pe a lui să alunece pe şoldul ei, peste conturul şoldului şi peste curbura taliei. Simţi fiorii dulci care o traversară când mâna i se opri chiar sub un sân.

— Apropo, îmi place foarte mult rochia asta.

Ea schiţă un zâmbet pieziş.

— Mă gândeam eu.

Liftul se opri. Aer rece pătrunse de afară când uşile se deschiseră. Înfăşurându-şi din nou braţul în jurul ei, el o conduse pe acoperişul cufundat într-o lumină difuză.

Trecând pe lângă mai multe zone împrejmuite cu perdele care se legănau în briza serii, el o îndrumă spre balustradă. Ea se desprinse de el şi o luă înainte.

— Doamne! spuse ea cu răsuflarea tăiată, punându-şi mâinile pe balustradă în timp ce privea lung luminile scăpărătoare ale clădirilor şi ale maşinilor de dedesubt.

— Îţi place?

El se apropie de ea şi se propti cu un şold de balustradă.

— Da. Zâmbetul ei îi opri inima în piept. Cât timp am locuit aici, n-am văzut niciodată oraşul de sus.

— Serios?

Ideea îl surprinse. Priveliştea de aici era unică, oferind o panoramă spre Cartierul Francez într-o parte şi Mid City în cealaltă, dar el îşi închipuise că, la un moment dat sau altul, ea ajunsese să vadă oraşul noaptea.

Ea încuviinţă din cap.

— De fiecare dată când am venit aici noaptea, n-am ajuns niciodată atât de sus încât să văd aşa ceva. Este foarte frumos!

— Da. El urmări o şuviţă de păr ce îi atingea obrazul. Este.

Nic aruncă o privire spre el.

— Îmi imaginez că ai adus o mulţime de femei aici.

— Doar una, recunoscu el. Şi aceea a fost Julia.

Ea îşi întoarse uşor corpul spre al lui.

— Simt că am nevoie de mai multe explicaţii în privinţa asta.

El chicoti.

— Lucian era cu noi.

— Poate trebuia să încep cu asta.

— Bine punctat, încuviinţă el şi înclină capul. E prea frig aici?

— Nu. Este perfect. Privind peste umăr, ochii ei se plimbară peste baldachinele albe care fluturau uşor. Ce e acolo, în spate?

— Vrei să vezi?

— Da. Ea ridică privirea spre el. Chipul ei uşor înălţat era minunat în razele argintii ale lunii, iar el ştiu în clipa aceea că avea să-i fie foarte greu să-i refuze vreodată ceva. Da, vreau.

Deşi Nikki crezuse că priveliştea era ceva care să te lase fără cuvinte, aura de supranatural din spatele draperiilor albe făcea toţi banii.

Gabe dăduse una dintre draperii la o parte pentru ca ea să intre, şi atunci observă Nic pentru prima dată canapelele şi şezlongurile albe din pluş dispuse în jurul unui şemineu pe gaz făcut din marmură albă, care oferea atâta căldură încât să ţină la distanţă răcoarea de dincolo de draperii. Şi, după ce Gabe coborî perdelele, izolându-i în intimitatea spaţiului restrâns, ai fi zis că nici nu se aflau pe un acoperiş.

Privirea lui Nikki ţâşni spre canapea, şi prin minte îi trecură tot felul de idei indecente când se întrebă ce obişnuiau să facă oamenii în spatele acestor perdele. Nu erau chiar groase, dar ofereau destulă intimitate încât să se zărească doar contururile şi nimic mai mult.

— Ce zici?

Gabe trecu pe lângă ea în timp ce ocoli şemineul şi se aşeză în centrul canapelei.

— Îmi place. Ea se uită în jur. Îmi imaginez că nu este prea confortabil în timpul verii.

— Se ridică baldachinele atunci şi sunt aduse nişte ventilatoare industriale uriaşe. Tot cald ca naiba, dar mai este şi o piscină pe cealaltă parte.

— Ah, am avut eu impresia că simt miros de clor.

El se lăsă pe spate, întinzându-şi un braţ peste spătarul canapelei. Aroganţa gestului i se păru nespus de sexy lui Nikki. Cămaşa albă pe care o purta era descheiată la gât, lăsând la vedere o piele de culoarea lutului. Părul îi era desprins şi vârfurile şuviţelor alunecau peste linia puternică a maxilarului.

— Acum, tu te uiţi lung la mine, spuse el cu o privire blândă.

— Da.

— Şi îmi place.

Poate era din cauza vinului pe care îl băuse la cină. Un vin scump pe care ea nici măcar nu ştia să-l pronunţe şi de care probabil că nu avea să mai bea niciodată. Poate era din cauza cinei uluitoare. Poate din cauza priveliştii fabuloase. Poate doar din cauza că erau ea şi Gabe. Oricare ar fi fost explicaţia, Nikki se simţea un pic sălbatică şi un pic îndrăzneaţă.

Ocolind focul, ea îşi lăsă poşeta lângă el pe canapea şi se urcă în poala lui, aşezându-şi genunchii de-o parte şi de alta a picioarelor lui.

Mâinile lui zburară într-o clipită pe şoldurile ei.

— Ce faci, Nic?

— Începeam să obosesc tot stând în picioare.

— Ei bine, iubito, ori de câte ori te plictiseşti să stai în picioare, eşti mai mult decât binevenită să te aşezi în poala mea. El o trase mai aproape şi o aşeză astfel încât să-l simtă apăsându-se spre ea. Oricând.

Ea se îmbujoră în timp ce îşi lăsă mâinile să se

odihnească pe umerii lui.

— Mulţumesc pentru cină!

— Nu e cazul să îmi mulţumeşti.

— *Chiar* a fost uimitoare friptura, spuse ea, şi i se tăie răsuflarea când mâinile lui se furişară în sus peste mijlocul ei.

El chicoti în timp ce urmări cu degetul mare conturul sânului ei.

— Încep să cred că ai acceptat să ieşi cu mine doar ca să te mai bucuri de o friptură.

— Poate.

— Nu mă deranjează să fiu folosit.

Degetul urcase, dezmierdând molcom centrul sânului ei. Sfârcurile ei se întăriră imediat.

Rochia avea una dintre acele brasiere încorporate care îţi oferă suficient sprijin încât să nu mai porţi sutien. Astfel, când se întinse şi îşi încrucişă braţele în timp ce apucă mânecile minuscule, nu-şi mai permise să se gândească la ce făcea.

Mai târziu, când avea să fie singură şi urma să se întrebe dacă o făcuse cu adevărat, avea să dea vina pe vin.

Conştientă că privirea lui Gabe era aţintită asupra ei, îşi lăsă mânecile să coboare. Simţi că materialul cedează şi alunecă de pe piept, strângându-se chiar sub sâni.

Gabe trase apăsat aer în piept.

Aerul rece luptă împotriva îmbujorării fierbinţi care i se strecură pe gât şi peste piept, în timp ce ea rezistă impulsului de a se acoperi. În schimb, îşi puse mâinile pe pieptul lui şi îl lăsă să se delecteze.

Şi el se delectă.

Ea nu era chiar foarte înzestrată. Probabil era normală când venea vorba despre mărimea sânilor, dar el o privi de

parcă ar fi descoperit un fel de comoară.

— Frumos, spuse el şi îi întâlni privirea.

Ea îşi muşcă buza şi avu impresia că lui îi tremurară mâinile când le ridică pentru a-i cuprinde sânii. Tot corpul ei se cutremură.

— Nu-mi amintesc asta. Din noaptea aceea, spuse el, şi Nikki tresări. Nu mai vorbiseră despre noaptea aceea din prima zi în care el îi adusese smoothie-ul. Am frânturi de imagini, dar nu-mi amintesc de sânii tăi.

Nikki fu incapabilă să scoată vreun cuvânt în timp ce el îi dezmierdă sfârcurile cu degetele.

— Nu-mi aduc aminte cum arătau. Imaginaţia mea este foarte bogată. Nu mă înţelege greşit. El o ciupi uşor de un sfârc şi o făcu să scoată un geamăt ascuţit. Nu-mi amintesc însă cum se simţeau, iar imaginaţia mea nu mă poate ajuta în acest sens.

— Ei bine, sper că se ridică la înălţimea a ceea ce a ţi-a oferit imaginaţia.

Genele dese se ridicară, iar privirea lui intensă o găsi.

— Îmi depăşesc cu mult imaginaţia.

Gabe îşi lăsă mâinile să plutească peste coastele ei, apoi o ridică uşor şi o aduse mai aproape, aplecându-se spre ea. Senzaţiile explodară când spatele ei se arcui.

— Am făcut asta? În noaptea aceea? întrebă el cu voce răguşită.

— Nu, şopti ea.

El ciupi pielea sensibilă.

— M-am grăbit cu tine. Asta îmi amintesc. Se grăbise. O să îndrept asta.

Limba lui se răsuci peste sfârcul ei în timp ce îl prinse pe celălalt între degete. Ea lăsă capul pe spate, legănându-şi şoldurile peste ale lui.

Golul îndurerat dinăuntrul ei se trezi la viaţă. Îşi dorea ca el să-şi îndeplinească promisiunea de a îndrepta noaptea aceea chiar acum. Nu-i păsa că se aflau aici, pe acoperiş. Avea nevoie de el, îl dorea atât de mult, încât…

— Gabe? Eşti aici?

Vocea lui Devlin se auzi brusc, răsunând pe acoperiş.

Lui Nikki i se tăie respiraţia când Gabe încremeni sub ea. Pentru o clipă, nu reuşi să reacţioneze în vreun fel, nici nu mai putu să gândească, apoi creierul ei urlă: „Devlin este aici!" Iar ea stătea pe Gabe, cu rochia trasă în jos şi cu sânii expuşi.

Era înmărmurită, ştiind că perdelele baldachinelor te ascundeau doar vag de privirile indiscrete. Nu când focul strălucea blând în şemineu.

Ei bine, Devlin era pe cale să vadă cu ochii lui ce făcea Gabe aici, şi era şi ea implicată în treaba asta.

Nu voia ca lucrurile să iasă astfel la iveală. Însemna că avea să fie nevoită să le spună părinţilor ei, pentru că nu se aştepta ca Devlin să tacă. Şi, chiar dacă ar fi păstrat secretul, ştiind că cineva atât de apropiat aflase secretul lor, trebuia să le mărturisească totul.

Gândul nu o îngrozi atât de mult pe cât şi-ar fi închipuit. Urma să fie teribil de stânjenitor, dar un zâmbet larg îi răsări pe buze când simţi că stătea să izbucnească în râs. Aveau să fie surprinşi aici ca doi adolescenţi în călduri. Ridicol.

Gabe se trase înapoi şi… şi *totul* la el se schimbă într-o clipită.

— La naiba! mormăi el, apucându-i corsajul rochiei şi trăgându-i-l la loc peste piept. Chicotul muri pe buzele ei când el o apucă de şolduri şi o ajută să se dea de pe el. La rândul lui, Gabe se ridică iute, cu privirea aţintită spre deschizătura din perdele, apoi se întoarse spre ea. Dacă o iei

pe acolo, poţi să ocoleşti toată zona asta şi să ajungi la lift fără să te întâlneşti cu el. Îi distrag eu atenţia.

Zâmbetul larg dispăru când Nikki se întoarse, reuşind cu greu să înţeleagă ce îi spunea. Voia ca ea să plece înainte ca Devlin să-i vadă… împreună.

„Credeam că nu contează cine ne vede, nu?"

Întrebarea îi înflori pe buze, dar nu mai apucă să o exprime. Simţi cum i se pune un nod în gât în timp ce lacrimi stupide o făcură să clipească rapid. Nu ar fi trebuit să fie surprinsă. De ce era surprinsă?

— Fugi! Gabe o sărută pe obraz şi o bătu uşor peste şold. Îţi trimit un mesaj mai târziu!

Amorţită, Nikki făcu întocmai.

Se întoarse şi plecă, luând-o în direcţia menţionată de Gabe şi întrebându-se ce Dumnezeu făceau.

Ce era în capul ei?

Capitolul 25

Înjurându-şi fratele şi pe sine, privi cum Nic se strecoară printre perdele şi se face nevăzută. Ce naiba căuta Dev aici?

El se aranjă, pentru că ultimul lucru de care avea nevoie acum era să-şi întâlnească fratele cu o erecţie înnebunitoare şi mai mult decât evidentă, apoi dădu perdelele la o parte. Păşind sub cerul nopţii, cercetă acoperişul şi îl descoperi pe fratele lui lângă una dintre plantele înalte. Avea o băutură în mână.

— Ce cauţi aici? întrebă el şi traversă acoperişul cu paşi mari.

— Aici erai. Dev se întoarse spre el. Mi s-a spus că ai venit aici cu o doamnă foarte frumoasă. El se încruntă,

privind în jur. Eram curios.

— N-ai înţeles bine.

Privirea lui Dev reveni din nou spre a lui.

— Mi se pare ciudat că n-am înţeles bine.

El nu răspunse, fiind şanse mari să-i dea fratelui său o scatoalcă serioasă pentru că întrerupsese unul dintre cele mai frumoase momente din viaţa lui.

— Dacă nu erai cu cineva, atunci, ce făceai?

Gabe răsuflă pe nas.

— Mă bucuram de singurătate. În mod evident, nu prea mi-a ieşit.

— Chiar aşa? Răspunsul fratelui lui răsună sec. Mi se pare neinspirat să vii la restaurant ca să cauţi singurătate.

— Am luat cina, răspunse Gabe, apoi m-am gândit să urc aici. Fratele lui zâmbi afectat în timp ce sorbi din băutură.

— Interesant.

Nimic din felul în care rosti acel cuvânt nu îl făcu pe Gabe să creadă pentru o secundă că vorbea sincer.

Dev îi confirmă suspiciunile o clipă mai târziu.

— Chelnerul care mi-a pomenit despre tine zicea că eşti cu o doamnă *foarte tânără.*

Gabe înţepeni, şi nu era de bine.

— Mi-a zis că este foarte frumoasă, cu ochi mari căprui, continuă Dev. Mi-a amintit de o cunoştinţă comună.

— Tu cunoşti o mulţime de doamne frumoase.

— Într-adevăr. El se uită la Gabe. Dar nu le-ai aduce pe multe dintre ele aici. Mie îmi vine în minte doar una.

Gabe nu spuse nimic.

Tăcerea se aşternu între ei, apoi Dev întrebă:

— Ce faci, Gabe? M-aş fi aşteptat la aşa ceva de la Lucian – ei bine, înainte să o cunoască pe Julia. Nu mi-am făcut niciodată griji că o să ajungi să-ţi petreci serile cu o…

— Ai grijă cum îţi închei fraza! îl avertiză Gabe.

— Deci, este adevărat? Dev se întoarse spre el. Nici nu te obosi să mă minţi. Ai avut obiceiul ăsta ridicol de a-i lua apărarea lui Nikki încă de când era o puştoaică şi intra în tot felul de belele.

Gabe nu spuse nimic.

— Ce e în capul tău? Stai. Înţeleg. Are 22 de ani şi este frumoasă. Ce bărbat n-ar fi interesat, nu? Dar tu, dintre toţi oamenii, ar trebui să ştii mai bine. Să ţi-o tragi nu înseamnă…

— Gata! mârâi Gabe şi făcu un pas spre fratele lui. Nic nu este subiect de discuţie cu tine. Nici acum. Nici vreodată.

Fratele lui înclină capul. Se scurse o clipă.

— Sunt aici cu câţiva dintre membrii consiliului de administraţie. Cum pare că nu mai întrerup nimic, de ce nu ni te alături? Măcar să bem ceva?

Maxilarul lui Gabe se încleştă. Să se alăture fratelui său era ultimul lucru pe care şi-l dorea. Ar fi preferat să se ducă după Nic.

Se simţea ca un nemernic pentru că o făcuse să plece aşa, dar ea nu avea nevoie ca Dev să-i fi descoperit astfel.

Dev aşteptă.

— Cobor într-o clipă, spuse el.

— Te aşteptăm.

În timp ce îşi privea fratele plecând, Gabe scoase telefonul din buzunar. După ce se gândi ce naiba să spună, îi trimise un scurt mesaj lui Nic.

Îmi pare rău pentru asta! Scrie-mi când poţi.

Gabe se uită la mesaj pentru o clipă, apoi înjură. O luă din loc şi se duse să i se alăture fratelui său.

Nic nu răspunsese nici când el îşi găsi fratele la masă, aproape ţinând o prelegere, şi, pe măsură ce minutele se transformară în ore, răspunsul ei continuă să se lase aşteptat.

Nikki se simţea… scârbită.

Nu ca şi cum îi era rău, ci de parcă făcuse ceva rău şi trebuia neapărat să se spele. Se mai simţise aşa înainte, cu patru ani în urmă, şi vineri seara se simţise la fel.

Şi, dacă senzaţia asta nu era o trezire la realitate, nu-şi închipuia ce altceva putea să fie.

Când reporterul acela idiot vorbise despre oamenii buni ca ea care ajungeau să sufere, nu o spusese în acest sens, dar avusese dreptate.

Inima ei suferea.

Şi o înfuria pentru că ajunsese de bunăvoie în povestea asta. Chiar de bunăvoie, pentru că la ce naiba se gândise când se încurcase cu Gabe?

De ce naiba îşi închipuise că inima ei nu se va implica în poveste?

Nici măcar nu ştia de ce era surprinsă sau dezamăgită că el nu-şi dorise ca Dev să-l vadă cu ea. Chiar dacă pretindea că nu-i păsa, îi păsa.

Şi ei îi păsa că oamenii aveau să afle, pentru că ea… nu voia să simtă că trebuia să ascundă ce se întâmpla între ei doi. Dar adevărul era că ea era ascunsă.

Astfel că Nikki ignoră mesajul lui Gabe sâmbătă, ascunzându-se în camera ei şi concentrându-se să strângă puţinele lucruri pe care le avea şi pe care nu le păstrate în depozit. Apoi, termină brăţara şi o pictă în roşu, pentru a se potrivi cu săculeţul pe care i-l dăduse Rosie. O aşeză pe o bucată de carton şi o lăsă să se usuce.

După ce făcu un duş rapid, îşi luă poşeta şi coborî scările. Mama ei era în sufragerie, răsfoind o revistă. Începea să prindă din nou culoare în obraji.

— Merg să mai iau nişte cutii. Ai nevoie de ceva?

Mama ei ridică privirea şi clătină din cap.

— Nu, dar mulţumesc de întrebare!

Nikki se apropie de ea şi o sărută pe obraz.

— Arăţi bine astăzi.

— Mă simt bine. Mama ei zâmbi când Nikki se îndreptă. Mă gândesc să ies în curtea din spate şi să mă ocup puţin de buruieni.

— Şi ce o să spună tata despre asta?

Mama ei pufni.

— Dacă ştie ce e bine pentru el, nu o spună decât „Fă-ţi de cap, draga mea".

Nikki râse, ştiind că nu asta ar spune tatăl ei.

— Ne vedem mai târziu.

Cerul era acoperit de nori când Nikki se apropie de vechiul ei Ford. Spera ca ploaia să nu o prindă pe mama ei afară. Răceala se putea transforma în pneumonie atunci când sistemul imunitar era aproape anulat din cauza chimioterapiei.

Nikki ştia un loc cu o mulţime de cutii goale – şi locul acela era atelierul lui Gabe. Se îndoia serios că el avea să fie acolo la ora asta, atât de aproape de cină. Nu că l-ar fi evitat, pentru că, sincer, avea să dea ochii cu el luni. Pur şi simplu, nu ştia ce să-i spună în acest moment.

Din cauza traficului, drumul până la atelierul lui dură mai mult decât de obicei, dar se simţi uşurată când reuşi să găsească un loc de parcare pe aceeaşi stradă.

Descuind uşa de la intrare, trase adânc aer în piept şi aruncă o privire înăuntru. Parterul era cufundat în întuneric.

Se simţi uşurată. Închizând repede uşa în urma ei, o încuie şi o luă în grabă spre holul din spate, ca să ajungă în cameră mică în care ştia că ţinea Gabe cutiile.

Traversă parterul fără şovăială. Voia doar să ia cutiile şi să plece cât mai repede. Ajunsă în hol, aruncă o privire spre uşa închisă aflată la câţiva metri distanţă, cea care ducea la biroul lui Gabe.

Scuturând din cap, întinse mâna spre cealaltă uşă şi o deschise. Nikki făcu un pas în spate şi simţi cum inima îi sare în gât în clipa în care se deschise uşa de la birou. Gabe ieşi pe holul îngust.

La naiba!

Era singurul lucru la care se mai putu gândi. *La naiba!*

Trecură câteva secunde în care se priviră unul pe celălalt.

— De ce mi-ai ignorat mesajele? întrebă el – ba nu, îi ceru un răspuns.

Ea se îndreptă de spate.

— Ce cauţi aici?

O sprânceană se arcui.

— Este atelierul meu.

— Da, dar toate luminile erau stinse şi tu eşti în biroul tău, cu uşa închisă şi… toate cele.

Ultima parte răsună jalnic chiar şi în propriile urechi.

— Sunt în birou fiindcă trebuia să găsesc o comandă pentru care m-a sunat cineva. Luminile erau stinse deoarece nu aveam de gând să lucrez, răspunse el. Iar tu nu mi-ai răspuns la întrebare. De ce mi-ai ignorat mesajele?

— Nu ţi-am ignorat textele, minţi ea. Am fost ocupată. De fapt, încă sunt foarte ocupată. Cu strânsul lucrurilor. Am venit aici să mai iau nişte cutii.

— Aiurea! El făcu un pas în faţă şi, cum holul nu era

chiar atât de mare, ajunse foarte aproape de ea. Ţi-am scris de cinci ori.

— Nu, spuse ea. Mi-ai scris…

— De trei ori azi şi de două ori aseară, iar ultima dată când am verificat eu, trei plus doi făceau cinci.

Ochii ei se îngustară.

— Credeam că te referi la ziua de azi, deşteptule.

— Nu e nimeni atât de ocupat încât să nu răspundă la un amărât de mesaj.

Era adevărat.

— Mă rog. Am doar nevoie să iau nişte cutii… Ea dădu să se întoarcă, dar el o prinse de mână. Privirea ei ţâşni spre a lui. Serios. Nu vreau decât să iau cutiile şi să plec.

Umerii lui se încordară.

— Eşti supărată.

Nikki fu cât pe ce să nege, dar apoi, îi spuse pur şi simplu tot ce avea pe inimă. Toate sentimentele urâte care clocoteau înăuntrul ei după cele întâmplate cu o seară înainte izbucniră cu forţa unui vulcan.

— Aseară, m-ai făcut să mă simt ca un rahat, spuse ea şi îşi smulse mâna dintr-a lui. De parcă aş fi ceva ce trebuie ascuns, cu care să-ţi fie ruşine…

— Nu mi-e ruşine cu tine, Nic. El făcu ochii mari. Cum ai putut să crezi una ca asta?

— Serios? Ea râse. Pur şi simplu, m-ai ridicat de pe tine şi mi-ai spus să-mi iau tălpăşiţa ca să nu ne găsească Devlin. Cum ar fi trebuit să mă simt?

— Chiar voiai ca Dev să ne găsească aşa? întrebă el. Dev?

— Evident că nu voiam să fiu găsită cu sânii la vedere…

— Mă bucur că suntem de aceeaşi părere la capitolul ăsta.

Ea ignoră remarca lui.

— Dar nici nu-mi place să simt că trebuie să mă ascund, şi exact asta a trebuit să fac.

Ochii lui îi cercetară pe ai ei.

— N-am vrut să te simţi aşa.

— Ei bine, aşa m-am simţit. Ea îşi încrucişă braţele, clătinând din cap, în timp ce frustrarea dinăuntrul ei se amplifică. Ce naiba facem, Gabe?

El tăcu.

Pieptul ei se înălţă cu o răsuflare îndurerată.

— Vreunul din fraţii tăi ştie despre asta? Orice ar fi asta? Nu ştie. Nu ştiu nici părinţii mei. Pentru că nu suntem într-o relaţie, îmi închipui, nu?

Gabe îşi întoarse privirea, şi un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Deci, nici măcar nu ştiu de ce sunt supărată sau dezamăgită, pentru că nu este ca şi cum am fi vorbit despre ce naiba se întâmplă.

— Vorbim acum.

Râsul lui Nikki răsună aspru.

— Da, ei bine, e cam târziu pentru asta.

— Da? Privirea lui se întoarse spre a ei. Cum de este prea târziu, când abia acum vorbim despre asta?

— Pentru că vorbim *abia acum* despre asta! Ea trase încet aer în piept, ca să se liniştească. De parcă aseară nici nu am fi ieşit la o întâlnire, ci la o cină pentru a sărbători că mi-am găsit un apartament, dar…

— Şi cum nu a fost o întâlnire? ripostă el. Am ieşit. Am luat cina. Te-aş fi luat eu de acasă, dar *tu* ai fost cea care a refuzat.

Ea întredeschise gura. Ei bine, la naiba. Aici, avea dreptate.

— Şi eram pe punctul de a ajunge la partea care chiar să sublinieze că era o întâlnire înainte să fim întrerupţi.

— Adică, atunci când mi-ai cerut să mă car de acolo, ca să nu ne găsească fratele tău?

Nările lui se lărgiră uşor.

— Uite, înţeleg că m-am purtat aiurea, şi, da, m-am simţit ca un nemernic după aceea. Am încercat să te protejez.

— Serios? Sau ai încercat să te protejezi pe tine?

Maxilarul lui Gabe se încleştă. Trecu o clipă.

— Cred că încercam să ne protejez pe amândoi.

Ea se uită lung la el, neştiind ce să simtă la auzul răspunsului lui.

— N-am vrut să ai de-a face cu Dev. Ştii cum este. Ar fi spus ceva incredibil de jignitor, pentru că aşa este el, continuă Gabe. Dar n-ar fi trebuit să-ţi zic să pleci. A fost greşit din partea mea, pentru că nu încerc să te ascund.

— Nu?

I se puse un nod în gât.

— Situaţia nu e uşoară, Nic. Şi ştii asta. El îşi trecu o mână prin păr şi clătină uşor din cap. Tot ce ştiu este că… la naiba, mă gândesc întruna la tine. Când nu eşti în faţa mea, mă întreb unde eşti şi ce faci. Şi, când eşti lângă mine, trebuie să mă chinuiesc din răsputeri să nu te ating. Ştiu că te vreau mai mult decât mi-am dorit vreodată pe cineva în viaţa mea.

El se retrase de parcă propriile cuvinte l-ar fi şocat.

Ce spusese… Doamne! Mai mult decât pe oricine altcineva în viaţa lui? Mai mult decât pe Emma? Pentru că, dacă era aşa, era extraordinar, dar ce se întâmpla între ei… avea legătură doar cu dorinţa. Cu sexul. Nu cu romantismul. Cu siguranţă, nu cu dragostea.

Dragoste?

Unde intervenea dragostea în toate astea?

Ea îşi îndreptă umerii. Nu voia să se mai mintă singură. Era vorba despre dragoste, pentru că, dacă o duruseră atât de mult cele întâmplate cu o seară în urmă, o duruse pentru că inima ei bătea pentru el.

— Tu spui toate lucrurile astea, replică ea. Dar nici măcar nu m-ai sărutat, Gabe.

— Poftim?

El păru confuz.

— Să mă săruţi. Pe buze, explică ea şi îşi dădu ochii peste cap. Aşa că nu-mi spune mie că…

El se mişcă atât de repede, încât Nikki se întrebă dacă avea puteri speciale. Înainte să mai apuce să răsufle, el îi cuprinse obrajii în palme şi îi înclină uşor capul pe spate.

Şi gura lui se apăsă pe a ei.

Capitolul 26

Era doar un sărut – primul lor sărut –, dar, în clipa în care gura lui o atinse pe a ei, Nikki ştiu că nu fusese niciodată sărutată aşa.

Buzele lui le revendicară pe ale ei, şi nimic nu era blând şi dulce în acest sărut. Oh, nu, acest sărut o însemnă în câteva secunde. Gura lui dansă peste gura ei, în timp ce degetele lui i se jucară pe obraji.

Toate lucrurile pentru care se certaseră cu câteva secunde mai devreme dispărură ca prin minune, şi nu mai rămăsese decât el care o săruta, *în sfârşit.* Trupul lui Nikki, inima ei şi fiecare bucăţică din ea preluă controlul. Ridicându-se pe vârfuri, îl cuprinse de gât în timp ce îi răspunse la sărut.

Gabe se cutremură, iar Nikki îşi spuse că avea toate şansele să-şi dea duhul aici şi acum. Cu mintea năucită şi toate simţurile trezite la viaţă, ea tremură când sărutul se adânci şi se pierdu cu totul în învolburarea plăcerii când vârful limbii lui îl dezmierdă pe al ei.

Şi avusese dreptate. Nu mai fusese niciodată sărutată aşa – de parcă el se înfrupta din ea şi o poseda. Un sunet aproape primitiv răsună de undeva dinăuntrul ei.

El înălţă capul, cu răsuflarea întretăiată.

— Ai dreptate. Nu te-am sărutat. N-ar fi trebuit să aştept atât de mult.

Şi o sărută din nou.

Pentru o fracţiune de secundă, Nikki îşi spuse în treacăt că nu era o mişcare prea inspirată. Inima ei, oh, Doamne, inima ei era pe deplin implicată în poveste, şi ea ştia prea bine ce însemna asta. Ea… îl iubea, iar ceea ce îi spusese Gabe nu însemna că simţea şi el acelaşi lucru, dar nu se putea opri.

Nikki îşi dorea mult prea mult asta.

Îşi dorise dintotdeauna.

Gabe îşi lăsă mâinile să alunece de pe obrajii ei şi să îi plutească peste braţe, până la şolduri. O ridică, şi instinctul preluă controlul. Înfăşurându-şi picioarele în jurul taliei lui, ea se ţinu bine de el în timp ce Gabe se întoarse, lipind-o de peretele din spatele lor. Simţi cum i se cască un gol în stomac, de parcă se afla pe cea mai înaltă culme a unui roller-coaster.

El înclină capul, adâncind sărutul şi împingându-şi şoldurile spre ale ei. Ea îşi împleti degetele printre şuviţele fine ale părului lui, gemând pe gura lui. Inima îi bătea de să-i sară din piept şi pulsul i se zbătea nebuneşte în timp ce strânse picioarele în jurul lui.

El se mută într-o parte, şi se loviră de ceva sprijinit acolo. O măturǎ? Nu era sigură. Obiectul ateriză cu un zăngănit pe podea, iar Gabe râse şi continuă să o sărute pe măsură ce o îndepărta de perete. El îşi coborî mâinile spre fesele şi strânse când se puse în mişcare. Un iureş înnebunitor de senzaţii se dezlănţui înăuntrul ei în timp ce el o ţinea în braţe, devorând-o pe măsură ce se îndrepta spre birou.

Nikki mai fusese doar o dată acolo, ştia că înăuntru se aflau o masă, câteva scaune şi o canapea. Ea intuise că spre birou o ducea şi era încântată de idee.

Se prăbuşiră pe spate, pe canapea, fără ca buzele să li se despartă când se cufundară între pernele moi. Întinzându-se, el o cuprinse de coapse, mâna încleştându-i-se şi descleştându-i-se, apoi, îi ridică piciorul şi îl trecu peste talia lui. Gura continuă să i-o revendice pe a ei, în timp ce îşi legănă şoldurile, apăsându-se pe locul care fremăta pentru el. Ea îşi înclină şoldurile, căutând ceea ce îşi doreau amândoi. El răspunse cu un geamăt aspru.

Buzele lui le ardeau pe ale ei în timp Gabe ce îşi strecură mâna sub cămaşa ei, pielea aspră mistuindu-i pielea. Să-l simtă apăsându-se pe ea era aproape prea mult, dar niciodată de ajuns. Strânsoarea în care îi era prinsă coapsa deveni aproape dureroasă pe măsură ce trupurile lor dansară împreună, mâinile ei împletindu-se în părul lui, el dând la o parte cu mişcări febrile cupa sutienului şi cuprinzându-i în palmă sânul chinuit de dorinţă.

Gura lui o părăsi pe a ei, lăsând o dâră de săruturi fierbinţi pe gâtul ei. Ajunse la gulerul cămăşii ei în timp ce îi frământă uşor sfârcul între degete.

— Gabe.

Ea îşi arcui spatele şi urlă.

El se trase brusc înapoi şi scoase mâna de sub cămaşa ei. Pentru o secundă de dezamăgire, ea se temu că avea să se oprească.

— Cămaşă. Scoate-o! Acum!

Bun, sigur nu avea de gând să se oprească.

Înainte ca ea să apuce să se mişte, el îşi scoase cămaşa peste cap şi o azvârli. Ea făcu ochii mari când mâinile lui coborâră spre nasturele de la blugi.

— Ţine pasul cu mine, scumpo! spuse el.

Nikki se ridică atât cât putu şi dădu să-şi scoată cămaşa, doar că păru să nu se mişte suficient de repede, pentru că el aproape că o smulse de pe ea.

La naiba!

El o prinse înainte ca ea să se întindă la loc, cuprinzându-i ceafa în mână, şi o ţinu nemişcată, în timp ce gura lui se apăsă iar peste a ei. Cealaltă mână a lui era pusă pe rele, găsind închizătoarea sutienului. Nu încăpea îndoială că era expert în domeniu, pentru că i-l desprinse în câteva secunde. Cu o mână. Bretelele îi alunecară pe braţe. El întinse mâna între ei şi prinse între degete centrul sutienului. Trase, şi sutienul ajunse într-o clipită pe podea.

Apoi, îi dădu drumul.

Ea se lăsă pe spate, sprijinindu-se în coate, cu buzele umflate, şi îl urmări cum o privea lung – cu o privire intensă ce se simţea ca o atingere.

— Te doresc! La naiba, Nic! Te doresc atât de mult, spuse el, ochii scăpărându-i când îi întâlni pe ai ei. N-am niciun prezervativ la mine, dar sunt în regulă.

Inima ei se zbătu atât de repede şi de tare în piept, încât se gândi că avea să i se oprească la propriu.

— Iau anticoncepţionale.

— Slavă Cerului! Se aplecă deasupra ei şi îşi sprijini o

mână de o parte a capului ei. Mușchii brațului i se încordară. Vrei asta? Dacă nu vrei să mergem atât de departe, ne putem opri. În clipa asta. Zi-mi doar.

— Da. Vreau. Ea nu șovăi. Nici măcar o secundă, și probabil avea să regrete cumplit mai târziu, dar nu acum. Te vreau.

Gabe păru să murmure un soi de rugăciune, apoi se ridică valvârtej de pe canapea. Ea se întoarse, incapabilă să nu se uite în timp ce el își scoase pantalonii, cu tot cu boxeri, și rămase în fața ei complet dezbrăcat. Ea își ațintă privirea spre erecția lui, mușcându-și buza de jos.

— Dacă o să te uiți așa la mine, o să se termine totul înainte chiar să începem.

„Oh, Doamne!"

Ea se chinui să ridice privirea spre a lui.

— Ar fi dezamăgitor.

— Exact. Chipul îi era încordat. Ridică-te!

Se simți cutreierată de urma unui fior în vreme ce se conformă cererii lui. Gabe o apucă de pantaloni și o dezbrăcă într-un timp record. La modul serios. Dacă ar fi fost un sport olimpic, el ar fi obținut medalia de aur.

Ea începu să râdă, dar el o sărută din nou și o ajută să se lase pe spate, așezându-se între picioarele ei. Îl simțea, tare pe cea mai delicată parte a ei.

Nikki se încordă, pregătindu-se ca el să o pătrundă brusc, ca în noaptea aceea, dar nu se întâmplă asta.

Gabe o sărută din nou, dar sărutul acesta era… era diferit. Lent. Dulce. Tandru. O sărută ca și cum ar fi prețuit-o și continuă să o sărute până când ea simți că se relaxează.

Și abia atunci gura lui o părăsi pe a ei.

Sărutându-i și mușcându-i delicat pielea, el coborî alene de-a lungul gâtului ei. Vârfurile părului lui fin îi dezmierdară

sânii şi o făcură să-şi piardă cumpătul. Gabe îi prinse sfârcul în gură în timp ce îşi strecură mâna liberă între coapsele ei, şi fiecare părticică din corpul ei prinse viaţă. Plăcerea se dezlănţui înăuntrul ei în timp ce îşi lăsă unghiile să se afunde în părul lui. Răsuflarea întretăiată a lui Nikki se transformă într-un geamăt când el o penetra cu un deget. Şoldurile aproape i se desprinseră de pe canapea când atenţia lui se mută pe sânul ei şi îl apucă mai adânc în gură.

Trupul ei se încleştă în jurul mâinii lui pe măsură ce fiorii fierbinţi şi incandescenţi o nimiceau. O înnebunea, mişcându-şi mâna încet şi chinuind-o cu gura şi cu limba.

Nikki îi rosti numele cu un geamăt în timp ce îşi mişcă şoldurile pe mâna lui.

Un zâmbet mulţumit întredeschise buzele lui Gabe în vreme ce îşi înălţă capul.

— La naiba! Îmi place la nebunie să te aud spunându-mi numele când am degetul în tine. Plăcerea se înteţi când mai strecură un deget înăuntrul ei. Doamne, eşti atât de udă. Degetul lui dezmierdă mugurul încordat al sexului ei, făcând-o să îşi simtă trupul inundat de o căldură umedă. Eşti pregătită pentru mine.

— Da. Ea îşi încleştă pumnul în părul lui şi îi aduse din nou gura peste a ei. Se simţea de parcă un fulger îi sfârâia prin vene. Acum, spuse ea pe gura lui. Te vreau *acum.*

El scoase din nou geamătul acela în timp ce îşi retrase degetele, apoi, Nikki îl simţi din nou, tare şi fierbinte pe intimitatea ei. Braţul care se sprijinea în canapea se cutremură când el întrerupse sărutul, apăsându-şi fruntea pe a ei. Se împinse încet înăuntrul ei.

— Oh, Doamne! spuse ea cu respiraţia tăiată, strângându-l de braţe în timp ce el continuă să alunece şi să o deschidă. Durerea muşcătoare se împleti cu plăcerea într-o

învolburare de senzaţii.

El se opri.

— Eşti bine?

— Da. Ea îi dădu o şuviţă pe spate. Doar că a trecut ceva timp. Foarte mult timp.

Gabe se cutremură.

— Ştiu că par un nemernic, dar habar n-ai cât de mult vreau să ţi-o trag după ce am auzit asta.

Nikki se înfioră.

— Mai mult ca înainte?

— Nu credeam că se poate. El o sărută. Dar se poate.

Ea îşi lăsă cealaltă mână să alunece pe braţul lui, şi degetele i se încolăciră în jurul antebraţului lui.

— Atunci, fă-o!

El înălţă capul, şi ochii verzi ca marea erau scăpărători.

— Ce să fac, Nic?

Nu mai rostise niciodată aceste cuvinte, dar acum o făcu fără nicio urmă de stânjeneală:

— Trage-mi-o!

Şoldurile lui se împinseră înainte aproape din reflex. Ochii lui Gabe se închiseră în timp ce el scoase un geamăt. Se împinse înăuntrul ei, şi ea îl primi, ridicând genunchii şi prinzându-şi picioarele în jurul taliei lui, pe măsură ce el se afundă până la capăt.

Vreme îndelungată, niciunul din ei nu se mai mişcă. Corpurile le erau înfierbântate, şold la şold, piept la piept. Îl simţea pulsând în adâncurile ei; apoi, el începu să se mişte.

Corpul lui masiv se cutremură în timp ce se retrase încet şi se avântă din nou înainte, făcând ca spatele lui Nikki să se arcuiască.

— Doamne, gemu el. Te simt… Doamne, te simt atât de bine!

Şi ea. Îşi dori să i-o spună, dar era dincolo de cuvinte în acel moment, complet pierdută, în timp ce el impuse un ritm lent care o conduse până aproape de culmile plăcerii, dar nu dincolo de limită. Gura lui o găsi din nou pe a ei. Înclinându-şi şoldurile, ea îi întâmpină fiecare penetrare adâncă şi categorică, până când nu mai putu să reziste, până când ritmul se înteţi şi corpul lui îl prinse ca într-o capcană pe al ei.

Obrazul lui Gabe se lipi de al ei, în vreme ce canapeaua scârţâia sub ei şi se lovea în perete. Îl simţea umflându-se şi încordându-se cu fiecare respiraţie. Tensiunea se amplifică în adâncurile ei, înfingându-şi călcâiele în spatele lui, îndemnându-l să se mişte mai repede şi mai tare, iar el răspunse.

Simţea că fiecare muşchi din corpul ei se încleşta, şi încordarea care clocotea adânc în interiorul ei se dezlănţui într-un ritm ameţitor. Nu ajunse la orgasm treptat. Penetrările în forţă o trimiseră dincolo de limită.

Urlând pe când cea mai intensă plăcere o traversă în valuri năucitoare şi fierbinţi, nu mai reuşi să facă altceva decât să îl strângă în braţe în vreme ce şoldurile lui continuară să se împingă spre ea într-un tempo zdrobitor.

— Gabe… oh, Doamne, nu pot…

Lăsă capul pe spate, în timp ce Gabe îşi trecu un braţ pe sub umerii ei şi o trase aproape. Nu-şi dădea seama dacă avea un alt orgasm sau dacă primul încă îi şuiera prin vene. Ea se prăbuşi pe spate, cu ochii închişi şi trupul moleşit.

Numele ei răsună aspru pe buzele lui în timp ce el se retrase în ultima secundă, împingându-şi erecţia pe abdomenul ei când îşi dădu drumul, pulsând pe ea.

Gabe se sprijini cu toată greutatea într-un braţ, cu şoldurile încă zvâcnindu-i când ea îl simţi că o sărută pe

umăr. După o clipă, o sărută în colţul gurii.

Nikki încercă să-şi recapete suflul.

— Ăsta a fost… un sărut pe cinste!

Gabe privi lung în tavan, ascultând cum ploaia bătea în acoperiş, în timp ce îşi trecu degetele peste braţul lui Nic. Respiraţia ei caldă dansă pe braţul lui. Era întinsă pe spate, ghemuită între el şi spătarul canapelei, iar el stătea pe o parte, cât pe ce să cadă de pe canapea. Braţul lui se odihnea sub umerii ei, şi ea îi folosea bicepsul pe post de pernă, dar nu-i păsa. Nu se simţise mai bine în toată viaţa lui.

Şi sexul nu mai fusese niciodată aşa.

Nici măcar cu Emma.

Fu puţin uimit de faptul că gândul nu îl străfulgeră ca un bici şfichiuitor. Era pur şi simplu *acolo.* Un gând. Un trecut. Nimic mai mult. Nimic mai puţin.

Gabe îşi întoarse privirea de la chipul ei. O curăţase cu cămaşa lui, dar niciunul din ei nu era acoperit. Sânii ei se ridicau şi coborau sub efectul răsuflărilor profunde şi lente. Îi plăceau la nebunie sfârcurile ei umflate. Simţi cum penisul i se trezeşte la viaţă în timp ce privirea îi alunecă spre locul unde i se împreunau coapsele. Era aproape complet epilată în zona inghinală. Se vedea doar o brumă de păr. El ştia deja asta. Dar să o vadă întinsă lângă el, simţindu-se în largul ei, era cu totul altceva.

Privirea lui îşi croi drum înapoi spre sânii ei. Pielea mai înfiorată şi mai rozalie a sfârcurilor ei îl făcu să saliveze.

— Te holbezi la sânii mei? întrebă ea cu voce blândă.

El zâmbi larg şi îşi ridică privirea spre chipul ei. Avea capul întors în cealaltă parte, dar el vedea că îşi ţinea ochii închişi.

— Poate.

— Eu cred că asta făceai.

— Nu era singurul lucru la care mă holbam.

Ea întoarse capul spre el. Genele i se depărtară, şi el îi întâlnii ochii căprui frumoşi.

— Eşti un bătrânel pervers.

— Fii sigură de asta!

Îşi apăsă penisul în coapsa ei.

Ochii ei se măriră uşor.

— Eşti tare?

— Aproape. Îşi ridică o mână spre obrazul ei. O femeie frumoasă goală lângă mine. O să fiu tare de-a pururi.

Ea râse încet.

Privind peste umăr la ceasul de perete, el oftă.

— Trebuie să te duci undeva?

— Nu, dar probabil ar trebui să-i trimit un mesaj mamei, spuse ea cu un căscat. I-am zis că plec după cutii.

— Vrei să-ţi aduc telefonul? Cred că poşeta ta zace undeva pe podea.

— Nu încă, spuse ea. Pentru că ar însemna să te mişti, şi eşti cald, iar eu mă simt bine aşa.

Bun. Nici el nu voia să se mişte.

La naiba, Gabe nu voia să o lase să plece.

Gândul parcă apăru de undeva din senin, dar nu era nicidecum aşa. Îl ignoră.

— Ţi-e foame?

Ea scoase un sunet indescifrabil şi ridică dintr-un umăr, ceea ce îi făcu sânii să danseze în faţa lui, şi penisul lui se făcu tare ca piatra. Minunat!

Nic închise din nou ochii. El urmări linia buzei ei de jos. Probabil trebuiau să discute. Era sigur că nu stabiliseră nimic, dar cum să stabileşti aşa ceva printr-o simplă discuţie?

Avea senzaţia că discuţia doar ar înrăutăţi lucrurile,

pentru că ea fusese pe punctul de a întreba ce era între ei, iar el nu avea un răspuns.

În mintea lui era o harababură de nedescris când venea vorba despre această femeie.

Gabe închise ochii, simţindu-se copleşit de o senzaţie acută de disperare. Îi era greu să se descotorosească de sentimentul că la un moment dat avea să se încheie tot ce se întâmpla între ei – cu ei…

Se gândi la ce îi spusese Dev cu o seară în urmă. Ce era în capul lui? Ar fi trebuit să se concentreze pe găsirea unei case în Baton Rouge şi să înceapă o viaţă nouă cu fiul lui.

Nu pe asta – nu să-şi înceapă viaţa cu Nic.

Gabe nu avusese vreo clipă de gând să-l îndepărteze pe William de bunicii lui. Şi tocmai de aceea căuta o casă în Baton Rouge. Îşi dorea ca fiul lui să locuiască împreună cu el la un moment dat, dar era nevoie de timp. De mai mult de trei luni, şi problema era că poate nu avea să fie vreodată suficient timp pentru ca familia Rothchild să poată renunţa la copil.

Dacă soţii Rothchild decideau să se judece cu el şi să ajungă în instanţă, nu ar fi dat bine dacă Gabe se întâlnea cu o femeie mult mai tânără. Gabe ştia asta – ştia că oamenii erau dispuşi să facă lucruri îngrozitoare pentru a-i proteja pe cei dragi.

La naiba, chiar el făcuse lucruri îngrozitoare pentru a-i proteja pe alţii.

Dar el nu era Dev. Aveau puterea şi banii necesari pentru a se asigura că nu aveau să apară probleme cu custodia, dar el nu-i putea face una ca asta fiului său. Nu avea să le facă aşa ceva părinţilor Emmei, care îşi pierduseră deja propriul copil.

Era o situaţie foarte încurcată.

O arsură i se culcuşi în piept. Ce făcea nu era drept faţă de Nic. Gabe o dorea, dar ştia că nu avea cum să o păstreze alături, pentru că ea avea să vrea mai mult. Merita mai mult, iar el nu avea ce să-i ofere.

Se întrebă dacă avusese vreodată cu adevărat ce oferi, chiar şi în relaţia cu Emma.

Avea să fie nevoit să renunţe la ea.

Deschise brusc ochii când simţi atingerea limbii ei pe degetul mare. Privirile li se întâlniră în vreme ce ea îi prinse degetul în gură şi supse atât de tare, încât reuşi să trimită un iureş de dorinţă înnebunitoare în penisul lui.

La naiba!

Toate gândurile îi dispărură pe dată.

El se sprijini într-un cot, cu privirea aţintită spre locul în care buzele ei pline erau înfăşurate în jurul degetului lui.

— Am să ţi-o trag, spuse el.

Ochii lui Nic se închiseră când ea gemu pe degetul lui. La naiba! De mult nu mai văzuse şi nu mai auzise ceva mai sexy.

Cu mâna pe bărbia ei şi cu degetul în gura ei, o întoarse pe burtă. O apucă de şold şi o îndemnă să înalţe fesele alea dulci.

— Nu te mişca, spuse el şi, după ce se asigură că se poziţionase bine, îşi prinse penisul şi îl îndreptă spre cel mai frumos loc al trupului ei.

Îşi scoase degetul din gura ei şi îşi încolăci braţul în jurul umerilor ei, ca să o ţină nemişcată.

Îşi aminti cât fusese de strâmtă, astfel că, atunci când o penetra, o făcu încet, lăsându-i timp pentru a se obişnui cu mărimea lui. Apoi, ea îşi legănă fundul şi se împinse spre penisul lui.

El trase adânc aer în piept.

— Parcă ţi-am spus să nu te mişti.

— Nu mă pot abţine, spuse ea, desenând alene un cerc cu şoldurile. Te simt prea bine.

Gabe rămase nemişcat în timp ce ea se legănă în spate, glisând pe penisul lui. Privind cum îşi mişcă fundul… da, nu avea să dureze mult. Deloc.

Folosindu-şi mâna, îi ţintui şoldurile şi îşi coborî gura la urechea ei.

— Am să ţi-o trag acum. Tare, iubito. O să ţi-o trag *tare.*

Nic se cutremură.

Iar el se ţinu de cuvânt.

Nu permise senzaţiilor să se acumuleze încetul cu încetul. Nu îşi luă timp pentru a o seduce lent. O pătrunse cu forţă, o penetră adânc, lăsându-se călăuzit de felul în care spatele ei se arcuia şi gemetele ei blânde inundau încăperea.

Ştia că ar fi trebuit să o ia mai încet. Ea îi spusese că trecuse ceva vreme, dar îi era imposibil. Sângele i se învolbura clocotitor prin vene, şi o simţea al naibii de bine, încleştându-se şi strângându-se pe el. Gabe se întinse şi îi găsi clitorisul, jucându-se cu ea, în timp ce continuă să o pătrundă înnebunit.

Urletele ei deveniră mai puternice când îşi împinse şoldurile spre el, răspunzând cu aceeaşi înverşunare cu care o penetra ea. Canapeaua risca să facă o gaură de toată frumuseţea în perete, dar Gabe nu se putea opri.

„O vei pierde."

Un fior i se prelinse de-a lungul şirei spinării.

Gabe pierdu orice urmă de control când îi simţi spasmul. Retrăgându-şi mâna, el o ţinu nemişcată, cu o mână pe spatele ei şi cealaltă ridicându-i şoldurile. O pătrunse iar şi iar, simţind că îşi iese din minţi în timp ce se lăsă în voia eliberării.

Simţind că pierde puţin din propria fiinţă.

Capitolul 27

Nikki fusese cu nervii la pământ când îi trimisese un mesaj lui Gabe duminică dimineaţă şi îl întrebase dacă voia să se vadă cu ea la adăpost. Aproape se aşteptase ca el să-i refuze invitaţia, dar nu fusese aşa. Primise răspunsul imediat, iar acum stăteau în faţa lui Ned Rivers, şi li se ofereau lese.

Ned era unul dintre supraveghetorii voluntari de la adăpostul de animale, un bărbat mai în vârstă care crescuse în oraş şi o apucase pe o cale greşită în tinereţe, petrecând o vreme în închisoare. Cât îşi ispăşise pedeapsa, participase la un program care îşi propunea să salveze câinii, şi de atunci îşi dedicase viaţa acestei a doua şanse pe care i-o oferise destinul.

Iată despre ce era acest la adăpost.

A doua şansă.

Părea ciudat de potrivit ca Nikki să fie aici cu Gabe.

Chiar acum, Ned îi arunca lui Gabe o privire scrutătoare. Nikki era convinsă că nu avea nimic de-a face cu faptul că Gabe se afla aici pentru prima dată, ci mai degrabă cu cine era. Foarte puţini localnici nu ştiau cine era familia de Vincent.

— Mulţumesc, Ned! Nikki luă lesa în timp ce bărbatul în vârstă îl privi pe Gabe. Cine are nevoie de mişcare azi?

— În afară de mine? glumi Ned şi îi zâmbi. Fusion şi Diesel. Aruncă o privire în direcţia lui Gabe. Sunt namile în toată regula. Crezi că te descurci cu ei?

Gabe schiţă un zâmbet pieziş.

— Aşa sper.

— O să te descurci. Nikki îşi ascunse un zâmbet când luă lesa de la Ned. Fusion şi Diesel sunt doar nişte bebeluşi mai mari.

— Numele lor nu lasă această impresie, comentă el.

Ned pufni, luând un dosar de pe birou, dar îşi ţinu gura. Nikki îl apucă de braţ pe Gabe şi îl trase spre uşa din faţă.

— Nu cred că tipul mă place, spuse Gabe în timp ce ocoleau clădirea, apropiindu-se de câinii care lătrau.

— Nu te cunoaşte.

Nikki îşi eliberă braţul în timp ce se apropiară de gardul înalt de sârmă care împrejmuia canisa. Dacă familia de Vincent nu ar fi fost atât de celebră în toată ţara, ar fi arătat ca orice voluntar normal, îmbrăcat în pantalonii de trening cenuşii largi şi un tricou simplu.

Doamne, îi stătea bine îmbrăcat aşa. Ochelari de soare cu rame argintii, părul prins la ceafă într-un coc îngrijit. Dar, oricum, el arăta aproape mereu bine.

— Mulţumesc că ai venit! spuse ea şi se opri în faţa porţii.

Unul dintre muncitori se grăbi să o descuie.

— Cu plăcere! Eram treaz şi nu aveam prea multe în plan.

Nikki îi zâmbi muncitorului, care îi aruncă o privire bănuitoare lui Gabe.

— Nu te duci la atelier?

— Mai târziu. Îşi puse o mână pe spatele ei în timp ce trecură prin poarta deschisă. Tu?

Ea ridică dintr-un umăr.

— Poate.

— Ar trebui.

Mâna lui trecu peste şoldul ei şi o făcu să se înfioare.

Nikki îşi muşcă buza în timp ce se plimbară de-a lungul

caniselor.

— Există vreun motiv pentru care crezi că ar trebui să fac asta?

— O mulţime de motive.

Oprindu-se să mângâie un Golden Retriever, ea se uită peste umăr la Gabe.

— Unul dintre aceste motive implică o canapea?

Ochelarii de soare îi ascundeau ochii, dar îi simţea privirea înflăcărată.

— Se poate. Dar mai este şi un birou, care cred că s-a simţit singur aseară.

Ea râse în timp ce mângâie Retrieverul sub bot. După câteva clipe, ea îşi retrase mâna, şi animalul scânci.

— Tu te-ai plimbat deja, scumpete! Îmi pare rău!

Strângerea de inimă pe care o simţi când se îndepărtă de bietul câine nu era ceva nou. Se întâlni cu muncitorul în dreptul ultimelor două canise, şi, peste câteva clipe, Diesel şi Fusion erau prinşi în lese, fluturându-şi voioşi cozile în timp ce adulmecau pantofii lui Gabe.

— Sper că asta înseamnă că mă plac.

El privi lung spre ei.

— Le place mai toată lumea. Câinii din adăposturi sunt prietenoşi, spuse ea, conducându-i spre zona cu iarbă. Chiar dacă au o reputaţie proastă.

Gabe zâmbi spre câinele lui cu pete albe şi negre.

— El cine este?

— Diesel.

— Este al naibii de puternic.

Diesel trăgea entuziasmat de lesă, aparent adulmecând fiecare fir de iarbă, în timp ce Fusion ţopăia, ca de fiecare dată când era încântat.

— Îmi închipui că nu îţi e uşor să fii voluntară aici,

comentă Gabe, atrăgându-i atenţia. Cred că ai adopta toţi câinii.

— Aş vrea să pot. Îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Dacă aş avea o grămadă de bani, mi-ar plăcea să am propriul adăpost.

Gabe chicoti.

— Zici că eşti Julia. Şi ea spune acelaşi lucru.

— Pentru că Julia este un om bun. Ea zâmbi. Vreau să-mi iau un câine, dar, stând într-un apartament, ar trebui să-mi iau unul mic şi leneş. Băieţii ăştia ar înnebuni la bloc.

Gabe rămase tăcut pentru o clipă.

— Lucian şi-a dorit mereu un câine de genul ăsta în copilărie.

— Tatăl tău ar fi avut o cădere nervoasă… Ea făcu ochii mari. Scuze! Lawrence ar fi avut o cădere.

— Nu-i nimic. El zâmbi larg. Lawrence chiar a fost tatăl meu, chiar dacă nu prin ADN. Este singurul tată pe care l-am cunoscut. Şi ai dreptate. Ar fi fost imposibil să ne lase pe vreunul dintre noi să avem un animal de companie.

— Pentru că ar fi făcut prea mult zgomot, comentă ea, gândindu-se la vremurile când senatorul trăia şi se afla la reşedinţa de Vincent. Şi ar fi lăsat păr de câine peste tot.

— Aproape că am convins-o pe mama la un moment dat. De fapt, Madeline a convins-o. Îşi dorea un căţeluş. Genul care te muşcă de glezne. El îngenunche lângă Diesel şi îl mângâie. Câinele se lăsă numaidecât pe o parte şi îşi etală burtica, pentru a fi mângâiat. Gabe îi făcu pe plac. Cred că era un Yorkshire Terrier sau ceva de genul.

Din câte îşi amintea Nikki despre Madeline, şi-o putea prea bine închipui pe fata deseori ursuză plimbând un asemenea câine. Îl privi pe Gabe cum îl mângâie pe Diesel pe burtă.

— Şi cum de mama ta nu i-a luat?

— Nu ştiu. Ea şi mama aveau o relaţie ciudată. A evoluat de la faza în care mama făcea absolut orice pentru Madeline până la etapa când aproape că nici nu-şi mai vorbeau. El îşi lăsă degetele să hoinărească pe pieptul câinelui, iar Diesel mişcă din coadă în iarbă. Dar ştii cum s-a terminat povestea asta.

Ea știa, şi încă nu-i venea să creadă.

— Îmi pare foarte rău că a trebuit să treceţi prin asta!

El îşi împinse bărbia în sus, şi urma unui zâmbet îi înflori pe buze.

— Te face să te întrebi dacă nu cumva blestemul familiei de Vincent este adevărat, nu?

Blestemul avea o legătură cu femeile.

Se spunea că pământul pe care era construită casa era întinat. Aparent, fusese folosit ca zonă de carantină în timpul nenumăratelor epidemii mortale de gripă ce afectaseră New Orleansul. Legenda spunea că patriarhul familiei de Vincent fusese avertizat să nu construiască o casă acolo, dar nu voise să asculte, ceea ce mâniase spiritele tuturor celor morţi pe acele pământuri. Treaba ciudată la blestem, dacă credeai în asemenea lucruri, era că ura se revărsa asupra femeilor. Cu femeile de Vincent se întâmpla unul din două lucruri. Ori… înnebuneau.

Ori mureau.

Şi exista o istorie lungă şi foarte uşor de verificat care susţinea aceste două lucruri.

— Tu crezi în blestem? întrebă ea, mângâind câinele în spatele urechii, în timp ce aruncă o privire spre el.

Mâna lui Gabe încremeni pe şoldul câinelui, şi trecu un moment lung înainte ca el să răspundă:

— Pe vremuri, credeam că este doar o poveste

interesantă pe care ne-o spunea bunica, dar uneori mă întreb dacă nu există ceva adevăr în ea. Nici măcar nu este nevoie să numeri toate decesele bizare din familia noastră de-a lungul secolelor, ştii? Este de ajuns să te uiţi la ce s-a întâmplat în ultimii doi ani. Mama. Emma. Sora noastră. Julia ar fi putut să moară în noaptea aceea pe acoperiş. Deci, poate blestemul este real. Pare că tot ce atingem… toţi cei pe care îi atingem ajung să se molipsească.

— Nu chiar toţi şi toate. Ea se întinse şi îi atinse braţul, simţind o strângere de inimă pentru el – pentru familia lui. Eu nu.

El o studie o clipă, apoi zâmbi.

— Tu nu.

Nikki era, probabil, cea mai mare nebună din istoria omenirii, dar nu-şi putea înăbuşi zâmbetul larg de pe faţă când luă teancul de prosoape luni după-amiază şi porni să le ducă la etaj.

Devlin îi dăduse vinerea liberă ca să se ocupe de mutat, anunţând-o înainte să plece la Houston. Astfel că nu numai că putea să înceapă să se mute mai devreme, dar nici nu trebuia să se ocupe de cină pentru restul săptămânii, fiindcă el revenea abia sâmbătă după-amiază.

Ceea ce însemna şi că, din moment ce Devlin nu era acasă, nici Sabrina, nici Parker nu aveau ce să caute pe aici.

Victorie. Victorie.

Zâmbetul prostesc ce nu îi mai dispăruse de sâmbătă seara nu era legat doar de gestul lui Devlin sau de absenţa lui. Ci mai ales de ce se întâmpla între ea şi Gabe. Şi asta chiar avea un rol major.

Doamne!

Gabe părea… cu adevărat nesătul.

Se îmbujoră când revăzu în minte, pentru a suta oară, ce făcuseră în weekend. Sâmbătă seara fusese… uimitor, dar duminică după-amiaza şi seara? O reluare a zilei de sâmbătă şi un bonus. El se asigurase ca biroul lui să nu se mai simtă singur, sprijinind-o pe margine şi înfruptându-se din ea înainte să o ridice şi să o întoarcă pentru a o apleca în faţă. Când o luase pe la spate, ea se simţise mai încântată ca oricând – şi clar nu mai fusese posedată vreodată cu atâta pasiune.

Descoperise că îi plăcea foarte, foarte mult.

Gabe nu se oprise aici. Comandase prânzul de la restaurantul din apropiere, cum făcuse şi sâmbătă seara, şi se dusese să ridice comanda, apoi o trăsese în poala lui, şi făcuseră sex din nou.

Ultima dată… fusese diferit.

O luaseră mai încet, şi fusese cumva mult mai intens. De parcă ar fi făcut dragoste.

Şi vorbiseră – vorbiseră despre toate şi orice. Despre mutatul ei, şi Gabe îi mai spusese o dată că trebuia să-şi ia un câine, ceea ce adusese iar în discuţie povestea despre tatu. Nikki nu se împotrivea ideii de a-şi lua un câine, dar ştia că trebuia să mai amâne. Nu voia să-şi ia un câine şi să fie mai mereu plecată, pentru că mergea şi la lucru, şi la şcoală.

Şi vorbiseră despre mutarea lui Lucian şi despre cât de ciudat urma să fie în casă fără el. Gabe vorbise mai mult despre sora lui – despre ce făcuse şi despre cum îi afectase totul pe el şi pe fraţii lui. Vorbiseră chiar şi despre cine ar putea fi tatăl lui, dar Gabe chiar nu avea nici cea mai vagă idee. După cină şi ultima dată când făcuseră sex, rămăseseră întinşi unul lângă altul, şi totul fusese atât de firesc, atât de bine.

Fusese real şi profund. Fusese… aşa cum se simte

dragostea.

Oprindu-se pe hol, închise ochii şi trase adânc aer în piept. Nu trebuia să se lase în voia acestor gânduri, dar nu se putea abţine.

Inima îi tresălta în piept de fiecare dată când se gândea la cum o sărutase de rămas-bun, de parcă n-ar fi vrut să o lase să plece.

Nici ea nu-şi dorise să plece.

Un mic semnal de alarmă îi făcu stomacul să freamăte, precum un şarpe abia trezit din somn. Vorbiseră despre toate, mai puţin despre ce erau *ei.* Şi, chiar dacă sexul fusese uimitor, nu rezolvase nimic.

Nu răspundea la niciuna dintre întrebările care nu îi dădeau pace.

Deschizând ochii, se întrebă unde era Gabe. Nu dăduse cu ochii de el. Probabil era la atelier, dar bănuia că avea să se întoarcă acasă curând. Mereu îi aducea câte un smoothie cam pe la ora asta.

Se grăbi să traverseze holul înainte să o lase braţele. Când o luă pe după colţ, aproape se ciocni de Julia.

— Hai! Femeia se întinse imediat spre prosoape. Lasă-mă să te ajut!

— Nu trebuie.

— Ştiu. Cu un zâmbet, luă jumătate dintre prosoape. Dar detest să văd cum oamenii fac diverse sarcini, când eu sunt mai mult decât capabilă să dau o mână de ajutor. Unde vrei să le ducem?

Nikki îşi aminti iar cât era de diferită Julia de Sabrina.

— În apartamentul lui Lucian.

— Numai bine, răspunse ea şi porni alături de Nikki. Cum se mai simte mama ta?

— Chiar bine. Aproape îşi termină tratamentul, aşa că

ţinem pumnii ca investigaţiile să arate că a dispărut cancerul.

— Sper din inimă să fie aşa.

— Cum merg renovările la casă? întrebă Nikki în timp ce se apropiau de camerele lui Lucian.

— Aproape am terminat. Cred că o să ne mutăm înainte de sărbători, aşa că sunt tare nerăbdătoare, spuse ea. Ştii, să poată veni în vizită părinţii mei. Chiar nu-mi doresc să vină aici la cină… Ea făcu ochii mari. Probabil n-ar fi trebuit să spun asta.

Nikki râse.

— E în regulă. Înţeleg perfect de ce nu ţi-ai dori ca părinţii tăi să-şi petreacă Ziua Recunoştinţei la masa familiei de Vincent. Ar fi probabil cea mai stranie şi mai tensionată cină din toate timpurile. Crede-mă! Am asistat la câteva reuniuni când erau în viaţă părinţii lor.

— Tot uit că ştii cum este această familie, spuse Julia şi aruncă o privire spre uşa închisă de la camerele lui Lucian. Nu cred că oamenii din afară ar înţelege.

— N-ar înţelege, încuviinţă ea, gândindu-se la Ross.

Nu-i spusese lui Gabe că se întâlnise cu el, gândindu-se că nu era cazul ca el să ştie. Dar oamenii ca Ross nu înţelegeau familia de Vincent. Credeau şi bănuiau mereu ce era mai rău despre membrii ei.

— Nici părinţii mei n-ar înţelege. Pe Lucian şi pe Gabe? Fără îndoială. Julia mută prosoapele în cealaltă mână. Dar pe Devlin şi Sabrina? Pe senator? Nu. Ar fi ceva de genul „Ce naiba e cu oamenii ăştia”?

Nikki zâmbi larg.

— Cred că este o întrebare pe care şi-o pune multă lume în fiecare zi.

Râzând uşor, Julia reveni cu privirea spre ea.

— Dar tu aproape faci parte din familie, deci înţelegi bine toate astea. Ştii că băieţii par să lupte mereu pentru ce este mai bine pentru ei, pentru ce-şi doresc cu adevărat. Lupta asta îi determină să facă şi să spună o grămadă de prostii. Ea făcu o pauză. Sunt convinsă că ştii şi asta. Pari foarte apropiată de Gabe.

Nikki încremeni, neştiind cum să reacţioneze.

— Gabe a fost mereu… bun cu mine. Se gândi imediat la weekend şi roşi. El nu fusese chiar *bun* atunci. Amândurora ne place să lucrăm cu lemnul.

— Sunt convinsă, spuse Julia, cu un zâmbet larg pe buze.

Ochii ei se făcură mari.

— Nu voiam să spun ca…

— Ştiu. Julia râse. Oricum, da, sper să ne mutăm de aici până la sărbători. Abia aştept ca părinţii mei să ne vadă noua casă. Cred că Lucian vrea să-i ducă în nişte tururi ciudate de oraş sau aşa ceva.

Uşurată că discuţia se îndreptase spre subiecte mai sigure, Nikki îşi lăsă zâmbetul să se stingă uşor, simţindu-se cuprinsă de un val de invidie. Tururi cu părinţii. Sărbători cu ei. Un viitor fericit din care să facă parte oamenii dragi. Indiferent de ce ar fi simţit pentru Gabe, ea nu era atât de naivă încât să viseze la un asemenea viitor pentru ei.

Şi era… Ei bine, era un lucru *trist.*

Nikki aşeză prosoapele la locul lor şi dădu să coboare la parter după ce se despărţi de Julia, dar se opri pe culoar. Picioarele ei refuzară să se mişte din loc când ea înţelese pe deplin realitatea situaţiei.

Era îndrăgostită de Gabe.

Nu era de mirare. Era îndrăgostită de el încă de când o salvase din piscină. Dragostea aceea o împinsese să facă

lucruri stupide – lucruri la care luase parte şi Gabe.

Dar ea nu se apucase să umble după el când se întorsese. Se străduise să păstreze distanţa, şi el era cel care venise la ea, susţinând că îşi dorea să fie prieteni. El îi distrusese întâlnirea şi făcuse prima mişcare. Gabe era cel care umbla după ea.

Iar asta trebuia să însemne ceva.

I se treziră în gând spusele Juliei: „Ştii că băieţii par să lupte mereu pentru ce este mai bine pentru ei, pentru ce-şi doresc cu adevărat".

Gabe o dorea. I-o dovedise de nenumărate ori, dar nu era uşor. Mai erau şi fraţii lui la mijloc. Trecutul lor. Părinţii ei. Diferenţa de vârstă. Nimic din toate acestea nu conta pentru ea. Îl iubea, şi o părticică din inima ei îi spunea că era foarte posibil ca Gabe să simtă la fel.

La urma urmei, nu era ca şi cum ducea lipsă de companie feminină. Putea să iasă oricând şi să găsească pe cineva dacă ar fi fost interesat doar de sex – şi i-ar fi mai uşor să facă asta. Nu ar fi existat toate aceste complicaţii. Putea să se bucure de sex fără obligaţii şi fără stres.

Exista un motiv pentru care el o căutase, şi Nikki nu putu să nu se gândească la ce îi spusese Rosie când îi povestise despre încăperea pe care i-o amenajase Gabe la atelier. Ce zisese Rosie? Poate că Gabe îşi petrecuse ultimii patru ani detestându-se tocmai pentru că o dorise atunci la fel cum o dorea acum.

Nu doreai pe cineva atât de mult timp fără să nutreşti sentimente puternice pentru acea persoană.

Nikki ştia ce trebuia să facă.

Trebuia să-i spună lui Gabe ce simţea.

Picioarele ei începură să se mişte. Nu se duse la parter. Cum tatăl ei îşi încheiase treaba şi plecase, ea cedă

impulsului. Ieşi degrabă afară şi o luă pe drumul cel mai scurt spre cealaltă aripă a casei, traversând veranda. Tremură când vântul trimise spre ea picături de ploaie. Urcând scările din aripa dreaptă, se îndreptă spre etajul al doilea şi spre intrarea exterioară de la apartamentul lui Gabe.

Şovăi când ajunse în faţa uşii şi ciocăni. Uşa se deschise. Fusese lăsată descuiată. Simţi că i se cască un gol în stomac. Gabe ar fi trebuit să fie acasă. Intră în camera de zi din apartamentul lui. Luminile erau stinse şi uşa dormitorului era deschisă. Auzea curgând apa de la duş.

Îndreptându-se spre dormitor, pătrunse în încăperea spaţioasă.

Se gândi să-l ia prin surprindere şi să se dezbrace pentru a i se alătura în duş, apoi îşi dădu ochii peste cap. Încă nu avea curajul să facă asta – şi, pe deasupra, dacă o făcea, riscau să nu mai discute despre nimic.

Nikki se uită prin dormitorul lui. Nu mai intrase în apartamentul lui din noaptea aceea. Nu venise nici măcar o dată să facă ordine aici, iar el nu mai adusese vorba despre asta din ziua în care discutaseră în sala de antrenament.

Acum, că se afla aici, îşi dădea seama că se schimbaseră foarte puţine lucruri. Locul era foarte mare. Un pat uriaş trona în mijloc. O noptieră. Pe care se odihnea o carte uzată, lângă ceea ce părea să fie o poză înrămată. Era prea întuneric în cameră ca să desluşească cine era în fotografie. Un dulap mare se vedea vizavi de pat – unul făcut de Gabe. Modelul elaborat cu iederă se desfăşura pe toată lungimea frumoasei piese de mobilier. Nikki inspiră, surprinzând parfumul proaspăt şi curat al coloniei lui.

Privirea ei călători de-a lungul dulapului. Aproape că nu îl zări, pentru că se potrivea atât de bine în peisaj. Se mai

uită o dată şi deschise gura.

— Nu se poate, spuse ea cu suflarea tăiată şi se apropie de dulap.

Luă colierul, recunoscând numaidecât şnurul subţire şi ieftin din piele. I se tăie respiraţia când îşi trecu degetul mare peste medalionul pe care îl cioplise pentru el. Era destul de simplu şi cam rudimentar. Un cerc cu o sabie şi o daltă cioplite în lemn. Nu ştia de ce, dar sabia i se păruse cel mai inspirat lucru la care se gândise vreodată. Părea cam stupid acum – treaba cu dalta care era mai puternică decât sabia –, dar Gabe…

În toţi aceşti ani, Gabe îl păstrase.

Lacrimile îi înţepară ochii când îşi strânse degetele peste medalion. Păstrase colierul pe care ea i-l adusese în noaptea aceea, cu patru ani în urmă. Nu îl ascunsese pe undeva. Îl agăţase pe dulapul lui, unde îl putea vedea în fiecare zi.

În fiecare zi timp de patru ani.

Mai tulburată decât şi-ar fi putut imagina că ar putea fi, duse colierul la piept chiar când auzi că apa de la duş oprindu-se. Fiindu-i imposibil să înăbuşe zâmbetul care îi luase cu asalt chipul, se răsuci spre baie. Trecură câteva clipe, şi uşa se deschise. Fuioare de aburi se rostogoliră din baie în timp ce… *la naiba!*

Sabrina Harrington ieşi din duşul lui Gabe, cu trupul ei zvelt înfăşurat doar într-un prosop.

Nikki rămase mută de uimire.

— Ce naiba?

Femeia tresări şi făcu ochii mari. Păli atât de repede, încât Nikki se gândi pentru o clipă că avea să leşine.

— Ce cauţi în camera lui Gabe?

Sabrina îşi reveni şi ripostă:

— Serios? Chiar îi punea o asemenea întrebare.

— Ce cauţi tu în duşul lui?

Buzele ei se răsuciră într-un zâmbet afectat, strângând locul în care prosopul era îndoit, deasupra sânilor.

— De ce crezi că folosesc duşul lui?

Nikki râse – râse pur şi simplu. Îi fu imposibil să se abţină, pentru că înţelegea insinuarea Sabrinei.

— Ai atâtea rahaturi în tine, că nu-ţi mai rămâne loc şi de creier în capul ăla al tău.

Ea se trase înapoi, cu gura căscată.

— Poftim?

— E imposibil ca Gabe să ştie că eşti aici, în duşul lui, femeie nebună ce eşti! Dacă te-ar găsi aici, te-ar da afară ca pe o măsea stricată. Nikki râse din nou – o reacţie provocată de şoc. Nu-i venea să creadă. Era mai mult decât straniu că Sabrina făcea un duş în baia lui Gabe. Era sigură că văzuse obsedaţi făcând asta pe canalul TV unde erau difuzate poveşti despre crime. Doamne fereşte!

— Ce ştii tu? ripostă Sabrina, şi mâna liberă i se încleştă în pumn.

— Ştiu că nu te suportă. Toată lumea ştie asta, aşa că nu îndrăzni să te porţi de parcă el ar avea habar că te afli aici. Nikki se ţinu tare pe poziţii. Şi ce chestie că eşti aici, când Dev e plecat la Houston. Ai venit sperând să-l iei pe Gabe prin surprindere? Doamne! Ce e în neregulă cu tine? Serios.

— Dar tu ce cauţi aici, netrebnico? Îi faci curat prin cameră şi cotrobăi prin lucrurile lui?

Sprâncenele lui Nikki se arcuiră când dădu să se întoarcă. Trebuia neapărat să îl găsească pe Gabe. Povestea asta cu Sabrina întrecuse orice limită.

— Eu chiar am un motiv să fiu aici. Spre deosebire de tine, dubioaso.

— Oh, ştiu de ce eşti aici. Ştiu totul despre tine şi Gabe. Ţi-o trage, nu? Nu-i aşa, *Nicolette?* Sabrina aşteptă până Nikki se întoarse spre ea. Nu că te-aş condamna pentru asta, dar, pentru binele tău, sper că-ţi dai seama că este vorba doar despre asta. Ţi-o trage şi nimic mai mult. O privi cu un rictus orgolios. La urma urmei, numai la asta sunt bune femeile ca tine.

— Femeile ca mine? În fine… Nici nu vreau să ştiu de ce crezi…

— De ce cred că vi-o trageţi? Pentru că v-am auzit când eraţi împreună săptămâna trecută. Eraţi într-unul dintre dormitoare, spuse Sabrina. Zici că eşti o târfă când îi strigi numele.

Şocul o străfulgeră. *Chiar* fusese cineva pe hol în ziua aceea. Pusese uşa întredeschisă pe seama ciudăţeniilor care erau la ordinea zilei în această casă, dar fusese opera Sabrinei. Furia înlocui într-o clipită şocul. Îi urmărea? Îi asculta?

— Măcar mie mi-o trage, răbufni ea, prea furioasă ca să se abţină. Pun pariu că asta te scoate din minţi, nu-i aşa? Îl doreşti de atâta vreme, şi nu poţi decât să faci un duş în baia lui, ca o obsedată, nu?

Sabrina scoase un ţipăt sufocat. Un ţipăt care o tulbură pe Nikki. Trebuia să fi plecat de mult de aici ca să se ducă să-l caute pe Gabe. Femeia aceasta chiar avea probleme grave.

— Ştii că este îndrăgostit de o altă femeie, nu? spuse Sabrina.

— Vorbeşti despre Emma? Ştiu totul despre ea.

— Vorbesc despre mama copilului lui, zise Sabrina.

Totul încremeni înăuntrul lui Nikki când un fior ca o săgetă de-a lungul şirei spinării. Crezu că nu auzise bine.

— Mama copilului lui? Gabe nu are niciun copil.

Un zâmbet larg explodă pe buzele Sabrinei.

— Oh, ba da, are. Îl cheamă William şi locuieşte în Baton Rouge cu bunicii lui.

Nikki se cutremură. Baton Rouge. Gabe îşi căuta un apartament acolo – nu, era imposibil. Sabrina minţea, pentru că, după toate lucrurile despre care vorbiseră ea şi Gabe, după toate câte împărtăşiseră, era imposibil să nu-i fi menţionat că avea un copil.

— Nu ştiai asta, nu-i aşa? Sabrina vorbi cu aroganţă. Pentru că doar ţi-o trage, Nikki. Nu-şi împărtăşeşte viaţa cu tine.

Cuvintele ei pline de venin loviseră la ţintă. Ea clătină din cap şi se trase înapoi, continuând să strângă colierul în mână.

— Eşti nebună!

— Nu sunt nebună. Doar mai informată.

— Dacă ai impresia că Gabe o să înghită asta…

Sabrina se năpusti înainte şi o apucă pe Nikki de braţ.

— Dacă ştii ce este bine pentru tine, o să-ţi ţii gura.

Ea coborî privirea spre mâna cu care Sabrina o ţinea de braţ.

— Nu eşti în toate minţile dacă ai impresia că nu o să-i spun nimic lui Gabe – lui Devlin. Logodnicul tău trebuie să ştie…

— Dacă sufli o vorbă, o să mă asigur că nu mai vorbeşti niciodată. Ochii şterşi ai Sabrinei străluciră glacial. Nu mă subestima, Nikki! Familia de Vincent nu este singura care ştie cum să facă oamenii să dispară.

Neîncrederea o traversă pe Nikki.

— Chiar te apuci să mă ameninţi?

— Spui că ştii totul despre Emma? Sabrina zâmbi. Bănuiesc că nu ştii că fraţii l-au ucis pe cel care a atacat-o,

nu-i aşa? Lucian şi Gabe. Îl chema Chris. L-au omorât în bătaie.

Nikki simţi că îi îngheaţă inima în piept. Nu pentru că auzea ce auzea. Crescuse în reşedinţa de Vincent. Ştia prea bine de ce erau în stare fraţii. Ceea ce o îngrozea era că Sabrina ştia ceva atât de periculos.

— Dă-mi drumul! spuse Nikki, susţinând privirea Sabrinei.

— O să-ţi ţii gura?

Un gând i se trezi în minte în timp ce se uita lung la Sabrina. Se gândi la ziua în care căzuse pe trepte. Sabrina era în casă atunci. Nikki se gândise serios la posibilitatea ca Sabrina să o fi împins, dar respinsese ideea, pentru că trebuia să fii nebun de legat ca să faci una ca asta. Se gândi şi la ziua în care fusese spart geamul maşinii lui Gabe în timp ce ea se afla pe scaunul din dreapta. Să fi fost implicată Sabrina şi în povestea aceea?

Acum, nu i se mai părea atât de nebunesc. Se putea ca Sabrina să o fi văzut cu florile în braţe, să fi încuiat uşile holului şi să o fi aşteptat afară. Să-l fi urmărit pe Gabe – să o fi urmărit pe ea – şi să fi descoperit unde locuia? Nikki se gândise iniţial la Ross, dar dacă fusese Sabrina?

Doar pentru că îşi închipuise că avea să se întâmple ceva între Nikki şi Gabe. Doamne!

— Tu ai fost? întrebă Nikki, şi neliniştea dinăuntrul ei se amplifică. Tu m-ai împins pe scări în ziua când am căzut cu florile?

Sabrina îi trimise un zâmbet glacial.

— Te-aş fi putut ucide dacă aş fi făcut una ca asta. Eu nu sunt un om rău.

Răspunsul ei nu o făcu pe Nikki să se simtă mai bine. Ea îşi eliberă braţul cu o smucitură.

— Stai departe de mine!

Ieşi din dormitor cu spatele şi apoi se răsuci, îndreptându-se grăbită spre uşa interioară.

Sabrina o urmă până în salon.

— O să-ţi doreşti să nu fi pus niciodată piciorul în camera lui Gabe.

Nikki simţea deja asta.

Capitolul 28

Gabe traversă parterul, cu smoothie-ul de căpşune în scobitura braţului, căutându-şi telefonul în buzunarul de la spate. Cutreierase fiecare colţişor de la parter ca să o găsească pe Nic. Unde Dumnezeu era? E drept că el se întorsese acasă ceva mai târziu, dar, de obicei, ea era în bucătărie la ora asta.

Era cât pe ce să o sune, când se deschiseră uşile care dădeau spre scara din spate şi persoana pe care o căuta apăru valvârtej, arătând de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Eşti bine? întrebă el şi se apropie de ea.

— Da. Aşa cred. Te căutam. Aruncă o privire peste umăr. Trebuie să vorbesc cu tine.

O senzaţie de neliniște puse stăpânire pe el.

— Ce s-a întâmplat?

Ea clătină din cap în timp ce îl apucă de braţ şi îl trase într-o cameră din apropiere… cea în care obişnuiau să se uite la filme cu mama lor. Ea închise uşa în urma lor şi se lipi de cadrul din lemn.

Neliniştea fu înlocuită încetul cu încetul de îngrijorare.

— Bine. Chiar începi să mă îngrijorezi. Îi cuprinse obrazul în palmă şi îi îndreptă privirea spre a lui. Vorbeşte cu mine, scumpo! Ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău! Doar că mi s-a întâmplat cel mai nebunesc lucru cu putinţă.

Ea se dezlipi de uşă şi o luă spre canapea.

Când se întoarse, el observă ceva ce atârna de mâna ei stângă.

— Ce ai în mână?

Nic clipi nedumerită şi coborî privirea.

— Oh. Doamne, nici nu mi-am dat seama că încă îl ţin în mână. Obrajii i se colorară într-un roşu aprins când răsfiră degetele. Gabe se apropie ea şi puse smoothie-ul pe măsuţa de cafea.

— Este…?

Era. Ea ţinea colierul pe care i-l oferise cu mulţi ani în urmă, îl găsise pe dulapul lui.

— Ai fost în dormitorul meu?

— Am mers sus, să te caut. Uşile de la verandă s-au deschis când am bătut. Am crezut că eşti înăuntru, aşa că mi-am permis să intru. Ea se uită stăruitor la colier, apoi ridică privirea spre a lui. Am auzit apa la duş curgând.

Sprâncenele lui se arcuiră în sus. Apa curgând în baia lui?

— Mda, nu eram eu.

— Ştiu. Ea dădu să se aşeze pe canapea, dar se opri. Am găsit-o pe Sabrina în camera ta. Era în baie şi făcea duş.

Era imposibil să fi auzit bine. Se uită lung la ea.

— Ce *naiba?*

— Cam asta a fost şi reacţia mea când a ieşit din baie înfăşurată doar într-un prosop, răspunse Nic.

— Mai este acolo acum?

— Nu ştiu. Eu tocmai am plecat.

Gabe nici măcar nu-i văzuse maşina parcată afară. Furia începu să ardă înăuntrul lui ca un acid. Întorcându-se, o

porni spre uşă. Avea de gând să o dea pe femeia aceea afară în şuturi. Se săturase până peste cap de mizeria asta…

— Stai! Nic făcu un pas pe lângă măsuţa de cafea. Ştie despre noi.

Gabe se întoarse spre ea. Era atât de supărat, că nici nu pricepu.

— Ce vrei să spui?

— Ne-a auzit săptămâna trecută, când eram într-una dintre camerele de sus.

Nic înghiţi în sec.

La naiba!

Nu era cea mai grozavă veste, dar, cum Dev bănuia deja adevărul şi Gabe nu făcuse prea multe ca să nege, faptul că Sabrina ştia ce se întâmpla între el şi Nic îl deranja doar în măsura în care putea să o afecteze pe Nic. Femeia aceea era suficient de sărită de pe fix încât să se ia de Nic din cauza unui soi de gelozie bolnăvicioasă.

— Cred că, nu ştiu, ne-a urmărit prin casă. Nic se cutremură. E dubios tare.

Dubios nu era cuvântul potrivit pentru a descrie aşa ceva.

— A încercat să insinueze că ştiai că era acolo, dar ştiam eu mai bine. Femeia asta e dusă cu pluta, Gabe. Nic îşi ridică bărbia, întâlnindu-i privirea. Nu ştiu de ce nu i-ai spus nimic lui Devlin, dar ceva trebuie spus cât mai repede. Chiar m-a ameninţat, ca să-mi ţin gura şi să nu spun că am descoperit-o în camera ta. Nu e în toate minţile.

Nimeni nu rostise vreodată cuvinte mai adevărate. Lui Gabe nu-i venea să creadă că Sabrina ajunsese să facă un asemenea lucru. Ce căutase în apartamentele lui? Îl aşteptase să vină acasă? Credea sincer că avea vreo şansă reală să-l seducă?

— Cred că… Ştiu că sună nebunesc, dar cred că ea m-a împins în ziua în care am căzut pe scări, spuse Nic. Am întrebat-o, şi nu a părut să nege categoric, Gabe.

Un fior îi traversă coloana vertebrală.

— Ce a răspuns?

— Că ar fi putut să mă ucidă dacă ar fi făcut asta şi că ea nu este un om rău, îi spuse Nic. Nu este chiar cel mai liniştitor răspuns. Cred… Doamne, cred că ea m-a împins, Gabe!

La naiba!

— Şi mai ţii minte când ţi-a fost spart geamul de la maşină? Ştiu că pare o nebunie, dar dacă a fost implicată şi în asta? Adică, s-a spart chiar pe partea mea.

Gabe se strădui din răsputeri să nu arunce cu ceva prin cameră. Nic ar fi putut să-şi rupă ceva sau chiar mai rău în ziua în care căzuse pe scări. Era o adevărată minune că nu fusese rănită mai grav. La fel şi atunci, în maşină.

Şi se putea ca totul să se fi întâmplat din cauza lui? Pe atunci, încă nu era nimic între el şi Nic, dar totul se întâmplase după cina la care Nic vărsase şampanie pe Sabrina. El îşi petrecuse toată seara sorbind-o pe Nic din priviri.

Sabrina nu avea cum să nu fi observat.

— Îmi pare rău că ai trecut prin asta! spuse el. O să mă asigur că nu o să…

— Nu este singurul lucru pe care mi l-a spus. Nic îşi trecu mâna prin păr în timp ce întoarse privirea. A mai spus… a mai spus că ai un copil.

Fiecare muşchi din corpul lui Gabe încremeni. Nu se putea. Sabrina nu avea cum să ştie de William. Dev nu i-ar fi dezvăluit niciodată asta. Doar dacă nu cumva femeia chiar îl urmărea…

Dumnezeule mare, sigur îl urmărea.

Pentru ca Sabrina să ştie de William, trebuia, fără doar şi poate, să-l fi urmărit. Dezgustat şi furios, Gabe rămase la propriu fără cuvinte. În tot acest timp, nu spusese o vorbă despre Sabrina, pentru că îndrăgosteala ei sau ce naiba simţea pentru el fusese ceva inofensiv. Ceva de care ştia că Dev era conştient, tocmai pentru că toată lumea din univers ştia, dar de astă dată – mersese mult prea departe.

— Nu este adevărat, nu? întrebă Nic, apropiindu-se mai mult de el, cu şnurul colierului atârnând încă între degete. Nu ai un copil.

Pentru o fracţiune de secundă, Gabe se gândi să mintă, şi ideea îl îngrozi până în străfunduri. El nu încerca să ascundă existenţa lui William. Nu era dispus să facă una ca asta, dar ştia că, în clipa în care avea să-i dezvăluie adevărul lui Nic, totul urma să se schimbe între ei. Nu pentru că ar fi crezut că ea nu ar fi interesată de un bărbat care avea un copil.

Ci pentru că afla *aşa.*

Sentimentul de disperare care îl mistuise sâmbătă seara se trezi din nou la viaţă în timp ce privi lung în ochii ei căprui frumoşi. Simţi. Refuzul ei categoric de a crede că Sabrina îi spusese adevărul.

Gabe nu putu să se uite la ea.

— Am un fiu.

Nu.

Era imposibil.

Preţ de câteva momente, Nikki fu prea uluită ca să mai gândească, pentru că nu era cu putinţă ca Gabe să aibă un copil şi să nu-l fi pomenit măcar o dată.

— Nu e amuzant, Gabe.

Mâna ei se strânse pe colier.

El continuă să îşi ferească privirea.

— Nu e o glumă, Nic.

Gura ei se întredeschise, dar îşi dădu seama că rămăsese fără cuvinte. Făcu un pas în spate, lovindu-se de măsuţa de cafea.

— Tu… ai un copil… un fiu? Cu Emma?

Umerii lui se ridicară când inspiră adânc.

— Da. Îl cheamă William. Are cinci ani.

Cinci ani? Însemna că… toate lucrurile se potriveau.

— Când v-aţi întâlnit? Ea a rămas însărcinată. De aceea te duci la Baton Rouge… şi cauţi un apartament acolo.

— Aşa ar fi corect, răspunse el, pe un ton atât de rece şi de detaşat, încât Nikki tresări.

— Tu… i-ai povestit Sabrinei despre asta… despre fiul tău?

Vocea îi deveni umilitor de stridentă.

În cele din urmă, el întoarse capul spre ea şi o privi.

— Nu i-am povestit nimic Sabrinei. Singurii oameni care ştiu despre asta sunt fraţii mei şi poate părinţii tăi. Se poate ca ei să fi auzit ceva, dar eu nu i-am spus nimic femeii ăsteia. Şi nici Dev nu i-ar fi zis.

Nikki nu mai ştia ce să creadă.

— Atunci, de unde a ştiut când…

— M-a urmărit. El scoase un râset sugrumat. Numai aşa se poate explica. Dumnezeule, trebuie să mă fi urmărit cu adevărat.

Avea sens. Nikki aflase pe propria piele cât de nebună era, dar nu se explica de ce Gabe nu îi spusese nimic.

— Nu mi-ai spus niciodată despre el.

Un muşchi zvâcni pe maxilarul lui Gabe când îşi feri din nou privirea.

— Cum… cum de nu l-ai menţionat nici măcar o dată? Mi-ai vorbit despre Emma… despre ce i s-a întâmplat. Ai fi putut să-mi spui atunci. Inima îi bătea atât de repede, încât avu impresia că avea să i se facă rău. Adică, este un lucru important. Să ai un copil este un lucru foarte important.

— Da, este.

Trăsăturile lui păreau sculptate în piatră.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus? Adică, am vorbit o grămadă. Am împărtăşit multe…

— Am ieşit. Am făcut sex. Ne-am petrecut timpul împreună. Asta am făcut! se răsti Gabe. De ce să-ţi fi povestit despre el? În curând, nici nu o să mai locuiesc aici.

Nu se putea să fi spus ceea ce tocmai spusese.

Oh, Doamne, era imposibil să-i fi spus asta.

Nikki se trase înapoi cu paşi împleticiţi, simţindu-se de parcă ar fi primit o palmă. Simţi un nod greu în gât în timp ce rămase cu privirea aţintită spre chipul unui bărbat care devenise un străin pentru ea.

Sabrina avusese dreptate.

„Doar ţi-o trage. Nu-şi împărtăşeşte viaţa cu tine."

Nikki simţi că i se frânge inima în piept. Adevărul acestor cuvinte fusese mereu în faţa ochilor ei. Probabil dintotdeauna, dar ea fusese mult prea naivă ca să vadă.

— La naiba! Gabe îşi trecu o mână prin păr. Eu…

— O singură dată în viaţa mea m-am mai simţit atât de proastă şi de naivă, iar asta a fost acum patru ani, când m-am trezit şi mi-ai spus *Emma.*

Ochii lui se măriră uşor.

— Nu-ţi mai aminteşti asta? Mi-ai spus *Emma.* Buza de jos începu să tremure în timp ce marginile medalionului i se apăsară în palmă. Atunci, am ştiut că încă erai îndrăgostit de ea.

— Nu. Vocea lui răsună aspru. Nu-mi amintesc asta.

— Firește. Ea râse, și sunetul se auzi firav și plin de durere. Ai zice că este genul de lucru care să-mi fi rămas bine întipărit în minte. Care să mă fi împiedicat să mă îndrăgostesc din nou de tine.

Gabe păli. Se făcu alb ca varul în timp ce o fixă din priviri.

— Dar cum să mă îndrăgostesc de tine, când eu sunt îndrăgostită de tine de la 16 ani, de când m-ai scos din piscină, spuse ea și trase adânc aer în piept, fără a putea respira cu adevărat. De aceea m-am dus să te caut astăzi. Trebuia să-ți spun, pentru că m-am gândit… Ea se opri, căci era atât de idioată. Nu mai contează acum. Nu știu ce ai simțit pentru mine. Asta dacă ai simțit ceva, dar e al naibii de sigur că nu simți ce simt eu. Vocea i se frânse odată cu inima. M-am făcut de râs acum patru ani. Iar acum, ți-ai bătut joc de mine. Nu o să mai existe o a treia ocazie.

Ea deschise mâna, lăsând colierul pe care i-l dăruise cu patru ani în urmă să alunece pe măsuța de cafea. Se îndreptă spre ușă, încercând cu disperare să nu se piardă cu firea.

— Nic…

— Stai departe de mine! îl avertiză Nikki și ridică o mână. Dacă îți pasă măcar un pic, o să stai departe de mine.

Capitolul 29

Gabe urcă năucit scările care duceau spre apartamentul lui, cu colierul strâns în mână.

O dăduse în bară.

O simțea până în măduva oaselor. O dăduse în bară.

Deschizând ușile de la verandă, se opri brusc când o văzu pe Sabrina la bar. Măcar avea haine pe ea, dar era

evident că tocmai ieşise de la duş. Părul ud îi aluneca pe spate, şi, pentru prima dată, nu avea nici măcar o urmă de machiaj pe faţă. Şocul făcu loc furiei.

— Pe bune? întrebă el, îndreptându-se spre ea.

Ea ridică o mână.

— Ştiu că eşti supărat…

— Ieşi naibii din apartamentul meu şi din casa asta sau jur pe ce am mai sfânt…

— Şi dacă nu, ce? Buzele ei se întredeschiseră. O să mă dai afară personal? O să-i spui lui Devlin? Nu cred.

— Ţi-ai ieşit din minţi.

— Nu. Nu mi-am ieşit din minţi. Obrajii i se înroşiră. Spui asta doar pentru că sunt o femeie care luptă pentru ce vrea… pentru ce *merită.* Dacă aş fi bărbat, m-ai aplauda.

— Dacă ai fi bărbat, te-aş dat afară în şuturi. El se străduia să nu-şi piardă cumpătul. De unde naiba ai aflat despre fiul meu?

Ea zâmbi.

— Am metodele mele.

— Nu-mi servi mie aiureli din astea, Sabrina! M-ai urmărit?

Sabrina pufni.

— Tu spui că te urmăresc, eu spun că ţin socoteala. Serios, Gabe, nu mi-a fost greu să aflu că Emma avea un copil. Nu când ai început să te duci la Baton Rouge aproape în fiecare săptămână. Nu trebuia decât să văd ce faci…

— Ai pus pe cineva să mă urmărească?

Ea ridică un umăr.

— Am văzut o poză cu el şi am ştiut că este copilul tău. Arată ca un de Vincent.

Dumnezeule, Gabe ştia că Sabrina era capabilă de aproape orice, dar ce auzea acum întrecea orice imaginaţie.

— Ai face bine să nu te apropii de fiul meu.

— Nu-mi pasă de fiul tău, dar ştii cui este posibil să-i pese? Lui Nikki. Probabil i-ar fi păsat, dar nu părea să ştie de el.

Gabe tresări.

Zâmbind, ea îşi trecu un picior suplu peste celălalt.

— Ţi-am făcut o favoare. Ar trebui să-mi mulţumeşti.

— Poftim?

— Te-am scăpat de Nikki. Haide, n-aveai cum să ai intenţii serioase cu ea! Am făcut din nou treaba murdară în locul tău.

Nu reuşi decât să se uite lung la ea.

— I-ai spus lui Nikki să nu se mai vadă cu mine?

— Să fim sinceri, nu este ca şi cum vă vedeaţi cu adevărat. Ţi-o trăgeai cu ea. Atâta tot. Nu este ca şi cum le-ai povestit fraţilor tăi despre ea sau ai numit-o iubita ta, comentă ea. Ea nu este Emma cea perfectă.

Oricât de mult detesta să admită, cuvintele ei atinseră o coardă sensibilă. Aşa simţea Nic în legătură cu povestea asta – cu felul în care gestionase el lucrurile cu ea? La naiba, da. Asta simţea.

Doamne!

Gabe clătină din cap şi se strădui să se concentreze.

— Tu ai împins-o pe Nic în ziua aceea? Tu ai împins-o pe scări?

Sabrina îşi înclină capul într-o parte.

— Ar fi o mişcare prea ieftină. Eu am mai multă clasă.

El nu o crezu nicio secundă.

— O să încetezi în secunda asta! Stai departe de Nic. Stai departe de…

— Sau ce? Ştiu că nu o să spui nimic. Adică, dacă tu îi spui ceva fratelui tău, eu o să mă asigur că Nikki are cel mai

mare ghinion din lume. Dacă scapi fie şi doar un cuvinţel la Devlin, ştii prea bine că o voi face.

Mâinile lui Gabe se încleştară în pumni. Ştia că ar încerca.

— O să-i distrug viaţa. O să-mi fac din asta o misiune şi o să…

Gabe se mişcă atât de repede, încât nici măcar nu-şi lăsă timp să se mai gândească la ce făcea. Mâna i se încolăci pe gâtul ei şi exercită suficientă presiune încât ea să înţeleagă că nu glumea.

— Dacă îndrăzneşti şi să te uiţi urât la Nic, nu o să mă opresc până nu te distrug. Mă înţelegi, Sabrina? M-am săturat de mizeriile tale. M-am săturat să te bagi în viaţa mea. M-am săturat să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. M-am săturat până peste cap de asta.

Buzele ei se curbară uşor.

— Oh, şi ţie îţi place dur, ca lui Devlin? Ea alunecă de pe scaun. Pun pariu că ţi-o tragi la fel de dur…

— Nu te vreau, spuse el, susţinându-i privirea. Nu te-am dorit niciodată. Doamne, femeie, ce am făcut ca să trăieşti cu impresia asta?

— Nu ţi-ai permis niciodată să mă vrei. Ea îşi umezi buzele uscate. Mai întâi, a fost din cauza Emmei, iar acum este din cauza lui *Nikki…*

— Nu a fost niciodată din cauza lor. A fost întotdeauna din cauza ta, răbufni el. Poate eşti tu vreo frumuseţe la exterior, dar eşti al naibii de urâtă şi de putredă până în adâncul oaselor. Nu există nimic la tine care să merite.

Sabrina tresări.

— Trebuie să-ţi intre bine asta în cap, adăugă el şi o împinse deoparte înainte de a face ceva ce poate nu ar regreta. Şi, dacă o mai ameninţi vreodată – o singură dată –

pe Nic, te omor cu mâna mea. Înţelegi? Ştii că asta nu este o ameninţare.

Sabrina păli. Lui Gabe i se păru că vede cum ochii-i încep să scânteieze înainte ca ea să se îndrepte de spate.

— Nu l-am vrut niciodată pe Devlin.

— Atunci, de ce naiba te măriţi cu el?

— Pentru că n-am de ales, şopti ea şi făcu ochii mari.

Tot sângele păru să i se scurgă din obraji.

— Ce naiba vrea să însemne asta?

Sabrina clătină din cap în timp ce păru să se adune.

— O să mă mărit cu Devlin. Şi o să fac *orice* ca să mă asigur că o să se întâmple.

Gabe o privi lung şi clătină încet din cap. Femeia asta nu era întreagă la minte.

— Cară-te naibii de aici şi stai departe de mine şi de fiul meu!

Sabrina era suficient de raţională ca să-şi ia tălpăşiţa din apartamentul lui, şi, abia după ce trânti uşa în urma ei, Gabe deveni conştient de ceea ce îi spusese Sabrina mai devreme.

„Am făcut din nou treaba murdară în locul tău."

Din nou?

Ce Dumnezeu voise să spună cu asta?

Sabrina nu era singura femeie care se cărase din casă în acea luni după-amiază.

La fel făcuse şi Nic.

Plecase, şi Gabe bănuia că era bine că Dev nu era acasă în perioada asta, dar ea revenise marţi. Nu că ar fi căutat să o vadă, dar ştia că era acolo. O zărise în treacăt dimineaţă, în sufragerie, cu o cârpă în mână.

Se intersectaseră o singură dată marţi. La bucătărie. El

doar… la naiba, se trezise pur şi simplu acolo, şi era şi ea, aranjând cumpărăturile la locul lor.

Dar, când Nikki îşi dăduse seama că el se afla în bucătărie şi o privea în tăcere, plecase numaidecât. Plecase pur şi simplu, lăsând cumpărăturile pe blat, în pungi. Nu îi adresase nici măcar un cuvânt şi abia dacă îi aruncase o privire.

Gabe terminase de pus cumpărăturile la loc.

Acum, stătea pe marginea patului lui, cu privirea aţintită spre colierul pe care îl ţinea în mână. Voia să discute cu ea. Voia să-i explice de ce nu-i povestise despre William.

Voia să-şi ceară scuze, pentru că era greşit ce îi spusese. Ea era mai mult decât o aventură de câteva nopţi, mai mult decât o femeie cu care doar îşi pierdea vremea. Nic nu însemna asta pentru el. Nici măcar nu înţelegea de ce îi spusese asta. Sau poate nu era sincer cu sine.

O spusese pentru că se simţea vinovat… vinovat că îi ascunsese povestea, ruşinat că i-l ascunsese pe William. Şi se luase de Nic la fel cum tatăl lui obişnuia să se ia de mama lor de fiecare dată când făcea el ceva greşit şi se simţea încolţit.

Gabe nu era cu nimic mai bun.

Dar, la naiba, îi era dor de ea.

Îi era dor de zâmbetul ei. De felul în care râsul ei îi risipea din minte toate problemele şi grijile. Îi era dor de felul în care putea să stătea lângă el la atelier în tăcere şi să fie *fericită.* De cum lucrau împreună şi de cum îl făcea să se simtă, de parcă era demn de atenţia şi de timpul ei. Îi era dor de cum putea să discute cu ea despre orice.

Despre orice, mai puţin despre cel mai important lucru din viaţa lui.

La naiba!

De ce nu-i spusese nimic?

Motivele pe care le născocise nu erau suficient de bune. Cel mai groaznic lucru era că scuzele lui nu o puneau într-o lumină bună pe Nic. Ştia că ar fi ascultat de ce nu era cel care îl creştea pe William. El ştia că era tânără şi probabil nu se gândise nici măcar în treacăt la ideea de a avea grijă de un copil, dar îi spusese…

Îi spusese că îl iubea.

Că fusese *îndrăgostită* de el.

El închise ochii în vreme ce îşi apăsă mâna – colierul – pe frunte. Îl durea pieptul, de parcă cineva ar fi luat un pumnal tocit şi i l-ar fi implântat în inimă. Cel mai cumplit lucru era că singur mânuise cuţitul.

El ştia de ce se simţea aşa.

Nu era prima dată când i se întâmpla.

Nu ştia cum să rezolve lucrurile cu Nic. Nici măcar nu era sigur că avea cum, dacă ar fi găsit puterea să o facă. Soarta le era potrivnică. Şi şi-o făcuse cu mâna lui.

Dar trebuia să facă un lucru.

Trebuia să vorbească cu Dev de îndată ce revenea acasă. Nu era genul de discuţie pe care să o porţi la telefon. Ci o discuţie ce trebuia purtată faţă în faţă şi care ar fi trebuit să aibă loc de foarte mult timp.

Mizeria asta cu Sabrina trebuia să se termine.

Nikki flutură o mână în semn de rămas-bun după ce Bev aduse hainele de la curăţătorie. Strângând număratele sacouri învelite în saci de plastic, toate ale lui Devlin, ea o luă spre apartamentele lui din aripa dreaptă a clădirii.

Devlin părea să fie singurul care îşi trimitea regulat hainele la curăţătorie. Se întâmpla rareori pentru Lucian, iar Gabe… nu purta niciodată ceva care să aibă nevoie de un asemenea tratament.

Simţi o durere în piept în timp ce inspiră tremurător.

Nu-şi dorea să fie aici, în casa în care fiecare lucru afurisit îi amintea neîncetat de Gabe. Ar fi preferat să fie în patul ei, sub pături groase, mâncând gogoşi şi chipsuri de porumb până ajungea în comă alimentară.

Durerea pe care o simţea acum făcea ca senzaţiile trăite cu patru ani în urmă să pară o dragoste neîmpărtăşită. Se simţea absolut distrusă.

Clipind ca să-şi înăbuşe lacrimile, descuie camera lui Devlin şi îi aranjă în grabă costumele. Nu ştia de ce, dar el prefera să le lase în husa de plastic. Ieşi din încăpere şi încuie uşa.

În casă domnea o linişte ciudată când ea reveni la parter. Tatăl ei plecase, iar Lucian era cu Julia la noua lor casă, trecând în revistă ce modificări mai erau necesare.

Habar nu avea unde era Gabe, dar nu credea că era acasă. Nu-l mai văzuse de ieri, din bucătărie. El intrase şi o privise lung, de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar Nikki nu se simţise în stare să facă faţă. Aşa că plecase, şi, din fericire, Gabe avusese decenţa de a aranja cumpărăturile înainte să se strice.

Gabe chiar nu avea ce să-i spună în acest moment. Îi zisese totul, cu vorbe şi fapte.

Apucând aspiratorul, se îndreptă spre încăperea cu televizor, o cameră mică după standardele familiei de Vincent. Însă încăperea era mare faţă de sufrageriile pe care le găseai în cele mai multe case.

Nikki se pregătea să bage aspiratorul în priză când auzi paşi pe hol. Simţi un gol în stomac când ridică privirea şi se dădu înapoi, crezând că era Gabe.

Nu era pregătită să-l vadă. Sub nicio formă. Nu credea că avea să fie vreodată pregătită…

Parker se ivi în prag, şi i se puse un nod în stomac din cu totul alt motiv. Muşchii gâtului i se încordară.

— Ce faci aici?

Buzele lui se strânseră într-o linie subţire.

— Doamne! Îmi dau seama că ultima dată când ţi-am spus că trebuie să-mi vorbeşti cu respect ţi-a intrat pe o ureche şi ţi-a ieşit pe cealaltă.

Nikki nu uitase de ameninţarea lui şi, după confruntarea cu Sabrina, îşi făcea griji în privinţa părinţilor ei. Dar nu-şi putea închipui că, după ce făcuse Sabrina, Gabe nu avea să discute cu Devlin.

— Nu încerc să fiu nepoliticoasă, spuse ea – şi era doar parţial adevărat. Dar cum ai intrat în casă? Tata nu este aici ca să îţi fi deschis.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Dacă nu vreţi să intre lumea în casă, poate ar trebui să încuiaţi uşile.

Oamenii nu ar fi trebuit să intre la întâmplare în case în care nu locuiau, dar nu asta era ideea. Nikki era mai mult decât sigură că toate cele douăsprezece miliarde de uşi erau încuiate.

— Am venit să-l văd pe Devlin, spuse Parker şi păşi în încăpere.

— Nu e acasă.

Neliniştea înflori în ea ca o iarbă rea. Cum de nu ştia că Devlin nu era acasă?

Trebuia să fi ştiut.

Nikki nu îl crezu nicio clipă. Un fior îi alunecă pe şira spinării. Ce căuta aici?

— Chiar aşa? spuse Parker gânditor, îndepărtând o scamă imaginară de pe cămaşa bleumarin. De fapt, pare să nu fie nimeni acasă. Doar tu.

Neliniştea se adânci, în timp ce Nikki făcu un pas într-o parte, ca să nu fie captivă între televizor şi unul dintre scaune.

— Gabe este aici.

— Da?

Nu era sigură, dar spera să mai fie cineva acasă. Încuviinţă din cap.

— Mişto. O să-i fac o vizită. El se uită prin încăpere, apoi, ochii de un albastru-deschis se fixară asupra ei. Dar mă bucur că am dat de tine, mai ales acum.

Ea înghiţi în sec în timp ce aruncă o privire spre uşă. Parker o făcea să se simtă agitată şi în alertă.

— Voiam să te văd, spuse el, întinzându-se şi închizând uşa în urma lui. Între patru ochi.

Capitolul 30

Inima lui Nikki începu să i se zbată nebuneşte în piept în timp ce lăsă să-i cadă din mână cablul de la aspirator. Acesta ateriză cu o bufnitură înăbuşită pe covor.

— Sora mea chiar nu te place. Parker descheie nasturele de la manşeta stângă a cămăşii. *Chiar* nu te place de nicio culoare.

— Mi-am… cam dat seama, răspunse ea.

— Da? Dar nu cred că înţelegi ce se întâmplă când surorii mele nu-i place de cineva. Parker îşi suflecă mâneca până la cot. Îmi spunea că, de curând, ai înţeles greşit o anumită situaţie.

Singura situaţie recentă fusese când Sabrina umblase dezbrăcată prin dormitorul lui Gabe, dar era ferm convinsă că nu înţelesese greşit nimic din ce văzuse.

— Şi îşi face griji că o să-i spui ceva logodnicului ei. Se

descheie la nasturele de la cealaltă mânecă. O suflecă şi pe aceasta. I-am spus că n-ai îndrăzni să faci una ca asta, dar mi-a zis că ai vorbit deja cu Gabe.

Inima îi urcă în gât.

— Ea era în dormitorul lui…

— Şi îl aştepta ca să discute cu el despre logodna cu fratele lui. Parker îşi lăsă braţele de-o parte şi de alta a corpului în timp ce schiţă un zâmbet. Să discute despre o petrecere în cinstea evenimentului. Voia să se consulte cu Gabe despre şampania pe care să o comande.

Nikki era şocată, dar nu putu să nu răspundă.

— Şi trebuia să discute după ce a făcut duş în baia lui? Voi chiar nu glumiţi? Este un fel de glumă?

— A vărsat o băutură pe cămaşă şi a făcut un duş. Gabe nu era acolo. Parker ocoli măsuţa de cafea. Dar tu erai.

— Crezi că Gabe nu o să spună nimic? întrebă ea uluită. După episodul ăsta?

— Nu o să spună niciun cuvânt, răspunse el încrezător.

Ea îl privi înmărmurită. Era la fel de nebun ca sora lui.

— Ce căutai în apartamentele private ale lui Gabe, Nikki? întrebă el.

— *Lucrez* aici. Motiv pentru care…

— Ei, hai, Nikki, nu erai în dormitorul lui pentru că lucrezi aici. El îşi ţuguie din buze. Ei bine, dacă nu cumva plănuiai să lucrezi puţin pe spate. Ştii, mă simt oarecum jignit.

Ea icni.

— Te simţi jignit?

— Te porţi cu mine de parcă nu m-ai putea suferi. De fiecare dată când mă apropii de tine, te uiţi la mine de parcă mai am puţin şi sar pe tine, spuse el şi o urmări cum se mută de cealaltă parte a măsuţei. El râse. Faci exact la fel şi acum.

— Pentru că mă cam sperii, Parker.

— Ce ţi-am făcut eu ca să fii speriată de mine? întrebă el.

Sprâncenele ei se arcuiră.

— În afară de ce faci acum, intrând în casă ştiind că n-ar trebui să fii aici? Ce zici de povestea de la piscină?

El îşi încleştă maxilarul.

— Nu s-a întâmplat nimic în ziua aia la piscină.

— Pentru că a apărut Lucian. Simţi sloiuri de gheaţă în stomac. Tu nu voiai să pleci, chiar dacă eram acolo acoperită doar cu un prosop, şi ai încercat să-l smulgi de pe mine…

— Iar tu n-aveai nicio problemă să te fâţâi cu sânii şi fundul la vedere de fiecare dată când era Gabe prin preajmă, aşa că n-ai decât să mă dai în judecată pentru că am crezut că nu aveai o problemă dacă îi vedeam.

Nikki trase brusc aer în piept.

— Nu arătam nimănui părţile astea din corpul meu când aveam 17 ani, dar, chiar dacă aş fi făcut asta, era alegerea mea. După cum este tot alegerea mea când vine vorba despre persoana cu care vreau să fac acest lucru acum.

— Ah, ce feministă micuţă şi drăguţă! El pufni. Realitatea este că nu ţi-am făcut nimic. Nu ţi-am făcut niciodată altceva decât să te invit la penthouse-ul meu.

— Da, mersi, dar aş prefera să-mi smulg fiecare fir de păr de pe corp cu o pensetă ruginită decât să-ţi accept invitaţia! se răsti ea.

O privire necruţătoare se furişă în ochii lui.

— Eşti o târfuliţă care trebuie pusă la locul ei.

Nikki se apropie de marginea măsuţei.

— Şi care este locul meu?

— Încă nu ştiu sigur, răspunse el.

— Trebuie să pleci, spuse ea, păstrând un ton calm. Trebuie să pleci acum.

Parker izbucni în râs.

— Nu sunt sigur că Devlin o să fie încântat de cât de nepoftit îl faci să se simtă viitorul lui cumnat.

Oscilând între teamă şi uimirea că Parker şi Sabrina credeau că avea să existe în continuare o logodnă după cele întâmplate luni, aproape că nu reuşi să emită o frază coerentă.

— Bine, hotărî ea şi se îndreptă spre uşă. Dacă nu pleci, mă duc la poliţie şi te raportez pentru violare de domiciliu. Ajunsă la uşă, o deschise şi ieşi pe hol, conştientă că Parker venea pe urmele ei. Ea se întoarse, nedorind să-l ştie în spatele ei. Îţi dau zece secunde să…

— Şi chemi poliţia? El râse. Ce dur jucăm!

— Mai ai cinci secunde. Ea căută telefonul în buzunarul de la spate. Şi o să…

Parker o apucă de braţ şi o strânse tare.

— Să chemi poliţia chiar ar fi o idee foarte proastă, Nikki.

— Dă-mi drumul! îi ceru ea, încercând să-şi elibereze braţul.

Degetele i se apăsară în carne şi o făcură să simtă că i se tăia respiraţia de durere.

— Mai ştii ce am spus despre părinţii tăi? Pot să mă asigur că rămân fără loc de muncă…

— Chiar încep să cred că ameninţarea ta este egală cu zero când şansele ca Devlin să se însoare cu Sabrina sunt practic nule. Ea îi susţinu privirea, chiar dacă inima îi bătea nebuneşte în piept. Acum, dă-mi drumul!

În ochii lui luci furia când o trase în faţă şi o lipi de pieptul lui.

— Dacă Devlin încheie logodna cu sora mea pentru că te-ai dus cu bârfa la el sau la Gabe, o să-ţi doreşti să fi tăcut.

Simţi că o trec fiori pe partea corpului care se atingea de el. Încercă să se smucească din prinsoarea lui.

— Dă-mi drumul chiar acum!

— Altfel, ce o să faci?

Parker coborî vocea când o trase din nou spre el.

— Altfel, o să-ţi smulg mâna cu care o atingi.

Uşurarea o traversă pe Nikki atât de repede, încât avu impresia că avea să leşine când Parker făcu ochii cât cepele la auzul vocii lui Gabe. El îi dădu drumul, şi ea se trase înapoi cu paşi împleticiţi în vreme ce Parker se întoarse într-o parte. Nikki îl zări pe Gabe înaintând hotărât.

Trăsăturile lui uluitoare se desenau în linii severe. La vederea lui, se simţi inundată de sentimente amestecate, dar era fericită că mai fusese cineva în casă.

— Gabe. Parker îşi lipi un zâmbet exersat pe buze. Chiar te…

Nikki scoase un scâncet când Gabe îi reteză lui Parker ce minciună avea de gând să rostească punându-şi o mână în jurul gâtului lui. Îl izbi pe bărbatul mai slab de perete.

— Dă-mi un motiv bun pentru care să nu te strâng de gât acum, zise Gabe cu o voce mult prea calmă. Mă îndoiesc sincer că mi-ai putea oferi unul, dar mă simt generos.

Cum nu îl mai văzuse niciodată pe Gabe aşa, Nikki se trase înapoi spre peretele opus. Îşi aminti brusc ce îi spusese Sabrina despre bărbatul care o atacase pe Emma. Uitase detaliul acesta în toate nebunia care urmase.

Parker amuţi când Gabe îl strânse mai tare.

— Încă aştept un motiv bun. Unul singur.

Nikki îi văzu adevărata faţă în clipa aceea. O fi fost el fratele considerat de toţi cel mai echilibrat, dar vedea acum

ce se ascundea sub imaginea de faţadă. Îşi dori să o sperie sau să o determine să-l privească altfel.

Dar nu era aşa.

Cu faţa roşie, Parker se împinse în mâna lui Gabe.

— De ce te ţinea, Nic? întrebă Gabe, pe acelaşi ton neutru.

Ea îşi mută privirea de la unul la altul, mulţumită în secret de privirea rugătoare pe care i-o aruncă Parker.

— I-am spus că, dacă nu pleacă, sun la poliţie.

— Şi de ce nu pleca?

— Nu ştiu. Ar trebui să-l întrebi.

— Sunt sigur că are un răspuns pe care nu vreau să-l aud. Ce căuta aici?

Nikki îşi încrucişă braţele.

— A spus că a venit să-l vadă pe Devlin.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Aiurea, Parker! Ştii că Dev se întoarce abia sâmbătă. Deci, ce cauţi aici cu adevărat şi cum naiba ai intrat?

Parker nu prea avea cum să răspundă, nu când Gabe îl strângea de gât. Chipul lui devenea, din roşu, purpuriu.

Nikki decise să vorbească deschis.

— Cred că a venit aici ca să-mi spună să nu suflu o vorbă despre ce am văzut luni.

— Chiar aşa?

Gabe îi dădu drumul lui Parker.

Parker alunecă pe perete, tuşind în timp ce se chinuia să respire.

— Doamne, izbucni el cu voce răguşită, frecându-şi gâtul. Mai aveam puţin şi mă sufocam.

— Nu, zău? Gabe se aplecă şi îşi coborî faţa la acelaşi nivel cu a lui. Te-a trimis Sabrina să o ameninţi pe Nic? Probabil nu o să răspunzi sincer, aşa că nici nu te mai

deranja.

Parker dădu să întoarcă privirea, dar Gabe îl apucă de păr şi îl obligă să se uite în ochii lui.

— Vreau ca tu şi sora ta să înţelegeţi nişte lucruri – credeam ca i-am zis clar Sabrinei luni, dar o să repet. Staţi departe de Nic! Nu vă uitaţi la ea! Nici măcar nu îndrăzniţi să respiraţi în prezenţa ei. Dacă tu sau sora ta nu ascultaţi ce vă spun, aţi dat de naiba. Înţelegi ce zic?

Parker nu răspunse.

Retrăgându-şi mâna, Gabe îl izbi pe Parker cu capul de perete.

— Încă o dată. Înţelegi ce zic?

— Înţeleg, bălmăji Parker.

— Bun. Următorul lucru este un mesaj pentru Sabrina. Spune-i că o să vorbesc cu Dev. Asta o să se întâmple de îndată ce se întoarce acasă. Sabrina a dat-o în bară şi trebuie să se împace cu ideea. Exact cum trebuie să faci şi tu.

Parker înghiţi în sec.

— Dacă Devlin nu se însoară…

— Nu-mi pasă. Deloc. Dar chiar deloc, sublinie Gabe, schiţând cel mai înfricoşător zâmbet pe care îl văzuse Nikki vreodată. M-ai înţeles?

— Da, gemu Parker.

— Perfect. Gabe îi dădu drumul, şi bărbatul se rezemă de perete, respirând cu dificultate. Încă un lucru.

Parker ridică bărbia.

Cu un surâs, Gabe îşi duse un braţ în spate. Se mişcă iute, cu viteza unui fulger. Pumnul i se înfipse în maxilarul lui Parker, şi bărbatul se prăbuşi lat la pământ.

— Doamne!

Nikki îşi acoperi gura cu o mână.

Gabe se năpusti spre Parker.

— Ridică-te şi pleacă naibii din casa asta înainte să păţeşti ceva mai rău!

Parker nu protestă. Se ridică şi o luă la fugă – o luă la *fugă* pe hol şi aproape smulse din balamale uşa din faţă de cât era de disperat să o deschidă. Nu se mai uită înapoi.

Şi ea rămase singură cu Gabe pe hol.

— E ceva în neregulă cu familia Harrington, murmură ea.

— Clar. El oftă, flexându-şi degetele de la mână. Este a doua oară când lovesc un om din cauza ta.

Nikki se întoarse încet spre Gabe.

— Poftim?

— Eşti bine? întrebă el, în loc să răspundă.

— Da. Ea îşi încrucişă braţele la piept. Nu ştiu cum a intrat. Am încuiat uşile.

— Nu-mi place să-ţi spun asta, dar eu tocmai am intrat prin antreu. Uşa de acolo nu era încuiată.

— Poftim? Lui Nikki nu îi venea să creadă. Încuiasem şi acolo. Sunt sigură de asta.

Gabe clătină din cap în timp ce înainta.

— Ţi-a făcut Parker ceva? Se apropie de uşa din faţă şi o încuie. Eşti sigură că nu te-a rănit?

— Nu. M-a speriat, dar nu m-a rănit.

Acum, că efectele adrenalinei începeau să se risipească, se simţea încercată de o cu totul altă nelinişte.

Gabe se întoarse cu faţa spre ea şi coborî privirea spre mâna lui.

— I-am mai spus o dată să stea departe de tine. Este limpede că are o problemă cu ascultatul.

— Da?

— Lasă-mă să-ţi văd braţul!

El dădu se apropie de ea.

Nikki se trase înapoi.

— N-am nimic la braţ.

— M-aş simţi mai bine dacă m-ai lăsa să mă uit.

— De ce-ţi pasă? rosti apăsat în timp ce se retrase.

— De ce-mi pasă? repetă el încet. Îşi întoarse privirea, muşcându-şi buza. Nic, trebuie să vorbim…

— Nu, nu trebuie să vorbim, pentru că o să-mi spui „Normal că-mi pasă de tine", şi lucrurile o să devină foarte ciudate şi foarte dureroase. Pentru că este evident că nu-ţi pasă de mine în felul *ăla.*

El întoarse capul spre ea.

— Nic…

— Ştii la ce mă refer. Felul care te face să împărtăşeşti detalii cu adevărat importante din viaţa ta. Nodul care nu-i dădea pace i se puse din nou în gât. Precum faptul că ai un fiu. Şi nu poţi nega asta. Chiar nu poţi. Închizând ochii, ea răsuflă cu năduf, străduindu-se să nu se cedeze nervos. Mulţumesc că ai vorbit cu Parker! Că l-ai lovit. În fine… Dar tot nu vreau să discut cu tine. Ea deschise ochii, detestând faptul că îi vedea chipul înceţoşat. Nu vreau să te văd.

Nikki nu fusese niciodată mai recunoscătoare că trebuia să se mute şi că asta avea să îi ţină mintea ocupată. Nu se mai gândea la Gabe cât era ziua de lungă şi nu o mai apuca groaza de fiecare dată când se gândea la Parker sau la Sabrina.

Azi era prima zi în care nu avea doar chef să stea în pat şi să plângă, de parcă ar fi avut iar 18 ani. Să despacheteze cutii şi să aranjase lucrurile la locul lor avea darul ciudat de a-i goli mintea de toate gândurile.

O ajutase şi faptul că părinţii ei îşi petrecuseră o parte din zi cu ea, la fel şi Rosie, care tocmai despachetase ultimele

prosoape şi le lăsase pe patul ei.

Când Rosie ieşi pe holul scurt şi îngust, privirea lui Nikki ateriză pe mica insulă care despărţea bucătăria de sufragerie, în dreapta era un spaţiu pentru o masă de bucătărie.

Încă nu primise una.

Privirea ei pluti peste trusa de sculptură pe care i-o oferise Gabe. Rămăsese deschisă după ce Rosie căutase înăuntru ceva ascuţit cu care să deschidă o cutie.

O adusese la apartament pentru că refuza ca povestea cu Gabe să distrugă ceva ce îi plăcea să facă.

O durea să vadă trusa, dar nu voia nici în ruptul capului să se oprească.

— Eşti bine? întrebă Rosie, ştergându-şi fruntea cu o palmă.

— Da. Ea ridică mâinile deasupra capului şi îşi destinse spatele. Doar puţin pierdută în gânduri.

— Nu uita ce ţi-am spus. Ea îşi aranjă eşarfa care îi împiedica buclele să îi alunece în faţă. Dă-l naibii!

— Nu uit. Nikki îi povestise lui Rosie tot ce se întâmplase cu câteva zile în urmă. Avea încredere că Rosie nu urma să spună niciun cuvânt despre faptul că Gabe avea un copil, dar nu îi menţionase ce zisese Sabrina despre bărbatul care o rănise pe Emma. Era ceva ce Nikki nu ar putea repeta vreodată. Dă-l naibii!

„Dă-l naibii” devenise noua deviză a lui Rosie.

Rosie îşi înfăşură un braţ peste umerii lui Nikki.

— O să devină mai uşor cu timpul.

— Ştiu. Ea înghiţi şi zâmbi. Am mai trecut prin asta cu el.

Prietena ei o sărută pe obraz şi se rezemă de insula din bucătărie.

— Eu tot cred că motivul pentru care nu ţi-a spus despre fiul lui este mai complicat. Sunt sigură că o să îţi explice până la urmă.

— Nu contează. Nikki inspiră şi încercă să ignore durerea care îi străpungea pieptul. Faptul că nu mi-a împărtăşit ceva atât de important, care îi afectează viitorul – care ar fi afectat viitorul nostru împreună – îmi dă de înţeles că nu s-a gândit niciodată atât de departe.

Rosie nu spuse nimic.

— În final, eram doar… cineva cu care îşi petrecea timpul. A spus-o chiar el, Rosie. O să plece de aici.

— Bărbaţii spun mereu lucruri stupide, care nu înseamnă nimic.

— Şi, uneori, spun lucruri care înseamnă ceva. Ea trase aer în piept, dar aceasta i se blocă în nodul care o gâtuia. Doamne, nu-mi vine să cred că încă îl iubesc! Sunt o proastă.

— Nu eşti o proastă. Sunt ferm convinsă că el este prostul.

Ea îi zâmbi prietenei ei.

— Mulţumesc mult că mă ajuţi azi! Chiar apreciez.

— Cu plăcere! Mi-aş dori să mai pot sta şi să te ajut mai mult, dar îl înlocuiesc pe Randy azi. Este toamnă, şi ştii cât de căutate sunt turnurile cu fantome prin Cartierul Francez.

Nikki zâmbi larg, dorindu-şi să i se alăture.

— Nu-i nicio problemă. Ai făcut deja atât de multe.

După ce Nikki îi promise că Rosie era prima căreia avea să îi gătească în noul ei apartament, îşi luară rămas-bun, şi Nikki se trezi singură.

Era prea liniște.

Porni imediat televizorul, fericită că se conectase la cablu în acea dimineaţă. Avea nevoie de un zgomot de fundal.

Lăsând telecomanda deoparte, se opri şi se uită lung la măsuţa de cafea pe care fusese aşezată telecomanda. Îndurerată, simţi o strângere de inimă. Un camion apăruse chiar în acea dimineaţă, imediat după tipul de la cablu. Iniţial, nu avusese idee ce se afla în el; abia după ce bărbaţii se apucaseră să care lucrurile înăuntru, îşi dăduse seama că erau piesele pe care i le promisese Gabe.

Simţind o arsură în capul pieptului, întoarse privirea şi strânse din buze.

Nikki trase tremurător aer în piept. De fiecare dată când se gândea la ei doi, la ce împărtăşiseră şi la ce îi spusese el, i se frângea din nou inima.

Îşi dorea să fie în stare să-l urască.

Doamne, ar fi fost mult mai uşor dacă i-ar fi fost cu putinţă.

Ducându-se în bucătărie, scoase cutia cu spaghetele pe care i le pregătise tatăl ei. O puse în cuptorul cu microunde şi îşi petrecu următoarele minute mâncând absentă.

Mai avea atât de multe de făcut.

După ce aranjase cărţile pe rafturile mici, se întoarse în dormitor, să se ocupe de grămada de prosoape, chiar când se înserase.

Îi plăcea la nebunie apartamentul. Nu era mare, probabil mai mic decât apartamentul pe care îl avea Gabe în reşedinţa de Vincent, dar era perfect pentru ea. Şi-ar fi dorit doar ca experienţa să nu fie întinată de durerea din inima ei.

La naiba, dacă era să fie sinceră până la capăt, şi-ar fi dorit ca el să fie aici cu ea, să bea o sticlă de vin în cinstea mutării şi să rupă patul.

Nimic din toate astea nu avea să se întâmple.

Fornăind, îşi folosi umărul ca să şteargă lacrima stupidă care i se prelingea pe obraz în timp ce mai împături un

prosop. Avea să treacă şi peste asta şi nu avea să îi ia de patru…

Clic.

I se tăie respiraţia şi încremeni când auzi că se deschide uşa apartamentului.

Capitolul 31

Nikki simţi fiori la ceafă şi scăpă prosopul pe care îl împăturea pe patul ei. Corpul i se înfierbântă şi îi îngheţă într-o clipă când ea se întoarse spre uşa deschisă de la dormitor, cu inima zbătându-i-se haotic în piept.

Cineva tocmai intrase în apartamentul ei.

Nu încuiase uşa?

Se îndepărtă de pat ca să arunce o privire pe hol. Un singur om ar fi fost atât de arogant încât să intre neanunţat în apartamentul ei, dar nu putea să fie el. Nu după toate câte se întâmplaseră.

Totuşi, se agăţă de fărâma aceasta de speranţă şi se strecură spre uşa dormitorului, străduindu-se să vadă pe hol. Nu auzi decât zumzetul scăzut al televizorului pe care îl lăsase pornit în sufragerie. Vedea doar braţul canapelei şi insula care separa bucătăria de sufragerie.

— Gabe? strigă ea, încleştând şi descleştând mâinile de o parte şi de alta a corpului.

Trecu o secundă, şi un bărbat se ivi în faţa ei. Un bărbat care sigur nu era Gabe decât dacă se micşorase şi slăbise într-un timp record.

Şi decisese că *o mască neagră de schi* devenise un accesoriu la modă.

Pentru o secundă înspăimântătoare, Nikki nu reuşi să se mai mişte, nici măcar să respire, în timp ce se uita stăruitor

la bărbatul din capătul holului. Ca un animal împietrit în faţa farurilor, ea încremeni în timp ce corpul ei se grăbi să reacţioneze la comenzile creierului.

Bărbatul începu să traverseze holul.

O groază glacială explodă în adâncul ei când, în cele din urmă, instinctul preluă controlul. Punându-se în mişcare, ea se avântă înainte şi puse mâna pe uşă. O trânti şi răsuci încuietoarea jalnică.

— La naiba! La naiba!

Se răsuci pe călcâie, căutându-şi telefonul. Măştile negre de schi erau semn rău, foarte rău. Se năpusti spre pat şi înşfăcă prosopul. Nici urmă de telefon.

Ceva greu se izbi în uşa dormitorului, zguduind peretele. Un ţipăt îi despărţi buzele în timp ce se întoarse brusc. Telefonul ei… Doamne, telefonul ei era în sufragerie!

Bărbatul lovi din nou în uşă. Lemnul se crăpă pe mijloc, iar Nikki se trase înapoi împleticindu-se. Pieptul i se ridică şi coborî iute când partea centrală a uşii cedă şi lemnul se fărâmiţă. O mână înmănuşată se întinse şi găsi încuietoarea.

Doamne, nu-i venea să creadă că se întâmpla una ca asta. Un bărbat necunoscut… un bărbat necunoscut cu mască şi mănuşi se afla în apartamentul ei, iar Nikki urmărise destule episoade din *Forensic Files* ca să ştie că lucrurile nu puteau avea un final fericit.

Privirea ei înnebunită cercetă dormitorul şi poposi pe uşile din sticlă de la balcon. Instinctul îi spuse că nu avea să ajungă la timp, nu când uşile erau încuiate şi bara de protecţie era la locul ei.

O armă – avea nevoie de o armă.

Răsucindu-se, înşfăcă lampa, singurul lucru greu pe care îl avea în dormitor. Uşa se deschise, şi ea se întoarse, smulgând ştecherul din perete.

— Nu te apropia! strigă ea şi ţinu lampa ca pe o bâtă de baseball.

Bărbatul o porni spre ea.

„La naiba!”

Nikki nu şovăi nicio secundă. Îşi luă avânt, cu gândul de a-l nimeni pe individ în cap. Doar că nu se întâmplă aşa.

Nikki flutură lampa haotic, în vreme ce bărbatul se aplecă şi se repezi spre ea. Umărul lui o lovi puternic în abdomen, făcând să i se taie suflul. Un suspin de durere îi depărtă buzele când el se întinse, smulgându-i lampa din mâini şi azvârlind-o pe podea. Lampa ateriză pe covor în vreme ce Nikki se îndreptă de spate. Se repezi într-o parte, cu intenţia de a ajunge pe hol.

Nu reuşi.

El o cuprinse de talie. Acum, stătea în picioare şi, în clipa următoarea, simţi cum se prăbuşeşte. Se lovi *rău* de pat, simţind că rămâne fără aer. Tresări doar pentru o secundă, şi o costă scump.

Răsucindu-se din talie, ţipătul îi fu înăbuşit în timp ce el se năpusti peste ea, acoperindu-i gura cu o mână în vreme ce se urcă peste şoldurile ei, ţintuindu-i picioarele.

Panica îi încremeni muşchii când bărbatul se aplecă şi coborî capul spre al ei. Ochii lui…

Mâna lui i se apăsă peste gură, rănindu-i buzele, în timp ce cealaltă mână ateriză pe umărul ei, apoi îi alunecă peste un sân.

O strânse tare, făcând-o să scoată un strigăt ascuţit care nu ajunse la urechile ei.

O groază reînnoită explodă înăuntrul ei în timp ce ea ţipă sub palma lui. Acest bărbat… oh, Dumnezeule!

O teroare pură alimentă adrenalina care i se învolbura prin vene. Zbătându-se, încercă să-l dea jos de pe ea, dar el

se apăsa cu toată greutatea. Durerea îi arse pieptul, dar o ignoră, în timp ce ea se strădui să încordeze mâna cât mai bine şi să-l izbească în cap cu pumnul.

Cu o smucitură, bărbatul îşi trase capul pe spate, şi strânsoarea de pe gura ei slăbi. Ea îl lovi din nou, de data aceasta în maxilar. O explozie de durere îi mistui degetele. El se lăsă pe spate atât cât Nikki să reuşească să se ridice puţin, eliberându-şi un picior. Ea se răsuci şi se întinse spre marginea patului.

O mână i se înfipse în păr şi îi trase capul pe spate. O durere chinuitoare îi vibră de-a lungul scalpului când el o răsturnă pe spate.

— Târfă proastă, mormăi el cu o voce care îi făcu pielea de găină pe tot corpul.

Vocea aceea. Vocea aceea. Ea ştia că…

Pumnul lui i se înfipse în maxilar. Durerea se dezlănţui crudă şi înfiorătoare. Focul se împrăştie pe tot chipul ei. Un gust metalic îi umplu gura. Sânge. *Sânge.* O lovi iar.

O altă explozie de durere radie dinspre ochiul ei – ochiul stâng – şi îi întunecă vederea în timp ce se prăbuşi pe pat. Gândurile erau… brusc, erau total incoerente. Nikki încercă să se ridice, dar îşi simţea capul ciudat, prea greu.

Durea.

— Rămâi acolo.

O mână o izbi în stomac şi o făcu să se zvârcolească. Ceva – simţi că se rupe ceva. O coastă?

Se prăbuşi, năucită şi pierdută într-o mare înfiorătoare de durere şi neîncredere. „De ce se întâmplă asta?” Întrebarea se repetă iar şi iar în mintea ei. Secunde preţioase pierdute în timp ce el o apucă de un picior şi o trase spre marginea patului. Se aşeză între picioarele ei în timp ce tavanul de deasupra clipea intermitent.

„De ce se întâmplă asta?”

Cu câteva minute în urmă, aranja rufele, încercând cu disperare să nu plângă, să nu se piardă în învolburarea de emoţii când se gândise că făcuse patul împreună cu Gabe şi că urma să doarmă în el. Cu doar câteva minute în urmă…

Degete i se înfipseră în pielea abdomenului şi o apucară de betelia colanţilor. Simţi cum îi alunecă pantalonii de pe ea.

Furia, o furie fierbinte şi înăbuşitoare, amestecată cu groază, o împinse dincolo de durere, dincolo de confuzia dată de ce se întâmpla. Gândurile i se limpeziră.

Îşi înălţă şoldurile, şi poate că tipul avu impresia că îl ajuta, pentru că se trase în spate şi îi eliberă piciorul. Nikki îl izbi cu toată puterea de care era în stare, înfigându-şi piciorul în burta lui.

El mormăi şi se prăbuşi pe spate, în fund.

Ea nu pierdu vremea.

Coborând buimacă din pat, o luă la fugă. Mişcările îi erau lente şi sacadate, încetinind-o în timp ce ajunse pe hol.

„Trebuie să ajungi uşă. Ţipă. Cineva o să te audă. Tipă.” Nikki ţipă – ţipă cât o ţinură plămânii, dar vocea îi era slăbită.

Greutatea i se izbi în spate şi o doborî. Bărbia i se lovi de podea, trimiţând o străfulgerare de durere de-a lungul şirei spinării. Nu se opri – nu se lăsă răpusă nicio secundă de durere. Nici măcar când el îi dădu un pumn în spate, în zona rinichilor.

— La naiba cu asta!

El o întoarse brusc şi o izbi cu ceafa de podea.

Ea mai inspiră o dată ca să ţipe, dar mâna lui se încolăci peste gâtul ei şi o lăsă fără suflu înainte de a conştientiza că nu avea să mai poată lua o gură de aer.

Nimic nu ar fi putut-o să o pregătească pentru senzaţia aceea care îi electrocută fiecare nerv. Corpul i se zvârcoli în timp ce se chinuia să tragă aer în piept, dar mâna de pe gâtul ei nu voia să slăbească strânsoarea.

Avea să moară. Ştiu în clipa aceea că el avea să o omoare. Toată viaţa i se desfăşură în faţa ochilor într-o fracţiune de secundă. Îşi revăzu părinţii. Le revăzu pe Rosie şi pe Bev. Îl revăzu pe Gabe.

„Nu."

Nu avea cum să sfârşească aşa.

Braţele i se zbătură, şi se repezi la singura zonă expusă de piele pe care o vedea. Pielea din jurul ochilor lui. Îşi înfipse unghiile, mai întâi în ochiul drept, în timp ce plămânii intrară în convulsii.

El urlă şi îi eliberă gâtul pentru a o apuca de mână, dar ea nu-i dădu drumul. El se smuci înapoi, dar degetele ei se prinseră în masca de schi. El îşi suci capul, retrăgându-se în spate pe mâini. Masca se blocă pentru o secundă şi apoi alunecă. Nikki smuci în direcţia opusă, trăgând cu lăcomie aer în piept în timp ce sânge şi salivă îi picurau din gură.

Ridicându-se în genunchi, îşi dădu seama că masca era rămăsese la ea în mână. Cu o respiraţie şuierătoare, se ridică în picioare, căutând să o lovească, ratând şi izbindu-se cu cizma în perete. Ea înaintă năucită şi se uită peste umăr.

— Parker, spuse ea cu răsuflarea tăiată şi aruncă masca.

Capul lui se întoarse brusc spre ea. Sângele i se prelingea pe o parte a feţei – o faţă contorsionată de durere şi furie. Clătinându-se, el se ridică.

— I-am spus că ar trebui să jucăm aceeaşi carte ca la cealaltă târfa a lui, dar n-a vrut să mă asculte. A zis că două accidente de maşină ar părea suspecte. Trebuia să te fi scos din schemă în prima noapte în care te-am urmărit.

Înţelegerea se furişă în toţi porii fiinţei ei, urmată îndeaproape de groază.

— Emma? Tu ai provocat accidentul Emmei?

Cuvintele ei răsunară ciudat, nedesluşite, dar Parker păru să le înţeleagă, pentru că scoase un răcnet care îi trimise lui Nikki un val de frică nebunească de-a lungul spinării.

Nikki se răsuci pe călcâie, forţându-şi picioarele să se mişte cât de repede posibil. Holul părea nesfârşit. O parte din ea, o parte concentrată numai pe supravieţuire, ştia că nu avea să ajungă la uşă oricât ar fi încercat. *Ştia* că, dacă o mai dobora o dată, nu avea să se mai ridice.

Mintea i se decuplă în vreme ce se îndreptă spre insula din bucătărie. Simţul supravieţuirii era cel care o mână acum, îndrumându-i mâna spre locul în care se afla trusa deschisă de sculptură. Apucă dalta cea mai mare şi se întoarse.

Nikki nu ştia cum se întâmplă, ci doar că se întâmplă.

Ţinu atât de strâns de daltă cu ambele mâini, încât, după ce pieptul lui se izbi în pumnul ei, ea tot nu îi dădu drumul. Nici măcar când ochii lui se făcură mari din cauza şocului. Nici măcar când mâinile şi degetele lui îi loviră faţa, zgâriind-o în timp ce alunecau. Nici măcar când simţi lichidul cald care i se prelinse pe mâini. Nici când genunchii lui cedară şi bărbatul se prăbuşi în faţă, smulgându-se din daltă.

Căzu înainte, mai întâi cu faţa, apoi cu trupul… se zvârcoli de câteva ori şi încremeni.

Nikki încă ţinea dalta.

Trecură câteva secunde în care rămase paralizată, apoi se întâmplă cel mai ciudat lucru. Logica începu să mişte rotiţele din mintea ei.

Trebuia să sune la poliţie. Da. Asta trebuia să facă.

Ducându-se în sufragerie, se mişcă fără să se mai gândească până îşi găsi telefonul pe măsuţa de cafea. Îl ridică. Telefonul era alunecos în mâinile ei.

Amorţită.

Era atât de amorţită.

Nikki sună la Urgenţe, şi nu ştia exact ce zisese, dar i se spuse că poliţia era pe drum, şi se gândi că poate i se ceruse să nu închidă, dar trebuia să-l sune pe Gabe.

Îşi dădu seama că el şi fraţii lui trebuiau să ştie că Parker se afla în apartamentul ei şi că era mort. Că era aproape sigură că Parker recunoscuse că avusese de-a face cu accidentul de maşină al Emmei. Era important, pentru că… în poveste avea să fie implicată şi familia de Vincent. Poliţie. Întrebări. Scandal.

Devlin avea să fie aşa… dezamăgit.

Nu ştia ce avea să creadă Gabe.

Undeva în adâncul ei, ştia că nu gândea lucid când îl sună pe Gabe. Nu gândea deloc în timp ce se dădea în spate, cu telefonul sunându-l în ureche. Se lovi cu spatele de perete şi se lăsă să alunece pe el.

Telefonul sună şi tot sună, iar Gabe nu răspunse.

Încă ţinând dalta, strânse telefonul la piept, uitându-se pierdută spre hol, urmărind cum sângele se prelingea încet prin pardoseală.

Capitolul 32

Gabe se întinse după telefonul din buzunar parcă pentru a suta oară de când văzuse apelul lui Nic.

Fusese şocat să-i vadă numele pe ecran. După ultima lor conversaţie, îşi dăduse seama că ea ar fi preferat să-l lovească la nesfârşit între picioare decât să-l sune.

Oare ce voia?

Probabil voia ca el să-şi ia înapoi mobila pe care i-o trimisese mai devreme. Îl putea urî, dar lucrurile erau ale ei. Îi aparţineau.

Îşi auzi telefonul sunând din nou, dar băgă mâna în buzunar şi îl puse pe silenţios, fără să se mai uite cine era.

Orice ar fi fost trebuia să aştepte până se calma drama din casa lui atât cât să se strecoare afară şi să vadă ce voia Nic. Dev venise acasă devreme, şi Gabe îl luase direct la discuţii.

Dev bău pe nerăsuflate al treilea pahar de whisky.

— Ştiam.

— Poftim? spuse Gabe surprins.

Tocmai îi povestise lui Dev totul despre Sabrina, şi acesta era răspunsul fratelui său?

— Ştiam că se ţinea după tine. Şi mai ştiam şi că este nebună de legat când vrea să fie. Dev îşi ocoli biroul şi luă sticla de whisky pentru a-şi umple iar paharul. Am sperat însă că o să se sature şi că o să-i treacă. Am sperat că este… mai isteaţă de atât.

El rămase cu gura căscată.

— Tu vorbeşti serios?

Dev reveni la scaunul lui. Se aşeză şi puse paharul pe birou.

— Arăt de parcă aş glumi?

Gabe mai că sări ca ars de pe scaun.

— Ştiai că umblă după mine, că-mi distruge viaţa…

— Nu ştiam asta. La ultima parte mă refer, îl întrerupse Dev. Dacă aş fi ştiut, lucrurile s-ar fi schimbat. Aş fi pus capăt poveştii.

— Da?

Privirea glacială a fratelui său se aţinti spre el.

— Da. Familia este pe primul loc. Familia întotdeauna.

— Şi atunci, ce ai de gând să faci în privinţa asta? întrebă Gabe. Nu poţi să te mai însori cu ea.

— Normal că nu. S-a terminat. Cel mai probabil, s-ar fi încheiat chiar dacă nu mi-ai fi spus tu sau dacă Nikki ar fi păstrat tăcerea. El îşi luă paharul. Nu-mi doresc chiar *atât* de mult imperiul familiei Harrington.

Gabe se lăsă pe spate, frecându-şi încet capul cu mâna. Se simţea atât de uşurat, că mai că îi venea să-l pupe pe fratele lui.

— Ei bine, îmi pare rău că logodnica ta…

— Să nu-ţi pară! Nu am iubit-o niciodată. Abia dacă o toleram.

— Şi despre ce a fost vorba? Se simţea ros de curiozitate. Dacă ştiai că încearcă să se bage în patul meu de mai bine de zece ani, de ce ai rămas cu ea? Nu se poate să-ţi fi dorit atât de mult firma ei.

— Mi-am făcut iluzii că o să mă descurc cu ea. El îşi roti băutura în pahar. Că o să-mi fie mai uşor să stau cu ochii pe ea dacă eram căsătoriţi.

— Nu are niciun sens.

Dev ridică dintr-un umăr.

— Ea ştie nişte lucruri. Lucruri în privinţa cărora n-am fost chiar sincer cu tine.

Gabe înţelese numaidecât.

— Vorbeşti despre Christopher Fitzpatrick. Ai spus…

— Nu i-am zis niciodată ce s-a întâmplat cu el, interveni Dev. Ea ştia deja. N-am de unde să ştiu dacă i-a spus sau nu Emma. Era extrem de important să o ţin aproape, ca să nu-mi pună familia în pericol.

— Fir-ar să fie! Gabe era şocat şi uluit în timp ce se uită lung la el fratele lui, parcă văzându-l cu adevărat pentru

prima dată în ultimii ani. Ai fost cu ea ca să protejezi…

— Am fost cu ea pentru că am ales să fiu cu ea. Şi aleg să nu mai fiu cu ea. Este atât de simplu.

Gabe clătină încet din cap. Când erau mai tineri, Dev încasase mereu – mereu – greul pedepselor când fraţii intrau în belele. La naiba, uneori, ai fi zis că aproape se oferea voluntar. Stătea mereu în preajma tatălui lor, şi Gabe se întrebase adesea de ce, pentru că bărbatul nu era bun cu Dev. Însă, abia după ce mai crescuse, Gabe îşi dăduse seama de ce rămânea Dev de bunăvoie lângă Lawrence.

Îl împiedica să le acorde prea multă atenţie lui Gabe, lui Lucian şi lui Madeline. Dev îi protejase atunci.

Şi continua să o facă.

Doamne!

Gabe îşi drese glasul.

— Dar chiar crezi s-a terminat? Crezi că Sabrina o să accepte despărţirea fiind cât de cât rezonabilă?

— O să accepte. El rămase cu privirea pierdută în pahar. Pot fi foarte convingător.

Gabe îşi studie fratele.

— Uneori, mă sperii.

Unul dintre zâmbetele acelea rare şi autentice se ivi pe buzele lui.

— Uneori, mă sperii şi pe mine.

Sprâncenele lui Gabe se arcuiră în sus.

— Apropo, spuse Dev şi sorbi din pahar. Ce ai de gând să faci cu Nikki?

Schimbarea de subiect fu neaşteptată.

— Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun. Ai fost cu ea.

Gabe miji ochii.

— După cum ţi-am spus data trecută, ea nu este un

subiect de discuţie între noi.

Dev ridică dintr-un umăr.

— Sper că te gândeşti la… complicaţiile pe termen lung ale continuării unei poveşti cu Nikki. Ea este cu aproape zece ani mai mică decât tine, tocmai a terminat facultatea şi lucrează pentru familia noastră.

— M-am gândit la asta, Dev.

— Ştiu că am mai spus asta, dar merită să repet. Ce crezi că o să se întâmple dacă familia Rothchild decide să iniţieze un proces pentru custodie? întrebă el. Tu şi iubita ta de 22 de ani. Sunt convins că judecătorului nu i s-ar părea ideal.

— Poate că Nic este cu zece ani mai mică, dar este responsabilă, matură şi un adult mai bun decât jumătate dintre noi, spuse el, cu inima strânsă, pentru că tot ce spunea era adevărat, iar el îşi bătuse joc de ea. William este fiul meu. Aş vrea să văd un judecător care ia o decizie împotriva mea dacă se ajunge acolo.

Dev urmări cu un deget marginea paharului.

— Atunci, ar trebui să ne asigurăm că nu se ajunge acolo.

Gabe îi aruncă o privire lui Dev.

— Nic ar fi… Aş avea încredere în ea cu William. Fără discuţie.

În clipa în care cuvintele îi zburară de pe buze, ştiu că spunea adevărul. Era un adevăr greu de digerat, din moment ce îl conştientiza mult prea târziu.

O rănise din nou, dar ştia că, de data asta, rănile provocate erau mult mai adânci decât orice se întâmplase cu patru ani în urmă.

— Trebuia să-mi imaginez că, în cele din urmă, o să pună ghearele pe tine. Pe chipul lui Dev tremură urma unui zâmbet posac. Dacă ar mai fi trăit Lawrence ca să vadă asta.

— Nu sunt prea sigur ce să zic la asta.

— El ar fi avut multe lucruri de zis.

— Sunt convins.

— Numai că nu s-ar fi mulţumit doar să gândească aceste lucruri, continuă Dev. De ce crezi că nu-mi plăcea ca Nikki să alerge de colo-colo în afurisitele alea de costume de baie? Nu din cauza ta. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui. Ci din cauza *tatei.*

Nimic nu ar fi putut să-l uimească mai mult pe Gabe.

— Poftim?

— N-ai observat niciodată cum o privea? Buzele i se curbară de dezgust. Eu da. Am văzut.

Gabe clipi lent.

— Ce vrei să spui?

El nu răspunse o vreme.

— Tu nu-l cunoşteai, Gabe. Nu ca mine. Numai eu ştiam de ce era în stare nemernicul. De ce chestii a scăpat.

Gabe simţi că toate încremenesc înăuntrul lui când îşi privi fratele. Interiorul îi deveni ca de gheaţă.

— A… Se opri. Nu. Nic i-ar fi spus ceva, mai ales după ce vorbise cu ea despre Emma. Dar ideea nu-l linişti mai deloc, din moment ce nu-i dezvăluise incidentul cu Parker de la piscină până nu o întrebase el. Ce a făcut?

— Mai bine întrebi ce nu a făcut. Dădu pe gât restul de băutură, şi buzele îi formară o linie subţire când strânse din dinţi. Nu cred că am fost vreodată mai fericit decât în clipa în care am aflat că nu era tatăl meu. Că sângele lui blestemat nu curge prin venele mele. Întoarse privirea de la Gabe. Crede-mă, Gabe, noi doi suntem norocoşii!

El apucă braţele scaunului. Ce ştia Dev? O întrebare ieşi la suprafaţă. Una care nu-i dădea pacea.

— Tu ai făcut-o? Tu l-ai ucis?

Privirea lui Dev reveni spre Gabe. El nu răspunse.

Trecu un moment, apoi Gabe se lăsă pe spate în scaun. Apucându-se de podul nasului, înjură în barbă. Sincer, nu-şi dorea ca Dev să răspundă la acea întrebare. Nici măcar nu era sigur de ce întrebase.

Gabe îşi lăsă mâna să coboare pe braţul scaunului.

— Ştii, Sabrina a mai spus ceva. Mi-a zis că face din nou treaba murdară în locul meu. Habar n-am ce a vrut să spună, dar părea să se refere la ceva ce mai făcuse.

Privirea lui Dev se ascuţi.

— Nu cred…

Uşa de la birou se deschise brusc. Gabe aruncă o privire peste umăr când Lucian intră în încăpere. Faptul că Lucian dăduse buzna fără să bată îl făcu să intre în alertă. Nici paloarea chipului lui nu era de mare ajutor.

Instinctul lui Dev trebuia să urle acelaşi lucru ca al lui Gabe, pentru că fratele lui se aplecă în faţă şi întrebă:

— Vreau să ştiu?

Fratele lor mai mic se uită la Gabe, clătinând încet din cap în timp ce strângea telefonul în mână.

— Este vorba despre Nikki.

Gabe simţi sloiuri de gheaţă în tot trupul. Se mişcă înainte de a-şi da seama de ceea ce făcea, băgă mâna în buzunar şi scoase telefonul. Văzu un apel pierdut, şi inima i se opri în piept. Nu era Nic cea care sunase a doua oară. Ci *Troy*. Întoarse capul spre Lucian. Se ridicase, dar nu simţea podeaua sub picioare.

— Ai vrea să detaliezi? întrebă Dev, părând calm – prea calm –, când Gabe simţea că se învârtea toată camera cu el.

— Tocmai am vorbit cu Troy. Mi-a zis că Nikki a fost atacată în apartamentul ei…

Fu singurul lucru pe care îl auzi Gabe – tot ce avea

nevoie să audă în acel moment.

— Este bine?

Lucian deschise gura.

— Nu… nu ştiu.

Lumea lui Gabe încremeni când o senzaţie cumplită de déjà-vu îl luă cu asalt şi îl zdruncină până în adâncurile fiinţei. Nu se putea. Nu Nic. Nu putea să piardă…

Se opri brusc, fără să îi mai ofere acelui gând îngrozitor şansa de a căpăta un pic de coerenţă.

— Unde este?

— La Spitalul Universitar, răspunse Lucian.

Gabe se îndreptă spre uşă.

— Stai! N-ai auzit totul. Lucian se întoarse spre Dev. A fost Parker Harrington.

Nikki tresări când tânărul doctor trecu lumina peste ochiul stâng.

— Îmi pare rău pentru asta! El îşi înclină capul şi se trase înapoi, stingând lumina. Sigur o să aveţi vânătăi şi se va umfla, dar nu pare să existe vreo leziune gravă la nivelul ochiului sau al orbitei oculare.

Ea fu tentată să încuviinţeze din cap, dar decise că era mai înţelept să nu, din moment ce-şi simţea tot corpul ca pe o mare rană deschisă.

— Ar trebui să primim în curând radiografiile, dar cred că doar o să ni se confirme ce ştim deja. Aveţi o contuzie pe partea stângă a cutiei toracice, dar nu cred să aveţi vreo coastă ruptă. O să vă doară, probabil o săptămână sau două, dar sunteţi o tânără foarte norocoasă.

Chiar era norocoasă.

Nikki o simţea cu toate oasele ei îndurerate. Parker fusese… Doamne, fusese hotărât să o ucidă. Nu doar atât,

dar…

Ea trase adânc aer în piept.

Doctorul schiţă un zâmbet.

— Vrem să vă mai ţinem internată câteva ore, probabil peste noapte, ca să ne asigurăm că nu aveţi vreo contuzie cerebrală. Aţi fost lovită serios la cap.

Privirea ei zbură peste umărul doctorului şi se îndreptă spre pragul uşii. Simţi un gol în stomac. Un poliţist în uniformă se oprise acolo. Troy trecuse pe aici mai devreme, dar nu-l mai văzuse după ce revenise de la radiografii.

Spera din inimă că nu îi sunase pe părinţii ei.

— O să vă administrăm ceva pentru durere în scurt timp, spunea doctorul. Şi-ar fi dorit să-şi poată aminti numele lui. O să vă dea şi o uşoară stare de somnolenţă, aşa că nu vă faceţi griji dacă simţiţi că vă ia somnul, bine?

— Bine.

Vocea ei era răguşită şi avea dureri de fiecare dată când vorbea. O amintire înfricoşătoare a clipei în care fusese la un pas să-şi piardă viaţa.

Şi nici măcar nu voia să se gândească de ce, dar nu reuşea să se oprească. Era singurul lucru la care se putea gândi.

Parker o ameninţase – ameninţase slujba părinţilor ei – şi o pusese în gardă în privinţa Sabrinei, dar el era *Parker.* O speriase în ziua în care îl pocnise Gabe, dar nu s-ar fi gândit niciodată, nici într-un milion de ani, că s-ar putea întâmpla una ca asta.

Dar, câtă vreme rămăsese în apartament, aşteptând să apară poliţiştii, pusese cap la cap toate piesele de puzzle, şi poate că se înşela, dar se îndoia serios că era cazul.

Privirea ei reveni spre poliţist. Cum ochiul stâng părea să i se umfle foarte repede, nu putea distinge trăsăturile

poliţistului. Erau neclare. În timp ce se uită lung la spatele lui, se gândi la… Sabrina.

Parker venise după ea din cauza surorii lui.

Nu crezuse niciodată că erau în stare de aşa ceva, dar Parker era fratele Sabrinei. *Era.* Parker… nu mai era acum.

Oh, Doamne!

Buza de jos începu să-i tremure şi i se simţea ca naiba, pentru că era spartă şi o durea cumplit. Era surprinsă că nu îşi pierduse niciun dinte.

— Sunteţi sigură că nu vreţi să sunăm pe cineva? întrebă doctorul, atrăgându-i atenţia.

— Am sunat-o pe prietena mea.

Nu era chiar adevărat, dar avea de gând să o sune pe Rosie când se apropia momentul externării.

Doctorul o privi stăruitor o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— Bine, atunci. O asistentă o să vină în curând să vă dea nişte pastile pentru durere.

— Mulţumesc, spuse ea şi îl urmări cum iese.

Apoi, rămase singură, doar cu poliţistul care aştepta alături. Ce căuta el aici? Poate pentru că Troy nu crezuse nici măcar o secundă că ea nu avea habar de ce voise Parker să-i facă rău.

Dar, dacă i-ar fi spus motivul, ar fi trebuit să explice ce văzuse, şi, ei bine, asta însemna să-i implice şi pe fraţii de Vincent în poveste. O parte din ea nici măcar nu înţelegea de ce se străduia să-i protejeze. Poate era ceva ce moştenea de la părinţii ei. Oricum ar fi fost, nu avea de gând să spună nimic nici unui poliţist.

Închizând ochiul zdravăn, încercă să-şi găsească locul în pat, dar, de fiecare dată când se mişca, trupul ei protesta. Pătura era subţire, şi lui Nikki îi era… atât de frig.

Respiră tremurător, simţindu-se gâtuită de lacrimi.

Omorâse un om.

Şi… nu ştia cum să se simtă în privinţa asta, pentru că, deşi era bucuroasă că trăia, să ucizi pe cineva era…

Se simţea detaşată de toate astea. De parcă plutea undeva deasupra propriului corp, legată de viaţă prin firicele subţiri şi fragile ce se puteau rupe în orice moment. Habar nu avea ce urma să se întâmple când aveau să se rupă cu adevărat.

Asistenta veni şi o întrebă cum se simţea, în vreme ce îi administră medicamentele pentru durere. Le simţi când îi intrară în organism, amorţindu-i simţurile şi luându-i cu asalt gura.

Nikki închise ochii şi aşteptă ca medicamentele să-i alunge durerea şi, odată cu ea, amintirea ochilor măriţi de şoc ai lui Parker.

Capitolul 33

Gabe era conştient că Lucian îl urmărea îndeaproape în timp ce traversa holul spitalului, îndreptându-se spre locul în care i se spusese că se afla Nic. Cu inima parcă oprită undeva în gât, o luă după colţ şi dădu peste Troy.

— Aţi ajuns, spuse Troy. Trebuie să vorbim.

— Discuţia poate să aştepte.

Dădu să-l ocolească pe Troy.

— Nu. Troy îl apucă de braţ şi îl opri. Nu poate.

Gabe coborî privirea spre braţul lui Troy.

— Ştii că te respect sincer şi te consider ca un frate, dar, dacă nu-mi dai drumul, lucrurile o să iasă urâte ca naiba.

Troy nu-i dădu drumul.

— Ascultă, ştiu că vrei să o vezi, şi o să o vezi. Este chiar

în capătul holului, trăieşte şi respiră, dar trebuie să-mi acorzi câteva minute.

— Gabe.

Lucian se ivi lângă el şi îşi puse o mână pe umărul lui.

Ochii lui îi întâlniră pe ai lui Lucian.

— M-a sunat, şi eu nu i-am răspuns.

— Dar acum, eşti aici, şi o vei vedea cât de curând. Lucian îl strânse pe Gabe de umăr. Dă-i lui Troy câteva minute!

Înjurând, se întoarse spre detectiv.

— Spune repede!

— Parker Harrington a fost, zise el, vorbind în şoaptă. El a intrat în apartamentul ei…

— Ştiu asta, şuieră Gabe printre dinţi.

— Dar ceea ce nu ştim este de ce ar fi făcut una ca asta. Ştii că nu sunt vreun fan de-al lui Parker, dar să bată o fată şi să încerce să o omoare? Nu pare ceva ce i-ar fi stat în fire.

Din nou, Gabe ajunse să nu mai simtă podeaua sub picioare în timp ce cuvintele lui Troy se strecurară înăuntrul lui. Dacă nu ar fi fost mâna lui Lucian pe umărul lui, ar fi făcut ceva nebunesc. Ştia că ar fi făcut ceva nebunesc.

— Unde este Parker? întrebă Gabe, gândindu-se că ar fi fost bine să fie închis undeva, ca să nu poată ajunge el la nenorocit.

Troy aruncă o privire între fraţi, şi, când vorbi, vocea îi era joasă.

— Parker este mort.

— Poftim? izbucni Lucian.

Gabe încremeni.

— Nikki l-a ucis. Cu o *daltă,* spuse Troy, şi mintea lui Gabe se goli de orice gând – şi se umplu de furie. Poliţistul a fost nevoit să-i smulgă dalta din mâini când a ajuns acolo.

Troy aruncă o privire spre hol. L-a nimerit pe nemernic chiar în piept.

— Doamne!

Gabe se întoarse şi se eliberă de sub mâna lui Lucian, trecându-şi degetele prin păr.

— A fost legitimă apărare, spuse Lucian.

Troy înclină capul într-o parte.

— Ştim. Este evident, dar nu ştim de ce, iar Nikki nu vrea să vorbească.

— Cum adică nu vrea să vorbească? întrebă Gabe.

— A spus că nu ştie de ce ar fi vrut Parker să-i facă vreun rău, iar eu nu cred rahatul ăsta. Troy îi întâlni privirea direct. Aş putea să pun pariu că nu ne spune tot ce ştie, şi singurul motiv pentru care îmi închipui că nu vrea să facă asta este pentru că povestea are ceva de-a face cu unul dintre voi. Şi, cum sora lui Parker este logodnica lui Dev, nici nu trebuie să fii vreun mare geniu.

Gabe înlemni. Nemernica de Sabrina. Se întoarse spre fratele lui. Privirile li se întâlniră, şi el ştiu în clipa aceea că Lucian se gândea la acelaşi lucru.

Lucian făcu un pas într-o parte.

— Trebuie să-l sun pe Dev.

— Oh, nu, nu trebuie.

Troy se întoarse spre Lucian.

Sătul de această discuţie, el ignoră strigătele lui Troy care răsunară în urma lui în vreme ce străbătea holul. Îi fu uşor să găsească salonul ei, pentru că un poliţist stătea de pază. Acesta privi peste umărul lui, şi probabil Troy îi făcuse semn, pentru că ofiţerul se dădu la o parte.

Să pătrundă în acel salon era ca şi cum ar fi înaintat pe nisipuri mişcătoare. Senzaţia că mai trecuse prin asta mai că îi făcu genunchii să cedeze. Nu mai conta că Troy îi spusese

că Nic respira şi era în viaţă.

Să respiri şi să fii în viaţă nu însemna nimic.

Gabe ştia prea bine asta.

Trăgând uşor aer în piept, dădu perdeaua la o parte şi o văzu – ei bine, îi văzu spatele.

Nic stătea ghemuită pe o parte, cu spatele la uşă. Zări o perfuzie şi doar câteva monitoare. Ceea ce era bine, dat fiind contextul.

Dar ea părea atât de mică în patul acela, prea mică.

Gabe se apropie de patul îngust, disperat să întâlnească ochii ei căprui frumoşi. Şi apoi, chiar o văzu.

Inima i se frânse în piept.

Faptul că auzise de la Troy ce făcuse Parker nu îl putuse pregăti pentru ceea ce văzu. Nu păreau să existe mai mult de câţiva centimetri din chipul ei care să nu fi primit vreo lovitură. Buza îi era roşie şi inflamată. Pe maxilarul ei se formau vânătăi de un roşu aprins, care căpătau nuanţe de violet pe margini. Ochiul stâng îi era umflat, cu vânătăi albastre şi purpurii. Avea zgârieturi pe singurul obraz pe care îl putea el vedea.

Simţi că i se înmoaie genunchii.

Gabe şi-ar fi dorit ca Parker să mai fi fost în viaţă din mai multe motive. Mai întâi, pentru că Nic nu ar fi trebuit niciodată să facă ce făcuse. Ea era mult prea bună ca să poarte o asemenea povară. Dar cel mai egoist motiv? Şi-ar fi dorit să-l omoare el în bătaie pe nemernic, să-l facă să plătească pentru fiecare vânătaie, pentru fiecare secundă de durere pe care o simţea ea.

Se aşeză pe scaunul gol din faţa ei, întrebându-se unde Dumnezeu erau părinţii ei. Sprijinindu-şi coatele pe genunchi, îşi trecu o mână peste faţă.

La naiba, ea chiar nu merita asta. Nu merita nimeni, dar ea chiar nu merita asta.

Ochii lui… îşi simţi ochii umezi.

Ar fi trebuit să anticipeze una ca asta. Ideea că Sabrina şi fratele ei erau nişte bătăi de cap inofensive se dovedise falsă în clipa în care înţelesese cât de multe ştia Sabrina despre el. Ar fi trebuit să se aştepte ca unul din ei să se ducă după Nikki. Nici Sabrina, nici Parker nu crezuseră vreodată că Gabe avea să fie cel care să îi dezvăluie totul lui Dev. El *ştia* asta, aşa că ar fi trebuit să fie acolo pentru ea.

Dumnezeule!

Nic tremură, ceea ce îi atrase atenţia. Gabe răsuflă apăsat, aruncând o privire spre pătură. Îi alunecase spre talie. Cu grijă, se aplecă şi i-o trase până peste umeri.

Ea se mişcă uşor, cu o tresărire. Gabe o cercetă din priviri. Ce altceva era în neregulă? Ce nu reuşea să vadă? Îl traversă un fior.

Nic se mişcă din nou, şi apoi i se deschise un ochi. Expresia de pe chip dădu de înţeles că îl recunoscuse.

— Gabe?

— Îmi pare atât de rău! Vocea îi era groasă. Atât de al naibii de rău.

Fruntea ei se încruntă, încercând să se ridice.

— Ce…

Nic trase brusc aer în piept.

El se întinse spre ea, dar mâna îi încremeni în aer, neştiind unde să o atingă pentru a nu-i face rău.

— Cum să te ajut?

Buzele lui Nic se strânseră în timp ea ce se lăsă pe spate.

— Ce faci aici?

Întrebarea îl surprinse.

— Unde altundeva să fiu?

Ea nu răspunse, ci îşi întoarse privirea. Gâtul ei. Fir-ar al naibii! Observă vânătăile de pe gâtul ei, vânătăi care păreau lăsate de degete.

— Doamne! mârâi el.

Mâna lui Nic înlemni.

— Arăt aşa rău?

El îşi dădu seama că avea pumnii încleştaţi.

— Eşti frumoasă.

Ea scoase un râset răguşit şi sufocat.

— Cred că… ai probleme cu vederea.

— Ba văd foarte bine. El încleştă şi descleştă pumnii. Unde sunt părinţii tăi?

Ochiul ei se închise.

— Încă nu i-am sunat.

— Nic.

— Nu vreau să mă vadă aşa. S-ar speria la culme… iar mama nu are nevoie de asta acum.

Lui Gabe nu-i venea să creadă că îşi făcea griji să nu-şi necăjească părinţii.

— Scumpo, tot te vor vedea până la urmă.

— Ştiu. Ea înghiţi în sec şi apoi tresări. Dar nu trebuie să mă vadă chiar acum.

— M-ai sunat, spuse el după o clipă, cu voce aspră. Şi n-am răspuns. Vorbeam…

— Nu-i nimic. Nu contează.

— Contează, Nic.

Ea rămase tăcută un moment.

— Te-am sunat după. Nu gândeam limpede. M-am gândit că Devlin… ar trebui să ştie.

Nu îl sunase ca să o ajute – şi, Doamne, cuvintele ei îl răniră până în străfunduri. Când ea avusese cel mai mult nevoie de el, Gabe crease o situaţie care să nu-i permită să-i

fie alături – în care ea să nici nu se fi gândit să îl sune.

Nu era un lucru pe care să şi-l ierte prea uşor.

Nic ridică o mână şi îşi atinse încet buza.

— Au!

Un zâmbet crispat se desenă pe buzele lui, şi el se aplecă, apucând-o uşor de încheietură şi îndepărtându-i mâna.

— Nu o atinge!

Privirea ei o întâlni pe a lui şi se feri imediat. După o clipă, el îi eliberă încheietura. Doamne, voia să o strângă în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată.

— Ştii dacă au… hmm, dacă au luat deja cadavrul? întrebă ea.

— Nu ştiu, dar pot să aflu.

Buza îi tremură.

— Era foarte mult sânge. Probabil a distrus…

— O să mă ocup eu de asta. Şi avea să se ocupe. Ea nu trebuia să mai vadă nimic din toate astea. Nu vreau să-ţi faci griji pentru asta. O să mă asigur că totul este cum era înainte.

— Mulţumesc! şopti ea.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Ar fi trebuit ca eu…

— Ce ar fi trebuit?

Să fi fost acolo. Ar fi trebuit să-i fi fost alături, ca să o protejeze. Ar fi trebuit să rezolve altfel lucrurile cu ea. Ar fi trebuit să-i povestească despre William şi ar fi trebuit să… ar fi trebuit să-şi permită să simtă ce simţea, nu să fie un nătărău încuiat la minte, îngrozit de ceea ce începea să simtă pentru ea.

Ar fi trebuit să-şi permită să o iubească.

Lucrurile ar fi stat altfel. Totul ar fi fost mai uşor. În loc să intre într-un salon de spital, ar fi putut să se ducă la o morgă şi la o înmormântare. La fel cum se întâmplase cu

Emma, nu ar fi avut o a treia şansă ca să îndrepte lucrurile.

Şi trebuia să îndrepte lucrurile.

Era amuzant cum, în asemenea momente, înţelegeai ce contează cel mai mult şi cum orice altceva este doar zgomot de fundal.

Nic rupse tăcerea.

— O să… o să sun la Rosie şi o mă duc la ea. Nu pot să mă întorc acolo până nu se face curat.

— O să vii acasă cu mine, spuse el încruntat. Şi o să rămâi cât este nevoie.

— Nu cred… că este o mişcare inteligentă.

— De ce naiba n-ar fi?

Ea îl privi lung o clipă, apoi îşi întoarse privirea. El trebuia să-i spună la ce se gândise şi ce simţea, dar nu era momentul potrivit acum.

Gabe ridică mâna lui Nic. Articulaţiile îi erau roşii şi umflate. Avea sânge uscat sub unghii, între degete. Tot ce vedea îl scotea din minţi, dar nu putea să nege că fata lui era o luptătoare.

Fata lui.

Cele două cuvinte i se părură la fel de potrivite ca prima dată când le gândise, doar că, de această dată, îşi permise să le primească în inima lui, *să* le *simtă.*

— Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întrebă el după o clipă.

— Nici n-am ştiut că este el la început, spuse ea cu voce blândă. Purta o mască de schi şi s-a apropiat de mine. Am rămas blocată în dormitor, şi el…

Fu cutremurată de un fior.

Fiecare muşchi al lui se încordă când îşi încrucişă ambele mâini peste ale ei. Troy nu menţionase niciun fel de… de agresiune sexuală, dar un val cu totul nou de furie şi

groază se dezlănţuia în interiorul lui.

— El ce, scumpo?

— Cred că încerca, ştii tu, să mă violeze. Ochii ei erau închişi, şi slavă Cerului că era aşa, pentru că Gabe era sigur că nu avea cum să ascundă furia ucigaşă pe care o simţea gata să răbufnească. Am ripostat, şi cred că a decis să renunţe la ideea asta şi a încercat să… încheie povestea.

El o strânse uşor de mână.

— Ţi-a spus ceva?

— Da. Ea trase tremurător aer în piept. A zis ceva ce nici nu ştiu cum să-ţi spun.

— Îmi poţi spune orice.

Îi sărută articulaţiile degetelor, şi ochiul ei bun se deschise.

Se scurseră câteva clipe.

— Mi-a spus că a venit la mine din cauza Sabrinei. Ea… este periculos de obsedată de tine. Nu ştiu de ce ar fi făcut Parker ce a făcut pentru ea, dar, Gabe, a spus că…

El simţi un nod în stomac.

— Ce a spus, Nic?

Nic scoase o răsuflare tremurată.

— A spus că el voise să rezolve lucrurile aşa cum făcuse şi înainte, dar Sabrina i-a zis că două accidente de maşină ar da de bănuit.

Gabe înmărmuri.

— Cred… Doamne, cred că vorbea despre Emma. Ştiu că sună nebunesc, dar nu încape îndoială că sunt nebuni. Nu ştiu cum s-a petrecut accidentul de maşină al Emmei, dar, Gabe, cred că trebuie investigat.

Gabe nici măcar nu mai simţea mâna pe care o ţinea. Nu o mai vedea pe Nic şi nici nu mai auzea bipurile constante ale monitorului. Când trase aer în piept, nu surprinse

mirosul pătrunzător de dezinfectant nelipsit din spitale. Era în salon cu Nic, dar parcă nici nu era acolo.

Sabrina şi Parker avuseseră ceva de-a face cu accidentul Emmei?

Era posibil. Din câte ştia despre accident, Emma pierduse controlul maşinii la doar câţiva kilometri distanţă de casa părinţilor ei. Se dusese să-l ia pe William de la ei. Intrase cu maşina într-un copac. Oare cineva – acel cineva fiind Parker – o scosese de pe drum?

Era mai mult decât posibil.

„Am făcut din nou treaba murdară în locul tău."

Sabrina practic recunoscuse acest lucru.

Se simţea zdruncinat până în adâncul fiinţei, dar ştia că nu se mişcase – nici măcar nu clipise. Furia nimicitoare reapăru la suprafaţă, şi, la naiba, era ca şi cum i-ar fi luat foc pielea.

— Gabe, şopti Nic.

O auzi, dar parcă nicio auzi. Rămăsese blocat pe cuvintele ei. Moartea Emmei nu fusese un accident. Fusese o crimă, pentru că femeia aceea era obsedată de el. Nu reuşea să înţeleagă, nu reuşea nici să se gândească la asta.

— Îmi pare rău! spuse Nic încet. Îmi pare atât de rău!

Tot corpul lui tresări la auzul scuzelor ei murmurate şi privirea lui se concentră asupra chipului ei vătămat şi învineţit. Nic era cea care stătea întinsă pe patul de spital. Nu Emma. O răpiseră pe Emma de lângă fiul lor, dar nu reuşiseră să o răpească pe Nic de lângă el.

Ridicându-i din nou mâna la gură, el îi sărută palma şi închise ochii. Pierduse o parte din Emma în noaptea în care fusese agresată şi o pierduse definitiv în noaptea în care se răzbunase. Se întâlniseră o singură dată în ultimii cinci ani, şi întâlnirea aceea i-l oferise pe fiul lui, dar Gabe acceptase că

totul se terminase între ei cu mult înainte de a afla despre accidentul Emmei. Era dincolo de capacitatea lui de înţelegere de ce decisese Sabrina să se ducă după ea, după tot acest timp.

— Eşti bine? întrebă Nikki.

Era? Nicidecum. Mânia, îmbinată cu neputinţa, putea să explodeze într-un haos primejdios, dar reuşi să se adune. Trebuia să se adune. Pentru ea. Grija ei îl zgudui până în adâncul fiinţei. Nu trebuia să-şi facă griji pentru el acum.

— Sunt bine. Deschise ochii. Sunt bine, scumpo.

Ea tăcu o clipă.

— Nu le-am spus lui Troy şi poliţiştilor nimic despre ce… mi-au zis Sabrina şi Parker.

El îi ridică mâna la frunte.

— Dev o să-ţi fie recunoscător pentru asta, dar mie nu mi-ar fi păsat dacă le-ai fi spus. Nu trebuia să minţi ca să eviţi un scandal. Nici n-ar trebui să-ţi faci griji pentru asta.

Ea nu spuse nimic pentru câteva momente.

— Ce o să se întâmple?

— Nu ştiu. Orice urmă să se întâmple nu avea să fie prea frumos. Am vorbit cu Dev azi. A venit acasă devreme. I-am spus totul.

— Serios?

— Da. Se desparte de ea.

Un râs aspru îi întredeschise buzele.

— Deci… Sabrina l-a făcut pe Parker să mă reducă la tăcere degeaba? Sau doar din furie ori gelozie?

El o subestimase pe Sabrina. Se putea să o fi făcut din gelozie, dar nu aveai cum să nu te întrebi de ce ar fi riscat Parker atât de mult pentru sora lui?

— Nici… măcar nu mai contează, spuse ea. Pentru că oricum i-ai zis lui Devlin. Parker a făcut toate astea degeaba.

A murit…

— Mă doare în cot de el. A primit ce a meritat. Îmi doresc doar ca tu să nu fi trecut niciodată prin situaţia asta. Să nu fi trebuit să lupţi…

Rămase fără glas.

Nu reuşi să termine.

— Gabe?

El clătină din cap, continuând să o ţină de mână.

— N-ar fi trebuit să treci prin nimic din toate astea.

— E în regulă, spuse ea încet. Totul o să fie bine.

— Încerci să mă liniştești tu pe mine?

— Nu ştiu. Cred?

Gabe clătină uluit din cap.

— Eşti… Chiar nu ştiu ce să spun.

Ea încercă să-şi elibereze mâna, dar el nu-i dădu drumul. Nu avea să îi mai dea niciodată drumul.

— Cred că ai spus deja destule, replică ea.

O merita.

Trecu un moment în timp ce ea îşi ridică privirea de la mâna lui aflată peste a ei.

— De ce eşti aici?

— Trebuie să vorbim. Nu acum. El îşi coborî gura şi mai sărută o dată dosul mâinii lovite, reducându-i protestele la tăcere. Dar o să vorbim mai târziu.

Capitolul 34

Gabe rămase cu Nic până ce ea aţipi şi îi fu nespus de greu să plece chiar şi atunci. Dar trebuia să le vorbească fraţilor lui.

Îi găsi într-una dintre camerele private de pe hol, Dev aflat în picioare în colţul micii încăperi, cu braţele

încrucişate la piept, Lucian aşezat pe canapea. Lângă el era Julia. Din fericire, Troy plecase. Închise uşa în urma lui în timp ce Julia se ridică.

— E bine? întrebă ea, şi îngrijorarea i se citi limpede în privire şi în încordarea buzelor.

— Este plină de vânătăi, dar o să fie bine. Cel puţin, fizic. Vocea îi sună răguşit când vorbi din nou: Se odihneşte acum.

Lucian răsuflă apăsat şi se lăsă pe spate pe canapeaua incomodă.

— Doamne! Îşi frecă faţa între mâini când Julia se aşeză din nou, atingându-i braţul. Unde sunt Livie şi Richard?

— Nu-şi doreşte ca ei să o vadă aşa, explică el. Şi trebuie să respectăm asta. Privirea lui o găsi pe a lui Dev. Bine?

— Bine, murmură el, apoi spuse mai tare: Ai vorbit cu ea despre Parker?

Gabe nu putea sta jos, aşa că se opri în mijlocul încăperii.

— Da. S-a dus după ea din cauza Sabrinei, dar asta nu e tot.

— Nu?

Lucian îşi coborî mâinile şi se întinse să le ia pe ale Juliei.

— Nici pe departe, spuse el mânios.

Privirea lui Dev alunecă spre canapea.

— Poate că Julia ar trebui…

— Nu, îl întrerupse Lucian, privind peste umăr. Julia face parte din familia asta, aşa că trebuie să ştie nu doar părţile bune, ci şi părţile urâte. Rămâne.

În mod înţelept, Dev închise gura şi nu mai spuse nimic.

Pe de o parte, Gabe ar fi preferat ca Julia să nu audă asta, dar nu pentru că nu ar fi avut încredere în ea.

— Parker a insinuat că el şi Sabrina au avut ceva de-a

face cu accidentul Emmei.

Lucian păli şi păru să rămână fără cuvinte, dar nu reacţia lui fu ceea ce îl şocă pe Gabe. Ci reacţia fratelui lor mai mare. Mai ales pentru că Dev nu avea niciodată vreo reacţie la ceva.

Dar acum, reacţionă.

Se albi la faţă în timp ce făcu împleticit un pas înainte, apoi păru să-şi dea seama de ceea ce făcea şi desfăcu braţele.

— Eşti sigur? întrebă el cu o voce pe care Gabe abia o recunoscu. Ce ţi s-a spus?

Gabe repetă cele spuse de Nic.

— Are sens. Mai ales dacă te gândeşti ce mi-a spus chiar Sabrina.

— Doamne sfinte! şopti Julia.

Dev susţinu privirea lui Gabe pentru o clipă, apoi se uită în altă parte, cu buzele lipite într-o linie severă. Un muşchi zvâcni în maxilarul lui.

— Trebuie să o găsim pe Sabrina, spuse Gabe.

Fratele lui încuviinţă scurt din cap.

— Mai întâi, o să-i fac o vizită lui Stefan, apoi merg la familia Harrington acasă. Nimeni nu poate să o ascundă de noi.

Gabe răsuflă întretăiat.

— O să fie trasă la răspundere pentru asta.

— O să se întâmple mai mult de atât.

— Trebuie să dormi în pat, Nikki. Serios.

Rosie stătea în faţa unei mese vechi de şah ce fusese transformată în măsuţă de cafea.

În apartamentul prietenei ei găseai o mulţime de lucruri ciudate. Perdele din mărgele despărţeau camera de zi de dormitor. Afişe cu locuri bântuite din New Orleans se aliniau

pe pereţi lângă tablouri care păreau să aparţină unui muzeu. Lumânări în formă de om se înşirau de-a lungul rafturilor de cărţi aproape pline cu relatări adevărate despre fenomene paranormale şi, în mod ciudat, cu cărţi de bucate. Lumânări normale se înşiruiau frumos în faţa unui televizor surprinzător de mare.

Nikki se aşeză cu grijă pe canapea.

— Pe canapea o să fie perfect. Trase de brăţara de spital şi oftă când îşi dădu seama că nenorocirea de plastic nu voia nicicum să cedeze. Cu ce le lipeau? Mulţumesc că ai venit după mine!

— Dacă îmi mai mulţumeşti o dată, o să mă apuc să urlu. Rosie stătea lângă ea, şi îngrijorarea îi era întipărită pe chip. Aruncă o privire spre telefonul lui Nikki. Chiar trebuie să-i suni pe ai tăi.

— O să-i sun. Ea oftă şi îşi îndepărtă o şuviţă de păr de pe faţă. Am timp. Mă îndoiesc sincer că o să mi se menţioneze numele când o să apară la ştiri.

— Scumpo, a apărut deja la ştiri, îi spuse Rosie. A apărut la toate ştirile locale de dimineaţă. Parker *Harrington?* Este o chestie importantă.

Nikki simţi un gol în stomac.

— Dar nu mi-au spus numele, nu?

— Nu. În mod bizar, au speculat că ar fi vorba despre o problemă între el şi o femeie cu care se vedea.

— Doamne! Ea se lăsă pe spate, sperând să mai ia din greutatea care i se apăsa pe coaste. Vreau doar ca părinţii mei să nu se sperie.

— O să se sperie teribil. Nu încerc să te stresez, dar fiica lor aproape a fost ucisă şi arată ca după o luptă pe viaţă şi pe moarte.

Nikki tresări.

— Nu mă ajuţi.

— Ştiu că nu te ajut, dar nu este ca şi cum ai putea să tragi un pui de somn o să te trezeşti arătând de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Părinţii tăi o să se supere când o să-şi dea seama că ai aşteptat atât de mult până să îi anunţi.

Ea ştia prea bine.

— O să-i sun puţin mai târziu.

— Bine. Rosie se ridică şi se apropie de locul în care perdelele permiteau lumina dimineţii să se strecoare înăuntru prin uşile din sticlă de la balcon. Telefonul lui Nikki sună. De unde stătea, văzu cine era, şi Rosie ghici şi ea. Este Gabe?

— Da, şopti Nikki. Era a treia oară când suna. I-am trimis un mesaj şi i-am spus că vin aici.

— Dar voia să te duci la el, nu?

Ea trase draperiile, şi camera se cufundă în întuneric.

Când, în cele din urmă, Gabe plecase de lângă ea, la primele ore ale dimineţii, ca să se vadă cu fraţii lui, Nikki îşi lansase planul de evadare. În sfârşit, norocul fusese de partea ei. Rosie îi răspunsese la telefon, şi fusese externată din spital înainte să revină Gabe.

— Da, dar n-ar fi fost cea mai inspirată decizie. Nikki îşi trecu mâna peste genunchi şi se concentră să respire adânc.

— Sunt sigură că s-a gândit la toate când ţi-a propus.

Nikki nu putu să nu îşi aducă aminte cum o ţinuse de mână, cum o sărutase. Cum păruse să i se umezească ochii şi cu câtă reticenţă plecase de lângă ea. Îi spusese că trebuiau să vorbească, dar ea ştia că tot ce simţea sau gândea era denaturat de cele întâmplate.

— Nu contează. Ea închise ochiul zdravăn. Nu vreau decât să dorm. Bine?

— Bine. Te las în pace dacă fugi în patul meu şi dormi

acolo. Când Nikki deschise gura ca să protesteze, Rosie ridică o mână. Eu sunt deja trează, şi, dacă dormi aici, nu o să te odihneşti. De asemenea, nu sunt o prietenă de doi bani. Tu dormi în pat. Aşa că ridică-te şi fugi acolo!

Urma unui zâmbet îi înflori pe buze.

— Tu nu eşti o prietenă de doi bani. Ea se ridică, ignorând zvâcnirea de durere. O să mă bag în pat.

Şi făcu întocmai. Şi nu doar asta, dar reuşi să se schimbe într-o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou larg, care i se potriviră suficient cât să se simtă în largul ei. În acest moment, ar fi pus orice pe ea doar ca să nu mai poarte hainele alea.

Nu voia să mai vadă niciodată colanţii sau cămaşa, iar Rosie păru să fi simţit asta, pentru că, în timp ce Nikki se făcu comodă, prietena ei scoase hainele din dormitor.

Avu nevoie de ceva timp ca să-şi găsească o poziţie confortabilă, renunţând, în cele din urmă şi întinzându-se pe spate. Era atât de linişte, încât se întrebă dacă Rosie mai era în apartament. Dar liniştea o scotea din minţi, şi, când închise ochii, auzi respiraţia sacadată a lui Parker, îl simţi deasupra ei şi îi văzu ochii măriţi de şoc.

Nikki strânse din buze şi ignoră durerea pe care i-o provocase mişcarea. Emoţia îi urcă de-a lungul gâtului. Lacrimile îi arseră ochii. Nu voia să plângă. Pe lângă că avea să o usture ca naiba ochiul umflat, îi era teamă că nu avea să se mai oprească dacă începea. Nu prea curând. Se întâmplaseră prea multe. Prea multe, şi nu ştia cum avea să facă faţă.

La *tot* ce se întâmplase.

— Eşti sigur că prietena ei e cea care locuieşte aici? întrebă Dev în timp ce urcau scările metalice spre un

apartament de la etajul doi, deasupra a ceea ce părea să fie un magazin cu specific voodoo. Sau vreo preoteasă gata să învie morţii?

Gabe ignoră comentariul.

— Nu trebuia să vii.

— Ba da, trebuia. Dev îşi aranjă ochelarii de soare pe care îi purta. Nikki a fost rănită din cauza relaţiei mele cu Sabrina.

Amândoi se simţeau responsabili. Gabe ar fi trebuit să spună ceva despre Sabrina mai devreme, iar Dev ar fi trebuit să încheie povestea cu ani în urmă.

Nimic din toate astea nu mai conta acum.

Gabe se opri în faţa uşii pe care părea să atârne un fel de cruce celtică din lemn. Iscusinţa sculpturii îi atrase atenţia, ceea ce era al naibii de ciudat.

Spera să fie locul pe care îl căuta. Fusese nevoit să facă muncă de cercetare şi o sunase pe Bev, pentru că ştia că Nic era prietenă cu fiica ei. Bree îi spusese unde locuia Rosie.

Bătu la uşă în timp ce Dev i se alătură pe palier. O secundă mai târziu, uşa se întredeschise. Bingo. Trebuia să fie Rosie, pentru că se potrivea perfect cu descrierea lui Bree. Ea scoase capul, având părul prins la spate cu o eşarfă violet cu… *cranii?*

Da, erau cranii.

— Mă gândeam eu că o să apari. Ea se uită peste umărul lui şi se încruntă. Sunt surprinsă să-l văd pe *el* aici.

Dev făcu un pas în lateral.

— Poftim?

Femeia îl ignoră.

— Ai venit după Nikki?

— Da. Mă laşi să intru?

Ea se puse în uşă.

— Depinde. Ai de gând să faci ce trebuie faţă de prietena mea?

— Cine este această femeie? întrebă Dev.

— Prenume „Nu-i”, nume de familie „Treaba Ta”! se răsti ea, fără a-şi întoarce vreo clipă privirea de la Gabe.

În ciuda situaţiei, Gabe se chinui să-şi înăbuşe râsul.

— O să încerc.

— Să încerci nu este de ajuns, amice. Nu *mai* este, răspunse Rosie, luându-l pe Gabe prin surprindere. Încercările tale se aseamănă cu încercările mele de a nu mânca ultimele negrese din frigider. N-au cine ştie ce succes.

— Bine. O să fac ce trebuie. De aceea mă aflu aici, spuse Gabe. Mă laşi să intru?

Ea păru să se gândească, apoi făcu un pas în spate şi deschise uşa.

— E în dormitor.

Gabe intră.

— Mulţumesc!

— Nu mă face să regret, spuse ea cu voce joasă. Pentru că nu o să-ţi placă dacă ajung să regret asta.

El zâmbi, incapabil să se abţină.

— Nu o să te fac să regreţi.

— Bun.

Gabe o ocolea pe femeia asta care îi cam dădea fiori când îl auzi pe Dev întrebând:

— Aceea chiar este o perdea din mărgele?

— Ai o problemă cu asta? replică ea. Nu sunt pe gustul tău sau nu se ridică la nivelul?

— Sunt ferm convins că celor mai mulţi oameni care au trecut de doisprezece ani li se par lipsite de gust.

— Poartă-te frumos! îi spuse Gabe lui Dev şi îl lăsă în cameră cu prietena lui Nikki.

Se strecură printre mărgele şi intră în încăperea întunecată. Avu nevoie de un moment ca să i se acomodeze privirea, dar o zări întinsă în mijlocul patului.

Când se întorsese în camera de spital şi văzuse că ea nu mai era, fusese copleşit între dorinţa de a înjura şi aceea de a izbucni în râs. Era semn bun faptul că ea se chinuia să facă exact opusul a ceea ce-şi dorea el.

Apropiindu-se de pat, se aşeză. Chiar în întunericul din cameră, îşi dădea seama că vânătăile arătau mai rău. Strânse din dinţi în timp ce întinse mâna, prinzând cu grijă între degete o şuviţă de păr. I-o îndepărtă de pe faţă.

— Nikki, spuse el.

Sprâncenele i se încruntară şi ochiul drept se deschise. Se concentră asupra lui, şi Gabe observă cum somnul i se risipeşte de pe chip.

— Bună dimineaţa!

El zâmbi.

Ea îl privi lung o clipă.

— Unde este Rosie?

— În sufragerie.

— Cum m-ai găsit?

— A trebuit să fac ceva muncă de investigaţie, răspunse el. Nu credeai că o să vin după tine când am văzut că ai plecat? Când nu mi-ai răspuns la telefon?

— Mă gândeam… Ea îşi întoarse privirea. Mă gândeam că o să-mi dai puţin spaţiu.

— Nu de asta ai nevoie acum.

— De unde ştii tu?

— Pentru că ştiu, răspunse el şi îi observă umerii încordaţi. Uneori, să dai spaţiu nu este mereu ce trebuie. Şi acum, ai nevoie ca eu să-ţi fiu alături. Sunt aici.

— Eu nu sunt Emma.

— Ştiu.

Ea răsuflă apăsat.

— Ştiu că te simţi vinovat şi probabil crezi toate lucrurile astea, dar nimic nu este real, ştii? Nimic din toate astea nu o să mai fie peste o săptămână sau o lună, aşa că putem să nu facem asta, te rog?

— După cum spuneam mai devreme, trebuie să vorbim, şi acum nu este momentul potrivit pentru asta, dar o să-ţi spun aşa. Habar n-ai ce cred sau dacă este real, spuse el, aşezându-şi mâna de cealaltă parte a picioarelor ei. Tot ce ştiu este că am dat-o rău în bară cu tine. Ar fi trebuit să-ţi povestesc despre William şi sigur n-ar fi trebuit să spun toate prostiile pe care ţi le-am zis. Ştiu al naibii de bine că ai fi extraordinară cu el. L-ai accepta. El te-ar accepta. Mi-am petrecut ultimele două zile ros de regrete, întrebându-mă dacă pot să repar lucrurile, întrebându-mă dacă merit măcar. Dar văzându-te în patul acela de spital… văzându-te acum? Ştiind că ai fi putut muri, m-am trezit din nou în aceeaşi situaţie, aşteptând să apară a treia şi a patra şansă, fără ca eu să fac ceva ca să le merit, în timp ce mă concentram pe prostii. Mi-am dat seama că nimic din toate astea nu contează când vina vorba despre noi doi. Nimic.

Nikki nu se mişcă. Gabe se întrebă dacă măcar mai respira.

— Sunt aici pentru că nu există alt loc în care ar trebui să fiu. Sunt aici pentru că ai nevoie de mine, spuse el şi o sărută pe creştet. Şi sunt aici pentru că mi-am dat seama de ceva înainte să fii rănită.

— De ce? şopti ea.

— De ceva despre care o să discutăm mai târziu, bine? În clipa asta, nu vreau decât să te duc acasă şi să te ţin în braţe ca să mă asigur că eşti bine… că o să fii bine.

Ea nu răspunse, iar după o clipă chipul i se schimonosi.

— Oh, Doamne!

— Scumpo.

El veni mai aproape şi se întinse spre ea.

Ea încercă să se ridice în timp ce îşi apăsa mâinile pe faţă. Felul în care se mişcă, felul în care încercă să-şi ascundă lacrimile îl distruseră.

Gabe reacţionă. Se urcă lângă ea în pat şi o strânse în braţe, având grijă să nu o rănească. Dar, după felul în care îi tremurau umerii sub greutatea suspinelor, se îndoia că îl putea simţi în vreun fel.

Însă el era acolo.

O cuprinse în braţe şi o ţinu în îmbrăţişarea lui în timp ce ea se apăsă în pieptul lui, şi degetele i se deschiseră şi închiseră în aer. O ţinu în braţe, încercând să o aline cu vorbe care nu prea aveau sens. Apoi, decise doar să o ţină în braţe şi o lăsă să se descarce, pentru că aşa era cel mai bine pentru ea. Trebuia să fie.

La un moment dat, îşi dădu seama că Rosie veni să o verifice, dar nu spuse nimic şi plecă, lăsându-i în pace.

Nu ştia cât timp se scurse până când suspinele se liniştiră şi sunetele înnebunite se stinseră. Ea îşi trase nasul în timp ce se dădu în spate şi lăsă un mic spaţiu între ei.

— Scuze! Vocea ei suna mai rău ca înainte. N-am vrut să te umplu de lacrimi.

— Nu-i nimic. Îşi ţinu braţele în jurul ei. Funcţionez foarte bine ca batistă.

Ea scoase un râset tremurător.

— Doar că… m-a luat din senin.

— De înţeles.

Ea se şterse cu grijă la ochi.

— Chiar… vrei să mă întorc la tine acasă?

— Da, şi probabil ar trebui să plecăm cât mai curând, de îndată ce eşti pregătită, spuse Gabe, permiţându-şi un rânjet. Dev este în cealaltă cameră cu prietena ta.

— Poftim? Ea păru uluită. Ai lăsat-o pe Rosie cu el?

El îşi înăbuşi un zâmbet.

— Nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru prietena ta. Eu sunt mai îngrijorat pentru Dev.

Ea se aplecă şi aruncă o privire spre perdelele din mărgele.

— Nu e de bine.

— Probabil, încuviinţă el. Hai acasă cu mine, Nikki! Lasă-mă să-ţi fiu alături. Lasă-mă să-mi repar greşelile.

Privirea lui Nikki se întoarse spre el, şi, pentru o clipă, Gabe se temu că ea avea să refuze. Dar avea de gând să o implore. Era pregătit şi să o ia pe sus ca să o scoată de aici.

— Bine, spuse ea şi se eliberă din strânsoarea lui. În regulă.

Capitolul 35

Gabe privi cum Richard ieşi din salon, lăsându-şi fiica în dormitor cu mama ei. Bărbatul părea să fi îmbătrânit cu zece ani între momentul când intrase în cameră şi acum. Şi Gabe se simţea la fel. Ultimele douăzeci şi patru de ore nu fuseseră deloc uşoare.

O adusese pe Nic aici, şi ea nu se împotrivise când o dusese direct în apartamentul lui. Adormise după ce reuşise să mănânce vreo jumătate de castron de supă, dar nu dormise mult.

Coşmarurile o chinuiau, şi Gabe nu putea face nimic altceva decât să o ţină în braţe până treceau, amintindu-i că nu mai era în apartament şi că era cât se putea de vie.

De dimineaţă, se simţise, în sfârşit, pregătită să-i sune pe părinţii ei. Trebuia să se simtă în stare, pentru că Richard urma să vină a doua zi la muncă. Vizita nu fusese uşoară.

Detesta să o vadă pe Livie plângând.

Detesta să vadă şi cât de mult o afecta pe Nic.

— Vrei să bei ceva? întrebă el.

— Da. Richard îşi drese glasul, cu ochii aţintiţi spre uşa închisă. O băutură mi-ar prinde bine.

— O să fie bine. Gabe se apropie de micul bar aflat lângă bucătăria privată. E puternică. La fel ca Livie.

Bărbatul mai în vârstă încuviinţă din cap. Trecură câteva momente.

— Şi ce o să se întâmple cu Sabrina?

În mod deloc surprinzător, Sabrina dispăruse – şi nu din cauza lor.

— Dev are oameni care o caută. O să ne ocupăm de asta.

— În stil de Vincent?

Gabe turnă două pahare de coniac. Richard lucra pentru familia lor de foarte mult timp.

— Chiar vrei să-ţi răspund?

— E singurul meu copil, spuse Richard, întorcându-se spre Gabe. Nicolette a mea este o fată bună. Are un suflet bun. Într-o bună zi, o să facă mai bună viaţa altora. Vreau ca femeia aia să plătească pentru ce s-a întâmplat cu fata mea.

Gabe îşi înclină capul în timp ce îi întinse băutura lui Richard.

— Vrem aceleaşi lucruri.

Bătrânul luă băutura şi bău jumătate de pahar dintr-o înghiţitură. Puse paharul pe bar.

— Am grijă de tine de când erai de-o şchioapă şi ştiu multe despre familia ta… multe despre tine.

— Da.

— Te-am respectat mereu, v-am văzut pe tine şi pe fraţii tăi ca pe copiii mei. Îşi puse mâinile pe bar, susţinând neclintit privirea lui Gabe. Mereu aveţi motive întemeiate ca să faceţi ce faceţi. Înţeleg, şi, chiar şi atunci când aţi făcut lucruri care sunt absolut contrare convingerilor mele, am continuat să ţin la voi de parcă aţi fi fost ai mei.

Umerii lui Gabe se încordară. Richard ştia multe. Văzuse multe. Chiar mai multe decât Livie.

— Şi ştiu că ne respectaţi pe mine şi pe soţia mea, aşa că mă aştept la un răspuns direct la întrebarea mea, continuă el. Fiica mea este în dormitorul tău, în patul tău, şi ştiu că aţi petrecut mult timp împreună. Nu ca pe vremuri. Vreau să ştiu care sunt intenţiile tale.

Gabe nu şovăi şi nu minţi.

— O iubesc.

Maxilarul bătrânului se încleştă.

— Tocmai ai aflat că femeia pe care ai iubit-o în ultimii zece ani şi ceva a murit şi ţi-a ascuns faptul că ai un fiu…

— Ştiu unde vrei să ajungi. Înţeleg de ce te-ai gândi la Emma, dar ce simt pentru Nic nu are nimic de-a face cu Emma. O parte din mine o va iubi întotdeauna. El trase aer în piept. Dar partea care o iubeşte pe Nic este cu mult mai mare.

O expresie de uimire se aprinse pe chipul lui Richard, apoi bărbatul ridică paharul şi îşi termină coniacul.

— Eşti cu zece ani mai mare decât ea.

— Nu se simte aşa. Poate o să se simtă într-o bună zi, când o să fiu de vârsta ta, dar nu acum. Şi corectează-mă dacă mă înşel, dar tu nu eşti cu opt ani mai mare decât Livie?

— Când ne-am întâlnit, lucrurile stăteau altfel.

— Când v-aţi întâlnit, ea avea doar 18 ani, nu?

— După cum am spus, lucrurile stăteau…

— V-aţi iubit, sublinie Gabe. Asta e tot ce a contat. Şi acum, uită-te la voi, de cât timp sunteţi căsătoriţi?

Richard arcui o sprânceană.

— Şi cum rămâne cu William?

— O voi duce să-l vadă, când o să se simtă în stare, şi o să vedem apoi, zise el. Uite, n-am pus la punct toate detaliile. Nici măcar nu i-am spus lui Nic ce simt, dar îţi spun sincer. O iubesc. Sunt îndrăgostit de ea, aşa că tot ce pot să-ţi spun este că o s-o scoatem noi cumva la capăt.

— Nu i-ai spus fiicei mele că o iubeşti?

— Nu încă. El aruncă o privire spre uşa închisă. N-am găsit momentul potrivit.

— Nu există momentul potrivit pentru a-i împărtăşi cuiva dragostea ta.

Gabe simţi că i se pune un nod în gât în timp ce se uită lung la bărbatul pe care îl considera mai mult tată decât majordom. Ştiuse că, atunci când părinţii ei aveau să vină să o vadă, avea să fie nevoit să poarte această discuţie cu tatăl ei. Bărbatul nu putea să *nu* întrebe de ce se afla Nic în patul lui. Doar că nu era sigur de cum avea să primească Richard vestea.

De fapt, era pregătit să rămână în faţa lui şi să-l lase pe Richard să-l pocnească, dacă tatăl lui Nic simţea că de asta avea nevoie.

— Ce vrei să spui? se auzi el întrebând.

— Ce vreau să spun este că se putea şi mai rău decât ca un de Vincent să se îndrăgostească de fiica mea.

Un zâmbet larg îi curbă buzele în sus.

— Crezi că Livie o să fie de aceeaşi părere, cu blestemul şi toate cele?

— Nu eşti fratele în privinţa căruia îmi fac griji când vine vorba despre blestem, răspunse Richard. Tu eşti fratele

în legătură cu care îmi fac cele mai puţine griji.

Nikki stătea pe scaunul de pe veranda cu vedere spre piscină. O păturică moale şi subţire îi acoperea picioarele, apărând-o de briza răcoroasă care şfichiuia proprietatea şi îi făcea să fluture şuviţele de păr de pe gât.

Alături avea un pahar cu ceai şi o carte rămase neatinsă pe care i-o împrumutase Julia. Nikki nu-şi dorea nimic mai mult decât să se piardă într-o lectură bună, dar cele întâmplate în ultimele zile îi acaparau complet gândurile.

Să vadă reacţia părinţilor ei la felul cum arăta era un lucru pe care nu avea să-l uite multă vreme. La naiba, nu că avea să uite prea curând de atac, dar, dintr-un motiv oarecare, să-şi vadă tatăl aproape dărâmat când o privise o tulburase până în străfunduri.

Părinţii ei erau cei mai puternici oameni pe care îi cunoştea.

Nikki era foarte bucuroasă că îi văzuse. Abia când mama ei o cuprinsese în braţe, înţelesese Nic câtă nevoie avea de ea în acel moment. Nimic nu te poate face să simţi că totul are să fie bine ca o îmbrăţişare a mamei.

Ceea ce nu o făcuse să se simtă chiar atât de bine era că mama ei o întrebase ce căuta *în patul* lui Gabe. Momentul fusese cel puţin ciudat, pentru că nu ştiuse exact cum să răspundă. Nici măcar nu ştia sigur ce se întâmpla între ei.

Gabe discutase cu proprietarul apartamentului pentru a începe renovările. Nu era necesar doar să se facă ordine. Trebuia schimbată podeaua, pentru că sângele…

Nikki se întinse după paharul cu ceai. Mâna îi tremură, făcând să se agite gheaţa când bău o gură de ceai.

Cu alte cuvinte, aveau să mai treacă nişte zile până să se poată întoarce în apartamentul ei. Gabe, împreună cu Rosie,

îi adusese haine pentru mai multe zile.

I-ar fi plăcut la nebunie să fie o muscă şi să-i audă şi să-i vadă cât fuseseră împreună.

Lăsând ceaiul deoparte, trase pătura până la umeri şi închise ochii. Ochiul ei stâng dădea să se dezumfle, şi începea să vadă normal, slavă Domnului. O mai durea coasta, mai ales când stătea în picioare sau când se întindea, dar se simţea din ce în ce mai bine.

Viaţa mergea mai departe, chiar dacă nimeni nu ştia unde se afla Sabrina – şi nu pentru că fraţii o ajutaseră să dispară în acel mod misterios ce îţi dădea fiori.

Sabrina ieşise pe cauţiune.

Însemna că era pe undeva, şi gândul acesta era înspăimântător. Femeia aia nu avea toate ţiglele pe casă. Ceea ce o făcu pe Nikki să se gândească la zvonurile despre blestemul familiei de Vincent. Femeile mureau, dispăreau sau îşi pierdeau minţile.

Când se gândea la Sabrina, la sora şi la mama lor, chiar începea să se întrebe dacă nu exista un dram de adevăr în spatele zvonurilor.

Sau dacă nu cumva era doar o familie teribil de ghinionistă.

Nikki ar fi trebuit să-şi facă griji, pentru că era o femeie care locuia momentan în reşedinţa de Vincent, dar la fel era şi Julia. Pe de altă parte, Julia aproape că fusese ucisă de Daniel.

Şi Nikki aproape că fusese ucisă de Parker.

Poate chiar trebuia să-şi facă griji.

Încă îi era greu să se gândească la lucrurile de care fuseseră în stare Sabrina şi Parker. Faptul că o urmăriseră – îl urmăriseră pe Gabe în tot acest timp – o tulbura nespus. Nu mai avea nicio îndoială că Sabrina fusese responsabilă

pentru căderea ei pe scări şi pentru geamul spart. Geamul fusese probabil opera lui Parker – şi, în toate momentele în care se simţise urmărită, avusese dreptate, fără îndoială. Nu înţelegea ce urmăriseră spărgând geamul maşinii, dar poate că voiseră doar să o sperie sau fusese un gest provocat de o gelozie oarbă. Nu ştia.

Ce îi făcuseră, ce încercaseră să-i facă fusese oribil, dar ce le făcuseră Emmei şi fiului ei fusese de un milion de ori mai crunt.

Nikki chiar nu reuşea să înţeleagă cum putea cineva să fie atât de rău… cum de ceea ce simţise Sabrina pentru Gabe se transformase în ceva atât de întunecat şi de urât.

Era puţin probabil să înţeleagă vreodată.

Deschizând ochii la auzul unor paşi care se apropiau, nu fu deloc surprinsă când îl văzu pe Gabe ivindu-se de după colţul verandei.

Desculţ.

— Bună, spuse el şi se apropie, dar se opri la un pas de ea. Îţi mai aduc un pahar?

— Nu, dar îţi mulţumesc!

Gabe îi făcuse toate poftele de când fusese sechestrată în camerele lui. Ce-i drept, îi cam plăcea. Cui nu i-ar fi plăcut?

— Se face cam frig aici, spuse el şi privi dincolo de verandă. Vântul îi agita şuviţele peste faţă. Vrei să intri?

Nu era ce-şi dorea Nikki.

Era pregătită pentru discuţia pe care i-o promisese, mai mult decât pregătită, pentru că trebuia să înţeleagă în ce stadiu se aflau. În ultimele câteva zile, Gabe se purtase ca un iubit afectuos, având grijă de ea, dormind cu ea şi trezindu-se odată cu ea dacă avea un coşmar. Fusese perfect.

Dar nu se sărutaseră. Nu avuseseră atingeri mai îndrăzneţe sau seducătoare. Nu discutaseră mai nimic.

Rămaseră într-un fel de aşteptare.

Nikki îi oferise deja inima ei lui Gabe. De două ori. Trebuia să ştie dacă avea să mai existe o a treia oară, pentru că nu avea de gând să mai umble după Gabe.

— Vreau să vorbim, spuse ea şi ridică privirea spre el. Ai spus că o să discutăm, şi cred că a venit momentul să facem asta.

Gabe rămase atât de nemişcat pentru o clipă, încât un sâmbure de groază prinse rădăcini în pieptul ei.

— Da, a venit momentul să purtăm discuţia asta.

Ea trase aer în piept.

— Atunci, hai să vorbim!

— Am derulat discuţia la nesfârşit în capul meu, dorindu-mi să fie perfectă, ştii? Pentru că eu cred că meriţi asta. El se sprijini de balustradă, cu mâinile încrucişate peste viţa-de-vie. Şi m-am apucat să pun cap la cap toate momentele când am dat-o în bară, începând din dimineaţa aia când m-am trezit şi ţi-am spus pe alt nume.

Odinioară, nimic nu o rănise mai mult pe Nikki decât să-şi amintească momentul acela, dar, în ultimele câteva săptămâni, ajunsese să-şi dea seama că o asemenea insistenţă pe astfel de gânduri te făcea să ai nevoie de ani buni de terapie.

— Şi am descoperit că lista mea era destul de lungă, adăugă el cu autoironie. Atât de lungă, încât nici nu ştiu cum de am reuşit să ajungem până aici.

Şi ea se întreba acelaşi lucru, dar încetase să se mai gândească la asta pentru că era mereu tentată să se întrebe dacă nu cumva se făcuse preş pentru inima ei.

— Dar de neiertat este că nu ţi-am spus despre William şi felul cum ţi-am răspuns când m-ai întrebat de el. Am fost luat prin surprindere. Şi am ridicat în jurul meu toate

zidurile de apărare pe care le aveam în dotare. Asta nu este o scuză. N-ar fi trebuit să reacţionez aşa.

— De ce nu mi-ai spus? Care este adevăratul motiv dacă nu ai păstrat secretul întrucât considerai că nu era treaba mea?

El îşi întoarse privirea, şi pieptul i se înălţă cu o răsuflare chinuită.

— Sincer? Mi-a fost ruşine. Nu că am un fiu. Doamne, în niciun caz! Dar că am un fiu care este crescut de bunici. Am un fiu de care n-am ştiut timp de cinci ani. Un fiu pe care încă nu îl cresc eu şi care trăieşte la câteva ore distanţă de mine. Nu este un lucru uşor de împărtăşit.

— Înţeleg asta. Chiar înţeleg, dar n-ai ştiut despre existenţa lui până când te-au sunat bunicii. Nu te poţi învinovăţi că nu i-ai fost alături.

— Chiar mă aperi în clipa asta?

El păru şocat.

— Cred în continuare că eşti un ticălos pentru felul în care te-ai purtat cu mine, zise ea cu toată seriozitatea. Dar spun lucrurilor pe nume. Oricare ar fi fost motivul, ea ţi-a ascuns existenţa lui William. Nu este vina ta.

— Dar eu nu sunt cu el acum.

— Pentru că le dai timp bunicilor lui să se împace cu ideea. Ascultă, eu nu spun că te descurci perfect, dar îţi dai silinţa într-o situaţie atât de încurcată.

El rămase tăcut o vreme.

— Ştii, nu o să aflu niciodată de ce nu mi-a spus despre el. Adică, ce este atât de aiurea la mine încât să nu-şi fi dorit să aflu că am un fiu?

— Nu-ţi face asta! Ea se trase mai în faţă, ignorându-şi durerea din coaste. Nu eşti perfect, şi familia ta este puţin ciudată, dar, indiferent care a motivul pentru care nu ţi-a

spus nimic despre el, este vina ei, nu a ta. Cum Gabe nu zicea nimic, ea decise să continue: Te cunosc de când eram mică. Te cunosc, Gabe. Nimic nu m-ar face să cred că ai fi un tată rău. Nimic nu m-ar face să nu-mi doresc să faci parte din viaţa unui copil.

— Chiar dacă ai şti că am ajutat la uciderea cuiva?

Ea simţi cum i se cască un gol în stomac.

— Deja ştiu.

— Poftim?

El păli.

— Mi-a povestit Sabrina, când mi-a spus despre William. Doar că n-am avut ocazia să aduc asta în discuţie şi m-am gândit, ei bine…

— Ei bine, ce?

Ea răsuflă brusc.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu Emma. Poate sunt un om rău, dar el chiar a primit ce merita. Adică, ar trebui să-mi pară rău pentru cineva care a făcut asta?

El nu spuse nimic.

— Iar eu… Ea trase aer în piept. L-am ucis pe Parker.

— E ceva diferit. Te apărai.

— Iar tu o apărai pe femeia pe care o iubeai.

— Nu este acelaşi lucru.

Ea îi întâlni privirea.

— Dacă a ales să te ţină departe de William din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu atacatorul ei, atunci a fost alegerea ei. Nu o pot învinovăţi pentru asta. Nu-ţi pot spune decât ce aş fi făcut eu dacă ar fi fost vorba despre mine.

Privire îi deveni mai intensă.

— Şi ce ai fi făcut?

— Aş fi vrut să te ajut.

El scoase un râset sufocat.

— Cum să nu!

— Da, insistă ea. Urăsc gândul că… că am ucis pe cineva, dar am făcut-o ca să supraviețuiesc. Şi, dacă nu aş fi făcut-o, nu aş mai fi fost aici. Ştiu că ce s-a întâmplat cu tipul acela nu este acelaşi lucru, dar povestea asta chiar îţi oferă o nouă perspectivă asupra lucrurilor.

Gabe încuviinţă încet din cap, în timp ce ea îl cerceta cu privirea. Nikki înţelegea de ce nu-i dezvăluise un secret atât de important. Dar tot nu-i plăcea că o făcuse. Putea să-l ierte?

Merita să fie iertat?

În adâncul inimii, ştia deja răspunsul.

El schiţă un surâs.

— Ştii, îmi închipuiam discuţia asta desfăşurându-se altfel. Poate la o cină la lumina lumânărilor sau după ce făceam dragoste până uitam şi cum ne cheamă.

Se simţi traversată de cei mai delicioşi fiori la auzul ultimelor cuvinte.

El se împinse dinspre balustradă.

— Dar un om înţelept, pe care îl cunoşti foarte bine, mi-a spus că nu există un moment potrivit pentru a-i împărtăşi cuiva iubirea ta.

Nikki se uită lung la el, neştiind dacă auzise bine.

— Poftim? şopti ea.

Zâmbetul lui căpătă un aer sfios, aproape copilăresc.

— Te iubesc, Nic!

— De când? întrebă ea fără să mai stea pe gânduri.

El râse, lung şi adânc.

— Nu ştiu. Cred că din clipa în care mi-ai spus să-mi fac singur curat în cameră.

Ea se trase în spate.

— De atunci?

— Ei bine, da, poate de atunci şi de prima dată când ţi-ai dat drumul în timp ce-mi rosteai numele.

— Poate ar trebui să încetezi să mai dai exemple.

Râzând, el se întinse şi îi cuprinse cu blândeţe obrajii în palme.

— Nu ştiu exact de când, dar ştiu că s-a întâmplat. Poate a fost dintr-odată. Poate a fost ceva care s-a născut în minte încet. Nu ştiu, dar ştiu că este real. Ce simt pentru tine nu este doar dorinţă – chiar dacă te doresc dincolo de cuvinte, nu mă înţelege greşit. Este mai profund. Este mai plin de însemnătate. Mă face să mă gândesc la lucruri la care nu credeam că o să mă mai gândesc vreodată.

Inima ei începu să se zbată nebuneşte în piept.

— Cum ar fi?

Privirea lui o căută pe a ei.

— Cum ar fi să ne mutăm împreună. Poate să ne cumpărăm un peşte în acvariu, apoi să adoptăm unul dintre câinii cu care lucrezi. Paşi mici la început, apoi, paşi mai mari. Cum ar fi să ne ducem să căutăm cel mai mare şi mai îngrozitor inel care tot nu o să fie îndeajuns de mare, pe care să ţi-l pun pe deget. Cum ar fi să-mi întemeiez o familie, una cu William, cu tine şi poate cu încă un copil sau doi.

Ea inspiră încet. Nu-i venea să creadă ce auzea, dar simţea cu fiecare celulă din fiinţa ei că îi spunea adevărul.

— Deci, da, te iubesc, Nic. El îşi trecu un deget peste conturul buzei ei, având grijă să nu atingă partea care încă se vindeca. Şi, dacă tu nu mă mai iubeşti, o să mă lupt atât cât este nevoie ca să te fac să te îndrăgosteşti din nou de mine. Iar eu am foarte mult timp la dispoziţie. Sunt un de Vincent. Înţeleg ce…

— Te iubesc, idiotule! spuse ea râzând în timp ce lacrimi stupide îi împăienjeniră privirea. Nu mai eram aici

dacă nu te iubeam. Nu mai…

Buzele lui Gabe le întâlniră pe ale ei, şi sărutul lui era blând, dulce şi atent. Genul de sărut la care visase ea când era mai mică, pentru că era sărutul unui bărbat îndrăgostit. Ştia să facă diferenţa. Părea un lucru nebunesc, dar era adevărat.

Ea îl apucă de braţe, clipind ca să-şi înăbuşe lacrimile, în timp ce el îşi ridică gura de pe a ei. În tinereţe, Nikki visase la acest moment, chiar se rugase o dată sau de două ori să fie sărutată aşa, iar realitatea era cu mult mai frumoasă decât s-ar fi aşteptat vreodată. Emoţia se descătuşă înăuntrul ei, haotică, incandescentă şi mistuitoare.

Vocea îi tremură când spuse:

— Te iubesc, Gabe!

— Nu o să mă satur niciodată să te aud spunând asta. Niciodată. Apoi, Gabe îşi strecură un braţ pe sub picioarele ei, şi Nic se trezi ridicată în braţe cu tot cu pătură. El o strânse la piept în timp ce o purtă înăuntru. Şi o să-mi petrec următoarele două ore dovedindu-ţi asta.

Capitolul 36

Nikki nu fusese niciodată mai recunoscătoare decât în clipa aceea în care Gabe îşi petrecuse noaptea la ea. Nu avea nimic de-a face cu cele întâmplate în apartamentul ei cu o lună în urmă. Chiar dacă Gabe stătuse cu ea vreo câteva nopţi după ce se întorsese. Îi fusese alături în prima noapte pe care o dormise ea aici.

Dacă nu l-ar fi iubit deja, s-ar fi îndrăgostit de el în noaptea aceea, când ea nu îşi putuse găsi locul în noua casă, şi el îi fusese alături ca să-i distragă atenţia. Când se trezise în toiul nopţii, temându-se că cineva intrase în apartament,

el îi fusese alături şi se ridicase din pat ca să verifice toate încuietorile şi uşile, apoi o ţinuse în braţe până când, în cele din urmă, ea adormise din nou.

Iar noaptea aceea se repetase câteva nopţi la rând, până când trauma de a retrăi ce făcuse Parker se atenuase atât de mult, încât ea reuşise să doarmă fără întrerupere o noapte întreagă.

Recunoştinţa nu avea nimic de-a face cu faptul că trebuiau să se trezească oarecum devreme ca să pornească la drum.

În clipa aceea, avea de-a face doar cu felul în care o trezise Gabe cu vreo jumătate de oră în urmă, mai întâi cu mâna între coapsele ei, apoi cu gura, iar acum, când ultima pulsaţie a eliberării o cuprinse, Nikki decise că ar fi putut să se trezească aşa în fiecare dimineaţă.

Pumnul în care ea îi prinsese şuviţele mătăsoase se descleştă când Gabe îşi apropie gura minunată de a ei. Îşi simţi gustul pe buzele lui când îl sărută.

— Hei, spuse el, trecându-şi alene buzele peste ale ei.

— Neaţa!

Ea îl întoarse pe spate şi îl încălecă, presărând o cărare de săruturi scurte pe gâtul şi pe pieptul lui.

Mâinile lui se încordară pe şoldurile ei.

— Ai dormit bine?

— Perfect. Limba ei îi dezmierdă un sfârc. Tu?

— Neîntors. El gemu când ea întinse mâna între trupurile lor şi îi cuprinse penisul tare. Ştii, ai adormit pe mine aseară.

— Ba nu!

Ea îşi ridică şoldurile şi se poziţionă pe erecţia lui.

— Ba da. El îşi lăsă mâinile să alunece de-o parte şi de alta, cuprinzându-i fesele în palme. Ai căzut lată pe pieptul

meu.

Ea zâmbi larg.

— Din cauza vinului.

— Doar a vinului?

— Şi poate a orgasmelor, recunoscu ea.

— Cu siguranţă. Cuvintele lui se încheiară cu un geamăt când ea se lăsă pe penisul lui şi îl învălui. Totuşi, mi-a plăcut.

— Da?

Nikki începu să-şi legene şoldurile înainte şi înapoi.

— Da. El îşi lăsă mâna să urce peste spatele ei şi să i se afunde în păr. Îmi place să te simt pe mine. Cred că de asta dorm mai bine când sunt cu tine. Îi revendică gura cu a lui. Dar îmi place mai mult asta.

Râsul ei fu înghiţit de sărutul lui, şi nu mai rămase loc pentru cuvinte. Corpurile lor dansară într-un ritm lent la început, apoi tot mai intens, până când singurele sunete ce mai răsunară în cameră erau gemetele şi suspinele lor. Tensiunea crescu în adâncul ei, în timp ce Nikki se unduia peste el.

— Te iubesc! spuse Gabe pe gura ei.

Cele două cuvinte o făcură să zboare dincolo de culmile plăcerii. Orice aparenţă de stăpânire de sine şi de ritm se frânse.

Îşi lipi pieptul de al lui când Gabe îşi înfăşură un braţ peste spatelui ei şi pe celălalt în jurul taliei, strângând-o în îmbrăţişarea lui şi preluând controlul. O penetră, atingând fiecare punct care o înnebunea. O plăcere uluitoare i se învolbură prin vene. Simţi că se frânge din nou, explodând într-un milion de bucăţele. De data aceasta, Gabe i se alătură în dansul spre eliberare, lăsând capul pe spate în timp ce îşi dădu drumul adânc înăuntrul ei şi scoase cel mai sexy geamăt pe care îl auzise vreodată Nikki.

Ea se prăbuşi peste el, bătăile inimii ei începând să se liniştească în timp ce corpul continuă să-i vibreze.

— Cred că… o să adorm iar pe tine.

El chicoti în timp ce îi dădu părul de pe faţă.

— În mod normal, n-aş avea o problemă cu asta, dar trebuie să ne trezim curând.

Aşa era, dar, în acel moment, îşi simţea muşchii aproape lichefiaţi, iar Gabe continuă să nu se mişte. Îşi ţinea un braţ întins peste ea, iar cealaltă mână i se odihnea pe lateralul capului.

Nikki închise ochii.

Lucrurile nu merseseră chiar ca pe roate în ultima lună. Părinţii ei acceptaseră relaţia sa cu Gabe, dar mama ei îl luase la rost fără ştirea lui Nikki. Avuseseră o conversaţie *între patru ochi,* una despre care Gabe evita să vorbească oricând Nikki o aducea în discuţie, dar ea era aproape convinsă că mama ei îl ameninţase într-un fel sau altul.

Lucian şi Julia nici nu clipiseră când Gabe îi rugase să li se alăture la cină prima dată. Probabil pentru că bănuiseră că se întâmpla ceva. Iar faptul că fusese dusă în dormitorul lui Gabe după atac probabil fusese o dovadă clară că erau mai mult decât prieteni.

Şi Devlin era doar… ei bine, era Devlin.

La drept vorbind, Nikki nu-l prea văzuse din ziua în care apăruse cu Gabe acasă la Rosie. Chiar şi după ce ea se întorsese să lucreze la conacul de Vincent, el cinase rareori acasă şi părea să fie prezent doar seara. Habar nu avea cum se descurca Dev cu toată situaţia, dar bănuia că avea multe altele pe cap.

Ca, de exemplu, unde naiba era Sabrina?

Nimeni nu o mai văzuse. Nu mai auzise de ea. Nimic. Familia ei îi anunţase dispariţia, şi detaliul doar agravase

scandalul care învăluia acum familiile Harrington şi de Vincent. Revistele şi site-urile de scandal aveau treabă cât era ziua de lungă, la fel şi Ross Haid. La urma urmei, era vorba despre fiul ucigaş şi fiica dispărută dintr-o familie bogată, fiică ce fusese logodită cu un membru al altei familii bogate, al cărei nume era sinonim cu scandalul.

Dar ei şi lui Gabe… le mergea foarte bine, în ciuda contextului. Erau împreună. Cu adevărat. Fără să se ascundă. Nikki avusese atâtea fantezii legate de ideea de a fi împreună, dar în niciuna nu îşi închipuise cum avea să le fie în viaţa reală. Un zâmbet obosit şi fericit îi apăru pe buze.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

— La noi, recunoscu ea. Îmi aminteam de câte ori am visat la asta şi mă gândeam că realitatea este mult mai minunată decât visurile.

Braţul lui se strânse în jurul ei, şi el rămase tăcut pentru o clipă.

— Uneori, încă simt că nu te merit.

Ea înălţă capul ca să se uite la el.

— Mă meriţi, Gabe. O dovedeşti în fiecare zi.

— O să continui să o demonstrez.

— Ştiu, şopti ea.

— Probabil ar trebui să ne trezim şi să pornim curând la drum, spuse Gabe, dar îşi strânse braţul pe talia ei şi o trase mai aproape. Nu este un drum lung, dar n-aş vrea să rămânem blocaţi în trafic.

Ea apăsă un sărut pe pieptul lui.

— Ar trebui.

Nikki era pregătită să înceapă ziua, pentru că era o zi foarte importantă. Una dintre cele mai importante din viaţa ei, fiindcă era un pas spre viitorul ei – spre viitorul *lor.*

Nikki urma să îl întâlnească astăzi pe fiul lui Gabe.

— Ai emoţii? întrebă el, îndepărtându-i părul de pe faţă.

— Un pic, recunoscu ea.

— N-ar trebui.

Gabe se ridică şi o ţinu astfel încât privirea lui o întâlni pe a ei.

— Crezi? întrebă ea.

— Ştiu asta. Şi apoi, Gabriel de Vincent rosti cuvintele la care ea visase mare parte din viaţă; aceleaşi două cuvinte pe care nu se sătura să le audă. Te iubesc!

Pietrişul scrâşni sub cauciucuri în timp ce Gabe se strecură în locul din partea din spate a parcării. Ajunseră cu câteva minute mai devreme. Opri motorul şi se uită la Nic. Privirea ei o întâlni pe a lui, şi, fără să mai stea pe gânduri, el se întinse şi o luă de mână.

— Încă am emoţii, spuse ea, împletindu-şi degetele cu ale lui, dar el ştia deja asta. O dovadă în acest sens era faptul că se schimbase de cinci ori înainte de a alege o pereche de blugi negri şi o bluză cu cordon. Dar mă descurc.

El îi duse mâna spre gură şi îi sărută podul palmei.

— Ştiu.

Ea îl răsplăti cu un zâmbet larg încântător.

— Tu ai emoţii?

Gabe fu tentat să mintă şi să spună că nu, dar lucrurile nu stăteau aşa între ei. Erau sinceri, chiar şi atunci când era ceva stânjenitor.

— Da. Mereu am emoţii când mă văd cu el.

Avusese emoţii chiar şi când îl văzuse pe William cu un weekend în urmă. Se gândise că era bine să petreacă puţin timp cu fiul lui înainte de a-i face cunoştinţă cu Nic. Soţii Rothchild ştiau că venea cu ea azi. Nu se împotriviseră planului lui, dar nici nu fuseseră peste poate de încântaţi.

Dar nu că aveau ceva personal cu ea. Reticenţa lor nu era din cauza lui Nic, a vârstei sau a relaţiei ei cu Gabe. Nu se simţeau aşa pentru că Gabe avea o relaţie cu cineva care urma să facă parte din viitorul nepotului lor.

Se simţeau aşa din cauza Emmei.

Durerea provocată de pierderea fiicei lor li se vedea în continuare în ochi de fiecare dată când Gabe vorbea cu ei.

Gabe trebuia să le spună despre Sabrina, chiar dacă nu voia să îi împovăreze cu aşa ceva. Nu voia să fie nevoiţi să poarte o asemenea povară sau să cunoască neputinţa care se transforma într-o furie capabilă să distrugă un om, dar, cum Sabrina se plimba în voie pe undeva, familia Rothchild trebuia să fie pusă în gardă, în cazul în care ea avea să încerce ceva ce îl implica pe fiul lui.

Spera din inimă să fie găsită şi să nu mai reprezinte o problemă, dar nu voia să-şi asume un risc ţinând familia Rothchild departe de toată povestea asta.

— E în regulă să ai emoţii. Atâta timp cât ştii că te iubeşte, Gabe. Nic îl strânse de mână şi apoi se aplecă peste scaun, aşezându-şi cealaltă mână pe ceafa lui. Îi întoarse gura spre a ei şi îl sărută uşor. Atâta timp cât ştii că şi eu te iubesc.

— Mmm, murmură el pe buzele ei. Mai bine coborâm din maşină înainte să ne lansăm în comportamente indecente.

Nic râse şi se trase înapoi.

— Hai să mergem!

După ce ieşiră din maşină, Gabe o luă de mână şi îşi croiră drum printre maşini, înspre în parc. Ştia că aveau să se vadă cu familia Rothchild lângă locul de joacă. Copilul lui era un băieţel plin de energie, şi Gabe ştia din proprie experienţă că fugea necontenit între leagăne, balansoare şi

tobogane.

— Iată-i! spuse el.

Soţii Rothchild stăteau pe o bancă, în timp ce William stătea atârnat de una dintre barele metalice.

Probabil îi spuseseră ceva, pentru că William se desprinse repede de bară şi se îndepărtă de bunicii lui, observându-i înainte ca Gabe să spună vreun cuvânt. Chipul băieţelului fu luminat de un zâmbet larg. O parte din teama lui Gabe începu să pălească. William îl recunoştea. Era o teamă stupidă, pe care o simţea de fiecare dată când se vedea cu fiul lui. Îl uitase William în zilele dintre vizite? Era o teamă care probabil nu avea să dispară până când lucrurile nu aveau să se aşeze, dar William îl recunoştea. Era… un lucru bun.

— Oh, Doamne, şopti Nic, dar el reuşi să audă emoţia din glasul ei. Seamănă cu tine, Gabe!

— Da, nu-i aşa? Mândria i se citi în voce. O să fie un mic cuceritor.

Nic râse.

— Da… da, aşa o să fie.

Ea îl strânse de mână, în timp ce William alerga în jurul caruselului, dând vioi din mâini şi din picioare. Gabe simţi cum se evaporă orice urmă de teamă. Nu doar că William îl recunoştea, dar părea şi încântat să-l vadă, şi asta… asta îl copleşi pe Gabe. Nic îşi eliberă mâna chiar la timp. Gabe se lăsă într-un genunchi în timp ce William se aruncă în braţele tatălui său. Micuţul îl cuprinse în braţe pe Gabe şi, chiar dacă era uşor, aproape că îl răsturnă.

— Bună, micuţule, ce mă bucur să te văd! Vocea îi răsună aspru. Mă bucur foarte mult.

William nu avea reţineri când te lua în braţe. Gabe ştia deja asta. Era o îmbrăţişare din toată inima, lipsită de orice

rezerve. Genul de îmbrăţişare pe care un fiu i-o dădea tatălui său. Genul de îmbrăţişare care aducea lacrimi în ochii unui bărbat în toată firea.

Apoi, William se trase înapoi şi înălţă capul, cu ochii de un verde-albăstrui plini de curiozitate când se aţintiră asupra lui Nic.

Ea îi zâmbi şi îi făcu cu mâna.

— Bună!

— Bună!

Urma unui surâs înflori pe buzele fiului lui.

— William, vreau să faci cunoştinţă cu cineva foarte special pentru mine. Gabe ţinu un braţ în jurul taliei înguste a fiului său, în timp ce ridică privirea spre Nic. Privirile li se întâlniră, şi Gabe simţi în piept o apăsare cu totul nouă pentru el. Ştiu că o s-o iubeşti la fel de mult ca mine.

Mulţumiri

Vreau să-i mulţumesc lui Kevan Lyon pentru că este o agentă extraordinară, mereu gata să sprijine orice idee de poveste care îmi vine în minte, şi pentru că lucrează cu mine la fiecare pas. Nu-i pot mulţumi îndeajuns lui Taryn Fagerness pentru că a dus cărţile mele în atât de multe ţări şi la atât de mulţi cititori. Datorită ţie, am un perete întreg de cărţi traduse în atât de multe limbi diferite. Îi mulţumesc editoarei mele, Tessa Woodward, care a decis să-i aducă la viaţă pe fraţii de Vincent, şi lui Shailyn Tavella, împreună cu minunata echipă de la HarperCollins/Avon Books. Mulţumiri lui Kristin Dwyer, care a lucrat necontenit pentru ca această carte să ajungă în cât mai multe mâini cu putinţă.

Îi mulţumesc nespus lui Stephanie Brown că m-a ajutat să-mi menţin viaţa pe calea cea dreaptă şi m-a făcut să râd. Fără Sarah Maas, Laura Kaye, Andrea Joan, Stacey Morgan, Lesa Rodrigues, Sophie Jordan, Cora Carmack, Jay Crownover, KA Tucker şi nenumăraţi alţi prieteni minunaţi, probabil mi-aş fi pierdut minţile până acum. MULŢUMESC!

Mulţumiri speciale tuturor membrilor JLAnders, care mă fac să mă simt specială. Şi nimic din toate acestea nu ar fi posibile fără tine, cititorule. Mulţumită ţie, pot să mai scriu o carte, să aduc la viaţă o altă lume. Mulţumesc!

ALTE CĂRȚI APĂRUTE LA EDITURA LITERA

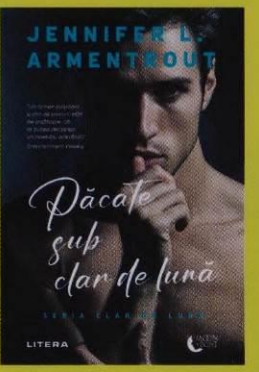

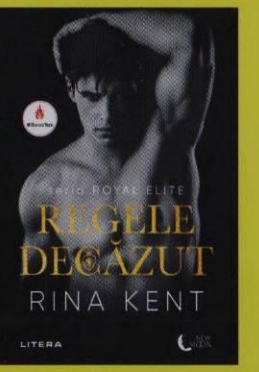

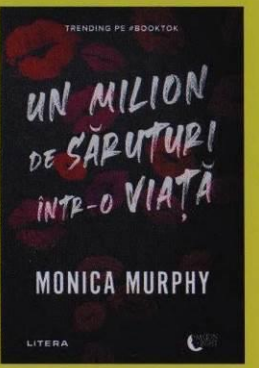

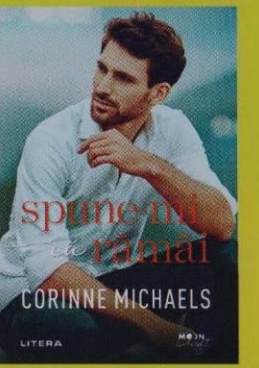

www.litera.ro

Nicolette Bresson nu a crezut că avea să se întoarcă vreodată la reședința de Vincent... casa unde lucrează părinții ei, unde Nikki a crescut, locul în care s-a ales cu inima frântă din cauza lui Gabriel de Vincent. Și totuși, iat-o aici, pentru a-i ține locul mamei ei bolnave, până când aceasta are să se pună pe picioare. Nu ar trebui să fie foarte complicat să se țină departe de Gabe, mai ales că Nikki își umple tot timpul liber încercând să evite atacurile răuvoitoare ale musafirilor casei de Vincent. Însă nu este deloc un lucru ușor să scape de amintirile care o leagă de Gabe și să nu se lase vrăjită de prezența lui ademenitoare – mai ales când el pare hotărât să se țină cât mai aproape de ea cu putință.

Gabriel și-a consumat ani din viață chinuit de amintirile ultimei lui interacțiuni cu Nikki. A dorit-o, dar din motive care nu erau potrivite pentru nici unul din ei. Acum însă, lucrurile stau altfel. Gabe nu mai vede în ea doar fata pe care o știe dintotdeauna, ci vede o femeie tulburător de frumoasă, talentată și inteligentă – una care este urmărită din umbre de o prezență rău intenționată.

Acum, Gabe va face tot ce ține de el pentru ca Nikki să fie în siguranță – și pentru a împiedica blestemul de Vincent să lovească din nou.

„Gabe și Nikki pun într-o lumină nouă pasiunea și devotamentul."
Hypable.com

„Armentrout le oferă cititorilor încă o poveste senzuală, incitantă și emoționantă... Pe lângă tensiunea sexuală și abundența de emoții, cititorul are parte din plin de mister și de pericole care să condimenteze povestea. Seria aceasta devine tot mai bună!"
RT Book Reviews

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-630-319-126-3
9 786303 191263